

ABDULLAH ÖCALAN

PKK'DE  
GELİŞME SORUNLARI  
VE GÖREVLERİMİZ

WEŞANÊN  
SERXWEBÛN 67

ABDULLAH ÖCALAN

PKK'de  
gelişme sorunları  
ve görevlerimiz

**ABDULLAH ÖCALAN**

**PKK'de  
gelişme sorunları  
ve görevlerimiz**

**Abdullah ÖCALAN**

PKK'de Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz

**Weşanên Serxwebûn: 67**

**Birinci baskı:** Eylül 1994

**Herausgeber:**

Agri Verlag

Vogelsanger Str. 286

D-50825 Köln

## İÇİNDEKİLER

<b>YAYINEVİNİN NOTU</b> .....	7
<b>ÖNSÖZ</b> .....	9
<b>ORTADOĞU'DA TIKANAN ULUSAL VE TOPLUMSAL SORUNLAR VE KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN TARİHSEL ROLÜ</b> .....	15
<b>KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ BİR PARTİ</b>	
<b>KURMANIN ZORLUKLARI</b> .....	33
Kürdistan'da devrimci bir partinin dayandığı objektif zemin .....	40
Kürdistan'ın olumsuz mirası parti içinde nasıl somutlaşmaktadır ...	45
<b>KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİ, İDEOLOJİK-POLİTİK SORUNLAR VE GÖREVLER</b> .....	49
Kürdistan'da kendiliğinden hareket nedir? .....	49
Bağımlı bilinçlilik, ideolojik bağımlılık .....	54
Marksizm-leninizmin Kürdistan'a uygulanması ve devrimci teorinin oluşması .....	56
Parti içinde ve dışında ideolojik mücadele ve yapılan hatalar .....	64
PKK'nin ideolojik çizgisinin özümsemesi, yetkinleştirilmesi ve örgütlenmesi görevi süreklidir .....	69
Politik sorunlar ve görevler .....	78
Düşmanın yürürlükteki imha politikaları ve devrimci-yurtsever politikadan yoksunluk .....	82
Bağımlı işbirlikçi sosyal-şoven ve reformist milliyetçi politikalar .....	84
Partinin politik çizgisinin tanımı, özellikleri ve gelişimi (strateji ve taktik) .....	92
Parti çizgisinin zaferi nasıl güvenceye alınacaktır .....	102
İdeolojik ve politik mücadele arasındaki ilişki doğru kavranmalıdır .....	103
	5

Doğru politik çalışma tarzı nasıl olmalıdır .....	107
Politik çizginin yönetimi yetkinleşmeli ve bütün çalışmalara egemen kılınmalıdır .....	136
<b>ÖRGÜTSEL SORUN VE GÖREVLERİMİZ .....</b>	<b>141</b>
Sorunun konuluşu .....	141
Örgütsel geçmişin kısa bir değerlendirmesi .....	148
<b>ÖRGÜTSEL GELİŞME SORUNLARINI AğIRLAŞTIRAN OBJEKTİF VE SUBJEKTİF ETKENLER .....</b>	<b>181</b>
Dış etmenler .....	181
Parti içi örgüt sorunları .....	186
<b>PARTİ NDERLİğİ'NİN KONUMU VE DOğRU KAVRANMASI SORUNU .....</b>	<b>251</b>
<b>ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMİN ÖZELLİKLERİ VE GÖREVLERİMİZ .....</b>	<b>271</b>
Parti izgisi ve Parti nderliği doğru kavranmalı ve uygulanmalıdır .....	286
Parti merkezi yeterli ve güçlü bir konuma ulaşmalıdır .....	289
Parti kadroları ve militanları dönemin belirleyici kıldığı rollerini tam oynamalıdır .....	294
Parti kitlelere doğru taşırılmalıdır .....	300
Parti güvenliği ve denetimini güçlendirelim .....	306

## Yayınevinin Notu

Okuyucuya sunduğumuz bu kitap, Abdullah ÖCALAN yoldaşın en eski değerlendirmelerinden birini oluşturmaktadır. Bu değerlendirme, PKK'nin geri çekilme yıllarında yurt dışında eğittiği güçlerini yeniden Kürdistan'a aktardığı ve silahlı propaganda çalışmalarına giriştiği çok önemli bir tarihsel süreçte, teksir edilmiş olarak çeşitli faaliyet alanlarına ulaştırılmış ve kadrolara sunulmuştur. Bu süreçte partinin yurtdışı (zellikle Avrupa) alışmalarında ortaya çıkan ve doğrudan düşman tarafından yönlendirilen bir provokasyon hareketi, PKK'nin ülkeye dönüş eylemini sabote etmeye, özgürlük yürüyüşünü durdurmaya ve devrimci direnişi yeniden yükseltmesini önlemeye çalışmıştır. Mevcut değerlendirme bir yandan düşmanın içerden ve dışardan yoğunlaştırdığı bu engelleme çabalarının içeriğini ve anlamını gözler önüne sererken, diğer yandan provokasyonun dayanmak istediği zemini tahlil etmekte, düşmanın kadroların ne tür zaafıları ve yetersizliklerine hitap ettiğini ortaya koymaktadır. Dolayısıyla bu değerlendirme bir bakıma ÖCALAN yoldaşın çok yoğun ve başarılı bir biçimde başlatıp geliştirdiği kişilik çözümlemesine bir başlangıç özelliğini taşımakta; düşmanın doğrudan uzantılarından daha tahripkar bir pratiğe damgasını vurmaya aday olan, düzenle bağlarını koparamamış devrimci tipine karşı kapsamlı bir savaşının başlatıcısı olmaktadır.

Yapıldığı dönemde teksir edilmiş olarak çeşitli çalışma alanlarına gönderilen bu değerlendirme, bütün kadrolara ve kadro adaylarına iletilmesi gerektiği halde, bazı alanlarda yönetici organlarla sınırlı kalmış, mevcut değerlendirmeyi okuma olanağını bulanlar esas olarak bu organlarda yer alan kadrolar olmuştur. Değerlendirmeyi mümkün olduğu ölçüde dar bir çevreyle sınırlı tutma özellikle Avrupa'daki çalışmalarda bilinçli bir tercih olmuş, uzun süre çalışmalar üzerinde etkili olan provokasyon, değerlendirmenin partinin bütün güçlerine ulaşmasını ve güçlü bir eğitim aracına dönüştürülmesini engellemiştir. Nedenleri daha farklı olsa da, aynı eksikliğin ülke zeminindeki çalışmalarda da görüldüğünü belirtmek gerekir. Bütün bu olumsuzluklara rağmen, mevcut değerlendirme provokasyona karşı savaşının başarisında etkin rol oynamış, kadroların kendilerini düzene bağlayan görünmez köprüleri havaya uçurma, kendilerini yenileme ve gerçek militanlar haline gelme çalışmalarına büyük katkılarda bulunmuştur.

Kişilik çözümlemesinin daha sonraki süreçte oldukça derinleştirildiği gerçeği göz önüne getirildiğinde, bu değerlendirmenin aşıldığı belki söylenebilir. Ancak “**PKK'de Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz**” adını taşıyan bu kitabın aynı zamanda PKK'nin yaşadığı en zorlu dönemlerden birine ışık tutan son derece önemli bir tarihsel belge olduğunu belirtmekte yarar vardır. Nitekim Abdullah ÖCALAN yoldaş daha sonraki dönemlerde yaptığı çeşitli çözümlemelerde bu değerlendirmeye atıfta bulunmakta ve onun bu tarihsel önemine işaret etmektedir. Hem PKK gerçekliğini iyice tanımak, kavramak ve özümsemek durumunda olan partinin genç kadrolarının, hem de PKK'nin tarihsel gelişimi hakkında daha kapsamlı olarak bilgilenmek isteyen kimselerin en önemli kaynaklardan biri olarak bu kitaba başvurmaları gerekecektir.

Yayınevimiz, birçok kimsenin varlığından haberdar olduğu, ama değerlendirme olanağını bulamadığı böylesine önemli ve değerli bir tarihsel belgeyi okurlarına sunmakla bir eksikliği giderdiği inancındadır.

#### **Weşanên Serxwebûn**

## **Önsöz**

Partimizin gelişiminde iki önemli tartışma dönemine tanık olduk. Birinci dönem, ulusal ve toplumsal gerçekliğimizi tümüyle içinde tutulduğu karanlıklardan bilince ve aydınlığa çıkarmak için bir inceleme, araştırma ve tartışma grubu olarak işe başladığımız 1973-77 yılları arasındaki dönemi kapsar. Bu süreçte tarihsel ve güncel gerçekliğimiz üzerindeki örtüyü aralamak için, en ince bilinç kırıntılarını bile değerlendirerek, tamamen eleştirici bir tutumla bitmez tükenmez bir araştırma ve tartışmaya yönelmekten çekinmedik. Her toplumsal ve siyasal hareketin ilk çıkışında karşılaştığı sürece benzer bir süreci biz de kendi ülkemizin somutunda yaşadık. Bu evre yaşanması gereken zorunlu ve tarihsel bir özelliğe sahipti. Bu eleştiri ve tartışma döneminde genel olarak marksizm-leninizmin ülke gerçekliğimize uygulanmasına, marksist ekonomi-politiğin ışığında somut sosya-ekonomik yapımızın tanınmasına, devrim teorisi ile ulusal ve toplumsal devrim görevlerimizin bilince çıkarılmasına çalışıldı. Kürdistan tarihinin bir işgal, istila, sömürgeleştirme, teslimiyet ve imhanın sürekli geliştirilmesi olduğu günümüzde emperyalizm ve yerli işbirlikçi güçlerin desteğiyle vahşi bir sömürgeciliğin karmaşık bir biçimde uygulandığı, ulusal ve toplumsal yapımızın bir yandan sömürgeciliğin en çağdaş uygulamaları ve öte yandan ortaçağdan kalma aşiretçi-feodal kalıntıların ağır baskısıyla gelişmekten alıkonulduğu, Kürdistan toplumunun kendisi olmaktan çıkarılıp katmerli bir yabancılaşmaya uğratıldığı, bunun karşısında direnmenin zayıf kaldığı ve olumsuzluğu engelleyemediği bilinmektedir. Bu zeminde yapılması gereken şey, marksizm-leninizmin kılavuzluğunda devrimimizin ilk adımı olarak ulusal kurtuluş probleminin üzerine gitmek, bu problemin çözümü için proletarya önderliğinin zorunluluğunu kabul ederek oluşmasına çalışmak, bunun için de işe bir parti programıyla başlamaktı. Bu tarihsel sonuçların ortaya çıkarılmasıyla bu dönem kapandı.

Daha sonraki dönem, Kürdistan'da devrimci hareketin sömürgeciliğin ve yerli gericiliğin üzerine kararlılıkla yürüdüğü, politik uya-

nışın ve bilincin güçlü bir gelişme gösterdiği atılım ve kararlılık yılları olan 1978-80 dönemidir. Bu döneme damgasını vuran tartışmadan ziyade önceki dönemde açığa çıkarılan sonuçların kararlılıkla pratiğe aktarılması ve denenmesidir. Hangi teori ve programın halk yığınlarınca benimsenip maddi bir güç haline dönüşebileceğinin kısmen de olsa kitlelerin deneyimiyle kanıtlanması da bu döneme özgü bir gelişmedir. Partimizin gelişmesinde bilinen o coşkulu ve kararlı atılım ve eylem yılları yine bu döneme denk düşmektedir. Aynı zamanda teori ve programın kitlelerce benimsenip kitlesel bir güç haline dönüşmesiyle, partimiz bu dönemden başarıyla çıkmanın onuruna sahip olmuştur.

Bundan sonraki dönem, 12 Eylül askeri-faşist darbesiyle birlikte düşmanın saldırılarını daha da yoğunlaştırdığı, normal sömürgecilik yöntemleriyle yetinilmediği, askeri-faşist sömürgeciliğin bütün ağırlığıyla partimizin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini dağıtmaya ve imha etmeye çalıştığı, buna karşılık partimizin varlığını korumak ve yeniden bir yükseliş dönemi yaratmak üzere nefes alma, bununla birlikte geçen iki dönemin sonuçlarını gözden geçirme, yanlışlıkları, hata ve eksiklikleriyle birlikte olumlu kazanımlarını bilince çıkararak olumsuzluklarından sıyrılmak için kendini yenilemenin yöntemlerini bulma ve kararlaştırma yıllarıdır. Ağırlıklı olarak 1980'de başlayan ve etkisini kısmen günümüzde de sürdüren bu dönemin temel özelliği böyle somutlaştırılabilir. Açık ki, bu dönemde daha da derinleştirilmiş eleştiri ve tartışmalar söz konusudur. Burada kararlılık ve eylemlilik ikinci planda kalmaktadır.

Bu özelliğe uygun olarak, partimiz, kendi kadrosal varlığı önünde, geniş bir zaman aralığı içinde ve güvence altına alınmış bir zemin üzerinde böyle bir tartışma, eleştiri ve özeleştiri sürecinden hakıyla yararlanmasını bildi. Partimiz şu önemli noktayı asla gözden kaçırmadı. Her yandan düşman kuşatması ve imhasıyla sarılı olduğu bir ortamda partinin kadrosal varlığının güvenliği en temel sorun iken, düşmanın gözü önünde sorumsuz bir tartışma ile partiyi içten kemirme ve güçten düşürme sorumsuzluğuna düşmemeye büyük özen gösterdi. Ancak korunma ve güvenlik altına alma sağlan-

dıktan sonra, parti içi sorunları en kapsamlı ve derin bir tartışma içine girmekten de çekinmedi. Tüm hataları ve eksikliklerini olabildiğince gözler önüne serdi. Salt olumsuzluklarını değil, olumlu, tarihsel önemi olan ve geleceğe egemen kılınması gereken kazanımlarını da açıkça belirtti.

Birinci Konferans bu oluşumun en açık bir göstergesidir. Gerek bileşim gerekse tartışma konularının çeşitliliği açısından, partimizin bu dönemde yaptığı çalışmaların tarihsel bir doruk noktasını ifade eder. Kuşkusuz her şey başarılı değil, ama derlenme, toparlanma ve ileriye doğru çıkışın perspektifleri ve bunun için gerekli pratik adımlar atılmıştır. Kürdistan tarihinde halkın öz ulusal ve toplumsal çıkarları doğrultusunda, en fedakar ve en bilinçli militanlarının tartışma ve onayından geçme yüceliğine sahiptir. Yine tarihinde ilk defa uzun süreler halinde en kapsamlı bir devrimci eğitim yürütülmüş, kendi kaderine hükmedecek militanın ortaya çıkması için tüm gücüyle çalışılmış, devrimi olanaklı kılacak militanlar haline gelmek için büyük azim gösterilmiş ve muazzam çaba harcanmıştır. Bu çalışmaların yanında ikincil planda kalsa da, mücadelemizin ilk defa bağımsızlık ve özgürlük temelinde uluslararası zemine taşınması ve benimsetilmesine çalışılmış, mütevazı de olsa elde edilen mevzilerle halkımızın yüzyıllarca zorla içinde tutulduğu tecrit çemberi kırılmış ve çağla bütünleşmenin zorunlu birkaç adımı atılabilmektedir. Yine özellikle cezaevlerindeki yoldaşlarımızın kahramanca direnişleriyle sömürgecilik bu zeminde de yargılanarak mahkum edilmiş ve itirafa zorlanmıştır. Yüzyıllardır halkımızın kaderine bir zincir gibi gem vurmuş olan teslimiyet ve ihanete cezaevlerinde de ölümcül bir darbe vurulmuştur. Bu dönemde içinden geçirildiği baskı, işkence ve komplolara rağmen, halkımız partiden uzaklaşmak bir yana, partiye bağlılığını korumuş ve geliştirmiştir.

Partimizin İkinci Kongresi bütün bu gelişmeleri derin bir içerikle tespit edip resmen onaylayarak kararlar haline dönüştürmüş ve dönemden zaferle çıkmanın bir göstergesi olmuştur. Eleştiri ve tartışma artık yerini kararlılığa ve eylem adımlarının atılmasına bırakmıştır. Hala içinde bulunduğumuz koşullarda görülmemiş bir azim ve coşkuyla yürütülen çalışmalar, bu ilk adımların dönemin temel

özelliği haline getirilmesi için partimizin ülkemizin derinliklerinde ve doruklarında tüm gücüyle çalışması, yeni dönemin önümüzdeki sürece damgasını vuracağına en inandırıcı kanıttır. Bütün gelişmeler önümüzdeki yılların mücadelemizi hiçbir engellemenin durduramayacağı, partimizin yeniden inşasının tamamlandığı, ulusal kurtuluş cephesi yolunda başarılı adımların atıldığı ve halkımızın zorunun kendisini dayatacağı direnme yılları olacağını göstermektedir.

O halde tam da böylesi gelişmeler yaşanırken, **“PKK'DE GELİŞME SORUNLARI VE GÖREVLERİMİZ”** adlı bu değerlendirmeyi sunmanın fazla olup olmadığı sorulabilir. Bu sorunun yersizliğini iki nedenle yanıtlamak mümkündür.

Birincisi, I. Konferans ve II. Kongre'de sorunlar çözümünü çizgi düzeyinde bulmuştur. İdeolojik, politik ve askeri açılım, stratejik ve taktik plan ve örgütsel hat bu anlamda başarılı bir biçimde çözüme kavuşmuştur. Bu sadece çözümün bir yönüne ilişkindir. Özellikle pratiğe ilişkin olanlar sürece bırakılmış; pratik çözümün başlı başına süreç içinde ve somut gelişmeler ortamında günlük çalışmayla başarılması gereken bir görev olduğu unutulmamıştır. Çizginin pratikte çözümünün başlı başına sorunlar ortaya çıkardığı gözardı edilemeyecek kadar açık olan bir husustur. Aynı zamanda pratik sorunların çözümünün çizginin zaferi için zorunluluğu ve dayatıcılığı, dolayısıyla tüm ehemmiyetiyle kavranmayı ve uygulanmayı gerektirdiği de sık sık vurgulanmıştır. Demek ki, pratiğe ilişkin sorunlarımızı uygun ve güvenli zaman, zemin ve koşullarda açmak, kararlılık ve eylemlilik biçimindeki parti taktiğini ikinci plana düşürmek şurada kalsın, onu daha da geliştirme ve güçlendirmeye götürmüştür.

İkincisi, daha ilk gelişme yıllarından itibaren halkın ve militanların her düzeydeki geriliğinden yararlanarak, özellikle zor baskı yıllarında devrimci direnme ve tecrübenin henüz zayıf olduğu dönemlerde daha da geliştirilmek istenen kaçma ve teslimiyet eğilimlerine hitap eden, devrimci örgütlenme ve direnmeyi olanaksız kılmak için en demagojik yöntemlerden en provokatif, komplocu ve katliamcı yöntemlere kadar oynanan oyunlar karşısında büyük zorluklarla varlığını korumaya, gelişmesini sağlamaya, özellikle otoritesi-

ni, çizgisini ve önderliğini kesintisiz kılmaya çalışan partimiz, ancak böylelikle tüm oyunları boşa çıkarabilir. İster bilinçli ister bilinçsizce olsun, parti bünyesinde düşmanla gizli veya açık bağ içinde şüphe, güvensizlik, dağınıklık, terketme ve düşmanlığa davet etme gibi çabalar, çağrılar ve provokasyonların yoğunlaştırıldığı günümüzde, parti militanlarına çağrı yapan bazı kişilerin sahte ünlerine dayanarak içine girdikleri durum, çok yönlü tedbirler alınmaması halinde hala çoğumuzu için için kemiren ıskellik, bireysel anarşizm ve reformizme dönüş gibi olumsuzluklarla daha da gelişecek, büyüyerek parti içinde büyük tahribatlar yaratabilecektir. Bu ciddi bir tehlikedir. Ortamın kuzu postuna bürünmüş kurtların demagojiyle en değerli kazanımlarımıza dış geçirmelerine ne kadar uygun ve nazik olduğu göz önüne getirilirse, bunların, hatalı ve eksik yanlarından da yararlanarak tüm partili militanlarımızı içine düşürebilecekleri olumsuzluklardan alıkoymak, parti hattı doğrultusunda ve özellikle örgütsel çizgi dahilinde önlerine konulan örgütsel görevleri leninizmin ruhuna uygun olarak başarmaları için pratik sorunları açmak ve yine başarılı uygulama için yöntemleri netleştirmek, yerine getirilmesi gereken ve söz verilen zorunlu bir görevimizdir. Kadroları her yandan geriye çekmek isteyen, onları partiye karşı açıkça “kükremeye ve isyan etmeye” çağıran, bununla da yetinmeyerek bu işi “bölücülüğe ve komünizme karşı Türklük ve kemalizmin şaha kalkmasına katılma” çağrılarıyla tamamlayan hain yüzü açıkça ortaya çıkan alçaklara karşı partiyi savunmak için onları örgütlemek ve direnme konusunda leninizmin eşsiz silahlarıyla donatmak, tüm bu olumsuzlukları ve hainane emelleri boşa çıkarmak için zorunludur.

Denilebilir ki, düşmanın her taraftan ateş salvolarıyla parti binaımızı delik deşik etmek istediği bir dönemde, kendimizi deşifre etme pahasına da olsa bu sorunlarla bu kadar uğraşmamızın fazlalık olup olmadığı sorulabilir. Ama yine inanıyoruz ki, koşulların elverdiği ölçüde sorunlarımızı bu denli açıklıkla ortaya koymak, içinde bulunduğumuz döneme egemen kılmak istediğimiz önümüzdeki kararlılık ve eylemliliğe gelişme ve güç katacaktır. Bu anlamda inanıyoruz ki, koşulların elverdiği ölçüde sorunlarımızı bu denli açıklıkla-

la ortaya koymak, içinde bulunduğumuz döneme egemen kılmak istediğimiz önümüzdeki kararlılık ve eylemliliğe gelişme ve güç katacaktır. Bu anlamda inanıyoruz ki, tartışma ve bunun sonucu olan “PKK'DE GELİŞME SORUNLARI VE GÖREVLERİMİZ” adlı bu değerlendirmemiz boşa gitmeyecektir. Eğer bu değerlendirme başta militanlar olmak üzere tüm partililere önlerindeki görevleri başarmalarında kolaylık sağlamışsa, kendimizi görevimizi başarmış sayacağız.

**Sonbahar 1983**

## **ORTADOĞU'DA TIKANAN ULUSAL VE TOPLUMSAL SORUNLAR VE KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN TARİHSEL ROLÜ**

İnsanlık tarihinin en eski halklarından olan Ortadoğu halkları, ulusal ve toplumsal gelişmelerinin en bunalımlı dönemlerinden birini yaşamaktadır. Tarih boyunca hem kölelik, hem de feodalizm döneminin en gelişmiş uygarlıklarını yaratan bu halklar, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte ve bu temelde gelişen emperyalizmin ağır baskısı altında bu görkemli ve gelişmiş tarihlerinden kopartılarak, günümüzde emperyalizmin en azgın baskı ve sömürü yöntemleriyle kendi gerçekliklerinden önemli oranda uzaklaştırılmış ve kişiliksizleştirilmiş bir biçimde yaşamaya zorlanmaktadır. Hatta denilebilir ki, bu halklar en kolay sömürülen ve yönetilen halklar kategorisine sokulmak istenmektedir.

Günümüzde emperyalizm dünya çapındaki gelişmelerin en nazik merkezi haline gelen Ortadoğu'da kendi karşı-devrim anlayışını en güçlü ve en gelişmiş bir tarzda bölge halkları üzerinde uygulamaya çalışırken, ulusal kurtuluş hareketlerinin zengin devrim pratiklerine rağmen, bölge halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluş süreçleri en sancılı ve hatta denilebilir ki, en bunalımlı bir evreyi yaşamaktan kurtulamamaktadır. Bölge üzerinde birçok yönden sürekli olarak



geliştirdikleri egemenliklerinin parçalanmasını önlemek amacıyla en kaba ve inceltilmiş yöntemler ve araçları birlikte kullanmaları, emperyalistler ve işbirlikçisi güçlerin kendi amaçları doğrultusunda daha rahat hareket etmelerini sağlarken, ulusal ve toplumsal sorunların giderek derin bir bunalıma girmesine yol açmaktadır. Bunalımlı statüden çıkış yolları arayan çeşitli akımlar ve hareketler bir türlü kendilerinden bekleneni yerine getirememektedirler.

Emperyalist-kapitalizme karşı genellikle iki yöntemle savaşılr. Bunlardan biricisi emperyalist-kapitalist sistem içinde burjuva radikal veya milliyetçi çözümleri programlaştıran, ikincisi ise daha çok gelişen ve günümüzde giderek temel yöntem haline gelen proletarya önderliğinde emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı ulusal kurtuluş esprisıyla sorunları çözen yöntemdir. Kısaca tanımladığımız bu her iki yöntemin de bölgede fazla başarılı olamadığı rahatlıkla görülmektedir. Ortadoğu'da milli kapitalist gelişmenin çok cılız olması, ortaçağdan kalma feodal yapı ve kurumların güçlülüğü ve bu temelde daha çok komprador nitelikte bir kapitalizmin gelişmesi, ara bir tabaka olarak küçük-burjuva milliyetçiliğinin ulusal kurtuluşta daha etkin bir rol oynayabilme olasılığını ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bu durum da, milli burjuvazinin yerine getirmesi gereken rolü küçük-burjuvazinin üstlenmesini gerektirmektedir.

Tarih içinde daha çok kemalist harekette görülen ve bu temelde Arap ve Fars hareketlerinin bünyesinde de etkisini göstermeye çalışan bu tür hareketlerin radikal bir burjuva milliyetçiliğini geliştiremedikleri, başından itibaren dışta emperyalizmin ve içte feodal-kompradorların kolayca etkisi altına girdikleri görülmektedir. Kemalist hareket de dahil olmak üzere, bütün bu hareketlerin köklü ulusal ve demokratik gelişmeler sağlamak yerine, tam tersine halkların ulusal ve demokratik doğrultudaki mücadelelerinin derinleşmesi önünde engel olmaları sıkça görülen olaylardandır. Kısacası burjuva milliyetçiliği aksiyonunu üstlenecek sınıf ne milli burjuvazi, ne de küçük-burjuvazi anlamında ortaya çıkıp şekillenebilmekte; ortaya çıktığında ise son derece karmaşık ve bunalımlı bir hal almaktadır. Bu da sistem içinde kalınarak, ulusal ve toplumsal sorunlara emperyalist-kapitalist sisteme dayalı çözümler getirme olasılı-

ğını son derece azaltmaktadır.

Bölgemizde uzun süreden beri görülen ve şimdi belli alanlarda etkisini sürdüren reformist ve radikal küçük-burjuva muhalefetleri, yoğun çabalarına rağmen çok sınırlı bir gelişme sağlayabilmektedir. İster reformist, isterse radikal anlamda olsun, bu tür akımların emperyalizme ve yerel gericiliğe karşı direnme özellikleri sınırlıdır, bölgenin kaderini etkilemek ve köklü değişikliklere uğratmakta çok sınırlı bir gelişme sağlamaktadır.

Emperyalizm belli oranda kapitalizmin gelişmesini, ekonomik ve sosyal ilerlemeyi sağlayabilir. Ama sözde anti-emperyalizm adına ortaya çıkan bu hareketler, bir anlamda emperyalizmin direkt çıkarlarına dayalı bir kapitalist gelişme önünde engel olabilmekte; yani ne tam kapitalizmi, ne de alternatifi olan sosyalizmi uygulayabilmektedir. Orta kesimler, orta ve küçük-burjuvazi, uzun süre bu temele dayalı politikalarla kapitalizmi geliştirmek istemelerine rağmen, ne tam kapitalizmin ne de sosyalizmin yasalarını uygulamaktadır. Dolayısıyla bu da bir kısır döngüye ve sistemsizliğe yol açmaktadır. Dünyanın birçok bölgesinde olduğu gibi, Ortadoğu'da da radikal kurtuluş hareketlerinin ortaya çıkmamasının bir nedeni de budur.

Emperyalizmin açık işgali ve bu temelde giderek gelişen sömürgeciliği, Asya ve Afrika'nın birçok yerinde görüldüğü gibi daha köklü ulusal kurtuluş hareketlerine yol açarken, Ortadoğu'da emperyalizme ve işbirlikçilerine yakın ilişkiler içinde ortaya çıkan burjuvazi bu rolü yerine getirmemekte ve iki sistem arasında oynamaktadır. En çok da Türkiye örneğinde yaşandığı gibi, feodalizmi ilerici bir tarzda tasfiye ederek değil, tersine üstten onunla uzlaşıp anlaşarak modern kapitalist gelişmeyi sağlamak istemektedir. Tabii mevcut emperyalist ekonominin içinde bulunduğu koşullar göz önüne getirildiğinde, bunun fazla başarılı olamayacak bir sistem olduğu görülecektir. Kısaca izah ettiğimiz bu durum, Ortadoğu halklarının tarihinde uzun süre yer edinerek çağdaş tarihlerinin önemli bir kesitini oluşturmuş, bu halkları anti-emperyalist mücadele ve sınıf mücadelesinden uzaklaştırarak, sert bir biçimde baskı altına alınmış statükocu bir toplumsal sistemin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Ortaya çıkan burjuvazi tüm gücüyle dışta emperyalizm ve içeride ortaçağdan kalma öğelerle uzlaşmakta, halk üzerinde ağır bir baskı uygulayarak denge halinde bir topluluğu örnek almakta ve bunu sürdürmektedir. Milli burjuvazinin gelişmemiş olması toplumsal gelişmenin tıkanmasına yol açmıştır. Sonuç olarak, yakın dönemlere kadar bölgede köklü bir ekonomik ve sosyal gelişmenin olmaması ve bu temelde sınıf mücadelesinin gelişmemesinin nedeni belirtilen bu etkenlerdir. Dünya halklarının büyük oranda çağdaşlaştıkları son elli altmış yıllık tarihleri, Ortadoğu halkları açısından bir kısır döngü ve durgunluk evresi biçiminde ortaya çıkmaktadır.

Kuşkusuz çağımız proletarya devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri çağıdır; dünyanın en ücra köşesine kadar etkisini duyuran bu akımlar, Ortadoğu halklarının ulusal ve toplumsal zeminini de etkilemiştir. Ortadoğu bölgesi her iki sistem açısından o kadar stratejik bir konum arz etmektedir ki, sistemlerin kaderlerini belirlemeleri tamamen bu alanın konumundan kaynaklanacaktır. Dolayısıyla her iki sistem bölge üzerinde yaşamak için tüm güçlerini denemek ve uygulamak durumundadır. Sistemlerin kaderlerini belirleyici bir konumu yaşayan bölgemizin bu yüzden evrensel güçlerin tartışma ve çatışma alanı haline geleceği açıktır. Sistemler de dünya çapında kendi rollerini önemli oranda oynayabilecekleri tarihsel bir evrenin içinde bulunmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistem ile sosyalist sistemin dünya genelinde son yirmi yıldan beri kendi aralarında geliştirdikleri ve bağlarında birçok olumsuzluğu, eksik ve hatalı noktaları içeren nazik dengenin en olumsuz yansıması bölgemizde ortaya çıkmaktadır. Ortadoğu sistemlerin kaderi üzerinde belirleyici bir fonksiyona sahip olduğuna göre, sistemler dünya genelindeki politikalarını en güçlü bir tarzda bu alana yansıtmak zorundadır. Emperyalizm burada karşı-devrim tarihinin en son bulgularını pervasızca uygularken, sosyalizm de dengedeki konumunu sürdürmek açısından dişini tırnağına takarak mevzilenmesini sağlamak durumundadır. Ama burada önemli bir noktaya değinmek gerekir. Başta SSCB olmak üzere, sosyalist devrimler, başlangıç ve gelişme aşamalarında emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı daha çok yıkıcı ve dağıtıcı bir rol oynar

ve bu rol iki dünya savaşı arasındaki dönemde ve özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında hızla sürdürülerek emperyalizm büyük oranda tasfiye edilirken, bu durum son yirmi yılda yerini dengeci bir anlayışa terketmiştir. Sistemlerin birbirlerini dengelediği yoğun bir devrimci dönem yerine, devrimin biraz soğuduğu ve emperyalizmle barış içinde birarada yaşamanın barışçıl yönünün ağır bastığı bir politikaya ağırlık verilmiştir. Sosyalist sistemin temel dış politikası devrimin şiddet yönünü ikinci plana atan, devrimci mücadelenin barışçıl koşullar altında gelişmesini ise ön plana alan, sosyalizmin çıkarlarını barış içinde koruyup geliştiren, barışçıl ulusal ve toplumsal gelişmeler sağlanmasını öne çıkaran, emperyalizmle her halükarda barış içinde yaşama ve denge tutturmayı temel alan bir yumuşama politikasıdır. Ana politika budur.

Bu politika devrimci-demokratik güçlerin emperyalizm karşısında yetersiz kalmalarında önemli bir rol oynamıştır. Bu evreye gelinceye kadar, özellikle kurtuluş mücadelelerini başarıya götürememiş olan toplumlar bu politikadan olumsuz yönde etkilenmişlerdir. Bildiği üzere Ortadoğu halkları özellikle 1960'lardan itibaren halk kurtuluş hareketlerinin geliştiği bir sürece girmişlerdir. Bu halklar, devrim dalgasının birçok ülkeyi sardığı bir evrede, sosyalist sistemin emperyalizmle uzlaşmaya ağırlık veren politikasıyla karşılaşmışlardır. Sosyalist sistemin yumuşama politikasının aynı yıllarda önem kazanmış olması, halk kurtuluş hareketleri açısından olumsuz bir veri olmuştur. Bu politika tam bu sırada uygulamalarını en çok Ortadoğu'da bulacaktır.

Yukarıda sözünü ettiğimiz orta tabakaların bilinen zaafı sosyalist sistemin bu ve benzeri eksik ve hatalı politikaları ile birleşince, bölge halkları ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri çağına güçlü bir biçimde girememişlerdir. Ayrıca bu gelişmelere veri teşkil eden objektif ve subjektif bazı tarihsel etmenleri de anımsatmak gerekir. Tarihin en güçlü feodal kalıntıları 20. yüzyılın ortalarına kadar bu alanda egemenliklerini en güçlü biçimde sürdürebilmişlerdir. Bölgenin sahip olduğu zengin petrol kaynaklarının etrafında güçlü bir milli ideolojinin olmayışı, ortaçağdan kalma kalıntıların petrol gelirleriyle emperyalizmin ajanları durumuna gelerek hükümlerle

rını daha da güçlendirmelerine neden olmuştur. Bu konularıyla petrol etrafında güçlü bir sanayinin gelişmesini, yine bu temelde güçlü bir işçi sınıfı ve burjuvazi ile bunun içinde bir milli burjuvazinin oluşmasını engellemişlerdir.

Diğer yandan emperyalizmin bölgeye güçlü bir biçimde yerleşmesi ve kendisine sağlam dayanaklar oluşturması, güçlü ve uzun bir süreyi kapsayan denetimine yol açmıştır. Emperyalizm zaman zaman dayanaklarının sosyal temelini değiştirmiştir. Güçlü bir kapitalist gelişmenin olmaması nedeniyle modern sosyal değişiklikler de sınırlı olmuştur. Bu da ulusal ve toplumsal gelişmenin iki motor gücü olan proletarya ve yerli burjuvazinin ortaya çıkmasına engel teşkil etmiştir. Yetersiz bir biçimde emperyalizme bağımlı olarak oluşan küçük-burjuvazi ise sınırlı bir ilericiliğe sahiptir. Bütün bunlar gelişmelerin önünü tıkamışlardır. Ancak bütün bu objektif nedenler yine de bölgenin altüst oluşların eşliğine gelmemesi anlamını taşımayacaktır. Sorunların bir çelişkiler yumağı biçiminde gelişmesi, sadece bölgedeki çıkmazı derinleştirecektir. Fakat bu durum son tahlilde halkların daha güçlü ulusal ve toplumsal çıkışları için gereken maddi zemini oluşturacaktır.

Emperyalizm bölgede azami kar yarasını uygularken, sosyalizmin de uzlaşmacı ve dengeli tutumunu sürdürmek istemesi, daha önce de vurguladığımız gibi bölgedeki halk hareketleri ve ulusal kurtuluş mücadeleleri üzerinde en trajik sonuçlar doğurmuştur. Bölgede ortaya çıkan kördüğüsü o kadar nettir ki, tüm güçler bunun karşısında şaşkınlığa düşmüş ve ortaya çıkan tablodan ürkmeye başlamışlardır. Emperyalizm ve sosyalizm güçleri, istenen sonuçları üretmeyen bu gelişmelerden niçin ürktüler? Çünkü emperyalizm bir ucu katliamlara kadar varan en barbar ve en soyguncu bir politika, diğer ucu ise en iğrenç sömürü yöntemlerine yol açan sertlik yanlısı bir politika izlemiştir. Adeta her alanda kılıç şakırdatmıştır. Dünyanın bazı alanlarında ekonomik ve toplumsal gelişmelere yol açarken, bu alanda aynı etkiyi sağlayamayarak, kararsız ve durgun bir gelişmeyle karşılaşmıştır. Sosyalizm ise dünyanın çeşitli yörelerinde gelişen ulusal kurtuluş hareketlerine sağladığı büyük destek ve dayanışmaya rağmen, Ortadoğu'da radikal kurtuluş hareketleri yeri-

ne özellikle küçük-burjuva reformculuğunu desteklemek ve daha çok şiddet ögesini törpüleyerek barışçıl yanları ön plana çıkarmak suretiyle, bu alanda emperyalizmle uzlaşmayı bir politika olarak önüne koymuştur. Böyle bir politikayla halk kurtuluş hareketleri ve halk savaşlarının gelişimi değil, daha çok barışçıl, demokratik ve ulusal dönüşümler sağlanabilir. Oysa bölgedeki çelişkiler o kadar yoğundur ki, bu politika olumsuzlukları daha da derinleştirmekten başka bir sonuç üretememektedir. Örnek vermek gerekirse, bu politika Mısır'da, daha da gerilere götürüldüğünde Türkiye, İran ve Irak gibi alanlarda tükenişe gitmiştir.

Bu gücün bazı olumlu gelişmeleri teşvik etmesi ve sınırlı bazı anti-emperyalist adımları desteklemesi olumlu yaklaşımlardır. Ancak bunları yeterli bulmamız mümkün değildir. Orta tabaka reformculuğu nereye kadar dayandırabilecek ve bu tabakanın ilericiliği ne zamana kadar devam edebilecektir? Örneklerden de anlaşılacağı gibi, orta-sınıfların ilericiliği sınırlı olmaktan öteye bir anlam taşımayacaktır.

Kuşkusuz bütün umutların bu sınırlı adımlara bağlanmasının ve esas olarak desteklenmesi gereken en devrimci ve en radikal eğilimin ortaya çıkamaması veya çıkartılamamasının nedeni sosyalist sistem değildir. Ama ortaya çıksalar bile bu tür eğilimlerin güçlü bir destek bulamaması, sosyalizmin bölge üzerindeki etkinliğinin sınırlı kalmasına ve hatta emperyalizmin pervasız çılgınlıklarının önüne geçilememesine yol açmaktadır.

1960'lardan itibaren içine girilmesi gereken süreç, özetini verdiğimiz bu nedenlerden dolayı güçlü bir biçimde yaşanmadı. Belli alanlarda bazı olumlu adımlar atıldı. Ancak Cezayir, Yemen, Filistin ve Irak'ta atılan bu olumlu adımlar, dünyanın birçok yöresinde olduğu gibi köklü dönüşümlere ulaşamadı. Halk kurtuluş hareketleri bölgede güçlü bir akım haline gelemedi. Tersine bu hareketlerin yerine reformizm ağır bastı. Sınırlı devrimci gelişmelerin ardından, dışta emperyalizmle uzlaşma ve içte burjuvalaşma adımları izlendi. Devrimcilik erkenden reformizme kanalize oldu. Atılan adımlar salt programsal düzeyde değil, stratejik, taktik ve örgütsel düzeyde de hızla reformculuğa dönüştü; dışta emperyalizmle işbirliğine yönele-

rek, içte ise gericilikle uzlaşarak ihanete kadar vardı. İşte bütün bu nedenlerden ötürü, 1960'lardan itibaren gelişen ve adına halk hareketleri denilen hareketler, 1980'lerde tam bir iflas ve bozgunla yüz yüze geldiler.

Bugün hiç kimse ortaya çıkan bu tabloyu tasvip etmediği gibi, gelişmelerin sorumluluğunu da üstlenmemektedir. Ama tartışılmaz bir gerçeklik halinde ortaya çıkan durum, Ortadoğu'da ulusal ve toplumsal kurtuluş öğelerinin zayıf ve atıl bir durumda kaldıklarıdır. Emperyalizmin en azgın saldırı, işgal ve katliam girişimlerine rağmen, bu güçlerin ne denli yetmezliğe düştükleri de, son Lübnan işgalinde görüldüğü gibi örtbas edilemeyecek kadar açıktır. Durum bu kadar açık olduğu halde, karşı durma olanakları sınırlıdır. Köklü anti-emperyalist hareketleri yeniden başlatmayı bir yana bırakalım, bölgede emperyalizme karşı sağlanan dengeyi -ki bu denge hızla emperyalizmin lehine değişmektedir- sürdürülebilmek zor olacaktır. Emperyalizm bölgede kendi denetimini sürekli merkezleştirip derinleştirirken, devrimci güçlerin ellerindeki mevzilerin bile hangi halkadan zayıflatılıp düşürüleceği istikrarsızlığı yaşanmaktadır. Bu madalyonun bir yüzüdür. Ama bütün bu gelişmelerden bölgemizde devrim olanaklarının tükendiği, ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerinin artık gelişmeyeceği sonucu çıkarılamaz. Tersine bundan çıkarılması gereken sonuç, emperyalizme karşı dünya çapında son yirmi yıldan beri sürdürülen politikaların bölgemizdeki yansımalarının, yani sosyalizmin bölgede emperyalizme karşı koyma taktikleri ve politikalarının yetersizliğe ve yetmezliğe düştüğüdür. Bunun ağır sonuçları belirgin bir biçimde ortaya çıkmıştır. Özellikle Filistin hareketinin bünyesinde, Lübnan alanında ve yine aynı biçimde İran-Irak alanında bu durum son derece vahimdir.

Diğer bir gerçeklik de küçük-burjuva reformizmi ve devrimciliğinin veya hem reformizmi, hem de devrimciliğinin yetmezliği gibi bir sonucun ortaya çıkmasıdır. Sınırlı bir ilericiliğe sahip olsa bile, bu kesimin köklü ulusal kurtuluş hareketlerine önderlik edemeyeceği ve Ortadoğu'da kendisinden beklenen dönüşümü sağlayamayacağı kesindir. Bu sınıf sağa kaymış, uzlaşmacılığa ve reformizme yönelmiştir. Bu durum Filistin Kurtuluş Hareketi'nde son derece açık

ve yakıcı bir biçimde gözler önüne serilmiştir. Yine benzer bir oluşum Türkiye'de de kendisini göstermiştir. Kısacası küçük-burjuva reformizmi ve bundan kaynaklanan küçük-burjuva devrimciliği, bütün bu zeminlerde işleri kötürümleştirmekten öteye gidememiştir. Bu devrimcilik veya reformculuk karşısında emperyalizm ve gericilik konumunu alabildiğine restore ederken, bu hareketler örgütsel kaosun eşiğine gelmişlerdir.

Subjektif alandaki bu yetersizlik de belirtildikten sonra, buradan çıkarılması gereken sonuç ne olacaktır? Açıktır ki, eleştirilmesi gereken halklar ve marksizm-leninizm veya devrimin kendisi değil, marksizm-leninizm adına oportünizm, devrimcilik adına küçük-burjuva reformizmi ve devrimciliğidir. Halklar en devrimci ideolojiyle donanıp ayağa kalkmışlar mıdır? Kuşkusuz hayır. Halklar ayağa kalkmış olsalardı, zaten bunalım dediğimiz şey ortaya çıkmazdı. Bunalımın derin olmasının bir nedeni de budur. Kendi kaderini bizzat çizmesi gereken halklar bir türlü silkinip ayağa kalkamamaktadır. Çeşitli güçlerin çok yönlü uyuşturucu etkisi altında, bu halklar şimdiye kadar tarihsel rollerine sahip çıkamamışlardır. Bu rollerin önder gücü olan proletarya için de şunu söylemek mümkündür. Bu sınıf ideolojik ve politik olarak donanıp kendisinden bekleneni verememiştir. İşte saydığımız bütün bu objektif ve subjektif olgular, 1980'lerde iflase varan ve neredeyse bölgeyi tümüyle emperyalizmin yutacağı bir alana dönüştüren tehlikelerden sorumlu tutulması gereken güçlerdir.

Böylesi bir ortamdan çıkış yolu nasıl olacaktır? Başka bir deyişle halklar ve onların öz örgütleri hangi motiflerle çıkış yapacaklardır?

Daha 1960'larda objektif olarak kendi tarihlerini yapmanın eşiğine gelen halklar, bu yirmi yıllık gelişme süresinde yeniden ileriye sıçramanın gergin bir yayı haline gelmişlerdir. Halklar daha önce emperyalizm ve feodal-kompradorlar, son yirmi yılda da işbirlikçi küçük-burjuvalar eliyle yitirilen bu yılları şimdi tamamen kendi önderliklerinde bir direnişe dönüştürerek telafi etmek durumundadır. Bölgede emperyalizm aleyhine daha hızlı bir gelişme içine girilmek isteniyorsa, her şeyden önce devrimci halk güçlerinin siyasal gelişmelere ciddi bir tarzda müdahale ederek tarih sahnesine çıkmaları

gerekmektedir. Sürekli ve dengeli bir gelişim pratiği ancak böyle sağlanabilir. Aksi taktirde emperyalizmin aleyhine bir gelişme sağlamak olanaksız olacaktır.

Bu noktada özellikle yakın tarihlerde emperyalizmin bölgemizdeki çabalarına kısaca bir göz atmak, sorunun ciddiyetinin daha derinliğine anlaşılmasını kolaylaştıracaktır.

Emperyalizm bölgemizde gerek sınırlı ölçüde gelişen halk hareketleri ve gerekse radikal yönetimler tarafından sarsıntıya uğratılan konumunu daha da güçlendirip merkezileştirecektir. Bunun için bölgedeki yutma işini sürdürmeye devam edecektir. Emperyalizm 1960'larda sağlamış olduğu güçlü denetimi yeniden oluşturmak istemektedir. Bunun için tekrar merkezileşerek, bütün müttetiklerini yerli yerine oturtturarak, bölgede dört başı mamur bir faşist devletler topluluğu yaratarak, ömrünü kalıcı kılmaya çalışmaktadır. Bundan dolayı ne kadar yoğun çaba harcadığı ortadadır. Bu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Türkiye, Mısır, Pakistan, İsrail ve bölgenin diğer birçok ülkesindeki gelişmelere bakıldığında, geliştirilmek istenen tablo kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Bu gelişmeye nasıl dur denilecektir? Emperyalizmle uzlaşarak mı? Hayır. Emperyalizm uzlaşma değil, hakimiyet istemektedir. Bölgede sınırlı oranda mücadele etmiş küçük-burjuva radikalizmi uzlaşmak istiyor. Ancak emperyalizm bunu reddediyor. Çünkü emperyalizm doğrudan hakimiyet istiyor. Sosyalist sistem de günümüzde bölgede emperyalizmle uzlaşmaya ve bütün sorunları ortaklaşa çözmeye çalışıyor. Emperyalizm ise başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelerin bölgenin içlerine girmesini engellemek ve bölgeden tümüyle uzaklaşmasını sağlamak istiyor. Emperyalizmin mantığı bu olduğuna göre, bunun karşısına dikilmesi gereken mantık ne olmalıdır? Ortadoğu bunalımlı ve nazik bir evreyi yaşamaktadır. Böylesine bunalımlı bir evreye sınırlı güncel politikalarla yaklaşım göstermek olası değildir. Sorunlara ancak köklü devrimci yöntemlerle yaklaşılabilir. Devrimci içeriği son derece zengin olan, halkın temel ulusal ve toplumsal gereksinmelerini karşılayan köklü ve kalıcı yöntemler bulunmak zorundadır. Bu da devrimci yöntemden başka bir yöntem olamaz. Emperyalizm karşısında gecikmiş Orta-

doğu halk hareketleri ve devrimler sürecine sarılmaktan başka bir şeyle durulamaz. Başka bir şeyle emperyalizmin baskı ve egemenliğinin önüne geçilemez.

Bu noktada, yapılması gereken şey ne olacaktır sorusu karşımıza çıkmaktadır. Açıktır ki, günümüze kadar dünya halklarının kaderini değiştirmekte belirleyici bir rol oynayan en devrimci ideoloji olan marksizm-leninizmi en yaratıcı bir biçimde bölge halklarının kederine uygulamaktan başka bir alternatif yoktur. Marksizm-leninizm kesinlikle devlet ve sınıf çıkarlarının süzgecinden geçirilmiş bir biçimde veya sosyalist ülkelerin devlet politikalarının -kimi politikalar sosyalist politikalar da olabilir- uzantısı biçiminde değil, bağımsız bir biçimde, sosyalist ülkelerin gerçekliğini ve sosyalizmin o alandaki kazanımlarını hesaba katan bir tarzda uygulanmalıdır. Ayrıca marksizm-leninizm şimdiye kadar olduğu gibi küçük-burjuva sosyalizmi biçimindeki sapmalar türünden değil, ihtilalci bir biçimde uygulanmalıdır. Marksist-leninist devrim teorisinin bölge halklarının devrim problemlerine doğru bir biçimde uygulanması zorunludur. Proletarya adına hareket eden güçlerin eski konumlarını doğru bir eleştiri süzgecinden geçirerek yeni konumlarını güçlü kılmaları acil bir önem arz etmektedir. Bu güçler geçmişteki birçok yanlışlığı ve sapmaları gidermek durumundadır. Adına komünist hareket denen birçok oluşum şimdi şu veya bu gücün uzantısı, hatta bazen en sağ bir gücün elinde bile bir oyuncak durumuna düşmüştür. Son olarak İran Komünist Partisi (TUDEH) örneğinde görüldüğü gibi, komünistlik adı altında akla hayale gelmeyecek politikalar benimsenmiş, en büyük ihanetler bu biçimde sergilenmiş, en büyük kayıplar bu biçimde verilmiştir. Benzer örnekler Ortadoğu'da yaygındır. Bu güçler kendilerini gözden geçirmezlerse, yeni doğru politik akımların ortaya çıkmalarında zaruret vardır. Bu güçlerin özellikle yeni bir perspektifle programsal, stratejik ve taktik düzeyde mevcut zaafalarını gidermeleri, ittifak anlayışlarını, mücadele ve örgüt biçimlerini gözden geçirmeleri zorunlu olmaktadır.

Aynı şeyi sosyalist ülkeler için de söylemek mümkündür. Sosyalist ülkeler, emperyalizme karşı en azından dengeyi tutturmak için yetmezliğe düşen politikalarını gözden geçirmek zorundadır. Bu ül-

kelerin yeni yaklaşım ve politikalar belirlemeleri zorunludur. Bu perspektifle konuya yaklaşım sağlanmalıdır. Günümüzde yaşanan ağır bunalımdan çıkış ancak bu yaklaşımlarla sağlanabilir. Aksi takdirde bunun faturasını çok ağır sonuçlarla karşılamak işten bile değildir. Yaşanan acı deneyimler böylesi arayışları zorunlu kılmaktadır.

O halde bu gerçeklik bölgede nasıl somutlaşmaktadır? Çıkış yapmanın somut koşulları nerede yakalanabilir? Hangi halka zayıftır? Açık ki, bütün bu soruları yanıtlamak gerekmektedir.

Özellikle emperyalizme karşı uzun bir süreden beri büyük bir mücadele veren, ama günümüzde büyük bir çıkmazın içine düşen Filistin ulusal direniş hareketinin durumu hepimizin bilgisi dahilindedir. Bu hareketin bölge için yeni umutlar geliştirip, umutlar sağlaması bir hayli güç olacaktır. Tam tersine bu hareket Filistin halkını katliamdan kurtaramayacak kadar kendi iç bunalımının had safhasını yaşamaktadır ve adeta tıkanmıştır. Tam bir çıkmaz içinde kendisiyle boğuşmaktadır; tam bir direnme, sınırlı direnme veya uzlaşma alternatifleriyle boğuşmaktadır. Bu gelişmelerin sonucunu şimdiden kestirmek olanaksızdır. Yine radikal yönetimler güç nefes almaktadır. Bunların direnebilecekleri yıllar adeta sayılıdır. Ayrıca İran devrimi neredeyse ortaçağ gericiliğini hortlatacak karanlık bir faşizme dönüşme tehlikesini taşımaktadır.

En sıcak alanlardaki gelişmelerin ana yönü böyle olduğuna göre, marksist-leninist devrim teorisi ve yönteminin başarılı bir uygulaması acaba hangi zeminde ve halka da sağlanabilecektir?

Bölge gerçekliğini en orijinal bir zeminde yaşayan unutulmuş ülke Kürdistan, köklü bir yönelime varmada en elverişli koşullara sahip bir konumda bulunmaktadır. Kürdistan gerçekliğinin zayıf bir nokta haline gelmesinin birçok tarihsel ve güncel nedenleri vardır. Her şeyden önce emperyalizme karşı mücadelede emperyalist cephe en zayıf halkasından parçalanabilmiştir. Bölgemizde sistemin en zayıf halkasını Kürdistan teşkil etmektedir. Bu artık kuşku götürmez bir gerçekliktir.

Kürdistan'ın zayıf halka olmasına etkide bulunan etmenlere de kısaca değinelim. Kürdistan halkı tarihin en eski halklarından biri

olmasına rağmen, günümüzde her türlü çağdaş gelişmeyle ters orantılı bir konumu yaşamaktadır. Ulusal ve toplumsal açıdan son derece katmerli bir baskı ve sömürüye maruz kalmaktadır. Ancak Kürdistan halkının her düzeyde kendi üzerinde uygulanan imha ve katliamlara kadar varan sömürgeci uygulamaları uzun süre taşınması beklenemez. Kürdistan, çağın güçlü ve geliştirici devrim akımının etkisini uzun süre duymamazlık edemez. Kürdistan'da halkın ulusal direnişinin dayanacağı objektif ekonomik ve toplumsal yapı son derece elverişlidir. Ulusal direniş için iç ve dış koşullar olgundur. Kürdistan'ın halkın ulusal direnişine son derece elverişli bir coğrafyası mevcuttur. Objektif yönden Kürdistan son derece duyarlı bir alandır. Özellikle son yıllardaki gelişmeler, Kürdistan sahasının bölgesel konumunu daha da güçlendirmiştir. Emperyalizm ise son yıllara kadar burası için güçlü mekanizmalar geliştirmiş değildir. Türk sömürgeciliği de dahil, emperyalizm bu ülkeyi adeta yoksaymıştır. Sömürgeci devletler Kürdistan'ın her parçasını kendi ülkelerinin bir parçası olarak değerlendirmişlerdir. Emperyalizm Kürdistan gerçeğini bir olgu olarak kabul edip buna göre politikalar üretmemiştir. Dolayısıyla bu hesapsızlığının cezasını ağır ödemek durumundadır. Bu yönden emperyalizm ve işbirlikçileri büyük bir hesap yanlışlığına düşmüşlerdir. Ulusal baskıyı uygulayan güçler de mantıklı baskı biçimlerini geliştirememektedir.

Günümüzde bu politikaların başarı sağlaması fazla olanaklı olmadığı gibi, bu uygulamalar güçlü bir patlamanın koşullarını da oluşturmamaktadır. Bugün Kürdistan devrimi bir yandan işgal ve istila güçlerinin çıplak askeri baskısıyla karşı karşıya bulunurken, diğer yandan çok cılız ve yetersiz de olsa çeşitli ayaklandırma gruplarıyla doludur. Ayrıca Ortadoğu'da egemen Arap, Türk ve Fars toplumsal bünyelerindeki ulusal ve toplumsal gelişmelerde küçük-burjuvazi sınırlı da olsa belli fonksiyonları yerine getirirken, aynı rolü Kürdistan'da oynayamamıştır. Kürdistan'da kapitalist gelişme fazla sağlanmadığı için, küçük-burjuvazinin emperyalizme karşı bir adım ileri iki adım geri biçiminde özetlenebilecek tutumu Kürdistan'da ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine ulaşamamış, yansımış olsa da fazla iddialı olamamıştır. İlkel milliyetçilik de

bu rolü oynayamamıştır. Zaten ilkel milliyetçiliğin bu rolü oynaması olanaksızdır. Kısacası modernleşme doğrultusunda hiçbir sınıf bahsedilen rolü oynamamıştır. Buna karşılık Kürdistan'da gelişmiş bir nüfus, toplumda yaygın bir proleterleşme, objektif yönden güçlü bir proletaryanın ortaya çıkışı söz konusudur. Bütün bu hususlar Kürdistan'ın sistemin en zayıf halkası olmasını güçlendiren tarihsel, toplumsal ve siyasal olgulardır.

Bölgede emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı köklü bir yönelim gidilirken, Kürdistan'ın temel alan olması gözardı edilemez. Yukarıda saydığımız nedenler, Kürdistan halkasının başlangıç halkalarından biri olarak ele alınmasını zorunlu kılmaktadır. Bu aynı zamanda Kürdistan'ın bölgede kökleşmiş gericiliğe karşı ilericiliğin esas noktası haline gelmesine yol açacaktır. Böylelikle bölgenin kaderinde özellikle halk kurtuluş yöntemleriyle en aktif bir tarzda emperyalizmin aleyhinde bir dönem olarak halk devrimleri sürecine yol açacaksa, Kürdistan'ın bölgede önemli bir tarihsel konuma sahip olduğu gerçeği kendiliğinden anlaşılacaktır. Kürdistan salt kendi ulusal problemlerini çözmek ve kendi iç gericiliğini ortadan kaldırmakla yetinmeyecek, başka bir deyişle sadece kendi ulusal kurtuluşunu sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda bölge halklarının devrimle kurtuluşunda da en belli başlı güçlerden biri olacağını açıkça ortaya koyacaktır. Demek ki, Kürdistan Ortadoğu gericiliğinin buzlarını eriten ve bölgede kasırga gibi esen bir devrim dalgasını taşımaktadır.

Bu noktada tarih bir zamanlar Avrupa devrimlerinde Fransız burjuvazisine oynattığı rolün bir benzerini, yine proletarya devrimleri döneminde Fransız ve Alman işçi sınıfı ile daha sonraları Rus işçi sınıfının oynadığı role benzer bir rolü bugün Ortadoğu bölgesinde Kürdistan proletaryasına oynatmayı uygun görmektedir. Lenin şöyle der: *“Tarih bizi şu anda herhangi başka bir ülkenin proletaryasının karşı karşıya kaldığı bütün ivedi görevlerin en devrimcisi olan bir görevle karşı karşıya getirmiştir. Bu görevin yerine getirilmesi, yalnızca Avrupa gericiliğinin değil, (şimdi denilebilir ki) Asya gericiliğinin de bu en güçlü kalesinin yıkılması, Rus proletaryasını, uluslararası devrimci proletaryanın öncüsü yapacaktır. Ve biz, bin*

*kez daha geniş ve daha derin olan hareketimizi, aynı fedakarlık, kararlılık ve tutkuyla başlatacak olursak, öncelerimizin, yetmişlerin devrimcilerinin kazanmış buldukları bu onurlu ünvanı elde edeceğimize güvenme hakkına sahip olacağız.”* (Lenin, Ne Yapmalı, syf: 39). Lenin'in Rusya proletaryasının tarihsel görevine ilişkin olarak yaptığı bu tanımlamaya, günümüzde en çok Kürdistan proletaryası sahip çıkmak durumundadır.

İleride de değineceğimiz gibi, Kürdistan proletaryası ve onun öncü örgütü PKK'nin sahip olduğu özellikler, siyasal çizgisinin başarı olanaklarının fazla olması, Kürdistan devrimi ve proletaryasının rolünün ulusal sınırlar içinde kalmaması sonucunu doğurmaktadır. Ortadoğu'da anahtar rolü oynayacak olan bu devrim, Küba ve Vietnam devrimlerinin Latin Amerika ve Hindi Çin'de oynadıkları rolü yerine getirecek, hatta Ekim Devrimi'nin dünya üzerinde yarattığı etkiye benzer bir fonksiyona sahip olacaktır. Bu bir abartma değildir. Yine bu devrim, bölgedeki radikal yönetimlerin iki sistem arasında tercih yapma sürecini de hızlandıracaktır.

Kürdistan devriminin Ortadoğu'da oynayacağı tarihsel rol, Kürdistan'da Zorun Rolü adlı kitapta şöyle ifade edilmektedir:

*“Şurası çok açıktır ki, Kürdistan'da zafere ulaşacak bir halk savaşı yalnızca Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin yapılmasını sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda etkisi tüm Ortadoğu'ya hemen yayılacaktır. Özellikle Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halk güçlerinin en aktif bir biçimde devrimci savaş içine çekilmesinde olduğu gibi, bu parçaların bulunduğu devletlerde halk devrimlerinin geliştirilmesinde de zafer yolunda ilerleyen Kürdistan halk savaşının rolü çok büyük olacaktır. Bu ülkelerde devrimci-demokratik halk diktatörlüklerinin kurulması da, Ortadoğu'yu tümüyle yeni bir döneme, halk devrimleri dönemine, sosyalizmin kurulmaya başlaması dönemine sokacaktır. Ve böyle bir döneme giren Ortadoğu'nun da emperyalizme çok güçlü bir darbe vuracağı, Ortadoğu'dan kovulan emperyalizmin dünyada tutunacak çok az yer bulabileceği, kendisine, metropollerine çekilerek buralarda nihai ölümünü bekleyebileceği ve böylece emperyalizmin yeryüzünden silinmesinde Ortadoğu devrimlerinin tarihi bir rol oynayacağı açıktır.*

*Kürdistan devriminin, zafere ulaşacak Kürdistan halk savaşının büyük zorluklarla karşılaşmasının bir nedeni de Ortadoğu'da ve dünyada oynayacağı bu önemli roldür. Bu durumu çok iyi bilen emperyalizmin çeşitli odakları topyekün olarak, daha başından beri Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kendi 'özel savaş' yöntemlerini dayatmışlardır. Bugün emperyalizme karşı olan, fakat sosyalizmin gelişmesi sonucunda uzun vadeli çıkarları bozulan Ortadoğu'daki çeşitli güçlerin Kürdistan'ı kaçınılmaz olarak sosyalizme götürecektir ve Ortadoğu'da sosyalizmin etkinliğini geliştirecek olan Kürdistan devrimci savaşımına karşı çok dikkatli davranması, en aktif ve katıksız anti-emperyalist olmasına rağmen, bu mücadeleyle sürekli ilişki geliştirmemesi boşuna değildir. Hatta Ortadoğu'da yol açacağı gelişmelerle dünya dengesini altüst edilecek olan Kürdistan devrimci savaşımının yaratacağı bu değişikliklere göre kendi politikalarını henüz oluşturmamış olan sosyalist ülkeler bile Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kesin bir tavır belirleyemekte, Kürdistan'a ilişkin açık bir politika çizememekte ve bu nedenle mücadelemiz yeterli destek görememektedir.*

*Şu gayet açıktır ki, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımı sosyalizmden başka bir doğrultuyu, yolu tutamaz. Başka bir deyişle, Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine, sosyalizm güçlerinden başka bir güç önderlik edemez. Bu nedenle Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin Ortadoğu'ya sosyalizmi tanıstıracağını, Ortadoğu'da sosyalizmin gelişmesinde çıkarları bozulanların ise devrimimize stratejik dostlar olamayacağı, bunların içinde çeşitli biçimlerde emperyalizme karşı tavrı olanların devrimimizin taktik açıdan dostları olabileceği açıkça bilinmelidir.” (Kürdistan'da Zorun Rolü, Weşanên Serxwebûn, syf: 311-312)*

Kürdistan toplumunda niceliksel anlamda proleterleşme yoğunudur. Kürdistan proletaryası kendi burjuvazisine karşı gelişen bir sınıf olmaktan ziyade, bölge gericiliğine ve uluslararası emperyalizme karşı gelişen bir sınıftır. Genç oluşu, ağır ulusal ve toplumsal görevlerle karşı karşıya bulunması, ihtilalci gelişmelere sonuna kadar açık olmasına yol açmaktadır. Bu özellikler Kürdistan proletaryasının bölgede ideolojik ve politik önderlik yapma şansını pekiş-

tirmektedir. Pek örgütlenmemiş olsa da, Kürdistan proletaryasının şimdiye kadar sağladığı gelişmelerle Ortadoğu'daki halk kurtuluş hareketlerinin öncü güçlerinden biri olacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Kısaca Kürdistan proletaryasının ulusal ve uluslararası alanda önemli bir konumu yaşayacağı kesin bir gerçekliktir.

Kürdistan proletaryası objektif olarak izah ettiğimiz bu rolü subjektif planda tam oynayabilecek midir? Kısaca da olsa bu konuya değinmemiz sonucunda, Kürdistan proletaryası ve onun öncü örgütü PKK'nin bölgedeki rolü ve görevleri daha bilimsel temellere oturmuş olacaktır.

Kürdistan proletaryasının subjektif planda rolünü tam oynayabilmesi, kuşkusuz bu sınıfa ve zemine marksizm-leninizmi taşımakla görevli olanların yapacakları yaratıcı çalışmaya bağlıdır, marksizm-leninizmi bu alanda maddi bir güç haline getirmelerine bağlıdır. Bu anlamda marksizm-leninizmin Kürdistan'ın objektif gerçekliği ile kaynaşması tam sağlanmış mıdır? Kuşkusuz tam sağlanamamıştır. En olumsuz bir mirasa dayalı olarak geliştirilen PKK hareketi, hem ulusal bilincin yaratılması ve geliştirilmesinde, hem de direnişte önder bir örgüt olma kimliğini kanıtlamıştır.

Ortadoğu zemininde şu andaki durum, bütünüyle parti çizgimizin ilerletilip daha güçlü mevziler edinmesine elverişli bir konum arz etmektedir. Bu ortam tamamen stratejik yaklaşımlarımızın hayata geçirilerek önemli gelişmelere yol açabileceği nüveleri taşımaktadır. Eğer ideolojik, politik ve örgütsel çizgimiz doğru ve dengeli bir biçimde eksiksiz uygulanır ve taktik hatalar içine girilmezse, yine siyasal hattan sapılmaz ve nihai zafer için iyi mevziler sağlanabilirse, PKK'nin Ortadoğu sathındaki rolü ve görevini çok seri ve başarılı bir tarzda yerine getirmesi kaçınılmaz olacaktır.

PKK hareketi, 2. Kongre sonrasındaki süreçte hazırlık ve donanımını dikkatle sürdürürse, netleşen siyasal, askeri ve örgütsel stratejisi doğal bir tarzda ürün verecek, bütün bunlar yapıldığında Kürdistan ulusal direniş mücadelesi bölgeyi bir sıcak savaşın eşiğine getirecek ve böylelikle bölgedeki direniş hareketleri üzerinde belirleyici rolünü eksiksiz bir tarzda icra edecektir.



## KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ BİR PARTİ KURMANIN ZORLUKLARI

Sömürge ülkelerde marksizm-leninizmi kitlelere taşıma ve partileşme olayı başlı başına bir dizi zorluğu içerir. Çok yönlü bir tarzda egemen olan gerilik, örgütlenme çabalarını zorlaştırır. Köylülüğü bir yana bırakalım, bu tür ülkelerde işçi sınıfı bile sosyalist gelenekten yoksun bir özelliğe sahiptir. Bu zorluklar ülkemizin pratiğinde de çok canlı bir biçimde yaşandı. Ağırlıklı olarak 1975'ten itibaren hızla gelişen hareketimizin bir yandan marksist-leninist teoriyi özümserken, diğer yandan bunu ülkemizin pratiğine aktarmak için sert bir ideolojik mücadele yürüterek büyük bir çaba harcadığı dost düşman herkes tarafından bilinmektedir. Yine ortamın olumsuzluklarla yüklü olduğu ve sığağı sığağına bir mücadelenin yaşandığı da bir gerçektir.

Her şeyden önce objektif zeminden, gericilikten kaynaklanan olumsuzluklar mevcuttur. Ancak dünya çapında komünist hareketin içinden kaynaklanan olumsuzluklara, yine ağır baskı döneminde ortaya çıkmasına ve bu elverişsiz konumda şekillenmesine rağmen, hareketimiz önemli gelişmeler sağlamış, sadece Kürdistan'da değil, bölgenin somut yapısı içinde de ihtilalci bir güç olarak sivrilmiştir.

Hareketimiz günümüzde artık hem dostun, hem de düşmanın bölgeye ilişkin stratejik ve taktik hesaplarında görmezlikten gelemeyeceği bir konuma ulaşmıştır. Bütün bu gelişmeler yalnızca PKK'yi değil, PKK'nin dayandığı Kürdistan zeminini de kendi gerçekliği içinde ele alma, bu gerçekliğin devrim sorunlarını ve devrimi zaferle sonuçlandırmak isteyen sorumlu gücü tamamen doğru bir biçimde değerlendirme sonucunu yaratmıştır.

O halde birçok eksikliği olmasına rağmen, Kürdistan proletaryasının daha şimdiden kendi öncülüğünü yaratmak açısından olumlu bir zemine geldiğini ve önemli bir kazanıma sahip olduğunu söyleyebiliriz.

PKK hareketinin çok sert, çok amansız ve ondan da kötüsü çok olumsuz bir zeminden yola çıkarak günümüze kadar gelen gelişmesini çeşitli biçimlerde izah edebilir, tanımlanmasını çok çeşitli öğelerle zenginleştirebiliriz. Ama buradan ortaya çıkacak sonuç, PKK hareketinin ortaya çıkışının bir tesadüf veya hayal olmadığı, tersine marksizm-leninizm gerçeğinin bölgeye doğru bir tarzda dayatılmasının olduğu kadar, artık dayanılmaz bir noktaya gelmiş bulunan Kürdistan'ın tarihsel, ulusal ve toplumsal gelişmesinin de bir ürünü olduğudur. Bu çıkış, marksist-leninist teorinin büyük devrimciliği ile devrim için son derece olgun ve devrimden başka hiçbir yöntemle altından çıkılamayacak olan Kürdistan'ın somut pratiğinin kaynaşmasıdır. Bu anlamda gerçeğin devrim tarafından tutarlı bir biçimde tespit edilip değişiklik altına alınmasıdır.

Bu nedenlerden ötürü, Kürdistan zemininde proletaryanın oynayacağı, büyük yurtseverlik ve enternasyonalist rolü ne kadar kaçınılmaz ise PKK'nin bu role sahip çıkan güçlerin en belli başlılarından birisi olduğu da tartışma götürmez bir gerçekliktir. Daha dün kadar birtakım iddialarla öne sürülen bu gerçeklik, günümüzde artık sadece bir iddia olmaktan çıkmış, dost ve düşman güçler tarafından da tespit edilen bir olgu haline gelmiştir. Ama bu, zafer için bütün koşulların sağlandığı anlamına gelmemektedir. Nihai zaferin sağlanabilmesi için, her şeyden önce proletarya önderliği zaferi yakalayıp göğüsleyebilecek bir konumda olmalıdır. Proletarya önderliği nihai zafer için ihtiyaç duyduğu tüm silahları kuşanmak, en başta

ideolojik, politik ve örgütsel donanımını her koşul altında ve her türlü düşmanla başedecek ölçülere kavuşturmak zorundadır. Yakın dönemlere kadar ideolojik, politik ve örgütsel alanda ciddi gelişmeler sağlanmış olmasına rağmen, bu sadece bir adımdır. Kısacası yalnızca öncü kazanılmıştır. Öncü kazanılmadan tek bir adım atmak veya sınırlı bir gelişme sağlamak bile her ne kadar olanaksız da, yalnızca öncünün kazanılmasıyla zaferin elde edilemeyeceği açıktır.

Öncü kendisiyle birlikte zafer elde edeceği halkı tamamen kazanabilmiş midir? Açık ki, bu anlamda ikinci bir adım atılmış olmasından söz edemiyoruz. Öncünün nihai zafer için halk kitlelerini ayağa kaldırarak, her koşul altında düşmanla savaştırıp zafer elde etmesi anlamında, ikinci adım henüz atılmamıştır. Bu adım atılmaksızın, öncünün tarihsel rolünü yerine getirmesi olanaksızdır. O halde güçlü bir biçimde atılan birinci adımın arkasından ikinci adımın atılması gerekmektedir.

Bu nasıl sağlanabilecektir? Her şeyden önce PKK hareketine düşen görevler nelerdir? PKK hareketi bu görevleri nasıl ele alacaktır? Nihai zafer için halk kitlelerinin ayağa kaldırılması gerektiği dost ve düşman hiç kimse tarafından reddedilemeyecek kadar açıkken, ilk adımın atılmasında bizzat emeği geçen ve herkesin daha çok kendisinden görev beklediği PKK hareketi, bu ilk adımın sonunu getirebilecek midir? Kısacası PKK hareketi attığı birinci adımı ikinci adımla takviye edebilecek midir?

Öncünün kazanılması, yani ideolojinin yaratılması ve kadroların hazırlanması için gerekli adımlar atılmış ve başarı sağlanmıştır. Ama bu her şeyi ifade etmemektedir. Kadroların kitleleşmesi, kadro örgütünden kitle örgütüne doğru dönüşüm sağlanmış mıdır? Açık ki, hayır. Hele hele yakın döneme kadar PKK'li adı altında ortaya çıkan birçok kadronun mücadelede çok sınırlı bir propaganda- dan öteye fazla bir rol oynamadığı göz önüne getirilirse, halkı her düzeyde örgütleyip seferber ederek yeri göğü oynatma görevini garantileyebilecek ölçülere ne derece ulaşıldığı kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Somut durumu şu veya bu biçimde değerlendiren her gözlemci, görevlerin başarılması güvencesinin tam sağlanmadığını bilir. Özellikle geçmişteki kadro tipi, yani biraz laf edebilen ve zor-

bela konuşabilen kadro tipi, dev görevleri yerine getirmeyi bir yana bırakalım, kendisini bir problem kaynağı durumuna düşürmekten bile kurtaramaz.

Birinci adımın bütün görkemliliği ortadadır. Bu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Ama bu adımdan ötürü bazıları ya sarhoş olup kendilerini yitirmişler, ya da hakları olmadığı halde, birçok değerli ögenin kendilerini kahramanca feda etmeleri temelinde sağlanan bu adımın adeta ucuz bir mirasyedicisi olmuşlardır. Bunlar Kürdistan'ın o yabancı gerçekliği içinde kendilerinin bir türlü bulup kavuşamadıkları insanlık ve yurtseverlik değerlerini ve bilinç öğelerini bu zeminde bulmanın sarhoşluğuna kaptırmışlardır.

Tamamen unutulmuş ve küçülmüş Kürdistan gerçeği PKK içine alındığında, adeta herkesin akli yeniden başına gelmektedir. Her sınıf, tabaka ve kişi, sömürgeciliğin ağır baskısı altında Kürdistan'ın objektif zemini üzerinde yapamadığı ve veremediği şeyi, biraz özgürleşmiş bir ortam yaratan PKK platformunda yerine getirmek istemektedir. Bu zeminde her şeyin tekrarlanması istenmekte, ülke, sınıflar ve kişilikler yeni baştan keşfedilmeye çalışılmaktadır. Tabii bu da mevcut durumu daha çok ağırlaştırmaktadır.

Çağımızın göz kamaştırıcı gerçekliği karşısında, binlerce yıllık karanlık Kürdistan pratiğini, adeta ziftleşmiş bu geriliği gözler önüne seren birinci adım dev bir adımdır. Ancak attığımız bu dev adımın önemi kavranamayıp adeta tanınmaz hale getirilmekte, bu adımın hangi yüzyılların engellerine rağmen atılabilmiş olduğu unutulmuş, çok ucuz bir zafer sarhoşluğuna kapılınabilmektedir. Bazı kişiler sanki bir adım daha atmaları halinde çağın göz kamaştırıcı gerçekliğine ulaşacaklarmış gibi, kendilerini yanlış bir rüyaya kaptırabilmekte, dolayısıyla büyük tehlike kendisini bu noktada ortaya koymaktadır.

Başta dünya devrimleri için her bakımdan örnek alınması gereken Rus proleter devrim pratiği olmak üzere, Vietnam ve Çin gibi birçok ülkenin devrim pratiğinde bu tür olguları, yani ileri atılan bir adımı birkaç geri adımla ödetmek isteyen anlayışları ve bunların kimler tarafından geliştirildiğini biliyoruz. Birçok ülkenin pratiğinde bu tür olaylara rastlanmıştır. Ama Kürdistan söz konusu oldu-

ğunda, durum biraz daha ağırlaşmaktadır. Kürdistan pratiği o kadar sorumsuz ve denetimsiz bir pratiktir ki, yine sınıfsal ve bireysel düzeyde bu pratik o kadar denetimsizdir ki, burada her şey anlamsızlaşmakta ve sorumsuzlaşmaktadır. Kişiler attıkları ileri ve geri adımların sorumluluğunu duymamakta, ne kadar sorumsuzluğa düşüklerini kestirememektedir.

PKK hareketinin kızgın bir terör ortamında, hiçbir hareketin pratiğinde görülmemiş ölçüde acılı ve kanlı bir ortamda attığı dev adımı ve bu adımın önünde duran büyük engeller ve görevleri tüm açıklığıyla anlayıp kavramak gerekir. Yalnız PKK'nin yakın geçmiş süreci değil, bu sürecin dayandığı objektif tarihsel zeminin elverişsizliği anlaşıldığı oranda, gelişmelerin ne tür zorluklar pahasına sağlandığı ve ilk adımın hangi zorluklar pahasına atıldığı anlaşılabilir. Önümüzdeki dönemin ağır sorunları ve bu sorunların çözümü de ancak bunlar kavrandığında çok güçlü bir tarzda bilince çıkabilecektir.

Kendimizi hayallere kaptırmayalım ve aldatmayalım. Eğer geçmişte atılan adımın büyük sorunları karşısında bile neredeyse zor-bela ayakta kalabildiğimiz gerçeğini unutmamışsak ve ortaya çıkacak belki yüz kat daha ağır sorunlar karşısında ezilmek istemiyorsak, önümüzdeki dönemin görevlerini olanca açıklığıyla bilince çıkarma ve gerçekleştirme gücünü kendimizde yaratmak zorundayız. Bu konuda en ufak bir gevşekliği ve bir rastlantıyı afetmemeye hıncı ve öfkesini kendimizde yaratmak zorundayız. Bunları sadece kişisel görevlerimizi üstlenmek ve hatta parti açısından değil, bir halkın varlık yokluk sorunu olarak görmeli, buna göre görevleri bilince çıkarma ve gerçekleştirmenin koşullarını kendimizde yaratmalıyız. Ortadoğu'da şanlı ve gurur verici bir role ulaşmak böylelikle kaçınılmaz olacaktır.

Günümüzün ve önümüzdeki dönemin teorik, siyasal ve örgütsel alanlardaki sorunları ve görevlerine geçmeden önce, bir konuya değinmekte yarar vardır.

Çokça belirtildiği gibi, yakın geçmişin olanca çıplaklığı ve karmaşıklığıyla bilince çıkarılması gerekir. PKK'nin, yakın geçmişin değil, tarihsel ve toplumsal geçmişimizin bilinçten geçirilmesi ger-

çeği olduğunu unutmamalıyız. Toplumsal gelişme koşullarını bir türlü layıkıyla anlamayanlar, anlamakta ısrar edenler, anlasalar bile birtakım formüller dışında bunu geliştirmeyenler, bu pratiği değiştirmekten sorumlu olan devrimci hareketin doğuşunu ve gelişimini de bir türlü kavrayamamaktadır. Oysa eğer bunlar yüzlerini güneşe çevirir çevirmez ilk ışınların etkisi altında hemen bayılan basit yaratıklar, yeni doğan basit doğa yaratıkları gibi değil, gelişmiş bir varlık olarak kendilerini görmek istiyorlarsa, gerçekliği olanca çıplaklığı ve karmaşıklığıyla kavramak zorundadır.

PKK somutu içinde hiç kimsenin cüce kalmaya, teorik, politik ve örgütsel konularda dar olmaya ve mevcut olanı daraltmaya hakkı olmadığı gibi, laubalilikle bu konudaki yetersizliklerini ve basitliğini örtbas etmeye de hakkı yoktur. Bu halkın yaşamından bir parça yaşayanlar, PKK hareketinin acılı gelişim sürecinin bir anını yaşayanlar ve sorumluluk duyanlar, bunu teslim etmek zorundadır. Hiç kimseye hiçbir zaman sorumsuz yaşama hakkı verilemez. Kürdistan gerçekliği önemli oranda doğru anlaşılmalıdır. Anlaşılması gereken hususların başında da her düzeydeki mevcut darlıklarımız ve yetersizliklerimizin, görevlerimizi başarmada bizi başarısızlığa uğratacak noksanlıklarımızın bilince çıkarılması gelmektedir. Durum buyken, bunun bilincinde olmamak, bunun gereğini tam kavramamak, tersine sanki her şey olurundaymış gibi bir durum içinde bulunmak affedilmez bir tutum olacaktır. Bugün geçmişin ağır sorumluluklarını duymadan, geleceğin ağır görevlerini yerine getirmek mümkün olmayacaktır. Bunun için de kendini sık sık gözden geçirmeden, birçok yönüyle zaaflarını ve güçlü yanlarını ortaya çıkarmadan, kişinin geleceğe güçlü bir biçimde yaklaşması beklenemez.

Eğer biz yakın dönemde zorbela imhadan kurtularak öncüyü koruyabildiysek, bu bizi fazla rahatlığa sevketmemelidir. Öncünün kazanılması çabasının zorlukları tam bilince çıkarıldığında, bunun kolay bir iş olmadığı gibi yeterli bir iş olmadığı da görülecektir. Günümüzde de tamamen kuşatma altında olan öncünün imha olması istenmiyor ve bireysel plandaki gelişmeyle öncünün başarısı güvence altına alınmak isteniyorsa, bundan sonraki görevlerin gerçekleştirilmesinin yönü de iyi kestirilmek zorundadır.

Günümüzdeki en tehlikeli tip bu aşamada işlerin tam rayında olduğuna kendisini inandıran, dönemin vehametini bütün yönleriyle kavrayamayan, dönemin kendisine yüklediği görevlerin ne olduğunu bilince çıkarmayan, çıkarsa bile günlük pratik adımlarla nasıl gerçekleştirilebileceğini kestiremeyen tiptir. Bunun aşılması gerekmektedir. Bunun aşılması için ne kadar ısrarlı davranır ve istek uyandırır o kadar yeridir. Yine bu konudaki duyarsızlığa ne kadar öfkelensek haklıyız. Çünkü eğer bu dönemde sorunlarımızı gerçekçi bir tarzda ortaya koymaz, hatalı ve eksik yaklaşımlar konusunda eleştirimizi yoğunlaştırmazsak, geleceğin ağır felaket tohumlarını kendi ellerimizle ekmiş oluruz. Geçmişte bunu çok ağır kayıplarla ödedik. Gelecekte salt öncü açısından değil, tüm halk kitleleri açısından büyük felaketlerle karşılaşmak istemiyorsak, işleri sağlama almakla yükümlüyüz. Yarın doğacak sert ve fırtınalı hava içinde yolumuzu şaşırıp bocalamamak için mevcut eksikliklerimizi gidermek zorundayız.

Bu konuda her devrimci hareket gibi bizim de karşı karşıya olduğumuz yükümlülük, devrimci hareket gelişip büyüdükçe daha fazla anlam ve önem kazanan teorik faaliyetler, ideolojik mücadele, politik faaliyetler, politik mücadele konularında ve özellikle örgütsel faaliyetler konusunda en gelişkin bilinç açıklığına kavuşmak ve bu temelde sağlam güncel taktik adımları pekiştirmektir. Tüm bu konular ele alınırken, yakın geçmişin pratiğiyle bağlantılı olarak, ama aynı zamanda önümüzdeki dönemin görevleriyle sıkı bir ilişki içinde ele alınmak zorundadır.

Partimiz içinde son zamanlarda bazı kişilerce içine girilen olumsuz tutumlar, bizi geçmiş mücadelemizle geleceğimiz arasında bir kez daha köprü kurarak gerçekleri ortaya koymakla karşı karşıya bırakmıştır. Çok sınırlı ve kişilerle sınırlandırılmış da olsa, partimizin içinde yakın zamanlarda ortaya çıkan bazı olumsuzluklar geliştirilmek ve bir eğilim haline dönüştürülmek istenmiyorsa, parti içi ideolojik, politik ve örgütsel faaliyetlerin mükemmel bir biçimde değerlendirilmesi sonuç çıkarılması ve yürürlüğe konulması gerekmektedir. Aksi halde bugün birkaç kişiyle sınırlıymış gibi görünen olumsuzluklar bir ur gibi büyüyecek, paha biçilmez değerlerimiz

ve kazanımlarımıza karşı en büyük felaket bu olumsuzluklardan gelecektir. Yine çok sayıda kişi de şimdi basitmiş gibi görünen ve pek ciddiye alınmayan tek tek olumsuzluklar, yarın onları boğazına kadar sarıp mahvedebilir. Kişi kendi bünyesinde var olan bu olumsuzlukları görmez ve kurtulma yoluna gitmezse, sonuç bu olacaktır. Bütün bu tehlikeleri önlemek amacıyla, parti içinde berrak bir ideolojik, politik ve örgütsel netliğe ulaşmak ve pratiğimizi sağlamlaştırmak göreviyle karşı karşıyayız.

### **Kürdistan'da devrimci bir partinin dayandığı objektif zemin**

Çoğu kez unutulmuş ve unutulduğu için de kişileri sorumsuzluğa iten bir konuya göz atmakta yarar vardır. Zorluklarımız herhangi bir partideki zorluklar değildir. Kürdistan zemininde devrimci bir partinin sorunlarıyla karşı karşıya olduğumuzu bilmek zorundayız. Bunun anlamının kavranabilmesi için, her şeyden önce örgütlenmemizin dayandığı objektif zemine, Kürdistan'da devrimci bir partinin dayandığı objektif zemine bakmak gerekmektedir.

Kürdistan'a bakıldığında göze çarpan ilk şey, tarihsel gelişim süreci içinde ulusal ve toplumsal gelişmenin durgunlaştırılmış ve dumura uğratılmış olduğu, kendisine kat be kat yabancılaştırılarak tanınmaz hale getirildiğidir. Gerek ülkesel ve gerekse sosyal bütünlüğün paramparça edilmesiyle kalınmamış, uygulanan zıt ve son derece karmaşık politikalarla bu parçalanmışlık daha da derinleştirilmiştir. Bütün bu olumsuzluklara bir de son derece geri, yetersiz ve oturmamış bir kişilik eşlik etmektedir. Denilebilir ki, Kürdistan'da dünyanın herhangi bir ülkesindekinden çok daha farklı bir kişilik problemiyle karşı karşıya bulunmaktayız. Bu gerçeklik doğru tanınmadan, örgütsel ilişki geliştirmek bir yana, insanlarla dost olmak bile başlı başına bir problem teşkil edecektir. Bu konu Kürdistan'da Kişilik Problemi, Parti Yaşamı Ve Devrimci Militanın Özellikleri adlı kitabımızda en geniş biçimiyle ele alınmıştır. Bu açıdan yeneden açmakta yarar görmüyoruz. İşte bütün bu nedenlerden dolayı

örgütlenmemizin dayandığı objektif zemini kısaca açmak gerekmektedir.

Ulus olarak ne durumdayız? Her şeyden önce ulusal bütünlükten yoksunuz. Ulusal parçalanmışlık salt coğrafi anlamda bir olgu değildir. Aşiretsel, mezhepsel ve dilsel parçalanmışlıklara ek olarak, bir de coğrafi parçalanmışlık ögesi eklendiğinde, söz konusu olan şeyin çok yönlü bir parçalanmışlık olayı olduğu görülecektir. Adeta ulus olmaktan çıkarılmamız için ne gerekiyorsa o yapılmıştır. Eğer bir toplumsal organizasyon ulus olmaktan çıkarılmışsa, kendisi için bir toplumsal gerçeklik olma özelliğinden de önemli oranda alıkonulmuş demektir. Ulus olarak şekillenemeyen bir topluluk ise kendi benliğiyle kendi öz toplumsal gelişmesini yaşayamaz ve bu toplumun dağılması kaçınılmaz hale gelir. Aynı şekilde Kürdistan'da da ulus olmaktan çıkarılma, gelişme değil gelişmenin dışına itilme gibi bir durum yaşanmaktadır. Bu nedenle var olan ulusal parçalanmışlık ve dağılma iyi kavranmalı, ulusal gerçekliğimiz olduğu gibi görülebilmelidir. Aksi halde toplumsal gelişmemizin sağlıklı bir tahlilini yapmak olanaksız hale gelecektir.

Bu konuda hüküm süren bazı anlayışlara baktığımızda şaşmamak olanaksızdır. Örneğin Kürdistan işçi sınıfının durumunu mu araştırmak gerekiyor. Yalnız başına Diyarbakır veya Elazığ'daki gibi bir fabrikada bulunan elli-yüz işçinin ve fabrikanın durumu ele alınır, hemen Kürdistan'da işçi sınıfının durumu sözümona tahlil edilir ve istatistikler çıkarılır. İşçi sınıfının çalışma koşulları ve ekonomik hakları tümüyle ele alınır, ama yalnızca Diyarbakır veya Elazığ'daki tek bir fabrikadan yola çıkılarak! Tabii bütün bunlar yapılırken, işçi sınıfının içinde şekillendiği ulusal ve toplumsal yapı kesinlikle göz önüne getirilmez. Buna bir de sosyal-şovenizmin etkileri ve ulusal inkarcı eğilimler eklenince, işçi sınıfının durumu hem ulusal, hem de toplumsal gerçekliğimizden apayrı bir tarzda ele alınır ve son derece komik sonuçlar elde edilir. Bu elbette hiçbir sonuca götürmeyecek vahim bir hatadır.

Yakın tarihlere kadar yaygın olarak başvurulan hatalı yöntemlerden biri de, Kürdistan'ı kendi öz yapısından soyutlayarak Türkiye gerçekliği içinde ele alma ve buradan yola çıkarak çeşitli sonuçlar

çıkarma yöntemidir. Bu yöntemi kullanan çok çeşitli güçler, Türkiye'nin toplumsal yapısını, feodalizm ve kapitalizmin gelişmişlik düzeyini irdeler, buradan çıkardıkları sonuçları olduğu gibi Kürdistan için de geçerli sayarlardı. Kürdistan'da nasıl bir toplumsal yapının var olduğu veya hangi ulusal çerçevede bir toplumsallaşmanın meydana geldiği sorularına cevap aramaksızın, onu Türkiye toplumunun bir uzantısı biçiminde ele alırlardı. Bu da vahim bir hataydı. Çünkü gerçekliği tam anlamıyla yansıtmamaktaydı. Açık ki, Kürdistan'daki toplumsal koşullar Türk toplumunun veya başka bir toplumun koşullarına göre değil, kendi gerçekliği içinde ele alınmak zorundadır. Ama yakın dönemlere kadar bu konuda sağlıklı adımlar atılmamış, toplumdaki sınıflar şunlardır, kültür ve bilinç düzeyleri şu kadardır biçiminde tahminler yürütülmüş, üstelik bu konuda da ulusal faktör bir kez daha gözardı edilmiştir. Ancak son dönemlerde büyük güçlerin ardından ulusal faktör bilince çıkarılabilmektedir.

Kürt ulusu bugüne kadar herhangi bir ulus gibi ele alınmamıştır. Kürdistan'ın sömürge olup olmadığı, sömürge ise ne tip bir sömürge olduğu, sömürge değilse Kürt ulusunun nasıl bir statü içinde yaşadığı türünden soruların üzerinden sürekli atlanmış, bu canalcı sorulara cevap aramaktan kaçınılmıştır. Yine Kürt halkı Türk ulusunun doğal bir uzantısı gibi ele alınmış ve tahliller bu temelde yürütülmüştür. Kürt ulusunun yalnızca adından söz edilmiş, ama bu ulusun tarihi ve tarih içindeki gelişiminin nasıl olduğu konuları söz konusu güçler için hep bir sır olarak kalmıştır. Oysa bir halkın ulusal gelişmişlik düzeyi nedenleri ve sonuçlarıyla ortaya konulmadan, ulusal ve toplumsal koşullar doğru kavranmadan, devrimci görevlerin anlaşılması mümkün değildir. Bu gerçek, leninizimde işin alfabesidir.

Kürdistan'da ulusal özelliklerden uzaklaşıldığı ölçüde, toplumsal parçalanmışlık da artmıştır. Toplumsal gelişmedeki çarpıklık, kendi öz dinamikleriyle işlerlikten alıkonma, şu veya bu egemen toplumsal gelişmenin etkisi altında bulunma nedeniyle, toplumdaki yabancılaşmanın her düzeyde gelişmesi kendisini ulusal düzeyle yakından ilişkili bir biçimde belli eder. Toplumsal gelişmeden ziyade, toplumsal geriliğin çeşitli belirtilerini her alanda görmemek ve

yaşamamak mümkün değildir. Yani adeta atomlarına kadar parçalanmış ve bir organizmaya dönüşmemiş kaos halinde bir toplumsal görüntü vardır.

Bu durum kendisini sınıfsal düzeyde nasıl yansıtır? Sınıflardaki çarpık gelişme o kadar belirgindir ki, başta proletarya olmak üzere bütün modern sınıflar tanınmaz bir halde bulunmaktadır. Sınıfsal gelişme, toplumsal gelişmenin sadık bir yansımasını ortaya koymaktadır. Toplumsal yapının aşiretler ve kabileler biçiminde parçalandığı, aşiret ve kabile bağlarının henüz güçlü sınıf bağlarına dönüşemediği, sınıf bağlarının önemli oranda aşiret ve kabile bağlarının izlerini taşıdığı bir durum yaşanmakta, ortaçağdan kalma öğeler olan mezhep bağları hala varlığını sürdürmektedir.

Aynı parçalanmışlık ve gerilik dil alanında da görülmekte, güçlü bir ulusal dil giderek parçalanmakta, bir dilsizlik ve kendi dilini konuşamama olayı devam etmektedir.

Kültür alanında da benzer bir durum yaşanmaktadır. Kültürden yoksun bırakılmanın söz konusu olduğu, kültürün birçok yönden gerileme sürecini yaşadığı, katı ve geri feodal geleneklerin etkisi altında yaşandığı inkar edilemez bir gerçektir. Bu durum Kürt ulusunun bireyleri arasında güçlü bir bağın oluşmasını engellemiş, birbirinden uzaklaşma, yabancılaşma ve düşmanlaşmayı geliştirmiştir.

Ulusal ve toplumsal gelişme düzeyi böylesine fosilleşmiş bir toplumda örgütlenme zor gelişir. Böyle bir ulusal ve toplumsal zemin üzerinde herhangi bir öz siyasal gelişmeden söz edilebilir mi? Ulusal ve toplumsal gelişmesi dejenere edilmiş, dumura uğratılmış ve gelişmelerden alıkonulmuş bir halkın kendi öz siyasal gelişmesini sağlayamayacağı açıktır. Çünkü ulusal ve toplumsal özellikler örgütlenme zeminini olumsuz yönde etkilemektedir. Altyapıdaki sorunların üstyapıya da yansıdığı bilinmektedir. Bu altyapıyı zorla sürdürmekte kararlı olan güçler, üst yapıyı da siyasal gelişmeden alıkoyarak, bunun yerine işbirlikçi politikalar geliştirmeye çalışırlar. Öz siyasal gelişmeyi yok etmeye çalışarak, bunu sağladıkları oranda hakim ulusun egemen sınıflarının politikalarını ve siyasal yapılarını egemen kılmaya yönelirler. Bunu başaramayınca, işgal ve istila ile amaçlarına ulaşmak isterler. Kürdistan'da yaşanan tam da

böyle bir gerçekliktir. Kürdistan ve Kürt halkı tamamen askeri kurullarla yönetilen işgal ve istila altındaki bir ülke ve halk durumundadır.

Bütün bunlara ek olarak, toplumsal ve siyasal düzeyi yoğun bir asimilasyon tabakası örtmektedir. İleri düzeyde bir asimilasyon politikasının egemenliği vardır. Toplum bu anlamda da kendine yabancılaştırılmış ve egemen ulusa benzeştirilmiştir. Böyle bir politika ile egemen ulusun ulusal ve toplumsal gelişmesinin hizmetine girme olgusu başarıyla yürürlüğe konmuş olmaktadır. Böylelikle toplum kendi ulusal kimliğinden hızla uzaklaştırılarak, egemen ulusun toplumsal kimliğine bürünmektedir.

Tüm bu özellikler toplumda bir kördöğüşüne yol açmaktadır. Bu durum ulusal dayanışmadan, toplumsal tabakalaşmadan ve dolayısıyla toplumsal dayanışmadan yoksun bir ortam yaratmaktadır. Toplumda dayanışma yerine her düzeyde bir kördöğüşü, komşunun komşuya, aşiretin aşirete ve aile içinde kardeşin kardeşe tepkisi biçiminde kendini gösteren bir uyumsuzluk sürüp gitmektedir. ulusal ve sınıfsal çıkarlar temelinde birleşme yerine, bundan uzaklaşma ve egemen ulusun dayattığı çarpık şekillenmenin etkisi altına girme söz konusudur. Toplum üyeleri arasında normal insan türünün davranış örnekleri değil, bundan tamamen uzak itişip kakışma biçiminde ortaya çıkan ilkel düzeyde ilişkiler mevcuttur. Basit çıkarlar uğruna en soylu değerlerden uzaklaşma, birbirine düşman olma ve birbirini bitirmeye çalışma tarzında ortaya çıkan bir ahlaki çöküntü ve davranış bozukluğu hüküm sürmektedir.

Ulusal düzeyde Kürdistan'ı çepçevre saran olumsuzluklar, kendisini uluslararası düzeyde de ortaya koymaktadır. Günümüzde dünyadaki bütün ulusal ve toplumsal yapılar birbirleriyle iletişim içindedir, birbirlerini tanır, ister aynı isterse ayrı sistemler içinde olsunlar, ulusal, siyasal, ekonomik ve kültürel alanlarda birbirleriyle resmi veya gayri resmi biçimlerde yoğun ilişki alışverişi içinde bulunurlar. Bizim ulusal ve toplumsal gerçekliğimiz bu alanda da talihsiz bir konumu yaşamaktadır. Kürdistan dünya kamuoyunca adeta uluslararası toplumlardan sayılmayan ve tanınmayan bir ülkedir. Ne ilerici insanlık, ne gericilik, ne sosyalizm ve ne de emperyalizm tarafından doğru bir tarzda tanınmamaktadır. Bu elbette kendi kendimizi tanımamızla ilgili bir olaydır. Kendisini tanımayanı hiç kimse tanımaz, yine kendisini formüle edemeyeni başkaları

da formüle edemez. Bir gerçeklik kendisini konuşturmadı mı, onu kim konuşturur? Bu açıdan uluslararası zeminde tanınmanın kaynağı Kürdistan'ın kendi gerçekliğinde yatmaktadır. Kuşkusuz bu durum sorunları daha da ağırlaştırmaktadır. Uluslararası çağdaş ölçüler bir türlü bizim ulusal ve toplumsal gerçekliğimize uygulanamamakta veya bunların ölçüsü haline gelinebilmektedir. Aşırı bir tecrit olmuşluk, aşırı bir kopukluk söz konusudur. Bunun sonucu olarak dış dünyayla kurulan bütün bağlar egemen ulusun kimliği altında kurulmakta, öz ulusal ve toplumsal kimlikle değil, ancak egemen ulusun kimliğiyle ilişkiye geçilebilmektedir. Örneğin işçi mi olunacak, Türk işçisi statüsüyle işçi olunmaktadır. Siyasal ilişki mi kurulacak, egemen ulusların (Türk, Arap ve Fars) ilişki düzeyiyle siyasal ilişki kurulabilmektedir. Açık ki, bu durum olumsuzlukları daha da ağırlaştırıp karmaşıklaştıran bir etmendir.

Kürdistan'ın mevcut ulusal ve toplumsal zemininde hüküm süren bu olumsuz öğelerin yanısıra, olumlu öğeler de bulunmaktadır. Her şeyden önce mevcut zemin işlenmemiş bir toprak gibidir. Burjuva ideolojileri var olan sınıflara hiçbir şey vermemiştir. Bu durum sınıfların yeni şeylere açık olmaları sonucunu da birlikte getirmektedir. Bu nedenle proletarya ve devrimci bir parti için her şey yeniden ele alınıp işlenmek durumundadır. Bu olumlu yapı devrimci teorinin mevcut zemine kolayca nüfuz edip derinliklere kadar kök salmasını da olanaklı kılmaktadır.

Devrimci bir partinin Kürdistan'da dayanacağı zemini çok genel hatlarıyla böyle özetleyebiliriz. Bunların ışığında çok rahatlıkla görülecektir ki, bu zemine dayanacak devrimci bir parti son derece elverişsiz bir mirası devralmaktadır ve çok büyük zorluklarla mücadele içinde devrimi geliştirebilecektir.

## **Kürdistan'ın olumsuz mirası parti içinde nasıl somutlaşmaktadır**

Devrimci mücadele içindeki kadrolar, parti içinde Kürdistan'ın olumsuz mirasının izlerini olduğu gibi taşırmaktadır. Egemen objektif zeminin izlerinin son derece ağırlıkta olması yüzünden, devrimci ideoloji, politika ve örgütün kadroları etkilemesi çok sınırlı

dır. Devrimci saflardaki kadro, yaptıklarını devrimcilik adına yapmakta, oysa ortaya koyduğu şeyler objektif zeminin sadık bir yansıması olmanın ötesine gidememektedir.

Bizde insanlar bir ulusun, toplumun veya sosyal sınıfın üyeleri olarak değil, zıvanadan çıkmış kaos halindeki bir moloz yığınının bireyleri gibi ortaya çıkmaktadır. Bunlar disipline edilmemiş veya çok çarpık bir disiplin almıştır. Yine aşireti, kabilesi, ağası veya Türk sömürgecileri ne vermişlerse, kendileri de pratikte onu hayata geçirmeye uğraşmaktadır. Konu içinde detaylı olarak ele aldığımızda, aslında parti içindeki birçok anlayışın izlerini mevcut altyapıdan aldıkları görülecektir. Örneğin parti içi mücadeleden söz edeceğiz. Biraz kapsamlı olarak tahlil ettiğimizde, bunun bir aile çekişmesi veya toplumumuzdaki bir dönüşün yansıması gibi ele alındığını göreceğiz. Yine parti otoritesi kavramını inceleyeceğiz. Devrimci kadronun parti otoritesini ya babasının evdeki otoritesi, ya ağanın toplumdaki otoritesi, ya da jandarmanın toplum üzerindeki otoritesi gibi algıladığını göreceğiz. Kısacası kafalardaki otorite anlayışının devrimci otorite ile hiçbir ilgisi yoktur. Bunların yanısıra kolektivizm adına ortaya konulan şey ya ahbap-çavuşluk, ya tarikatçılık, ya da bunlara benzer bir dostluk gösterisidir. Biraz incelendiği zaman, bunun da ciddi bir profesyonel örgüt dayanışması olmadığı açıkça anlaşılacaktır.

Evet, bütün bu etmenleri incelediğimizde göreceğiz ki, bunların derin objektif nedenleri vardır ve toplumumuzun bu olumsuz objektif zemini partimizin iç yaşamını, partimizin iç siyasal, örgütsel ve ideolojik düzeyini büyük ölçüde çarpıtmaktadır. Daha da kötüsü, birçok devrimci kadro sorunların bu zeminini bir türlü bilince çıkarmak istememektedir. Kadronun bunu kavramak istememesinin nedeni de, yine yaşadığı ulusal ve toplumsal gerçeklikle yakından ilgilidir. Eğer bir kişi ulusal ve toplumsal gerçeği kavramaz ve devrimci temelde onun yeni bir yaratıcısı olmak istemezse, açık ki onun konuşacağı dil ya egemen ulusun, ya gelişmemiş ilkel ulusçuluğun veya güdük kalmış toplumun şu veya bu özelliğini yansıtır.

Parti denildiğinde akla ilk gelen şey, siyasal ve örgütsel bir ya-

şamdır. Oysa bizde yaşanan bilinçli örgütsel ortam değil, parti dışındaki Kürdistan'ın ta kendisidir. Bu artık gözardı edilemeyecek kadar açık olan çok önemli bir gerçekliktir. Bu nedenle parti içindeki sorunlar, parti içi gelişme sorunları ve buna dayalı olarak görevler ele alınırken, dayandığımız objektif ulusal ve toplumsal zemini sürekli göz önünde bulundurulmak zorundadır. Mücadele süreci içinde kişilerde ortaya çıkan sorunların kaynağının önemli oranda dışarıda yattığı ve toplumsal zeminden kaynaklandığı gerçeği, bu sorunların üzerine gidiş yönteminin belirlenmesinde de canalıcı bir öneme sahiptir. Bu gerçeklik herhangi bir ülkeden daha çok Kürdistan için geçerlidir. Çünkü diğer ülkelerin ulusal ve toplumsal zeminleri fazla yabancılaşmamıştır, kendisiyle çelişir bir durumda veya kendi öz gelişmesi dışında değildir. Ulus ve toplum olarak belli ölçülerde doğal bir gelişme yaşandığı için, bu ülkelerdeki siyasal ve örgütsel ortamda bu denli ağır problemlerle karşılaşmamaktadır.

Ama Kürdistan pratiği söz konusu olduğunda, paramparça edilmiş bir ulusal yapı ve atomlarına dek dağıtılmış bir toplumsal yapı ile tamamen yabancılaşmış ve birbirine düşman, kaos halindeki bir bireyler topluluğu ortaya çıkmaktadır. Kürdistan'da proletarya partisi işte böyle bir zemine dayanmaktadır.

Açıktır ki, böyle bir zeminde partileşme adımı atılırken karşılaşılan engeller oldukça fazla olacak, düşmanın engelleme ve baskılarını bir yana bırakalım, bu zeminden kaynaklanan engelleri göğüslemek bile ancak muazzam bir direnmeyle mümkün hale gelebilecektir. Hatta denilebilir ki, partileşme sürecinde sözü edilen objektif zeminden kaynaklanan olumsuzluklara karşı mücadele, doğrudan düşmandan kaynaklanan uygulamalara karşı verilen mücadeleden çok daha büyük bir yer tutacaktır.

O halde parti sorunları ele alınırken, objektif zemin kişi kişi, grup grup bütün yönleriyle ele alınarak doğru ve sağlıklı çözümlere gidilmelidir. Bu konuda dikkat edilmesi gereken bir nokta da mevcut objektif zemine bağlı olarak, bilinçlenmenin en alt düzeyi olan kendiliğinden hareket konusudur.



# KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİ, İDEOLOJİK-POLİTİK SORUNLAR VE GÖREVLER

## Kürdistan'da kendiliğinden hareket nedir?

Kürdistan'da kendiliğinden hareket sorunu denildiğinde, her şeyden önce ulusal ve toplumsal zeminin zorla bastırılması ve bu temelde ortaya çıkan durgunluk ortamı akla gelir. Ulusal ve toplumsal uyanış ve ayaklanma süreçleri en sert katliam yöntemleriyle bastırıldığı için, kendi öz kimliğiyle kendiliğinden hareket, gelişme olanağı bulamamaktadır. Adeta kendisi olmaktan çıkarılmış bir ülkede güçlü kendiliğinden hareketler beklenemez. Burada ortaya çıkacak hareket ulusun ve toplumun kendisi için gelişen hareketler değil, ülkemizde çokça görüldüğü gibi şu veya bu güce dayanan hareketlerdir. Çeşitli güçlerin dayattıkları hareketler olmaları nedeniyle, bunlara gerçek anlamda kendiliğinden hareket denilemez.

O halde Kürdistan'da kendiliğinden hareket nedir? Kürdistan'da kendiliğinden hareketin saptırılmış ilkel biçimlerinden sözedilebilir. Bunları iki türde ele alabiliriz.

Birincisi, çok yaygın olarak görülen köylü eşkıyalık geleneğidir.

Eşkıyalık özünde sömürgeciler ve feodal güçlerin baskısı altında bir türlü çıkış yolu bulamayan köylülüğün bir direniş biçimidir. Bu, sosyal içeriğinden saptırılmış ilkel bir harekettir. Ülkemizde bunun çok yaygın olması, baskıların karakterinden ileri gelmektedir. Egemen güçler yüzyıllardan beri Kürt köylü yığınlarının ulusal ve toplumsal gelişmeye yönelik taleplerini başlangıçta bilinçli olarak bastırıp imhaya yönelirken, daha sonraları bunları özünden boşaltarak, çeşitli aşiretsel ve mezhepsel çıkar farklılıkları yaratma yoluyla birbirlerine karşı kullanma yoluna gitmiş ve bu temelde köylü kitlelerini etkisiz kılmak istemişlerdir. Bu sürekli ve bilinçli bir çaba olmuştur.

Düşmanın bu politikalarına alet olan insanlar asi, mahkum, eşkıya olmuş ve düşmanın yarattığı çerçeveyi kıramadıkları için de toplum dışı kalmışlardır. Bu nedenle eşkıyalar başlangıçta haklı bir temelde çıkış yapmış olsalar da, giderek topluma karşıt bir role bürünmekten ve haksız bir konuma düşmekten kurtulamamışlardır. Halkımızın tarihinde sömürgeci devlete ve feodallere başkaldıran böylesi örnekler çoktur. Halk kitlelerinin bu eşkıyaları kahramanlaştırmasının bir nedeni de, eylemlerinin zulme karşı yapılan bir çıkış özelliğini taşımasındandır. Bunların üzerine ağıtlar yakılması ve destanlar çıkarılması tesadüfi değildir. Bu, eşkıyalığın direnişçi bir tutum olarak değerlendirilmesinin kanıtıdır. Kendiliğinden ilkel direnişin ve kendiliğinden hareketin ilk biçimi işte bu tarzda ortaya çıkmaktadır.

İkincisi, kendiliğinden hareketler olarak gelişen aşiret güçlerinin katıldığı isyanlardır. Bunlar Kürdistan tarihinde yaygın olarak başvurulan kendiliğinden patlak vermiş ilkel direnişlerdir.

Yabancı egemenler ve onların işbirlikçilerinin sert baskı ve katliam uygulamalarına dayanamayan çeşitli halk toplulukları, her dönemde zulme karşı başkaldırmışlardır. Bu tür hareketlerin genel özellikleri bilinçten, planlı ve örgütlü olmaktan uzak bulunmalarıdır. Bu tür hareketlerde genel olarak bilinç, özellikle ulusal ve toplumsal bilinç son derece sınırlıdır. Ancak bilincin ilk tohumlarını taşıdıkları söylenebilir. Bu hareketler daha çok feodallerin sınıf çıkarları doğrultusunda gelişme göstermişlerdir. Kürdistan tarihi boyunca ve özellikle 19. ve 20. yüzyıllarda çok yaygın olarak gelişen

kendiliğinden isyan hareketleri, başarı için iç ve dış koşulların uygun olup olmadığını değerlendirmekten uzaktır. Aynı şekilde gerekli ittifak ve uygun mücadele biçimlerine de sahip değildir. Bu nedenle düşmanın oyununa düşmekten kurtulamamışlardır. Düşman bir yandan bu hareketleri baskı ve imha seferleriyle ezmeye çalışırken, diğer yandan da içten saptırmak istemiştir. Hareketin içine sızarak, bazılarını satın alıp kendisine bağlamış, bu temelde aşiret ilişkilerini körükleyerek, hareketin yabancı egemenliğe ve ulusal baskıya yönelik yönünü içeriğinden saptırıp soysuzlaştırmıştır. Bu hareketleri adeta basit aşiret kavgaları derekesine düşürerek, ulusal ve toplumsal gelişme önünde bizzat engel haline gelmelerini sağlamıştır. Bu, sömürgecilerin en çok uyguladıkları bir yöntemdir.

Demek ki, bir yandan düşmanın sert baskıları, diğer yandan bilinçlenme önünde engel olan aşiretçi-feodal güçlerin konumu, bu hareketlerin ulusal bilinç açısından bir gelişme sağlamalarını engellemiştir. Kürdistan'da sadece ulusal ve toplumsal anlamda değil, bir bütün olarak, kendiliğindenlik için güçlü bir temel bulmak olanak dışıdır. Bazı güçler yakın dönemlere kadar İran ve Irak'taki hareketleri temel aldılar. Oysa bu hareketlerde ilkel milliyetçilik bile sınırlıdır. İlkel milliyetçilik hızla bozularak, bağımlı ve işbirlikçi hareketlere dönüşmüştür. Bunların da emperyalizmin ve sömürgeciliğin elinde bir alet rolünü gördükleri dikkate alınırca, ilkel milliyetçiliğin de pek dayanılacak bir zemin olmadığı açıkça görülecektir.

İşçi sınıfının kendiliğinden hareketinin ortaya çıkmaması ise tamamen ulusal ve toplumsal gelişmenin dumura uğratılmış olmasından ileri gelmektedir. İşçi sınıfının kendiliğinden hareketinin üzerinde doğup gelişeceği zemin son derece elverişsizdir. Diğer yandan Kürdistan'da en küçük bir kıpırdanışın bile kanla bastırıldığı düşünülürse, işçi sınıfının grev ve gösteriler geliştirmesini beklemek olanaksızdır. Oysa dünyanın birçok yerinde işçi sınıfının grev ve gösterileri çok yaygın olarak görülebilir. Bunun en somut örneklerinden biri olan Rusya'da, 1870-90 yılları arasında yüzbinlerce işçinin katıldığı çok sayıda grev ve miting yapılmıştır. Çarlık otokrasisinin yönetimi altında, hatta günümüzde Bask bölgesi, Filistin ve İrlanda gibi ulusal baskı sistemini yaşayan birçok alanda bile işçi

grevleri ve kitle gösterileri geliştirilebilmektedir. Özellikle nispeten barışçıl koşulların bulunduğu alanlarda, bu tür gösteriler fazla bir baskıyla karşılaşmadan, daha da yaygın bir tarzda ortaya çıkmaktadır. Oysa Kürdistan'da böylesi grevler ve gösterilere kalkışmak bir yana, kahvehanelerde biraraya gelmek bile başlı başına bir sorundur. O halde Kürdistan'da kendiliğinden hareketlere fazla bel bağlanamaz. Objektif zeminin konumu bazı ilkel parlamalara yol açsa bile, Kürdistan zemini kendiliğinden hareketlerin ortaya çıkmasına elverişli değildir.

Kıscacası Kürdistan'da devrimci bir parti hiçbir suretle kendiliğinden harekete dayalı olarak kendisini hazırlayıp geliştiremez. Dünyanın birçok ülkesinde partilerin kendiliğinden hareketlere dayanmaları mümkündür. Örneğin Rusya pratiğinde devrimci hareket büyük oranda işçi sınıfının kendiliğinden hareketine dayanmıştır. Kürdistan'da ise tam tersine her şey daha başlangıçtan itibaren bilinçli bir tarzda gelişmek zorundadır.

Kendiliğinden hareketin gelişmesi konusunda Lenin'den yapacağımız bir alıntı, konumuzu daha da aydınlığa kavuşturacaktır. Lenin şöyle der:

*"...Aynı dönemde, ünlü St. Petersburg sanayi savaşını izleyen grevler, aynı şekilde genel bir niteliğe büründü. Bunların bütün Rusya'ya yayılması, daha yeni uyanmakta olan halk hareketinin derinliğini açıkça gösterdi ve eğer 'kendiliğinden unsur'dan söz edeceksek o halde hiç kuşkusuz, kendiliğinden olarak kabul edilmesi gereken şey, her şeyden önce bu grev hareketidir. Ama kendiliğindenlik vardır. Altmışlarda ve yetmişlerde (ve hatta XIX. yüzyılın ilk yarısında) Rusya'da grevler oldu ve bunlara makinelerin vb.'nin 'kendiliğinden' tahriri eşlik etmişti. Bu 'başkaldırmalarla' karşılaştırıldığında doksanların grevleri, bu dönemde işçi sınıfı hareketinin yaptığı ilerlemeyi belirtmesi ölçüsünde, 'bilinçli' diye bile tanımlanabilirdi. Bu da göstermektedir ki, 'kendiliğinden unsur' özünde, tohum halindeki bir bilinçlenmeden başka bir şey değildir. İlk başkaldırmalar bile bilinçliliğin belli bir ölçüde uyanmış olduğunu ifade ediyordu. İşçiler kendilerini ezen sistemin kalıcılığına ilişkin çağlar boyu sürüp gelen inançlarını kaybediyorlardı. ...Otoriteye*

*kölece boyun eğmeyi kesin bir biçimde terk ederek ortak direnmenin gereğini, anlamaya demeyeceğim ama hissetmeye başlıyorlardı. Ama bu gene de mücadele niteliğinden çok umutsuzluk ve oç alma patlamaları niteliğindeydi. Doksanların grevleri, bilinçliliğin çok daha büyük parıltılarını açığa vuruyordu, belirli istemler ileri sürülmüştü, grevin zamanı iyi seçilmişti, başka yerlerdeki durumlar ve örnekler üzerinde tartışılmıştı, vb. Başkaldırmalar ezilenlerin sadece direnmeleri idi, oysa sistemli grevler tohum halindeki sınıf mücadelesini temsil ediyordu, ama yalnızca tohum halindeki. Kendi başarılarına alındıklarında bu grevler salt sendika mücadeleleriydi. Henüz sosyal demokrat mücadele değillerdi. Bunlar işverenlerle işçiler arasında uyanmaya başlayan düşmanlıkları gösteriyordu, ama işçiler, kendi çıkarlarının modern siyasal ve toplumsal sisteminin tümüyle uzlaşmaz bir biçimde çatıştığının bilincinde değillerdi ve olamazlardı da, yani onların bilinci henüz sosyal demokrat bir bilinç değildi. Bu anlamda, doksanların grevleri başkaldırmalarla karşılaştırıldığında çok büyük bir ilerlemeyi temsil etmelerine karşın, salt kendiliğinden bir hareket olarak kaldı." (Lenin, Ne Yapmalı, syf: 41-42)*

Kürdistan'da kendiliğinden hareketin durumu üzerine görüşlerimizi belirttikten sonra, şimdiki de Kürt küçük-burjuva reformizminin soruna yaklaşımına kısaca değinelim.

Devrimci partinin Kürdistan'da kendiliğindenlik sorununu doğru bir tarzda irdeleyerek, bu zemine bilinçli müdahale edilmesi gerektiği sonucuna varmasına karşılık, reformist küçük-burjuva gruplar her konuda olduğu gibi bu konuda da köklü adımlar atmaktan kaçınmış ve halkın taleplerini sosyal istemler derekesine düşüren kuyrukçu bir anlayış içine düşmüşlerdir. Çeşitli reformlar yoluyla düzenin yumuşatılması talebini ileri sürerek, bağımlı ve ilkel bir bilinçle kendiliğindenlik sürecinin birer uzantısı haline gelmişlerdir. Kürdistan'da hüküm süren ulusal baskı sistemini parçalamak yerine, bu sistemin yalnızca sert, baskıcı ve katliamcı yönlerinin törpülenmesi istemiyle yola çıkan bu güçler, Kürdistan halkının değil, daha çok şehir küçük-burjuvazisinin çıkarlarını koruma ve yaşatma çabası içine girmişler, bu durumlarıyla sömürgeci düzene sıkı sıkıya ba-

ğımlı bir işbirlikçilik sergilemişlerdir. Onlar bu konularıyla kendiliğindenlik sürecine bilinçli bir müdahaleyle bu süreci güçlü devrimci dönüşümlere kanallandırmak yerine, Kürdistan'daki ilkel patlamaların haklı özlerini bile boşaltmaya hizmet etmişlerdir.

Ulusal baskı sistemine karşı mücadele anlayışları böylesine olumsuz olan Kürt küçük-burjuva reformistlerinin mevcut eklektik teorik perspektifleriyle kendiliğindenlik sürecinde köklü değişikliklere yol açamayacakları açıktır. Bu nedenle bu güçler bilinçli hareketi yaratamadıkları gibi, kendiliğinden harekete geçirdikleri kılıflarla en sağ ve kuyrukçu türden bir bağımlılığı geliştirerek, mevcut zemini daha da olumsuzlaştırmışlardır.

Açıktır ki, Kürdistanlı halk kitlelerinin mücadele bilinci kazanmaları için sağlam bir devrimci teoriye, programa ve bunlarla beslenen militan bir devrimci çizgiye gereksinim vardır. Yani Kürdistan halkının çok sınırlı da olsa sahip olduğu kendiliğindenlikten bilinçli harekete geçebilmesi için, doğru devrimci bir ulusal kurtuluş bilinciyle doyurulması gerekmektedir. Kendiliğinden hareketin zayıf oluşu bile aslında bilinçli hareketin daha da güçlü olmasını gerektiren bir etkidir. Ancak Kürt küçük-burjuva reformizmi mevcut özellikleriyle bunu kavramaktan ve doğru bir yaklaşımla bu süreci müdahale etmekten uzaktır.

### **Bağımlı bilinçlilik, ideolojik bağımlılık**

Bağımlı bilinçlilik konusuna geçmeden önce, konunun daha iyi anlaşılabilmesi için, kısaca bilinçli hareketten söz etmek gerekmektedir.

Bilinçli hareket kendiliğinden hareketin zıddıdır ve onu giderme biçiminde ortaya çıkar. Bilinçli hareket, bilinçsiz sürecin bilinçli sürece dönüştürülmesidir. Bu hareket kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak ortaya çıkar. Modern sınıf ve tabakaların doğmasıyla objektif zemine subjektif zemin eşlik eder. Bu süreçte aynı zamanda işçi sınıfına bilinç taşıracak aydın kesim de ortaya çıkar. Bütün bu gelişmeler objektif zemine müdahaleyi gerekli kılar.

Billindiği gibi Türkiye ve Kürdistan'da geçmiş pratikte bilinçlen-

me motifleri adı altında birkaç koldan faaliyet gelişmiştir. Bunların belli başlıları sosyal-şovenizm ile reformist ve bağımlı milliyetçiliktir. Kürdistan'da kendiliğinden ortaya çıkan kişisel parlamalar ve isyanlar nasıl özünden boşaltılıp çarpıtılmışsa, bilinçlilik süreci için de aynı tehlikeler başgöstermiştir. Kürdistan ve Türkiye'de sosyal-şovenizm diye tanımladığımız egemen ulus milliyetçiliği, devrimcilik maskesi altında bilinç alanını da bir hayli bulanıklaştırmıştır. Bu ideolojik eğilim Türkiye devriminin sorunlarına ilişkin olarak da tam bir belirsizlik içinde olmasına karşılık, Kürdistan konusunda daha muhafazakardır. Kendi sosyal-şoven zehirini Kürdistan gençliğine de bulaştıran bu ideolojik eğilim için, Politik Rapor'da şu belirlemeler yer almaktadır:

*“Bunlardan Türkiye adına hareket edenler dünya ve Türkiye'ye bakış açılarında önemli farklılıklar olmasına karşın, iş Kürdistan sorununa geldiğinde tam bir birlik oluşturuyorlar ve katıksız sosyal-şovenizmi savunuyorlardı. Böylece Kürdistan gerçeğini bir kalemde siliyor yok eden sosyal-şovenler, Türkiye somutu için de doğru bir tahlil ortaya çıkaramıyorlardı. İş bu noktaya da sınırlamıyorlar, çoğu zaman “Kürdistan ve Kürt yoktur, bunları ortaya atmak yanlış ve tehlikelidir” diyerek, sorunla ciddi olarak uğraşan devrimciler her türlü saldırıyı yapıyorlar ve onları yıpratmaya çalışıyorlardı.”* (Politik Rapor, Weşanên Serxwebûn, syf: 92)

Bu akım, Kürdistan ve proletaryanın temel çıkarlarının inkarı temelindeki tespitleri ile Türk burjuva devlet sınırlarının bütünlüğü çerçevesinde bu soruna çözüm aramıştır. Ülkeyi, halkı ve sınıfları doğru tanımlayamadığı gibi, buna dayalı olarak devrimci hareketleri ve devrimci görevleri de kavrayamamıştır. Bütün bu konularda sosyal-şoven güçlere bir inkarcılık hakim olmuştur. Bu güçler adeta kendi egemen ulus çıkarlarını devrimci cephede ve özellikle Kürdistan alanında savunma görevini üstlenip sürdürmüşlerdir. Elbette bunu da tüm tarihsel ve güncel gerçekleri çarpıtmak suretiyle yerine getirmişlerdir.

Bu akımların geçmişte yarattığı tahribatlar ve bunlara karşı denli zorlu bir mücadelenin verildiği bilinmektedir. Geçmişte olduğu gibi önümüzdeki dönemde de birçok yanlış görüş en inceltmiş bir

tarzda Kürdistan sathında varlığını sürdürmeye çalışacaktır. Bağımlı sosyal-şoven ideolojiler de mücadelenin kazandığı düzeye göre hayat bulacaktır. Bugün bile birçok alanda sosyal-şovenizmin tezleri varlığını korumaktadır. Sosyal-şovenizm geçmiş mücadele döneminde önemli ölçüde teşhir ve tecrit olmasına rağmen, gelecek dönemde de ideolojik mücadelenin yöneleceği güçlerin başında gelmektedir.

Burada Türk sömürgeciliğine ve feodal-komprador yerli gericiliğe bağımlı olarak şekillenen reformist Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğinden de söz etmek gerekir. Bilindiği gibi bu güçler Kürdistan'daki mevcut olumsuz objektif zemine devrimci teoriyle müdahale etmek yerine, “doğuya yol, su, elektrik”, “anadilde eğitim” gibi ulusal kurtuluşçu anlayıştan tamamen uzak, son derece reformist ve bağımlı tezler ileri sürmüşlerdir. Salt sosyal içerikli istemlerle yetinmenin, eğer adına bilinçlilik denilebilirse, bağımlı bilinçlilik çerçevesini aşamayacağı açıktır. Dil ve kültür konuları ile sınırlı istemler, kendiliğinden hareketler ve istemlerin bile çok gerisindedir.

Küçük-burjuva reformistleri teorik faaliyet adı altında son derece kabasaba genellemeler yaparak, devrimci içeriğinden boşaltılmış, eklektik milliyetçilik ile sosyalizm karışımı, sistemsiz, daraltılmış ve kötürümleştirilmiş bazı düşünce kırıntıları ortaya atmışlardır. Kuşkusuz böyle bir “teori”yle ne ulusal ve toplumsal zemin tanımlanabilir, ne de bu zemini değişikliğe uğratmak mümkün olabilir. *“İlkel milliyetçiliğin nasıl bir milliyetçilik olduğu, içte ve dışta nasıl bir politika yürüttüğü, salt kendi çıkarları için bölge ve dünya gericiliğiyle nasıl uzlaştığı, bu nedenlerle de nemenem bir uzlaşıcılık ve işbirlikçilik olduğu açıkça bilinmektedir.”* (Kürdistan'da Zorun Rolü, syf: 223).

## **Marksizm-leninizmin Kürdistan'a uygulanması ve devrimci teorinin oluşması**

Kürdistan toplumunda kendiliğinden bilinç sınırlı ve dar kapsamlıdır. Belirttiğimiz diğer nedenlerin yanısıra, ülkemizde kapitalizmin kendi öz dinamikleriyle gelişmemiş olması da ilk bilinç hareketlerinin değişik muhtevalarda gelişmesine yol açmıştır. Kürdis-

tan toplumu dirliğini önemli ölçüde yitirmiş ve canından olmuş bir ceset gibidir. Bu toplumun kendini formüle etmekten aciz ve kat bekat kendisinden uzaklaştırılmış bir gerçekliği yaşadığını göz önüne alırsak, kendisini tanımayan bir toplumu doğru tanımlamak ve doğru ortaya koymak için bilinç ögesinin zorunluluğu daha iyi anlaşılacaktır. Kendisi olmaktan çıkarılmış Kürdistan toplumunun herhangi bir halktan daha fazla bilinçliliğe ihtiyacı vardır. Yurtseverlik anlamında bile bilincin çok sınırlı olması, bilinçli hareketin güçlü bir biçimde ortaya çıkmasını zorunlu kılmaktadır. Sayılan bu nedenlerin yanısıra, daha birçok nedenden dolayı, bilinçli hareket üzerinde özenle durulması ve özenle hazırlanıp topluma sunulması gereken bir yön olmaktadır.

Daha başından beri Kürdistan'da bilinçli bir hareket yaratabilmek için bağımlı ideolojilere karşı kıyasıya bir mücadele vermek zorunlu olmuştur.

Hem egemen ulus milliyetçiliğinden kaynaklanan akıma, hem de dil ve kültür talepleriyle ortaya çıkan reformist milliyetçi akımlara karşı, devrimci teoriyle işe başlamak gerekmiştir.

Reformist milliyetçi akımların ülke koşullarına uygun bir devrimci teori hazırlamadan ulusal ve toplumsal gerçekliğimizi inkar eden güçlerin uzantıları biçiminde ortaya çıkmaları, sol lafazanlık olsada, birçok yabancı etkiyi ülkemize taşırmaları sonucunu doğurmuştur. Bütün bu olumsuzlukların ortaya konulabilmesi ve bunlara karşı mücadelenin geliştirilebilmesi, ancak devrimci teorinin yaratılmasıyla mümkündür. Bu nedenle Kürdistan'da bilinçli bir hareketin yaratılmasının yolu, bir devrimci teorinin yaratılmasından geçmekteydi. Sadece bazı genellemeler ve kıyaslamalarla sorunları izah etmeye çalışmak olanaksızdı. Bu ancak hiçbir şey yapmanın teorisi olabilirdi. Böylelikle devrimci bir teoriye dayalı olarak bilinçli hareketi saptırmadan geliştirmek anlamlı ve anlamlı olduğu kadar da zorunlu bir çalışma evresini ifade etmekteydi.

Bu nasıl gerçekleşecekti? Elbette bu ancak marksist-leninist ideolojiyi Kürdistan somutuna doğru ve yaratıcı bir tarzda uygulamak ve dünya halklarının mücadele deneyimlerinin bir özeti olan devrimci teoriyi ülkemizin koşullarına uygun hale getirmekle gerçekle-

şecetti.

Kürdistan'da kendiliğinden hareket nasıl ulusal baskıya karşı olma temelinde ortaya çıkmışsa, bilinçli hareket de ulusal kurtuluşçu düşünce biçiminde ortaya çıkmak durumundaydı ve öyle de oldu. Kuşkusuz bu bir tesadüf değildir. Bilindiği gibi, bilinçli hareketin ortaya çıkışı, modern sınıf ve tabakaların, özellikle aydın tabakasının ortaya çıkışıyla yakından ilintilidir. Bu konuda Lenin şöyle demektedir:

*“İşçiler arasında sosyal-demokrat bilincin olamayacağını söyledik. Bu bilinç onlara dışardan götürülmeliydi. Bütün ülkelerin tarihi göstermektedir ki, işçi sınıfı, salt kendi çabasıyla sadece sendika bilincini, yani sendikalar içerisinde birleşmenin, işverenlere karşı mücadele etmenin ve hükümeti gerekli iş yasalarını çıkarmaya zorlamanın vb. gerekli olduğu inancını geliştirebilir. Oysa sosyalizm teorisi, mülk sahibi sınıfların eğitim görmüş temsilcileri tarafından, aydınlar tarafından geliştirilen, felsefi, tarihsel ve iktisadi teorilerden doğup gelişmiştir. Toplumsal konularıyla modern bilimsel sosyalizmin kurucuları Marks ve Engels'in kendileri de, burjuva aydın tabakasına mensuptular. Tam aynı yolda, Rusya'da sosyal demokrasinin teorik öğretisi, işçi sınıfı hareketinin kendiliğinden gelişmesinden tamamen bağımsız olarak doğmuştur, devrimci sosyalist aydın tabaka arasındaki düşünce gelişmesinin doğal ve kaçınılmaz bir sonucu olarak doğmuştur.”* (Lenin, Ne Yapmalı, syf: 42-43)

Kürdistan'da 1960'lardan itibaren hızlanan kapitalist gelişme modern sınıfları ortaya çıkarmıştır. Bu objektif gelişmeye subjektif gelişme de eşlik edince, 1970'lerden itibaren Kürdistan'ın olumsuz zeminine bilinçli müdahalenin yapılması kaçınılmaz olmuştur. 1973-74'te ortaya çıkan bir grup Kürdistanlı aydın, Kürdistan koşullarına uygun bir devrimci teori yaratma çabası içine girdi. Bu teori nasıl yaratılacak ve nasıl bir teori olacaktı? Bu her şeyden önce son derece ihtilalci bir ulusal kurtuluş teorisi olmak zorundaydı. Ülke koşullarının çok yönlü olarak irdelenmesi ve Kürdistan toplumunun adeta hücre hücre gözden geçirilip sıkı bir eleştiri süzgecinden geçirilmesi sonucunda ortaya çıkan bu teori, mevcut zeminin tüm olum-

suzluklarına rağmen yaratılabildiği. Bu nedenle bu adım çok iyi özümsemek zorundadır.

Açık ki, bizde devrimci teori kendiliğinden ortaya çıkmamıştır. Daha önce de vurgulandığı gibi, ülke zeminin çok yönlü olarak araştırılıp incelenmesi sonucunda ve burjuvaziden kaynaklanan çeşitli düşüncelere, özellikle proletarya hareketi içinde boyveren birçok sapmaya karşı amansız bir mücadele içinde geliştirilmiştir. Teorisi oluşturma çabalarında Kürdistanlı devrimcilerin de kendilerine rehber aldıkları teorik çalışmanın niteliğiyle ilgili olarak, Lenin görüşlerini şöyle formüle etmektedir:

*“... Bununla ilgili olarak onların yapacağı teorik çalışma, Rusya'da ekonomik uyuşmazlığın bütün biçimlerinin somut biçimde araştırılması, bunların birbirleriyle ilişkisini ve varacakları gelişmenin araştırılması olmalıdır. Bu uyuşmazlığı siyasal tarihle, hukuksal ilişkilerin özellikleriyle ve kökleşmiş teorik önyargularla örtülü olduğu her yerde çıplaklığıyla ortaya koymalıdır. Üretim ilişkilerinin belli bir sistemi olarak sahip olduğumuz gerçeğin tam bir görünümünü ortaya koymalı, bu sistem içinde emekçilerimizin sömürülmesinin ve mülksüzleştirilmesinin zorunluluğunu göstermeli, bu durumdan kurtuluşa götüren ve ekonomik gelişmenin gösterdiği yolu anlatmalıdır.”*

*Bu teori, Rus tarihinin ve bugünkü durumunun ayrıntılı ve geniş bir incelenmesine dayanarak, proletaryanın sorduğu soruları yanıtlamalıdır ve bu teori bilimsel gerçeklere uygun düşüyorsa, proletaryadan gelecek her protesto, kaçınılmaz olarak, düşünceleri sosyal-demokrasi yoluna kaydıracaktır. Bu teorinin işlenmesi ne kadar ilerlerse, sosyal-demokrasi öylesi hızlı biçimde yerleşecektir. Çünkü bugünkü düzenin en kurnaz bekçileri bile proleter düşüncelerin uyanmasını önleyecek durumda değildir. ...*

*Yukarıda belirtilen çalışmayı işin gereklerine uydurmaksızın, bu teorinin sonuçlarının işçiler arasında propagandasını yapmaksızın ve örgütlenmede onlara yardım etmeksizin nasıl ideolojik önder olunamazsa, bu teorik çalışma olmaksızın ideolojik önder olunamaz.*

*Bu görevlerin belirlenmesi, sosyal-demokrasiyi, sosyalist grupla-*

*rın çoğu zaman karşılaştıkları eksikliklerden -dogmatizm ve sekterlikten- korur.*

*Toplumsal ve ekonomik gelişmenin gerçek süreci ile uyuşmanın, bir doktrinin en yüce ve biricik ölçütü yapıldığı yerde, hiçbir dogmatizm olamaz. Eğer proletaryanın örgütlenmesini destekleme görevi edinilmişse, bunun sonucu olarak da ‘aydınların’ rolü, özel aydın görevleri gereksiz hale getirirse, sekterlik de olamaz.”* (Marks-Engels-Lenin, İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, syf: 151-153)

Teori yapmak, gerek değiştirmek istediğimiz zeminin tam olarak anlaşılmasını ve yerli yerine oturtulmasını, gerekse bu zeminin değişikliğe uğratılmasının yol ve yöntemlerini içerir. Tarihsel ve toplumsal bir konuyu bütün gerçekliğiyle bilince çıkarmak gerçekten önemlidir. Teori denince anlamamız gereken budur. Bu sağlanmadan, devrimci bir hareketin gelişim sağlamasını beklemek mümkün değildir. Gelişim sağlasa bile, bu tür bir hareket güven veremez. Üstelik yaratılması gereken herhangi bir teori de değil, ulusal ve toplumsal kurtuluşa yol gösteren bir teoridir. Bu çok önemli bir gerekliliktir. Teorik çalışmanın önemi sadece çeşitli sapmalara karşı olmak açısından değil, kapkara bırakılmış bir objektif zeminin doğru bilince çıkarılması ve değiştirilmesi için şarttır.

Teorik çalışmalar, proletaryayı ulusal ve toplumsal kurtuluşa götüren ve onun devrimci görevlerini doğru bir tarzda yürütmesi için sürekli geliştirilmesi gereken bir faaliyet biçimidir. Alan ne kadar karanlıksa o kadar aydınlatmak, kendiliğinden hareket ne kadar zayıfsa bilinçli hareketi o ölçüde geliştirmek, yine çarpıtma ve saptırmalar ne kadar yoğunsa, doğru devrimci teoriyi o ölçüde geliştirmek ve bilince çıkarmak zorunludur. Zaman zaman teorinin önemi yeterince anlaşılammamaktadır. Unutmayalım ki, devrimci bir hareketin başarı şansı temelde devrimci teoriye bağlıdır. Devrimci teori olmadan devrimci hareketin olamayacağı saptaması, bu gerçeği en iyi şekilde ifade etmektedir.

Aynı şekilde bazı kişiler de devrimci teoriyi sadece işin laf kısmı olarak algılamaktadır. Bu çok yanlış bir anlayıştır. Bu hatanın kaynağı aslında teori ile propagandanın birbirine karıştırılmasıdır. Çoğu kişi konuştuğu zaman teori yaptığını sanır. Oysa konuşmak, pro-

paganda yapmak, kesinlikle teori yapmak demek değildir. Bu şekilde belki bazı teorik belirlemeler açıklanmış olur, ama bu hiçbir şekilde teori yapıldığı anlamına gelemmez.

Birçok arkadaş bazı belirlemeleri ezberlemek ve tekrarlamakla teoride geliştiğini sanmaktadır. Bu çok hatalı bir yaklaşımdır. Teorik faaliyetin özü, yukarıda belirttiğimiz alanlara ilişkin net bir bilince ulaşmayı, bu temelde hem devrimci eylemin yaratılması ve hem de sert kayalara çarpmadan faaliyetlerin yürütülmesi için gereken aydınlığı sağlamayı içerir. Teorinin kesinlikle çok veya az konuşmayla da ilişkisi yoktur. Eğer kişi birçok alana, özellikle politik ve örgütsel alanlara özgü ilişkileri önceden kestiriyor ve doğru temelde somutlaştırıyorsa, bu kişide teori gelişmiş demektir. Eğer bir parti de bir bütün olarak bu konularda kendisini eğitmişse, bu partinin teorik düzeyinde bir gelişmeden söz edilebilir. Üstelik bizde gerçekliğin son derece karanlıkta ve tanınma olayının sınırlı olduğu göz önüne getirilirse, teorik alanda çok büyük bir çaba harcamamız gerektiği daha iyi anlaşılır. Özellikle yeni bir ulusal ve toplumsal yapı yaratmak için, her şeyden önce mevcut ulusal ve toplumsal gerçekliğimizin tüm olumsuzluklarıyla anlaşılması zorunludur.

Bu konuda içine düşülen bir hata da, sorunların teoride halledilmesiyle pratikte de kendiliğinden halledilmiş olacağı anlayışıdır. Teoride bir sorunu halletmek gereklidir, ama bu işin sadece onda biridir. Onda dokuzu ise bu teorinin ışığında devrimci pratiği geliştirmektir. Teori ile pratiğin birbirini tamamlayan iki farklı şey olduğu, birinin diğerinin yerine konulamayacağı görülmektedir. Devrimci teori, devrimci pratiğin geliştirilmesinin önkoşuludur. Birçok kadro bu konuyu yeterince kavrayamamakta, sorunun teoride halledilmesiyle her şeyin çözümlendiği anlayışına kapılarak, pratik çalışmayı bir köşeye bırakmaktadır.

Devrimci eylemin kendisi teori tarafından aydınlanır. Teori, sağlam bir pratiğin yaratılıp zafere götürülmesinde aydınlatıcı bir fonksiyona sahiptir ve teorinin görevi tam da budur. Yani teori pratiği yürütmez, sadece ona yol ve yöntem gösterir. Birçok arkadaş teoride konuları iyi kavramakla birlikte, pratikte büyük hatalar içine düşmekte; teoride değil uygulamada işlemez hale gelmektedir. Bu

nereden kaynaklanmaktadır? Bu, açık ki, teorideki gelişmeyle pratiğin karıştırılmasından ileri gelmektedir. Oysa pratik apayrı bir olaydır ve kişiden güç, soluk ve enerji ister. İyi bir teoriden iyi bir pratiğe yönelmek, mevcut olumsuz zemini değiştirmek için, çekiç ve örsle o zemini işleyerek devrimci değişikliğe uğratmaktadır.

Teorik çalışma ile pratik arasındaki diyalektik bağı Lenin şöyle ifade etmektedir:

*“Burada sosyal demokratların teorik çalışmasının gerekliliğini, önemini ve taşıdığı büyük anlamı belirtirken, bu çalışmanın birinci plana, pratik çalışmanın önüne konması gerektiğini asla söylemek istemiyorum, ikincisinin birincisi bitinceye kadar rafa kaldırılmasını ise hiç söylemek istemiyorum. Yalnızca ‘toplumbilimde özne yöntemin’ tutkunları ya da ütöpik sosyalizmin uzmanları böyle bir sonuca varabilirler. Kuşkusuz sosyalistlerin görevini ülkenin ‘başka’ (gerçek olanlardan başka) gelişme yollarını aramak olduğu sanılırsa, dahi filozoflar bu ‘öteki yolları’ bulmuş ve göstermişse, doğal olarak pratik çalışma ancak o zaman olanaklıdır; bu yollar bir kez bulunmuş ve gösterilmişse, teorik çalışma durur ve vatani ‘yeni keşfedilmiş başka yollarda’ götürülenlerin çalışması başlar. Sosyalistlerin görevinin şimdiki toplumsal ve ekonomik gelişmenin gerçek yolunda birer engel olan ve asıl düşmanlara karşı gerçek savaşımında proletaryanın ideolojik önderleri olmada görülmesi halinde iş değişir. Bu koşul karşısında teorik ve pratik çalışma tek bir çalışmada kaynaşır; bu çalışmayı Alman sosyal demokrasisinin emeklisi Liebknecht, şu sözlerle çok yerinde olarak tanımlamıştır: İnceleme, propaganda, örgütlenme.” (Marks-Engels-Lenin, İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, syf: 151-152)*

Demek ki doğru teorik önermeleri ezberlemekle pratikte işler kendiliğinden yürümez. Doğru bir teorik anlayışa ulaşmak işin başlangıcıdır, sadece bir kısmıdır. Böyle bir teorik aydınlık, pratikte çalışmanın el yordamıyla gelişmesini engeller; pratikteki hatalı yanlışları ortaya koyar. Teorinin önemini bu tarzda kavrayan bir kadro pratik karşısında da güçlüdür. Böylesi bir özümsemeyi gerçekleştirebilen bir kadro, hedeflere doğru yürümede kendisine büyük bir güven duyabilir ve pratiğine güvenebilir. Teori ile pratik arasındaki bağı bu

biçimde kavranmalıdır.

Hareketimiz bir teorik inceleme ve araştırma faaliyeti sonucunda ortaya çıktı. Hareketimiz şimdiye kadarki güçlü gelişmesi ve başarısını önemli oranda doğru teorik tespitlerine borçludur. Pratik alandaki birçok hata ve yetmezliklerimize rağmen; eğer bugüne kadar yenilmemişsek, bunun temelinde teoriyi ortaya çıkarmak için harcadığımız büyük çabaların ve teoriye verdiğimiz değerlerin yattığı iyi bilinmelidir.

Bu açıdan geçmişte olduğu gibi önümüzdeki dönemde de teorik faaliyetler önemini bütün gücüyle sürdürecektir. Teorik gelişme belli bir düzeye ulaşmış olmakla birlikte, teorik çalışma görevi sona ermiş değildir. “Hala ülke somutuna ilişkin, daha çok tarihsel ve toplumsal gerçekliğin objektif bir biçimde tahlil edilmesine yönelik doğru bir teorik çalışmaya gereksinme vardır. Her türlü idealist düşünceden uzak -ki, her ne kadar proletarya hareketi bu konuda geçmişte önemli mesafeler kattettiyse de, yine de teorik çalışmanın önemi açıktır. Teori, hala ülke somutunun aydınlatılmasında önemini korumaktadır. Doğru devrimci teorinin rehberliğinde giderek geliştirilmesi ve devrimci pratik tarafından doğrulanmış tezlerin ülke somutuna bu anlamda uyarlanması, kadroların önünde önemli bir görev olarak durmaktadır.

*“PKK hareketi, kendi somut programını çizerken, tarihsel ve toplumsal yapının tahliline ilişkin teorik önermelerini ve teorik gelişmesini belli bir seviyeye kadar vurdurabilmiştir. Ama henüz tamamıyla sona ermiş bir görev değildir. Şüphesiz bu konuda yaratılan kazanımlar küçümsenemez. PKK hareketinin kendi çalışması için temel aldığı teorik kazanımlar, gerçekten özümsemeye ve incelenmeye değer niteliktedir. Özellikle **Kürdistan'da Zorun Rolü-Ulusal Kurtuluş Siyaseti- Ulusal Kurtuluş Savaşı, Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu, Örgütlenme Üzerine** gibi yapıtlar ve diğer yazılı belgeler bu konuda güçlü bir gelişmeyi ifade ettiği gibi, daha da gelişkin bir seviyeye ulaşmada da temel teşkil etmektedir. Teorik faaliyetlerin daha da geliştirilmesi için gereken ipuçlarını bu yapıtlarda bulabilmek mümkündür. Bu teoriler; Kürdistan devrimine yol göstermesi, devrimin pratiğini aydınlatması anlamında ve yine bü-*



*yük hatalar işlenmemesi, işbirlikçi ve reformist doğrultuda ulusal inkarcılığa sapılmaması, doğru ve emin bir yolda yürünebilmesi için sağlam bir güvence teşkil etmektedir.” (Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Parti Yaşamı ve Devrimci Militanın Özellikleri, Weşanên Serxwebûn; syf: 58)*

## **Parti içinde ve dışında ideolojik mücadele ve yapılan hatalar**

Teorik çalışma ile ideolojik mücadele arasında kopmaz bir bağ vardır, ama her ikisi aynı şeyler değildir. Buna karşılık zaman zaman bu ikisi birbirine karıştırılmaktadır. Teorinin ideolojiye yol gösterdiği bilinmektedir. Yani ideolojik mücadele için güçlü bir teorik hazırlık şarttır. Kapsamlı bir teorik bilgiye ve anlayışa ulaşamayan, güçlü bir ideolojik mücadele veremez.

Mücadelemizin grup aşamasında teorik çalışmalar ön plandaydı. Ama pratik faaliyetlerin ağır basmasıyla teorik çalışma giderek ikinci plana geçti. Bu dönemde teorik çalışmayla yeterince ilgilenememe beraberinde sorunları getirdi. Çünkü güçlü bir ideolojik yol göstericiliğin olmadığı yerde, pratik mücadele hatalarla dolu olur ve giderek siyasal niteliğinden uzaklaşmaya başlar. Siyasal çizgi sürekli ideolojik beslenmeye ihtiyaç duyar. Bilinç ögesinin çok zayıf olduğu Kürdistan'da bu ihtiyaç çok daha belirgin olarak kendisini ortaya koymaktadır. Bu alanda en küçük bir ihmalkarlık, başka ideolojilerin etkisi altına girmekle sonuçlanacaktır.

Bu çalışmalar salt ülke zeminini aydınlatmak açısından değil, bilinçliliğin kendiliğindenciliği yenmesi ve kendiliğindenciliğe kuyrukçu bir politika ile karşılık veren bağımlı ideolojilere karşı doğru temelde bir mücadele yürütülmesi için de gereklidir. Bu çalışmalar Politik Rapor'da şöyle değerlendirilmektedir:

*“Devrimci teori, her yerde devrim adına yola çıkan, ancak onu belirsizlik ve çıkmaz içine sokarak, hakim sınıflara hizmet teorisi haline getiren ‘teorilerin’ sistemli ve sıkı bir eleştirisiyle ortaya çıkar...”*

*Bu zorunluluktan dolayı, devrimciler, mücadeleyi ilk etapta ideolojik alanda yoğunlaştırdılar. 1973'ten 1978'e kadar yürüttükleri ideolojik mücadele ile sosyal-şovenizmi ve reformist küçük-burjuva milliyetçiliğini, marksizm-leninizmin somuta yaratıcı bir şekilde uygulanması doğrultusunda, doğru ve kararlı bir biçimde tutarlı bir eleştiriden geçirerek, Kürdistan devriminin teorisini yarattılar...*

*Önce marksizm-leninizmin genel teorisini özümseyen devrimciler, bu genel teori ışığında bugünkü dünya ve Kürdistan somutunu irdelediler. Doğru bir dünya değerlendirmesi ve çağ anlayışını ortaya koydular. Tarihi materyalizm ışığında Kürdistan tarihini inceleyerek ana hatlarıyla açığa çıkardılar. Kürdistan'ın bugünkü somut durumunu, Kürdistan'daki Türk sömürgeci varlığını ve bu sömürgeciliğin özelliklerini, Kürdistan'daki ekonomik ve sosyal yapıyı, toplumsal güçlerin bağlantılarını, toplumda en devrimci sınıf olarak proletaryanın oluşum ve gelişim koşullarını ve proletarya hareketinin yönünü açık olarak belirlediler. Böylece sistemli hale getirdikleri Kürdistan devriminin teorisini ‘Kürdistan Devriminin Yolu’ broşüründe kitlelere sundular.” (Age, Syf: 93-94)*

İdeolojik oluşum döneminde devrimcilerin başvurdukları ideolojik alanda katılık doğru bir yöntemdi. Teorik çalışma ve öncünün yaratılması aşamasında, ihtilalci marksizm-leninizmin yaratıcı ruhuna ortodoksça sahip çıkarak, ideolojik mücadeleyi katı bir tarzda sürdürmek zorunluydu. Kürdistan'da kendiliğindenliğin zayıf olması, ortaçağ ideolojilerinin güçlülüğü, sosyalist bir hareketin mirasının olmaması ve devrimci hareketimizin yeni oluşu, ideolojik mücadelenin sert olmasını zorunlu kılan öteki nedenlerdi. Bu katılığa başvurmaksızın, proletaryanın kendi ideolojisini Kürdistan'ın olumsuzluklarla dolu zeminine sağlam bir tarzda oturtması mümkün olmayacaktı. Bu gerçeğe rağmen, bizi ideolojik mücadelede sert olmakla suçlayanlara, Lenin'den aldığımız bir alıntıyla yanıt verelim: *“Bir ülkede sosyalist hareket ne kadar yeniyse, bu yüzden sosyalist olmayan ideolojiyi pekiştirmeye ilişkin tüm girişimlere karşı savaşım öylesine daha sert olmalıdır.”*

*Okur, peki ama niçin kendiliğinden hareket, en zayıf direnme yönündeki hareket, burjuva ideolojisinin egemenliğine götürüyor, diye*

soracaktır. Basit bir neden yüzünden, burjuva ideolojisi, kökeni bakımından sosyalist ideolojiden çok daha eski olduğu için, çok yönlü geliştiği için, yayılma konusunda karşılaştırılamayacak kadar daha çok araca sahip olduğu için. Bir ülkede sosyalist hareket ne kadar genişse, bu yüzden sosyalist olmayan ideolojiyi pekiştirmeye ilişkin tüm gelişmelere karşı savaşıma öylesine daha sert olmalıdır. İşçiler 'bilinçli unsurun büyüldüğü' vb. güürültüsünü koparan kötü düşmanlara karşı öylesine kararlılıkla uyarılmalıdır." (Marks-Engels-Lenin, İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, Syf: 191-192)

Bu anlamda reformist küçük-burjuva milliyetçiliğine ve sosyal-şovenizme karşı sert bir ideolojik mücadelenin yürütülmesi zorunlu idi. Aksi takdirde bu güçler ideolojik zemini bir bulamaca çevirecekler, böylelikle gerçek yüzlerinin teşhir olmasını önemli ölçüde engelleyeceklerdi. Bu güçlere karşı sağlıklı temellerde geliştirilen ideolojik mücadeleimiz reformist önderliklerin maskesini düşürdüğü gibi, bunların etkisindeki dürüst kitlelere gerçekleri göstererek, onların doğru devrimci saflara kazanılmasını sağladı. Eğer devrimci hareket bu doğru mücadele yöntemine başvurmamış olsaydı, hem bu akımların tabanındaki dürüst kişilerin reformizmle zehirlenmesine ve hem de reformizmin gelişip güçlenmesine seyirci kalmış olacaktı. Öte yandan söz konusu güçlerin ideolojik mücadele kisvesi altında devrimci harekete ve önderlerine nasıl saldırdıkları, nasıl bir karalama ve çamur atma çabası içinde oldukları ve bu çabalarını zaman zaman nasıl fiili saldırılara dek vardırırdıkları da çok iyi bilinmektedir. İdeolojik mücadelenin kendisine göre bir mantığı vardır. Her şeyden önce ideolojik mücadele vereceğimiz çeşitli akımların özelliklerini iyi tanımamız gerekir. Mevcut sapmalar iyice tanınmadan, ideolojik mücadele sağlıklı bir tarzda sürdürülemez. Çeşitli sapmaları iyi tanıyabilmek de doğru teorik çalışmamıza bağlıdır. Teori doğru bir biçimde özümseğinde, ideolojik akımların oportünist anlayışlarını yerle bir etmek zor değildir. Nitekim geçmişte sosyal-şovenizm ve bağımlı reformist milliyetçilik, bu temelde önemli oranda teşhir edilerek geriletildi.

Ancak bazı arkadaşlar geçmiş pratiğimizde ideolojik mücadelede hatalı pozisyonlara düşmekten kurtulamadılar. Özellikle ideolojik

mücadeleyi farklı bir zemine kaydırmak isteyen güçlerin provokasyonlarına geldiler. Sosyal-şovenler ile feodal-kompradorlar ve küçük-burjuvaziden kaynaklanan eğilimlerin şiddete dayalı saldırılarına karşı politik uyanıklığın gösterilememesi yüzünden, adeta onların istediği zeminlerde çatışılmak zorunda kaldı.

Açık ki, ideolojik mücadele bir fikir hareketidir. Bu mücadele sözlü ve yazılı olarak fikrin güçlü konumuyla, güçlü üslubu ve yazıya güçlü dökülmesiyle, duyarlı, dengeli ve kapsamlı bir biçimde konulmasıyla yerine getirilebilir. Geçmişte karşıımızdaki sapmanın tüm yanlış yönlerini ortaya koymadan yapılan mücadele bazen bir kördöğüşü biçiminde gelişti ve içine düşülen hatalar mevcut sapmayı güçlendirme sonucunu verdi. Bu konuda geçmişte epeyce zarar gördük. İdeolojik mücadele zorunlu nedenler yüzünden sözlü olarak geliştiriliyordu. Teoriyi güçlü özümseyip uygulayan yazılı kaynaklarımız fazla gelişmemişti. Güçlü propagandacılarımız yoktu. Bütün bu nedenlerden dolayı zorluklarla karşı karşıya bulunuyorduk. Özellikle siyasal faaliyetlerin ön planda olduğu dönemlerde, bazı kadro ve önder kadroların kendi eğitimlerini ihmal etmeleri zararlı sonuçlara yol açtı. Bu kadrolar bu dönemde adeta kendi hatalarına sevdalandılar. Teorik çalışmanın önemi fazla kavranmadığından, bu tutumlarını sürdürdüler.

Parti içindeki ideolojik düzeyin geriliğini, Lenin şöyle ortaya koymaktadır:

"... Ama her biri bir yanda dolaşıp duran ve gerileyenler, yalnızca liderlerdi; hareketin kendisi büyümeye devam etti ve dev adımlarla ilerledi. Proleter mücadele, işçilerin yeni katlarına sıçradı ve bütün Rusya'ya yayıldı; aynı zamanda, dolaylı olarak, öğrenciler arasında ve nüfusun öteki kesimleri arasında demokratik ruhun canlanmasını teşvik etti. Ama liderlerin siyasal bilinci, kendiliğinden kabarmanın genişliği ve gücü karşısında boyuneğdi; sosyal-demokratlar arasında başka bir tip egemen hale gelmişti hemen hemen sadece 'legal' marksist yazınla yetişmiş militan tipi. Yığınların kendiliğindenliği, liderlerden daha çok siyasal bilinç istedikçe, bu tip daha da yetersizleşti. Liderler, sadece teori bakımından (eleştiri özgürlüğü) ve pratik bakımdan (ilkellik) geri kalmakla kalmadılar,

geri kalmışlıklarını bir sürü görkemli savlar ileri sürerek haklı göstermeye çalıştılar. Sosyal-demokrasi legal yazında Brentano ve yandaşları tarafından ve illegal yazında da kuyrukçular tarafından trade unionculuk derekesine düşürülüyordu. Özellikle sosyal-demokratların 'iknel yöntemleri' sosyalist olmayan devrimci eğilimlerin yeniden canlanması sonucunu verince, Credo programı uygulanmaya başlanıyordu." (Lenin, Ne Yapmalı, Syf: 220)

Mevcut zeminin tüm olumsuzluklarına ve içinde bulunulan olanaksızlıklara rağmen, yine de geçmişte teorik alanda olumlu adımlar atılabildi. İşçi sınıfının devrimci teorisini yaratma çabaları, PKK Programı'na ulaşılmasıyla doruk noktasına çıktı. Türkiye'de sosyal-şovenizmin ve Kürdistan'da ise reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin teorik, ideolojik ve programsal alanda son derece kısır ve reformist bir zeminde yüzdükleri bir dönemde, güçlü teorik faaliyetlerimizin parti programında ifadesini bulması ve böylece programsızlığın aşılması, güçlü gelişmeleri de beraberinde getirdi.

Reformist milliyetçi akımlarda daha başından beri görülen teorik sistemsizlik program alanında da ortaya çıkmış ve bu akımlar Kürdistan halkına herhangi bir program sunamamışlardı. Bunlar ancak devrimci gelişmelerin zorlamasıyla çok sonraları bazı eklektik genellemeleri içeren programsız programlar oluşturup kitlelerin gözünü boyama çabası içine girdiler. Bu durum Politik Rapor adlı yapıtta şöyle ifade edilmektedir: "Bu gelişmeler karşısında telaşa düşen sosyal-şovenizm ve küçük-burjuva reformistleri istemeseler de özellikle 1977-1978 yıllarında Kürdistan meselesini tartışmak zorunda kaldılar. Bunun sonucu olarak PKK Programı karşısında tutunabilmek için kendi yanlış anlayışları içine devrimci taleplerden bazılarını şu veya bu biçimde serpiştirerek sahte programlar oluşturmaya çalıştılar. Ancak reformist anlayışlarla devrimci talepler uyuşmadığı için çok sahte, gülünç ve kendi içinde tutarsız şeyler ortaya çıktı." (Age, Syf: 95)

Programın yaratılmasıyla birlikte PKK'nin kuruluşunun ilan edilmesi güçlü bir politik uyanışa yol açtı. İdeolojik mücadele bu temelde daha da derinleşti ve güçlendi.

## **PKK'nin ideolojik çizgisinin özümsemesi, yetkinleştirilmesi ve örgütlenmesi görevi sürekli**

Bugün gelinen noktada artık daha ileri bir ideolojik faaliyeti yürütebilecek bir konuma ulaşmış bulunuyoruz. PKK hareketi, 12 Eylül askeri-faşist darbesi sonrası dönemde, her bakımdan olduğu gibi özellikle ideolojik alanda da gelişmesini sürdürebilmiştir. Birçok ideolojik ve politik akımın 12 Eylül faşizmi karşısında kendilerini yenileyememeleri ve tam bir bozguna uğramalarının temel kaynağı, ideolojik formasyonlarının düzeni devirebilecek kapsam ve nitelikten yoksun olmasıdır. Bu akımlar düzeni tümüyle yıkmayı önlere görev olarak koymadıkları için, bugün 12 Eylül cuntasını da hedeflememektedir. Bu nedenle çözümleri kaçınılmazdır. Birçok hareket bu yüzden ortadan kalktı veya mücadele gücünü kaybetti. Bu akımların bu yapılarıyla ağır baskı yıllarında kendilerini yenilemelerini bir yana bırakalım, ayakta kalmaları bile bir mucize olmuştur. Mevcut görünüşleriyle bu güçlerin devrimi göğüslemek bir yana, isim düzeyinde bile varlıklarını sürdürmeleri son derece güçtür.

Bu durum ideolojik-politik akımların reformist ve oportünist niteliğini ortaya koymaktadır. Sert baskı yılları ideolojik ve politik bir akımın gerçek niteliğini iyice ortaya çıkarır. Lenin'in deyişiyle, yenilgi yılları yaman yıllardır, çoğu gücü sınar. Deneme yıllarını başarıyla atlatan hareketler, devrimi zafere götürme konusunda güven verirler. Hem Türkiye'de, hem de Kürdistan'da birçok hareketin reformist ve oportünist niteliğini görmek gerekir. Bu hareketlerin ideolojileri doğru bir devrimci teoriden kaynaklanmadığı gibi, bunu ülke somutuna da doğru bir temelde uygulayamamışlardır.

PKK hareketi ise 12 Eylül askeri-faşist darbesinin ortaya çıkmasına yol açan nedenleri ve rejimin geleceğini sağlam ve kapsamlı bir tahlile tabi tutarak, rejimin yıkılmasının metodlarını teoride bırakarak bir tarzda ortaya koymuş ve bu temelde güçlü bir pratiğe yönelmiştir. PKK hareketinin birçok örgütle kıyaslanmayacak gelişmeler

sağlamasının ve bütün engelleri aşır baskıları göğüslemesinin kaynağını, sahip olduğu sağlıklı ideolojik formasyonda aramak gerekir.

Kıscacası ister faşist devletin çeşitli ideolojik aldatmacalarını ve sahtekarlıklarını sergilemede olsun, isterse çeşitli kılıflara bürünmüş olan reformizm, sosyal-şovenizm ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin içyüzlerini ve bunların mücadeleye verebilecekleri zararları sergilemede olsun, 12 Eylül sonrası dönemde de ideolojik gelişmesini sürdürüp geliştiren PKK hareketinin yapısı, günümüzde ve önümüzdeki dönemde güçlü adımlar atabilecek niteliktedir.

Sosyalizme inancın hızla yitirildiği, çeşitli burjuva ideolojilerin ve özellikle sosyal demokrasiden kaynaklanan çeşitli ideolojilerin “yeni sosyalizm” adı altında ortalığı kapladığı bir dönemde, marksizm-leninizmin bütün berraklığıyla ortaya çıkarılması ve savunulması büyük önem taşımaktadır. İnançlarını önemli ölçüde yitiren ve hızla çeşitli burjuva düşüncelere kayan oldukça geniş bir devrim döküntüsünün bulunduğu göz önüne alınırsa, marksizm-leninizmin güçlü bir tarzda savunulmasının günümüzde çok daha acil bir görev durumunda olduğu görülecektir.

Bu açıdan özellikle bu dönemde PKK'nin güçlü bir teorik yaklaşımın ürünü olan ideolojik polemikleri ve eleştirilerini yoğunlaştırması, geliştirmesi ve bunları teknik açıdan da güçlü araçlarla sürdürmesi, yalnızca Kürdistan devriminin ideolojik önderliği açısından değil, bir bütün olarak Türkiye ve Kürdistan devrimleri açısından da önemli kazanımlara yol açabilecek bir gerekliliktir. PKK hareketinin yayın organlarında Türkiye solu, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, 12 Eylül cuntasının işbaşına gelmesi, uygulamaları ve geleceği konularına ilişkin gelişmiş tezleri bulmak zor olmayacaktır. Mevcut rejimin alabileceği en son biçimi bile karşılayacak içerikte olan ideolojik düzey, bu anlamda önderlik konumunu sürdürmekte zorluk çekmeyecektir. Bu faaliyetler PKK 2. Kongresi'ne sunulan Çalışma Raporu'nda şöyle ifade edilmektedir:

a) “Yeterli bir örgütlülük içinde olmasa da eldeki olanaklar belli ölçüde kullanılarak hızlı bir teorik çalışma yapılmış, bu alanda başarılı ve önemli mesafeler katedilmiştir. Ulusal kurtuluş devrimimizin politik, askeri ve örgütsel alandaki stratejik sorunlarına konfe-

ransda karar altına alınan görüşler ışığında kapsamlı ve sistemli açıklamalar getirilmiş, kadrolara ve kitlelere sunulmuştur.

Türkiye'de devlet ve demokratik devrim sorunu ile Kürdistan'da ulusal demokratik devrim sorunu ve bu iki devrimin birbirleriyle stratejik ve taktik ilişkileri, tarihi bir yaklaşım içinde ele alınıp incelenmiş, ortak mücadele ilkelerini belirleyen siyasal bir program hazırlanmış ve bütün bunlar **Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe** adlı bir broşür olarak yayınlanmıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin sorunları ve çözüm yolu tarihi bir yaklaşım içinde ele alınarak objektif ve subjektif etkenleri temelinde incelenmiş, Kürdistan ulusal kurtuluş cephesi için bir program taslağı hazırlanmış ve bunlar da **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu** adı altında yayınlanmıştır. Genel olarak zor kavramı ve tarih içinde zorun rolü ve gelişimi, emperyalizme karşı silahlı ayaklanmalar ve halk savaşları, Kürdistan tarihinde zorun yeri ve rolü, Türk burjuvazisinin zor sistemi, Kürdistan devriminde zorun rolü, Kürdistan devrimci savaşının stratejisi konuları, marksizm-leninizmin ışığında Kürdistan'ın somut özelliklerine uygun olarak kapsamlı ve sistemli bir şekilde incelenmiş, **Kürdistan'da Zorun Rolü/ Ulusal Kurtuluş Siyaseti- Ulusal Kurtuluş Savaşı** adı altında kitap haline getirilmiştir. Tarih içinde örgütlenmenin yeri ve önemi, işçi sınıfının partileşme faaliyetleri ve leninist parti anlayışı, Kürdistan tarihinde örgütsüzlüğün nedenleri ve sonuçları, örgütlenmenin önemi, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin geçmişi ve bugünkü durumu, Kürdistan'da işçi sınıfı partisini yaratma uğruna mücadele ve parti örgütlenmesinin devrimci örgüt çizgisi konuları, Marksist-Leninist bilim ışığında ve tarihi bir yaklaşım içinde incelenmiş, **Örgütlenme Üzerine** adlı kitap haline getirilmiştir. Bunlardan başka ulusal kurtuluş mücadelemizin çeşitli sorunları marksizm-leninizm ışığında incelenmiş ve pratiğe ışık tutucu önemli eğitim notları ortaya çıkarılmıştır.” (Çalışma Raporu, Weşanên Serxwebûn, Syf: 22-23)

Ayrıca Serxwebun gazetesinin yanısıra, Kürdistan devriminin teorik sorunlarını inceleyen Şoreş a Kurdistan adlı teorik yayın organı çıkarılmıştır. Böylelikle geçmişte çeşitli nedenlerden dolayı bir türlü yerine getirilemeyen ve kendini formüle etmekte zorluk çeken

birçok doğru mücadele perspektifimizin karanlıkta kalması önlendiği gibi, geniş ilerici ve devrimci kamuoyunun devrimci teoriyle kaynaşması ve devrimci teorinin önemini anlaması sağlanmıştır.

Kuşkusuz daha çok geliştirilmesi gereken bu faaliyetler uygun mücadele araçlarıyla daha da yaygınlaştırılacak, bugün ağırlıklı olarak ülke dışında geliştirilmekte olan bu faaliyetler giderek ülke içine taşırılacaktır. Hem nicelik, hem de nitelikçe daha da zenginleşecek olan doğru temellerdeki bir ideolojik mücadele, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi için önemli bir boşluğu dolduracaktır. Böylece her türden burjuva ideolojisinin ve oportünizmin bürüneceği çeşitli biçimlerin şimdiden teşhir edilmesi gerçekleştirilerek, geçmişte geniş kesimleri yanlış yollara sürükleyen ve devrimden alıkoymayan bu ideolojilerin gelecekte artık eskisi gibi rahat hareket edememeleri ve kitleleri etkileyememeleri sağlanmış olacaktır.

İdeolojik düzeyde alınacak tedbirler Kürdistan devriminin doğru gelişim rotasını ortaya koyduğu gibi, ortaya çıkabilecek bu rotadan herhangi bir sapmayı da önemli oranda engelleyerek, devrimi bu zeminde garantileyebilecektir. Her devrimci hareketin ihtiyaç duyduğu devrimci teori günümüzde yetkin bir düzeye getirilmiştir. Eğer yolundan saptırılmaz ve kararlı bir biçimde savunulursa, hala devrimci pratiğimize en çok güç veren ve ona yol gösteren kazanımımız olan teorik düzeyimiz, bu önemini devam ettirebilecektir. Hatta denilebilir ki, devrimci pratiğin tam anlamıyla devrimci teorinin düzeyine varamaması sorunu söz konusudur. Önümüzdeki en temel sorun, devrimci pratiğimizi teorimizin ulaştığı yüksek gelişme düzeyine ulaştırmaktır.

Önümüzdeki dönemde her bakımdan güçlü bir biçimde gelişmesi gereken ulusal kurtuluş eyleminin böylesine sağlam bir ideolojik içeriğe dayanması zorunludur. Hareketimizin gerek içte ve dışta her türlü sapmaya karşı mücadele edebilmesi, gerekse sert engeller ve yenilgilerle karşılaşmaması açısından, ideolojik alanda güçlü ve esaslı güvencelere sahip olması gerekir. Demek ki en önemli kazanımlarımızdan biri, geleceğin zaferini güvence altına alarak, ideolojik perspektiflerin bu dönemde iyice hazırlanmış olmasıdır. Özellikle partinin siyasal, askeri, örgütsel, stratejik ve taktik yaklaşımları

ve planlarının yetkinleştirilmesi, bu temelde pratiğe sağlam bir yol göstermiştir. Sağ ve sol sapmalara bundan daha iyi bir temelde karşılık vermek ve bu sapmaları boşa çıkarmak mümkün değildir.

Geçmişte çeşitli sahtekarlıklarla olumsuz bir zemine düşürülen ideolojik mücadele, günümüzde artık öyle kolay kolay saptırılmayacak bir düzeye getirilmiştir. Gerek PKK hareketi, gerekse PKK'nin geliştirdiği ulusal kurtuluş çizgisi, sahte deyimlendirmeler ve basit çamur atma yöntemleriyle çarpıtılabilecek bir konumdan çıkarılmıştır. Tam tersine PKK hareketi ve ulusal kurtuluş çizgisi dost düşman herkesin görebileceği ve değerlendirebileceği bir sağlamlıktadır. Dost ve düşman adımlarını buna göre atmaktadır. Devrimci eylemlilik geliştikçe, bu alandaki gelişmelerin de daha fazla hızlanacağı açıktır.

Bu alandaki görevlerimiz önümüzdeki dönemde daha da gelişmiş bir düzeyde sürdürülecektir. Gerek araştırma ve inceleme çevrelerinin oluşturulması, gerek ideolojik merkezin belli bir yönetime kavuşturulması ve gerekse bunların uygun tekniklerle anlam bulması önümüzdeki dönemde pekişerek gelişebilecektir. Bu zeminde kendisini güvenceye kavuşturan devrimci mücadelenin sağlam bir garantisi böylece elde edilmiş olacaktır.

Bu konuda saflarımızdaki yetersiz anlayışların, yani güçlü bir ideolojik birikime ulaşamamanın sakıncalarını önemle belirtmek gerekir. Mücadelenin en zor dönemlerinde örgütlü faaliyeti giderek daha da bilinçli bir tarzda yürütmek, somut koşullara uygun doğru ve sağlam ölçüler tutturmak zorunludur. Bir partinin başarı şansı nasıl ileri bir teoriden geçiyorsa, bir kadro ve önder için de aynı şey geçerlidir. Hareketimizin devrimci çizgisini doğru bir tarzda geliştirebilmek için, kadroların kendilerini sürekli eğiterek çok yönlü silahlendirmaları gerekir. Kadrolar bunu sağlamadan devrimci mücadeleyi geliştiremeyecekleri gibi, bu mücadeleye en büyük zararı da kendileri vermiş olurlar. Bu nedenle her önder kadro ve militan geçmiş mücadele deneyimi ve önümüzdeki sorunlar konusunda sağlam bir anlayışa sahip olmalıdır.

Başlangıçta işe donanımsız ve deneyimsiz başlandığı için, eksiklik ve hataların olacağı açıktır. Ancak içte ve dışta her türlü

yanlış anlayışa karşı koyabilmek için güçlü bir teorik donanıma ihtiyaç vardır. Parti içinden ve dışından kaynaklanabilecek her türlü tehlikeyi bertaraf etmek, kadro ve önder kadroların yetmezliklerini aşmalarına ve özellikle önümüzdeki dönemde daha başarılı bir faaliyet yürütmek için parti çizgisini iyi bir tarzda özümsemelerine bağlıdır.

İdeolojik faaliyetin düzeyinin düşürülmemesi için alabildiğine dayatıcı olmak gerekmektedir. Hangi koşullar altında olursa olsun, ideolojinin devrimci özünden boşaltılmasına ve gözden düşürülmesine izin verilmemelidir. Özellikle marksist-leninist devrim teorisinin arılığı çeşitli sapmalara karşı korunmalıdır. Baskı dönemlerinde daha açıkça görüldüğü gibi, ideolojik hattımızın, yani marksist-leninist devrim teorisinin bağımsız bir tarzda Kürdistan pratiğine uygulanmasının zorlukları kendisini dayatınca, birçok alanda zayıf olan bazı unsurlar ideolojide bağımsızlığı hızla terkettiler; örneğin Avrupa'da sosyal demokrasi, troçkizm ve "Avrupa komünizmi" denilen revizyonizmin veya bunların karmaşasının etkisi altına girdiler. Bu kişilerin hareket içinde adeta kendilerine bir yer yaparak, bu zehiri saçtıkları açıkça görülmektedir. Özellikle birçok grubun Avrupa'da mevzilenmesi, saflarının sosyal demokrasi ve troçkizme alabildiğine açık olmasına ve bunlardan yana her türlü ihanet ve sapmanın devrimci hareketin içine sızmasına yol açmaktadır. Bu ise devrimci temelde yola çıkan birçok hareketin bir küçük-burjuva reformist harekete dönüşmesi sonucunu yaratmaktadır. Bu çok büyük bir tehlikedir. Öyle ki, Türkiye devrimini bekleyen en büyük tehlike budur, denilebilir. Birçok Kürt ve Türk örgütünün bu tehlikenin girdabında yaşadığı ve yakalarını bu tehlikeden kolay kolay sıyrımadığı, birçok anti-marksist düşünce ve eğilimin bu kanallardan devrimci saflara sızmaya başladığı görülmektedir.

Emperyalizm bir yandan cuntanın azgın terörünü geliştirmesine gözyümlenirken, diğer yandan da cuntanın yıpranması olasılığını göz önünde tutarak, kendisi için ilerde bir emniyet sübabı görevini görecek olan soldan bir güvence oluşturma çabası içindedir. Cunta sonrası iktidar anlaşmazlığında, sosyal demokrasinin, kendi çıkarlarına uygun bir tarzda söz sahibi olacak irili ufaklı birçok sol hareke-

ti daha şimdiden hazırladığı, yaşattığı ve bu alanda adeta cuntaya tehditler savurduğu bilinmektedir. Devrimci İşçi gibi (bugünkü yönetimi Devrimci Yolu'un ideolojik görüşlerinden önemli ölçüde ayrıldığı için, yurt dışı örgütlenmesi olan Devrimci İşçi adı kullanılacaktır) sol saflardaki birçok hareketin daha şimdiden sosyal demokrasi ile geliştirdiği geniş ilişkiler göz önüne alınırsa, tehlikenin ne denli büyük olduğu iyi anlaşılacaktır.

Önümüzdeki dönemde açık faşist teröre dayalı politikaların iflas etmesi ve faşist cuntanın yıkılması olasılığını göz önünde bulundurarak, emperyalizmin kendi çıkarları gereğince Türkiye ve Kürdistan üzerinde yoğunlaştırdığı hazırlıklar, şimdilik daha çok ideolojik ve politik perspektiflerin ortaya konulmasını amaçlamaktadır. Bu amaçla etki altına alınan birçok Türk ve Kürt grubu veya işbirlikçi, görülmemiş bir ihanete yönelerek, teslimiyetçi tutumlar içine girmeye başlamıştır. Sosyal demokrasi, açık terör dönemi ortadan kalkıp devrim güçlü bir olasılık olarak kitlelerin gündemine girdiğinde, bir ihanet aracı olarak kullanmak amacıyla bu güçleri hazırlamaktadır. Birçok belirti bu tehlikenin hiç de küçümsenmeyecek boyutlarda olduğunu göstermektedir.

1973 sonrası Türkiye ortamından çok daha farklı olarak, kitlelerin terörden geçirildiği ve binlercesini idamların beklediği bir Türkiye ve Kürdistan ortamında devrimci gelişmelerin ne kadar kabarık bir hal alacağını iyi kestiren birçok devrim kaçkını, şimdi de kendi ihanetini örtbas edebilmek için yoğun bir şekilde reformist örgütlenme faaliyetlerine girişmekte, bunu özellikle ideolojik alanda geliştirmektedir. Bu işin şampiyonluğunu ise Devrimci İşçi yapmaktadır. Bunlara göre, bütün hareketler yenildiğine göre, "dogmatik marksizm-leninizm" de yenilmiştir. Bu anlayış, iflas ve yenilginin nedenlerini kendisinin oportünizm ve revizyonizm kokan görüşlerinde, program ve stratejisinde arayacağına, suçu çok ucuz bir biçimde marksizm-leninizme yükleyerek, kendi ihanetini gizlemeye çalışmaktadır. 12 Eylül hareketi karşısında birçok güç yenildi. Ancak yenilen nedir? Yenilen devrim ve marksizm-leninizm değil, marksizm-leninizmi çoktan terkederek küçük-burjuva kuyrukçuluğu yapan hareketlerin kendileridir.

Evet, bu hareketlerin büyük bir kesimi 12 Eylül rejimi karşısında ezilmiştir. Ama ezilmeyen bir güç de vardır: PKK'nin temsil ettiği anlayış ezilmemiştir. Tersine aslında en güçlü mücadele dönemlerinden birini yaşamıştır. Askeri-faşist rejimin üç yıldan beridir bütün ordu gücünü seferber ederek geliştirdiği tüm uygulamalara rağmen, PKK hareketi cezaevlerinde, ülke içinde ve dışında geliştirdiği direnişlerle yenilmediğini, tersine gelişmesini sürdürerek daha da güçlendiğini göstermiştir. PKK'nin ideolojik belirlemeleri ise onun yaratıcı marksizm-leninizme dayandığının en açık belgeleridir. O halde bazı güçlerin, devrimci hareketlerin hepsinin yenildiğine ilişkin sözleri inandırıcı olmaktan uzaktır. PKK yenilmemiştir ve her geçen gün daha da gelişip güçlenmektedir.

Bu güçler tüm umutlarını PKK'nin de kendileri gibi Avrupa'ya taşıyacağı ve yine onlarla birlikte “yeni sosyalizm” çadırı altına gireceği hayaline bağlamışlardı. Böyle bir davranışın bütün çıplaklığıyla ortada duran bir ihanet olacağı açıktı. Oysa PKK ideolojik ve pratik gelişmesiyle sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de de marksizm-leninizmin itibarını ve onurunu koruyup yüceltmekte; her şeyden önce cuntanın korkulu rüyası olarak kitlelerin devrim umudunu sürekli canlı tutmaktadır. Bu gerçeği çok iyi bilen bu devrim kaçkınları, mevzilendikleri Avrupa'dan hareketimizi topa tutuyorlar. Ancak biz bunun arkasından gelebilecek bir politik saldırının gelişmesinden de korkmuyoruz ve bu saldırıyı şimdiden bekliyoruz. İster Türk ister Kürt olsun, sosyal demokrasinin zeminine dayanan birçok grup, ondan aldıkları destekle PKK hareketine karşı açık tavır almakta ve saldırı üstüne saldırı yöneltmektedir. Bu saldırılar birçok belgeyle açıkça gözler önündedir. Bunun en somut örneği olarak, Özgürlük Yolu, çıkardığı “Devrimcilik mi, Terörizm mi- PKK Üzerine” adlı broşürde sosyal demokrasiden aldığı güçle marksizm-leninizme ve direnişe saldırmaktadır. Bunlar beyaz saldırılardır ve daha da gelişerek politik saldırılara da dönüşecektir. Bugün daha çok ideolojik düzeyde belirginleşen bu tutum, çok yakın bir zamanda politik saldırganlığa dönüşebilecektir.

Bu açıdan marksizm-leninizmin berrak bir biçimde savunulması hem zorunlu, hem de gereklidir. Marksizm-leninizmden başka hiç-

bir ideoloji Kürdistan halkını kurtaramaz. Marksizm-leninizm tepeden tırnağa bütün ihtilalci yönleriyle ülkemiz gerçeğine uygulanmazsa, bir tek adım bile atılamaz. İşte bu nedenle marksizm-leninizmden asla taviz vermeksizin, onu daha da açıklayarak, ülke gerçekliğimizi onun ışığında daha çok irdeleyerek ve bu ideolojiyi 1975'lerle kıyaslanmayacak bir biçimde koşullarımıza yaratıcı bir tarzda uyarlayarak, içten ve dıştan gelebilecek birçok yanlış anlayışı ve sapmayı bu temelde bertaraf etmeliyiz. Sağlam ideolojik içeriğimiz ve ideolojik mücadelemizle özellikle önümüzdeki dönemde gelişebilecek çeşitli sapmaları etkisiz hale getirmeyi daha şimdiden garantiye alabilmeliyiz. Bunu sağlayacak kazanımlar az değildir. Yeter ki, bunları koruyup geliştirmeyi ve özümsemeyi başarabilelim. Karşımıza çıkabilecek sapmalara vereceğimiz en iyi cevap, başta teorik konularda olmak üzere bilincimizi sürekli arttırmak, bundan kaynaklanan ideolojik mücadelemizi yetkin bir önderlik ve doğru bir pratikle -ki, bu direniş pratiğimizdir- iyi bir biçimde birleştirerek sürdürmektir. İdeolojimiz devrimci direniş pratiğimize doğru bir biçimde yol gösterdikçe, hiçbir güç bizi çizgimizden saptıramayacaktır. Dışa karşı olduğu gibi parti içinde de bu böyledir.

Parti içinde ideolojik düzey sürekli geliştirildikçe, eklektik birçok küçük-burjuva düşünce tasfiye edildikçe, ideolojik düzeyde berraklık sağlandıkça, sistemsiz görüşler yerine sistemli görüşlere ulaşıldıkça ve parti içindeki aydınlanma derinliğine ve genişliğine yayıldıkça, ideolojik arılığımızı bulandırabilecek hiçbir anlayış veya başka bir ideoloji içimizde yer bulmayacaktır.

İdeolojik düzeyin düşüklüğü oranında başka sınıfların ideolojik saldırılarına uğrayacağımız kesindir. Bu nedenle bu alanda hiçbir boşluk kabul edilemez. Eğer proletarya ideolojisi egemen kılınmazsa, onun yerini feodal veya burjuva ideolojiler alır. Bu gerçeği göz önüne alarak, önümüzdeki dönemde parti içinde marksist-leninist eğitime daha çok yaygınlık ve genişlik kazandırmalı, bu konuda hiçbir boşluk bırakmamalıyız. Hem yazılı, hem de sözlü bütün ideolojik mücadele yöntemlerini kullanabilmeli, kadrolarımızın bu konudaki uyanıklığını geliştirmeliyiz. Kürdistan'da oldukça geri olan ideolojik düzeyden gelebilecek tehlikeleri böylelikle bertaraf

edebiliriz. Düşünce gücü ve ideolojik kapasitesi sınırlı olan kadrolarımızın bu konudaki eğitimlerini tamamlayarak onları mükemmel komünistler düzeyine çıkardığımız oranda, partinin çeşitli sapmalara kapalı olacağını ve kendi doğru ideolojik hattını sürdüreceğini rahatlıkla belirtebiliriz. Parti önder kadroları ve militanlarının siyasal bilinçlerinin sürece tekabül etmesi zorunludur. Sürecin gerisinde kalan ve kapsamda daralan kadrolar siyasal görevlerle başedemezler. Sürece göre çeşitli konularda bilinçlerini derinleştiremeyenler, yüzeysellikten kurtulamayarak ağır görevlerin altında tökezleyeceklerdir. Öte yandan kişi sürecin bilincinde olduğu halde, kendi fikirlerini ve bilgisini hızla yenileyemezse, kendisi için başarısızlık kaçınılmaz olacaktır. Aynı şekilde parti çizgisini sağlam bir biçimde kavrayıp derinleştiremeyen kadrolar, çeşitli sapmalar karşısında başarılı bir mücadele geliştiremeyecektir. Partinin ideolojik çizgisinin yetkinleştirilmesi görevi nasıl sürekli ise partinin önder kadroları ve militanlarının buna paralel olarak kendi fikirlerini ardıcıl bir biçimde yenilemeleri görevi de süreklidir. Eğer bu görev ihmal edilir ve parti çizgisi ile kadro bilinci arasında büyük mesafeler doğarsa, kadro için başarısızlık kaçınılmaz olur.

### **Politik sorunlar ve görevler**

Politik mücadele ve politik görevlerimizin yerine getirilmesi, aynı zamanda uygun bir eğitimi zorunlu kılar.

Kürdistan'da tam bir politikadan yoksunluk hüküm sürerken, bu konuda elbette ciddi bir eğitimin varlığından söz edilemez. Tarih boyunca yüzyılların gelenekselleşmiş işbirlikçiliği ve uşaklıkta önderliğe oynama çabası biçiminde karşımıza çıkması, politikanın Kürdistan'da çok alçakça bir tarzda özümsemişi anlamına gelir. Ulusal ve toplumsal alandaki ileri amaçların inkarı temelinde ve en bayağı güncel çıkarların korunması amacıyla geliştirilen politik eğitim ve mücadele, bizde, dünyada eşine ender tanık olunan bir uşak politikacı tipinin oluşmasına yol açan temel etkidir. Hiçbir kişisel özellik tek başına bu gerçeği aşma gücünde değildir. Durum böyle olunca, halkımızın en az tanıdığı olgulardan biri olan devrimci poli-

tika oluşturulurken, bu sürecin aynı zamanda politik eğitim okulumuz olması da doğaldır. Dolayısıyla bir yandan devrimci ulusal direniş pratiği politika üretmenin esas kaynağı olurken, diğer yandan da bu sürecin direnişçilikle yaratılması için başvuru her şey gerçektir bir devrimci politik eğitim olmuştur. Bu anlamda Kürdistan'da devrimci politika ve eğitim olayı en açık bir tarzda bilince çıkarılması kişisel formasyonumuzda en çok somutlaştırılması gereken, devrimci halk önderleri haline gelmemizin temel ölçütlerinden biridir.

Günümüz Kürdistan'ında politika ve politik eğitim adına çok dengesiz ve karmaşık bir süreç yaşanmaktadır. En soylu olanından en bayağısına, en devrimcisinden en gericisine kadar çeşitli politikaların iç içe yaşandığı ülke gerçekliğimiz tam bir kördüğümü hatırlatmaktadır. Bu kördüğümü çözmek, ancak partinin politik mücadele ve politik eğitim konularındaki görevlerini yerine getirmekle mümkündür. Bu durum, olanca gücümüz ve ustalığımızla konuya eğilmemizin de zorunlu bir nedenidir.

Kürdistan tarihinde partimizin gelişmesi temelinde ortaya çıkan devrimci-yurtsever politikanın tarihsel önemi çok iyi kavranmalıdır. Bu konu bir değerlendirmemizde şöyle dile getirilmektedir:

*“PKK önderliğinde 1970'ler süreci içinde Kürdistan'da ortaya çıkan direniş, Türk sömürgecilerinin Kürdistan politikasının hedefine ulaştığının kabul edildiği ve uluslararası koşulların Kürtlere çağdaş bir yaşama olanağı tanımadığı bir dönemde ortaya çıktı. Yaşamın her alanında büyük tahribatlar, olumsuzluklar olmasına rağmen, atılan bu ilk adım daha sonraki gelişmelerin temeli oldu. Varlığından kuşku duyulan bir halkı bu ilk direniş adımı ayağa kaldırdı.*

*Kürdistan'ın bağımsız ve özgür bir toplum olması için direnişin ilk adımı olarak nitelendirebileceğimiz devrimci düşüncenin mutlaka örgüt ve eylemle iç içe gelişmesi gerekirdi. Azgın bir düşmanın denetimi altındaki bir zeminde imkansızlıklar bir yana, düşüncüyü eylemsiz ve örgütsüz yaşatmak mümkün değildi. Devrimci düşünce beyinden çıkıp örgütlülüğe ve eyleme dönüştüğünde zorluklar ve düşmanın saldırıları daha da katmerleşir. Düşünce, örgüt ve eylem*



*Kürdistan'da o kadar iç içedir ki, bunların arasına mesafe koymak kurtuluşa en büyük ihaneti yapmak demektir. Bu iç içeliği birlikte yaşamak zorunludur. İşte kahramanca çıkışın büyüklüğü buradan ileri gelir. Ve hele bunu kendi gerçekliğini kendine itiraf edemeyecek kadar aldatılmış, korkutulmuş bir zeminde düşmanın her türlü imha çabaları altında gerçekleştirmek son derece güç, ama Kürdistan'daki direnişçiliğin kendine özgü tartışma götürmez yanısıdır. Eğer teslimiyete ve uzlaşmaya devrimcilik ve yurtseverlik denilmeyecekse ve gerçekliğin adı doğru konulacaksa, durum tümüyle böyledir.*

*PKK hareketinin düşüncesi, örgütü, eylemi böyle bir zeminde doğduğu için, mücadelesi de çok acımasız koşullar içinde gelişmektedir.” (Serxwebun, Özel Sayı: 3, Syf: 5)*

İçimizde ve dışımızda yer alan bazı kimseler hangi çabalara girerlerse girsinler, her devrimci hareketin doğuşu ve daha sonraki mücadelesi sırasında kaçınılmaz olarak içine düşebileceği hata ve eksiklikleri bahane edip PKK'nin her alanda ve özellikle uzun vadeli ulusal ve toplumsal çıkarların yoğunlaşmış ifadesi olan politik alanda halkımıza kazandırdığı tarihsel kazanımları gözardı ettiremezler. Bu konuda insanlık tarihinde eşine ender rastlanan bir direniş kahramanlığı sergileyerek, halkımızın muhtaç olduğu kurtuluş yolunu kanlarıyla kızıl bir şerit gibi çizenler, özgürlük tarihimizin gerçek yaratıcılarıdır. Tüm donanımsızlığına, ilkelliğine ve amatörliğüne rağmen, bu konuda atılan adımlar en soylu adımlar olarak ne kadar yüceltilse ve değerleri bilince, örgütlülüğe ve direnişçiliğe dönüştürülse de onlara gerçek değerleri yine verilmiş olmayacaktır. Önümüzdeki dönemde ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelemizin üzerinde yükseleceği biricik ve tek doğru temel olan bu direnişçi adımları incelemeye, özümsemeye ve bunlardan dersler çıkararak geleceğin güçlü mücadelesini yaratmaya her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır.

Kendi sefil yaşantılarını sürdürmek için, ülkenin ve halkın en yüce çıkarlarını en basit çıkarlar ve yavan görüşlere feda etmekte tereddüt etmeyen soysuz küçük-burjuvalar, bir koro halinde hep bir ağızdan PKK'nin aydınlatığı bu ışıklı yolu karartmaya çalışmakta-

dırlar. Bunu da insan doğasının en zayıf yanlarına hitap ederek ve tek çıkar yol olarak devrimci direnişçilikten dönüşü hedef göstererek gerçekleştirmek istemektedirler. Kürdistan gibi yaşamın nerdeyse bir zor olayından ibaret olduğu bir ülkede, bu çağrılar alabildiğine düşürülmüş insanlarımızı belki bir ölçüye kadar tahrik edebilir. Ama halkımız en az çağdaş halklar kadar bağımsız ve özgür bir yaşama layık olduğunu ve bunu elde etmek için esas olarak kendine güvenmekten başka çaresinin bulunmadığını er ya da geç anladığında, PKK'nin inanılmaz ve direniş kahramanlığı temelindeki doğuşunu ve gelişimini gururla anacak, partimizin ve onun direnişçi pratiğinin gözden düşürülmesi için içte ve dışta yapılan, birçok proleter devrimde eşine ender rastlanan sahte demagojilerin sahiplerini lanetlemekten asla geri durmayacaktır.

PKK hareketi günümüzde milyonları etkileyebilmiş, ama hareketimizin düşmanları da çoğalmıştır. Buna bir de başlangıçta çok güçlü olan coşku ve kararlılıkta görülen yetersizlikle, artan ve her zamankinden daha fazla gelişmiş olan bir siyasal bilinç ve örgütlülük isteyen pratik görevlerimizin ağırlığı eklenirse, ister bizden, isterse dışımızdan kaynaklansın, görevlerimizin gerçekleştirilmesini engelleyen tüm koşulların üzerine yürümenin ve bunun için coşku, kararlılık ve bilince ulaşmanın her zamankinden daha büyük ve vazgeçilmez bir önem arzettiği görülecektir.

Kürdistan'da gün artık devrimci-yurtsever politikanın bütün özellikleriyle oluşturulması ve uygulanması noktasında düğümlenmiştir. Bütün iş bunun başarılmasının yol ve yöntemlerini bulup çıkarmaya ve buna önderlik etmeye kalmaktadır. PKK halkımızın böyle bir yola girmesinin biricik gücü olduğu kadar, bundan sonrasını başarıyla tamamlamada da en layık ve sorumlu güçlerin başında gelmektedir. Tüm partili militanların görevlerinin başarısı için kendilerini daraltan, bunaltan ve geriletan her şeyle mücadele etmeleri, bununla birlikte olumlu yeteneklerini ortaya çıkarmaları için gerekli enerji, çaba, arzu ve coşkuyu sergilemeleri her zamankinden daha fazla ortaya koymak zorunda oldukları tarihsel sorumluluklarıdır. Diğer yandan, devrimci politikanın kurallarına göre hareket eden bir parti ve halk yaratabilmenin devrimci politik mücadelenin ku-

rallarını Kürdistan'ın özelliklerine her ne pahasına olursa olsun uygulamasını bilmekten geçtiği bilinmelidir.

## **Düşmanın yürürlükteki imha politikaları ve devrimci-yurtsever politikadan yoksunluk**

Kürdistan'da politika denilince anlaşılması gereken şey, her şeyden önce toplumun kendi öz çıkarları ve politikalarından yoksun bırakılması, bunun yerine düşmanın yürürlükteki imha politikasının egemen kılınmasıdır. Bugün ise Kürdistan halkı için yaşamsal önemde olan devrimci-yurtsever politikanın düşman tarafından yok edilmek istenmesi söz konusudur. Düşmanın Kürdistan'a ilişkin politikası, Kürdistan halkının ekonomiden, onu ulus yapan değerlere kadar tüm özelliklerini yok etmek, bunun yerine kendi egemen ulus çıkarlarını formüle eden yok edici politikalarını egemen kılmaktır. Bu anlamda imha politikası zorla egemen kılınmakta ve şiddete dayalı olarak sürdürülmektedir. Yani Kürdistan'daki politika şiddetle eş anlamlıdır. Uygulanan da ideolojik ve politik şiddet değil, tersine askeri şiddettir. Düşman bu politikayla Kürdistan halkının uluslaşmasını her düzeyde engellemek ve tüm ulusal değerlerini ortadan kaldırmak istemekte; halkın en basit günlük yaşam araçlarından en uzun vadeli yaşam araçlarına kadar hepsini en barbar bir zulüm ve zorbalık altında yok etmeye çalışmaktadır. En insani yaşam araçlarından ulusal ve sınıfsal çıkarlarına varana kadar, Kürdistan halkının her şeyi, en ince yöntemlerden en barbarca yöntemlere kadar bütün taktikleri iç içe geçirek uygulayan bir sömürgeci baskının cenderesi altında tutulmakta ve bu politikayı hayata geçirmek için de sömürgeci ordu araç olarak kullanılmaktadır. Türk sömürgecileri, tarihten aldıkları barbar ve yağmacı özelliklerini katliamcı, asimilasyoncu ve sömürgeci yöntemlerle besleyerek çok azgın bir imha politikası uygulamışlar ve bu yöntemleri kullanarak halkımızın ulusal varlığını imha etmekte kararlı olduklarını göstermişlerdir. Sömürgecilerin tarihleri boyunca yürürlükte olan bu politikaların geleceği olmayan düşmanca politikalar olduğu açıktır.

Düşmanın Kürdistan halkı üzerindeki imha ve zor uygulamaları Kürdistan'da Zorun Rolü adlı eserde şöyle ifade edilmektedir:

*“Günümüzde Kürdistan'da uygulanan yabancı gerici zor, sadece askeri alanda yürütülen bir zor değildir; tüm toplumsal varlığa yönelik, halkın ekonomik, sosyal, siyasal ve ulusal her alandaki tüm gelişme yollarını tıkayan ve bu olanakları daha çok zoru uygulayan gücün hizmetine sokan bir zor olayıdır. Bugün bu zor, halkı sadece askeri egemenlik altına almak için ve hala ancak bu aşamada uygulanan bir zor değildir. Tarihin uzun bir geçmişinden beri askeri denetimini sağlayan sömürgeci egemenlik, bu alanda gerçekleştirdiği güçlü üstünlüğüne dayanarak, halkın siyasal alanda da gelişmesine en küçük bir olanak tanımamıştır. Bundan da öteye, halkın ekonomik alandaki gelişimini engellemiş, çok sınırlı olan gelişmesinin yattığı değerleri de her türlü zor yoluyla elinden almıştır. Bu nedenle Kürdistan'da ekonomik gelişmenin önünde de zor uygulanmaktadır. Uygulanan zor, halkın ekonomik olanaklarının ya gaspla elinden alınmasını (özellikle tarihte hep böyle olmuştur) ya da günümüzde olduğu gibi halkın emeğinin, üzerinde yaşadığı toprakların, yeraltı ve yerüstü değerlerinin elinden alınarak zoru uygulayan egemen gücün hizmetine sunulmasını mümkün kılmaktadır. Kültürel alanda da tam bir zorbaça uygulama vardır; halkın kültürel gelişmesi zorla engellenmekte, kültür değerleri egemen ulusun kültürel gelişmesinin hizmetine sunulmaktadır.” (Age, Syf: 15-16)*

Düşman bu politikasını örgütlendirip işlerliğe kavuşturarak amacına ulaşmaya çalışırken, Kürdistan halkı da bu baskı politikasına karşı geçmişte en ilkel bir tarzda direnmek istediğinde ağır katliamlara uğramış ve eskisini aratmayacak tarzda yeniden boyunduruk altına alınmıştır. Böyle olunca, halkın öz çıkarlarını amaçlayan bir politikanın oluşabilmesi için, her şeyden önce halkın direnişi ve isyanının formüle edilerek programlaştırılması ve örgütlenmesi gerekir. Halkın kendisi direnişi formüle etmeye fırsat bulamamıştır. Halkın bu fırsatı bulabilmesi için ilkel tarzda da olsa ayaklanmadan sonuç çıkarması, kısmi kazanımlar sağlaması ve bu temelde bu kazanımlarını uzun vadeli politikaya dönüştürmesi gerekir ki, halk buna zaten olanak bulamamıştır. Kısacası uzun bir tarihsel gelişim süreci içinde sık sık ortaya çı-

kan kendiliğinden patlamalar ve ayaklanmalar, devrimci bir politikanın oluşmasına çözüm getirememiştir. Çünkü bu ayaklanmalar karşısında düşmanın imha politikası başarı kazanmış ve ayaklanmalar bu imhacı politikanın daha da güçlü ve egemen olmasıyla sonuçlanmıştır.

Düşman politikası kapsam ve içerik bakımından daha sonraki süreçte daha da sistemli hale getirilmiştir. Düşman özellikle emperyalizmin yeni-sömürgecilik sistemiyle kendi klasik sömürgeciliğini ve ortaçağdan kalma her türlü gerici kalıntı ve emellerini birleştirerek, eşine ender rastlanan bir tahakküm rejimini Kürdistan'a egemen kılmış; bu politikasını görünen ve görünmeyen çeşitli bağlarla daha da zenginleştirerek sürdürmüştür. Bu politika günümüzde daha da geliştirilmektedir. Başta Türk burjuvazisi olmak üzere, sömürgeci yönetim her alanda sıkıştırılarak yıkılma noktasına doğru geldikçe, ömrünü biraz daha uzatmak için imha politikalarını daha da çıplak bir biçimde geliştirerek sürdürme çabasına girmektedir.

Bütün bunlara rağmen, devrimci mücadele gelişip de emperyalist, sömürgeci ve gerici güçlerin çıkarlarına ağır darbeler indirdikçe ve bunların politikalarının uygulanma şansı tehlikeye girdikçe, buna ortantılı olarak halkımız üzerindeki baskı da yoğunlaşmaya ve bu doğrultuda halkımızı devrimci-yurtsever politikadan yoksun bırakma çabaları bu güçler tarafından hızlandırılarak sürdürülmeye başlanmıştır. Bu konu daha önceki çeşitli değerlendirmelerimizde geniş olarak izah edildiği için, burada daha fazla açma gereğini duymuyoruz.

Bu gerçekten hareketle Kürdistan halkının uzun süreli ve en temel çıkarlarını formüle eden devrimci politika nasıl oluşturulmalı, örgütlenmeli ve başarısı güvenceye alınmalıdır? Bu konuda belirgin olarak iki anlayış ortaya çıkmıştır. Bunlardan birincisi bağımlı işbirlikçi politikalar, ikincisi ise devrimci-yurtsever politikalar.

### **Bağımlı işbirlikçi sosyal-şoven ve reformist milliyetçi politikalar**

İdeolojik mücadele sürecinde bu akımların gerçek yüzleri ortaya konulmuştu. Bu konu başka yazılarda da birçok kere en geniş bir

biçimde ele alındığı için, politik mücadele sürecinde bu anlayışlara kısaca değinmekle yetineceğiz.

Düşmanın şiddet temelinde yürürlükte olan egemen politikalarını tümüyle karşıya almadan, bu politikaları kerte kerte aşındırarak ve reforme ederek kendileri için yaşanır hale getirmek isteyen politikalar işbirlikçi ve reformist politikalar. Gerçek yüzlerini ortaya koymak amacıyla bu politikaların üzerinde önemle durmak büyük önem arz etmektedir. Çünkü bu güçler sözümona düşmanın politikalarının karşısında olduklarını ve bu temelde halkın direniş konumu içinde yer aldıklarını ileri sürmektedir. Aynı zamanda bunların sol maske altında ortaya çıkmış olmaları, üzerlerinde ciddiyetle durulmasını zorunlu kılmaktadır.

Bugün Kürdistan genelinde açık ya da gizli sayısız işbirlikçi-reformist politika vardır. Bunları somut olarak görmemek olanaksızdır. Bunların ittifak politikalarına bakıldığında, işbirlikçi karakterleri rahatlıkla görülebilir. Bunlar bugün Kürdistan halkının en aktif düşmanları olan, sadece halkımızın ulusal ve demokratik haklarını inkar etmekle kalmayan, aynı zamanda ulus olarak varlığını tamamen yadsıyan, ortadan kaldırmaya çalışan İran ve Irak rejimleri ve Arap milliyetçiliğiyle taktik düzeyden de öteye (yalnız taktik gerekçelerle birtakım ilişkiler kurulursa, buna anlam verilebilir; ilkede buna karşı çıkılmaz) stratejik düzeyde ilişkiler kurmuşlardır. İşbirlikçi politikalar temelinde kurmuş oldukları bu ilişkiler, Kürdistan halkına değil, tümüyle bazı ailesel ve kişisel çıkarlara hizmet temelindeki ilişkilerdir. Bu güçler, bütün bu olumsuz karakterlerine rağmen, eğer adına politika denilirse, bu işbirlikçi politikalarını sürdürmeye devam etmektedir. Aslında bunlara politika demek bile güçtür. Çünkü politika denilince, her şeyden önce bir ulusun veya sınıfın uzun vadeli gereksinimleri ve yüce amaçlarını garantiye alan, onları formüle eden ve programlaştıran talepler akla gelir. Oysa bu güçlerin durumları tamamen farklıdır. Bunların içerisine girdikleri ilişkiler mensup oldukları ulusun veya sınıfın uzun vadeli çıkarlarını garantiye alan ilişkiler değil, tam tersine bir tabakanın veya ailenin yaşamını sağlama alma temelindeki dar ve uzun vadeli politik değeri olmayan ilişkilerdir. Bunlara düşmanın yumuşatılmış politi-

kasının hizmetindeki işbirlikçi politikalar da denilebilir. Elbette bu politikalar içinde yüce amaçlar peşinde koşan ve yüce çıkarlar için çarpışanlar da vardır. Ama buna rağmen, bu durum, bu politikaların düşman politikalarının sol içindeki uzantısı olmalarını ortadan kaldırmamaktadır.

Bu politikanın Kuzey-Batı Kürdistan'da daha gizli ve daha görünmez bağlarla geliştiğini de hemen ilave etmeliyiz. Kürdistan geneli için sözünü ettiğimiz işbirlikçi politikacılık ve devrimci politikadan yoksunluk, Kuzey-Batı Kürdistan'da daha çok başlangıçta reformist politikayı oluşturma ve bu temelde süreç içerisinde giderek işbirlikçiliğe yönelme tarzında ortaya çıkmaktadır. Hatta Kürdistan'ın diğer parçalarında başlangıçta işbirlikçi temelde ortaya çıkan politikalar giderek reformist ve hatta bazıları devrimci amaçlara yönelirken, Türk sömürgeciliğinin egemenliğindeki Kuzey-Batı Kürdistan'da tam tersi bir gelişme yaşanmakta; başlangıçta devrimci maskeli olarak ortaya çıkan politikalar daha sonra reformist bir programa, reformist bir politikaya ve giderek düşmanla en açık işbirliğine yönelme tarzında bir süreç izlemektedir. Bu güçlerin içinde, devrimciliğe yönelenler de dahil, değişik çevreler bulunmasına rağmen, ana eğilimin reformist karakterde olduğu tartışılmaz bir gerçektir.

Bu politikanın temelinde ortaçağdan kalma yarı-feodal sınıf ve tabakalarla kişilerin varlığı ve özellikle sömürgeciliğin çarkları arasında oluşmuş kent küçük-burjuvazisinin rolü yatmaktadır. Bir yandan feodal kurumlar ve öte yandan sömürgeci kurumlarla sıkı bağlar içinde ortaya çıkan bu kesimlerin sınıfsal oluşumlarının maddi özellikleri, reformist olmalarının nedenlerini ortaya koymaktadır. Böyle bir zemin, devrimci politikaya yönelememenin özünü açıklamaya yeterlidir. Aynı şekilde gıdalarını aldıkları bu zemin, reformist politikaların işbirlikçi karakterde politik fikir akımları olarak ortaya çıkmalarına da açıklık kazandırmaktadır.

Düşmanın imha politikasının çarkları içinde tümüyle erimemek isteyen bu güçler, belirli bazı çıkarlarını dayatmak suretiyle ulusal ve sınıfsal olarak tam erimek yerine, çok sınırlı ulusal ve sınıfsal çıkarlarını güvenceye kavuşturarak biraz pay alma ve biraz modern-

leşme tarzında bir beklenti içine girmişlerdir. Bu nedenle ulusal ve toplumsal amaçları sınırlı, dar, uzlaşmacı ve reformisttir. Amaçları bu denli dar kapsamlı olan bu politik örgütler ve politikalar, ulusal kurtuluş mücadelesi yöntemi yerine, en pasif ve giderek barışçıl nitelikteki mücadele biçimlerini benimsemiş ve düşmanın rahatlıkla kullanabileceği provokatif yöntemlerle savaşmışlardır. Bu politikaların hayata geçirilmesinin koşulları son derece elverişli olduğundan dolayı, bu güçler bir yandan rahatlıkla devrimci saflara yuvarlandıkları gibi, diğer yandan kendilerini düşman saflarına katılmaktan da kurtaramamışlardır. Çünkü bunların sınıfsal temelleri bağımsız bir kurtuluş politikasını formüle etme ve örgütlemeye elverişli değildir. Düşmanın yürürlükte olan imha politikası ile Kürdistan halkının kendi öz çıkarlarını formüle eden devrimci politikası karşısında orta yerde sıkışan bu güçlerin yaşama olanakları zayıflamakta ve bu yüzden hırçınlaşmaktadırlar. Bunun sonucu olarak, bu güçler ya politika sahnesinden uzaklaşarak düşman saflarına katılacaklar, ya da devrimci saflara doğru kayacaklardır. Kısacası her iki politika arasında yalpalama, dağılma, tükenme ve mücadele alanını hızla terketme bu politikaların genel özelliğidir. Bu açıdan söz konusu politikaların başarı şansı sınırlıdır.

Bu güçlerin durumunu, Kürdistan'da Zorun Rolü adlı eserden alacağımız uzun bir alıntıyla daha da somutlaştıralım:

*“1970'lerin başından itibaren oluşmaya başlayan reformist milliyetçi gruplar, kendilerine marksist maske takmış olsalar da, gerçekte marksizmle hiçbir ilişkileri olmadığı gibi (bunu kanıtlamaya gerek bile görmüyoruz), küçük-burjuvazinin gerçek sınıf çıkarlarını bile temsil edip savunamamışlar, bu doğrultuda bir ulusal kurtuluş siyaseti geliştirememişler ya da böyle bir siyaset içine girememişler, ancak küçük-burjuvazinin çok sınırlı bir kesiminin çıkarlarıyla uğraşmışlar ve onu temsil etmişlerdir. Türk burjuvazisi tarafından büyük oranda ezildikleri için, onların milliyetçilikleri Kuzey-Batı Kürdistan hakim sınıflarından değil, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki hakim sınıfların ilkel milliyetçiliğinden kaynaklanmış ve gıdasını oradan almıştır. Diğer parçalardaki ilkel milliyetçiliğin nasıl bir milliyetçilik, olduğu içte ve dışta gericilikle nasıl uzlaştığı, bu ne-*

*denlerle de ne menem bir uzlaşıcılık ve işbirlikçilik olduğu açıkça bilinmektedir. Böylesi amaçlar güden ve bu tür sonuçlara varabilen bir milliyetçiliğin gerçek bir ulusal kurtuluşçuluk olamayacağı açıktır. Milliyetçilik gıdasını böyle bir temelden alan bizim reformist milliyetçi akımlarımızın, bu milliyetçiliği, yurtsever halk kitleleri üzerinde etki kurabilmek, Türkiye küçük-burjuva hareketleri içinde yer edebilmek ve en önemlisi de Türk burjuvazisinin Ecevitçi kanadından kendi sınıf çıkarları doğrultusunda taviz koparabilmek için nasıl kullandıklarını çok iyi bilmekteyiz. 1980'lere kadar kendi sınıfsal çıkarları ya da daha doğrusu küçük bir elit grubun çıkarları için Kürdistan'da milliyetçilik ticareti yapan bu güçler, Kürdistan sorununun yurt dışında da değer gördüğünü ya da kendileri için "para ettiğini" anladıktan sonra, bugün aynı şeyi yurt dışında da nasıl kendilerini yaşatmak için kullandıklarını büyük bir tiksinti ve öfke içinde görmekte ve izlemekteyiz." (Age, Syf: 223)*

İdeolojik mücadele sürecinde bu kesimlerde karşılaşılan kendiliğindenlik, politik mücadele sürecinde de görülmektedir. Politik mücadeleye yönelmelerini bir yana bırakalım, bu kesimler ideolojilerinden kaynaklanan reformist çizgilerini en kuyrukçu, en sağ ve uzlaşıcı bir tarzda daha da geliştirmişlerdir. Bu durumlarıyla kendiliğinden gelme hareketin bile gerisinde bir çizgide kalmışlardır.

Türkiye'de küçük-burjuva reformist politikalarla organik bağ içerisinde bulunan bu politikalar, ulusal kurtuluşçuluk adına "anadilde eğitim, yol, su, elektrik, iş vb." türünden son derece kendiliğindeneci, uzlaşıcı ve en bayat cinsten reformist istemler ileri sürmüşlerdir. Zorunlu kaldıklarında aktif bir politik mücadeleden söz eden bu anlayışlar, son çözümlemede sömürgeciliğin sivriliklerini törpülemek suretiyle devlet dairelerinde "koltuk edinme" gibi kısa vadeli kişisel çıkarlar sağlamaktan öteye bir adım atmamışlardır. Kuşkusuz bu istemler beraberinde örgütlenmemeyi, ulusal-demokratik istemlerden vazgeçmeyi ve giderek düşmanla işbirliğini savunmayı getirmektedir. Mücadele araçları ve biçimleri konusuna gelince, bu güçler, örgütlenme mantıklarına paralel olarak legal dergi, gazete ve dernekçilik etrafından sınırlı bir faaliyeti esas almışlar veya CHP'nin Ecevitçilik kanadıyla uzlaşarak parlamentoya aday göndermeye çalış-

mışlardır. Oysa sömürge ülkelerde bu tür mücadele yöntemleri hiçbir zaman temel mücadele biçimleri olarak ele alınamaz. Burada yine Vietnam pratiğini anımsatmak gerekir. Giap, **"Sömürge ülkelerde şiddet evrensel ve objektif bir kanundur"** der. Oysa reformist milliyetçi güçler temel mücadele yöntem ve biçimleri konusunda net bir anlayış ortaya koyamadıkları gibi, devrimci hareketimizi de "şiddetin üzerine oturmuş bir hareket" olmakla suçlamışlar; hareketimize yönelttikleri her türlü karalama ve suçlamalarla kendi bağimli politikalarını gizlemeye çalışmışlardır. Bugün bile bu güçlerin temel mücadele biçimi konusundaki anlayışları net değildir. Bunların hem ulusal kurtuluş siyaseti olduklarını iddia etmeleri, hem de bu konuda net bir anlayışa sahip olamamaları bir çelişkidir.

Kendisine karşı mücadele verdiğimiz çizgi işte böyle bir çizgiydi. Bu anlayışlar, engin devrimci potansiyelimizi çok geri bir çizgide, düzenin sınırları ve potası içinde eritmeye çalıştılar. Bu çizgilere karşı ciddi bir siyasal mücadele verildi; zaman zaman şiddet kullanımına kadar varan mücadele biçimlerine girildi. Çeşitli çevreler, özellikle bir küçük-burjuva akım yaratmak için, UDG (Ulusal Demokratik Güçbirliği) örneğinde gördüğümüz gibi büyük çabalar harcadılar. Terör dahil bütün yöntemleri kullanarak, hareketimize saldırılar düzenlediler. Bu büyük bir sınıf savaşımıydı; Türk sömürgecilerinin PKK hareketine karşı en azgın saldırılarını yönelttikleri bir dönemde, bu, küçük-burjuvazinin siyasal çizgisinin başarısı için yürüttüğü bir mücadeleydi. Hareketimizin bu akımlara karşı mücadele vermesi zorunluymuştu. Ancak onların provokasyonlarına karşı daha doğru bir mücadele yaklaşımı sağlanabilirdi.

İçinde bulunduğumuz süreçte, reformist küçük-burjuvaların politikaları daha da tehlikeli yönelimler içindedir. Bu güçler, günümüzde en açık ve en utanmazca bir tarzda, Avrupa emperyalizmiyle işbirliği içerisinde Kürdistan üzerinde yeni planlar geliştirmekte ve bütün bu tehlikeli çabalarını da devrimci-yurtsever politikayı çeşitli biçimlerde tasfiye etme hesapları temelinde şekillendirmektedir. Özellikle 12 Eylül sonrasında aldıkları yenilgiyle birlikte, bu tehlikeli girişimlerini had safhaya çıkarmışlardır. Bu dönemden sonra, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki güçler de dahil olmak üzere, Avrupa emperyalizmiyle birtakım bloklaşmalara git-

mişler ve bu koltuk değneklerine dayalı olarak PKK'nin devrimci-yurtsever direnişçi çizgisine azgınca saldırmışlardır.

Avrupa'nın sosyal demokrat çevreleri, askeri-faşist cuntanın izlediği politikayı benimsemediklerinden dolayı, şimdiden cuntaya alternatif bir sivil muhalefet örgütlemeye çalışmaktadır. İspanya, Portekiz ve Yunanistan türünden sivil bir burjuva muhalefet Türkiye'de iktidara getirildiğinde, işbirlikçi-reformist politikalar da Avrupa emperyalizmine dayalı olarak, onların programları çerçevesinde, “-Kürdistan'a otonomi” sloganıyla eyleme geçeceklerdir. Bu güçlerin daha şimdiden içerisine girdikleri ilişkiler, zaten gelişmenin bu yönü olacağını açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Bu yüzden, devrimci-yurtsever politikaya alternatif olarak, bu işbirlikçi politikalar, sözüedilen karanlık çevreler tarafından aktif bir tarzda desteklenmektedir. Bu reformist akımlar da bütün yatırımlarını bu plana göre yapmaktadır. Bu yüzden, bu güçlerin düşmanın imha politikasına paralel olarak, azgın bir ideolojik ve politik saldırı içerisinde olmaları bir tesadüf değildir; tersine tamamen Avrupa'daki çevreler ve hatta Türk burjuvazisinin belli kesimleriyle vardıkları anlaşmanın bir sonucu olarak gelişmektedir.

İşbirlikçi politikanın değişik tonda bir türü olarak, ayrıca egemen ulustan kaynaklanan ve onun sol içindeki uzantısı olan sosyal-şoven politikalarından da bahsetmek gerekir. Geçmişte silahlarını düşmana değil de, devrimcilere doğrultan ve devrimci-yurtsever politikanın önünde ciddi bir engel teşkil eden kesimlerden biri de bu sosyal-şoven akımlar olmuştur. Ezilen ulusun köklü kurtuluş mücadelesini engelleyen, bağımsız örgütlenme ve direnme hakkını milliyetçilik olarak damgalayan ve sorunu bulanıklaştıran bu işbirlikçi politikalar üzerinde de durmak büyük önem taşımaktadır. Çünkü bu güçler de politika olarak düşmanın yürürlükte olan imha politikasının en inceltilmiş, cilalanmış ve kamufle edilmiş bir türünü geliştirmişlerdir. Açıktır ki, küçük-burjuva milliyetçi akımlarda da gördüğümüz gibi, bu politikalar da kendilerine “devrimci”, “sosyalist”, “komünist” gibi birçok isim takmışlar; ama kendilerini ne kadar devrimci ve enternasyonalist olarak lanse ederlerse etsinler, pratikte Kürdistan halkının bağımsız politika ve eylemine karşı gerektiğinde

düşmanla işbirliği içinde şiddet de dahil çeşitli yöntemlerle savaşmaktan geri kalmamışlardır.

Sömürgecilik politik ve sosyal dayanaklarını uzun yıllardan beri zor ortamında iyice geliştirip güçlendirerek pekiştirdiği için, onun bir uzantısı olarak sosyal-şovenizm de sol maskeyle gerçek politikasını uzun süre gizleyebilmiş ve böylece çok daha yıkıcı, tahripkar ve tehlikeli bir rol oynayabilmiştir. Önemli oranda kemalizmden etkilenen bu politikalar bir yandan kemalizme karşı olduklarını söylerken, diğer yandan kemalizmi uygulamışlardır. Kürdistan ulusal gerçekliğini ve ulusal kurtuluş hareketini reddederek, bu sorunu yalınkat bir sınıf çizgisi içinde ulusal ve dolayısıyla demokratik özünden boşaltılmış bir tarzda, inkarcı bir sosyalizm anlayışıyla “Türkiye devrimi” çerçevesi içinde örtbas etmek istemişlerdir. Bu işbirlikçi-reformist sosyal-şoven politikaların ana özellikleri, Kürdistan'da Zorun Rolü adlı kitapta şöyle tanımlanmaktadır:

*“... Ama Kürdistan'a reformizmi ve uzlaşmacılığı ihraç eden bu güçlerin azgın bir Türk milliyetçiliği ve işçi-köylü düşmanlığı olan kemalizmi nasıl destekleyip övgüler dizdiklerini, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş sorununa karşı nasıl azgın bir sosyal-şoven tavır takındıklarını ve kurtuluş hareketine çeşitli biçimlerde saldırdıklarını, Kürdistan'ı Türkiye'nin bir parçası haline getirmede burjuvaziyle nasıl aynı tavra düşüklerini, bütün bunları proletarya adına yaparak Türkiye'de devrimci proletarya hareketinin gelişmesini nasıl engellediklerini, yüzlerine marksist maske takıp gerçekte her türlü revizyonist, reformist ve oportünist tezlere sarılarak kendi küçük-burjuva yüzlerini nasıl gizlediklerini burada belirtmeden geçemeyeceğiz. Türkiye proletaryasının Kürdistan halkına yol göstericilik yapmasını engelleyen bu güçler, ancak Kürdistan'da gelişen proleter önderlikli ulusal kurtuluş hareketinin zorlaması sonucunda Kürdistan sorununa eğilmişler, ortaya çıkan somut gelişmeler karşısında yeni tavırlar belirlemek zorunda kalmışlardır.” (Age, Syf: 224)*

Bu güçlerin politik özerleri pratikte de kesin bir biçimde kanıtlanmıştır. Kısacası ezilen ulusun bağımsız örgütlenmesini hiçbir suretle savunmadığı, tersine çeşitli kılıflar geçirerek buna karşı çıktığı için, egemen ulus ideolojisinden ayrılmayan sosyal-şoven ve reformist po-

litikayı işbirlikçi politikalar kategorisine katmak mümkündür.

Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal istemlerinin devrimci bir tarzda formüle edilerek yürürlüğe konması, yani devrimci direniş politikasının gelişmesi karşısında düşmanın Kürdistan halkı ve onun öz politikasının üzerine askeri zor temelinde en barbar bir sömürgecilikle yürümesi, Kürdistan'da hem yerli reformist küçük-burjuva politikanın, hem de aynı sınıf temeline dayanan ve egemen ulus burjuvazisinin sol içinde uzantısı olan işbirlikçi sosyal-şoven politikanın gelişme şansını ortadan kaldırmıştır. Daha çok barışçıl bir dönemde tahripkar olabilen bu politikalar, düşmanın azgın faşist saldırıları karşısında iflas etmiş ve hızla yok olmaya yüz tutmuşlardır.

Geçmiş dönemde sosyal-şoven kesimlere karşı da sıkı bir mücadele vermek zorunlu olmuştur. Sosyal-şovenizme karşı yürütülen bu mücadele, özünde sömürgeciliğin incelenmesi ve sol bir içerikle kafalara ve politik mücadeleye egemen kılınması için yürütülen girişimlere karşı verdiğimiz anlamlı bir çabaydı. Bu yürütülmesi gereken zorunlu bir mücadeleydi ve esas olarak bu güçlerin başarılı bir biçimde bozguna uğratılması sonucunu verdi.

### **Partinin politik çizgisinin tanımı, özellikleri ve gelişimi (strateji ve taktik)**

Bugün esas olarak halk adına politikanın ne olduğu, halkın ulusal ve toplumsal kurtuluşu yolundaki politikasının ne olması gerektiği sorunu büyük önem taşımaktadır. Küçük-burjuvazinin bir bütün olarak topluma bir şeyler vermeyen yarı-feodal ve yarı-burjuva özellikleri ise bu politikanın önderi olan proletarya devrimciliğinin önemini kat be kat arttırmaktadır.

Sömürge ülkelerde genel olarak düşmanın yürürlükte olan imha politikası belli kıpırdanmalarla sarsılmaya başlayıp, çok sınırlı da olsa halkın bilinçlenmesi ve eyleme çekilmesi ortaya çıktığı zaman, devrimci direniş politikası gündeme girer. Dünya halklarının birçoğunun pratiğinde olduğu gibi, Kürdistan'da da bu politika ancak proleter sınıfın politikası olabilir. Daha önce de vurgulandığı gibi, diğer sınıf ve tabakaların radikal bir direnişçiliğe yönelmemesi so-

nucunda, direnme yöntemi yalnızca proletaryanın direnme yöntemi olarak ortaya çıkmaktadır. Aynı şekilde diğer sınıfların halkın yurtsever özünü temsil edememeleri ve ilkel milliyetçiliği aşamamaları nedeniyle proletaryanın radikal yurtseverliği vazgeçilmez olmaktadır. Bu her iki öge, direnişçilik ve yurtseverlik, proletaryanın sınıf politikası olarak şekillenmekte ve bunun sonucu olarak proletarya diğer sınıflardan daha çok yurtsever ve direnişçi bir kimliğe bürünmektedir. Bu nedenle proletarya, bağımsızlığa giden yolu açacak olan devrimci-yurtsever ve direnişçi bir politikadan başka herhangi bir politikayı gündemine almaktan uzaktır.

Proletarya günümüz koşullarında kendi ulusal ve sınıfsal gelişimi için ulusal direnişçi olmak zorundadır. Ancak proletarya sınıfsal kurtuluşa gitmek için ulusal kurtuluşu ön plana alma gereğini kavradıkça, bu temelde bilinçlenme ve örgütlenmesini geliştirdikçe, buna tepki olarak düşmanın da yüzündeki iğrenç maskeyi atıp çıplak terörle saldıracığı açıktır. Bu noktadan sonra artık ülke çapında iki politika birbiriyle çarpışmaya başlayacaktır. Bu iki politikadan birincisi, düşmanın eskiden gizli ve ince yöntemlerle uyguladığı ve birçok kişiyi kendisiyle işbirliğine yönelten, ama özünde en barbar bir orduya dayanarak yürüttüğü imha politikasıdır. Bugün bu politika en terörist ve katliamcı bir tarzda ve hiçbir yasayla sınırlandırılmaksızın, faşist yöntemler vasıtasıyla Kürdistan halkına karşı uygulanmaktadır. İkincisi ise Kürdistan halkının yurtsever direniş politikasıdır. Kürdistan'da bugün sınırlı da olsa gelişen ve giderek daha çok gelişmeye aday olan, proletaryanın sınıf kişiliğinde somutlaşan bu politikadır. Bugün bu politikanın Kürdistan halkının uzun vadeli yüce çıkarlarını temsil ettiği (bu anlamda ülkede geçerli olması gereken gerçek doğru devrimci politikadır) artık tartışma götürmez bir biçimde kanıtlanmıştır. Kürdistan halkının ulusal, toplumsal ve ekonomik hedeflerini bundan başka bir politikayla gerçekleştirmek mümkün olmadığı gibi, halkın içinde bulunduğu ağır çöküntü ve sefil yaşantıyı değiştirmek de mümkün değildir.

O halde bugün kendisine yurtsever sıfatını yakıştıran her sınıf ve tabaka direnme zorundadır. Bütün bunları ortaya koyduktan sonra, şimdi de devrimci direniş politikasından ne anlaşılması gerektiği

sorusuna yanıt verelim. Devrimci direniş politikası, ulusal baskı sistemi altında yaşayan bir halkın veya ulusun bu baskı sisteminden kurtulmak, kendi uzun vadeli çıkarlarını her alanda planlayarak bu tasarımlarını yerli ve yabancı güçlere karşı korumak, bağımsız ve özgür bir toplum haline gelmek için ekonomik, ulusal ve toplumsal bütün alanlarda tüm çıkarları için direnişçi bir temelde savaşması demektir. Ülkenin bütün halkının dayanılmaz acılarına ve üzerinde uygulanan katmerli baskıya son vermek ve yepyeni bir dünya yaratmak için, yerine getirmesi gereken görevlerin başında böyle bir politikayı oluşturmak, örgütlemek ve zafere götürmek gelmektedir. Bundan başka bir çıkış yolu yoktur. Dünya halklarının son yüzyıllardaki mücadeleleri bu gerçeği kesin bir biçimde kanıtlamıştır. Emperyalizme, sömürgeciliğe, yeni-sömürgeciliğe ve yerli-işbirlikçi burjuvaziye karşı ulusal ve toplumsal kuruluş için mücadelede gelişmelerin doğrultusu bu yönlü olmuştur. Bu politikaya kavuşmadan, en sınırlı gelişmeleri sağlamak bile olanaksızdır.

Çağımız ve tüm dünya halkları için geçerli olan bu gerçeklik, Kürdistan halkı için de geçerli ve geçerli olduğu kadar da zorunludur. Tüm dünya halklarının yüzyıllardan beri başarıya götürdükleri bu politikayı bizim de başarıya götürmemiz gerektiği açıktır. Ama şu gerçek de vardır ki, ülkemizde en az itibar edilen politika budur. Bu yüzden ortaya çıkacak örgüt, hem yurtsever ve hem de sınıfsal değerleri açığa çıkarma ve bu doğrultuda mücadele etmede yaratıcı, değişken ve mücadeleciler olmalı ve kendisini tüm gerçekliğiyle ortaya koyabilmelidir. İşte yakın tarihimizde ortaya çıkan, daha çok proletaryanın sınıf eğilimini Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine uygulamak isteyen, bunun için de başta güçlü bir teorik çalışma ve ideolojik mücadele biçiminde gelişen ve giderek politik bir güç haline gelen PKK'nin ortaya çıkışının tarihsel nedenini böyle bir zorunluluğa bağlamak gerekir. PKK'nin doğuşu salt proletarya örgütünün ortaya çıkması anlamına gelmemektedir. Özellikle diğer sınıf ve tabakaların modern içerikli ulusal ve toplumsal kurtuluşta hiçbir rolü yerine getirmemiş olmaları, bu görevden vazgeçmeleri veya düşmanla açık ya da gizli işbirliğine yönelmeleri, bu temelde çeşitli politikaların basit birer piyonu ve uzantısı durumuna gelmiş bulun-

maları, Kürdistan'da proletaryanın sınıfsal kurtuluş zorunluluğunun da ötesinde, kendi sınıfsal kurtuluş sorununu tüm ulusun kurtuluşu sorunu biçiminde ele almasını ve sınıfsal kurtuluşunu ulusal kurtuluşla bağlamasını zorunlu kılmıştır. Bu anlamda PKK hareketi ortaya çıktığında, her şeyden önce sınıfsal kurtuluşun ulusal kurtuluştan geçtiğinin bilincinde olarak, marksizm-leninizmin özümsemesi temelinde ulusal kurtuluş politikasını, onun teorik ve ideolojik temellerini hazırlayıp ülkemiz koşullarına uygulayarak, kendi sınıfsal kurtuluşunu bu esaslar çerçevesinde ele almak durumunda kalmıştır. PKK hareketi, marksizm-leninizmden yola çıkarak yurtseverliğe yöneldiği oranda direnişçiliğe yönelmiş; marksist-leninist teori Kürdistan somutunda ulusal kurtuluş temelinde bir direnişçilik biçiminde ortaya çıkmıştır. İşte bu anlamda ancak bir parti olarak PKK'nin ortaya çıkışıyla birlikte bir ulusal direniş politikasının oluştuğundan sözedilebilir.

PKK hareketi, ulusal direniş politikasıyla etle-tırnak gibi iç içe geçerek gelişmesini sağlamıştır. Bu politika ortaya çıkar çıkmaz, hem düşmanın imha politikası ve hem de bu politikaya bağımlı sosyal-şoven ve ilkel milliyetçi reformist hareketlerin politikalarıyla yüz yüze gelmiştir. Bu nedenle ulusal direniş politikası bağımlı ve işbirlikçi politikalara karşı mücadeleyi sömürgeci düşmanın açık imha politikalarına karşı mücadeleyle birleştirerek sürdürmüş ve bu temelde kendi radikal kurtuluşçu politikasını Kürdistan zemininde yoğunlaştırmış, derinleştirmiş ve örgütlemiştir.

PKK hareketi ve onun devrimci politikasının hangi zorluklar altında oluştuğunu, geliştiğini ve zaafalarını gidererek kendisini nasıl güvenceye aldığını, bu politikanın günümüzde askeri yönden nasıl yetkin bir hale geldiğini burada uzun uzadıya anlatma gereğini duymuyoruz. Ancak bir konuya değinmekte yarar vardır. Daha önce işbirlikçi ve reformist küçük-burjuva güçlerle sosyal-şoven güçlerin politikalarının niteliğini ortaya koymuş; gelişme şanslarının ortadan kalktığını ve 12 Eylül cuntası karşısında yenilgiye uğradıklarını belirtmiştik. İşbirlikçi küçük-burjuva reformistlerinin yenilmelerinin bir nedeni de, reformist bir zemine dayanmalarındır. Aynı şeyleri Türkiye'deki sosyal-şoven gruplar için de ileri sürmek mümkündür.



12 Eylül sonrası dönemde bu politikaların bu kadar çabuk dağılmaları, dayandıkları reformist zeminden kaynaklanmaktadır. PKK hareketi reformizm temelinde değil, tersine bütün olumsuz öğelere tamamen karşı çıkma temelinde ortaya çıktığından dolayı yenilmemiştir. Demek ki, PKK'nin özgün yanı, yenilmemesi ve tersine daha da güçlü bir konuma yükselmesi, dayanmış olduğu direnişçi zemin-den kaynaklanmaktadır.

PKK'nin siyaseti ulusal kurtuluş siyasetidir. Ulusal kurtuluş siyasetinin gerçekleşmesi için, ulusal kurtuluş cephesi temel araç olarak şekillenmek zorundadır. Bugün Kürdistan'da böyle bir cephenin yaratılması için her zamankinden daha uygun objektif koşullar vardır. Subjektif koşullar da hızla olgunlaşmaktadır. Aynı şekilde dış koşullardaki ittifaklarda da olgunlaşma söz konusudur.

Bu konu bugün de hala güncelliğini korumakta olduğu için, PKK 2. Kongresi'ne sunulan Çalışma Raporu'nda ifade edilen görüşleri yeniden buraya almakta yarar görüyoruz.

*“... Bu nedenle partimiz, önümüzdeki dönemde devrimci eylemini ulusal kurtuluş cephesi temelinde geliştirmeli, böyle bir cephenin örgütlenmesi görevini üstlenmeli ve bu doğrultuda gereken çalışmaları yapmalıdır. Başka herhangi bir örgüt biçimiyle böyle bir devrimin ağırlığını kaldırmak ve sorunlarını çözmek, ulusal kurtuluş savaşını geliştirmek mümkün değildir.*

*Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş cephesi örgütlemek için partimizin geçmiş mücadele pratiği içinde yaratmış olduğu asgari bir temel ve ortaya çıkarmış olduğu hazırlıkları vardır. Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu'daki siyasal durum ile halkımızın içinde yaşamış olduğu koşullar böyle bir cephenin yaratılması için uygundur.*

*Kürdistan ulusal kurtuluş cephesi işçi, köylü ve aydın-gençlik bloku temelinde tüm yurtsever halk kesimlerini kapsamalı, bu güçleri ulusal kurtuluş mücadelesi içinde birleştirip örgütleyerek eyleme seferber etmelidir. Geçmiş mücadele pratiğimizde bu güçler ulusal kurtuluş devriminden yana olduklarını ve bu uğurda yürütülen mücadeleye aktif olarak katılacaklarını açıkça göstermişlerdir. 12 Eylül darbesiyle işbaşına gelen faşist-askeri yönetim, Kürdistan'da geliştirdiği azgın baskı, katliam ve soygun ortamında işsizliği ve*

*yoksulluğu daha çok arttırmış, Kürdistan'ı yaşanılmaz bir ülke haline getirmiştir. Bütün ekonomik kazanç kaynaklarına el koyarak ve siyasal ilişkilerini bir avuç ajan kesimle sürdürerek, Kürdistan toplumundaki sınıf ve tabakaları genişlemesine ve derinlemesine eskiden olduğundan daha çok kendisinden uzaklaştırmış ve bunların önemli bir kısmını kendisine muhalif haline getirmiştir. Bu nedenle, ulusal kurtuluş cephesinin kapsamı içine alabileceği sınıf ve tabakaların sayısı ve bunların mücadeleye katılım biçimleri daha çok gelişmiştir.*

*Bugün Kürdistan'daki çeşitli sınıf ve tabakalar içinde devrimci siyasal çalışmaların olanakları daha çok artmış ve koşullar daha çok elverişli hale gelmiştir. Faşist-sömürgeci baskı ve sömürü altında her türlü demokratik hakkını, bundan da öteye insanlık hak ve onurunu bile kullanamayan Kürdistan işçi sınıfı, ulusal kurtuluş mücadelesine ideolojik, politik ve örgütsel önderlik yapabilecek ve bu mücadele için güçlü önderler ve kadrolar ortaya çıkarabilecek durumdadır. Böyle bir yönetim altında gittikçe büyüyen işsizler ordusunun karşı karşıya geldiği açlık tehlikesi sonucu isyankarlığı da daha çok artmaktadır. Ürünün karşılığını alamadığı gibi elinde biriktirdiği en küçük değerler bile çeşitli soygun yöntemleriyle gaspedilen, faşist ordunun günlük zulüm ve katliamını yaşayan Kürdistan köylülüğü, böyle bir yönetim altında yaşamaktansa kurtuluş için savaşarak ölmek daha iyidir diyerek ve tüm gücünü ulusal kurtuluş mücadelesine verecek bir noktaya gelmiş bulunmaktadır. Her türlü ulusal ve insanlık değerlerinden uzaklaştırılmaya çalışılan ve hiçbir gelecek vaat edilemeyen Kürdistan gençliği, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde en aktif bir biçimde yerini alabilecek ve değerli kadro ve savaşçılar çıkarabilecek bir durumdadır. Sömürgeci-faşist yönetim altında durumu en çok kötüye giden ve kazancıyla yaşayamaz hale gelen önemli bir kesim de esnaf, memur vb. gibi çeşitli küçük-burjuva güçlerdir. Özlemlerine ulaşamadıkları gibi kendilerini bile yaşatamaz duruma gelen bu kesimlere, eğer doğru bir anlayışla yaklaşılsın ve biraz güven verilirse büyük bir çoğunlukla ulusal kurtuluş mücadelesine çekilebilirler. Zengin köylüler, tüccarlar ve küçük feodallar gibi çeşitli kesimler de değişik biçimlerde de olsa,*

bu yönetimden büyük zarar görmektedirler. Uygun bir tarzda bunlara gidilirse, ulusal kurtuluş mücadelesine önemli destek sağlayabilirler. Ve hatta bugün, hakim sınıflardan çeşitli güçler bile, faşist yönetimle şu veya bu biçimde çelişki içine düşebilmektedirler. Bunların bu çelişkisinden yararlanmak, mücadeleye destek olmalarını sağlamaya ya da hiç olmazsa tarafsızlaştırmaya çalışmak gerekir.

Görülüyor ki, bugünkü yönetim altında ulusal kurtuluş mücadelesine katılabilecek ve destek sağlayabilecek güçlerin durumu daha da gelişmiştir. Eğer sınıfsal konumlarına uygun olarak bu güçlere yaklaşılr ve mücadelenin amaçları uygun bir tarzda açıklanırsa, bunların ulusal kurtuluş mücadelesine güçlü bir katılımı ve desteği sağlanabilir. Partimiz, tüm bu güçlerin sınıfsal konumlarına uygun olarak devrimci çalışma biçimlerini geliştirmeli, bunları pratikte uygulamalı, uzlaşıcı eğilimleri teşhir ve tecrit etmeli ve bu güçlerin varsa siyasal temsilcilikleriyle birlikte ve en önemli olarak da sosyal bir güç biçiminde ulusal kurtuluş cephesine katılımını ve desteğini yaratmalıdır. Önümüzdeki dönem, kitleler içinde siyasal çalışmaların gelişip güçlendiği bir dönemdir. Böyle bir çalışmaya göre partimiz kendisini hazırlamalı, ulusal kurtuluş cephesi içinde yurtsever halk güçlerini birleştirmesini ve eyleme seferber etmesini bilmelidir.

Açıktır ki, kitleler içinde siyasal çalışmanın temeli ulusal kurtuluş uğruna mücadele ve siyasal örgütlenmenin temeli de ulusal kurtuluş cephesi olacaktır. Partimiz, ulusal kurtuluş mücadelesini ulusal kurtuluş cephesi temelinde geliştirmeli, bu nedenle bir ulusal kurtuluş cephesi örgütleyip güçlendirmeli, sağlam ulusal kurtuluş örgütleri kurup yaygınlaştırmalıdır. Ulusal kurtuluş örgütleri gelişip güçlendikçe, yurtsever halk kitlelerini kendi içinde örgütleyip etrafında birleştirdikçe, Kürdistan'da halk kitlelerinin örgütlülük durumu gelişecek ve bu temelde yurtsever kitle örgütlerini kurup geliştirme düzeyine ulaşacaktır.

Kürdistan ulusal kurtuluş cephesini yaratıp geliştirmeye ilişkin olarak, partimizin görevleri şunlar olmalıdır:

**a)** Ulusal Kurtuluş Cephesi Program Taslağı'nı inceleyip geliştirmek ve yaratılacak cephenin siyasal programı olarak benimsemek.

**b)** Kürdistan ulusal kurtuluş cephesini kurmak ve gerekli ilişki ve çalışmaları yürütmek üzere merkez komiteyi yetkili ve görevli kılmak.

**c)** Gereken hazırlıkları yaparak cephenin örgütlenmesi çalışmalarına girişmek.

**d)** Kitleler içinde uygun siyasal çalışma tarzını geliştirmek, devrimci eylemin ve kitlelerin siyasal birliğinin temeli olarak ulusal kurtuluş cephesinin geliştirilmesi için aktif kitle çalışmasına geçmek.

Kürdistan ulusal kurtuluş cephesi, ülke içinde tüm yurtsever halk kesimlerini birleştirip örgütleyerek, ülke dışında ise sosyalist, devrimci, ilerici ve demokrat güçlerle ittifak ve dayanışma ilişkilerini kurup geliştirerek güçlenecektir. Bu doğrultuda, ittifakını en başta kurup geliştirmesi gereken güç, Türkiye devrimci-demokratik hareketidir.

Türk kapitalizminin emperyalizme bağımlılık temelinde büyüyüp tekelleşmesi, Türkiye devrimini proletarya önderliğinde bir demokratik halk devrimi haline getirirken, Kürdistan devrimini de proletarya önderliğinde bir ulusal-demokratik devrim haline getirmiştir. Böylece her iki halkın da proletarya önderliğinde bağımsız eylem geliştirmesinin objektif şartları gelişmiştir. Kendi bağımsız eylemini geliştirme koşullarına kavuşan bu iki halk, kurtuluş mücadelelerini yükseltebilmek için, kendilerini baskı ve sömürü altında tutan işbirlikçi-teknelci burjuvazinin iktidarını yıkabilecek için, aralarında ittifak ve dayanışma ilişkilerini kurup geliştirebilecek bir konuma ulaşmışlardır. Böylece, ortak düşmana karşı, bu iki halkın aralarında ittifak kurarak ortak mücadele etmelerinin koşulları olgunlaşmıştır.

İşbirlikçi-teknelci burjuvazinin iktidarının faşist diktatörlüğe varması sonucunda bu iki halkın, burjuvazinin azgın karşı-devrimci savaşı ve amansız sömürüsüyle karşı karşıya gelmesi, bir yandan her iki halk için de, devrimci eğilimlerin sağlam temellerde gelişmesini gerekli kılarken, diğer yandan da her iki halkın aralarında oluşturmaları gereken ittifak ilişkisini daha acil ve zorunlu bir hale getirmiştir. Bu durumun değerlendirmesini doğru yapan devrimciler, Türkiye devrimci-demokratik hareketi ile Kürdistan ulusal kurtuluş

hareketini ortak bir cephede birleştirmek amacıyla faşizme karşı birleşik direniş cephesini kurmuşlardır.

*Birleşik Direniş Cephesi, Türkiye'nin tüm anti-faşist güçleriyle Kürdistan'ın ulusal kurtuluş güçlerini birleştirmek, örgütlemek, eyleme seferber etmek, Türkiye ve Kürdistan halklarını zafere götürmek amacıyla. Böyle bir cephe, Kürdistan'a ilişkin devrimci görevlerini ulusal kurtuluş cephesi ile gerçekleştirecek ve böyle bir şekillenmeye sahip olacaktır. Kürdistan'da devrimci bir ulusal kurtuluş eylemi geliştirilmedikçe Türkiye'de halk devriminin zafer kazanamayacağı ve Türkiye'de işbirlikçi-tekelci burjuvazinin iktidarı yıkılmadıkça, Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin zafere ulaşmasının çok zor olacağı gerçekleri bugün daha iyi kavranmaktadır.*

*Türkiye burjuva iktidarının şekillenmesi ve Türk sömürgeciliğinin özellikleri dikkate alınrsa, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin iktidarı yıkılmadıkça Kürdistan üzerindeki egemenliğinden vazgeçmeyeceği, tüm gücünü ne pahasına olursa olsun Kürdistan'ı egemenlik altında tutmak için harcaacağı açıkça görülebilir. Bu nedenle, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini Türkiye'deki demokratik halk devrimi mücadelesiyle en ileri ittifak ilişkileri içinde geliştirme siyaseti tek doğru siyasettir ve zafere ulaşabilmek için açık bir zorunluluktur.*

*Partimiz, kuruluşunda harcadığı aktif çabalarını birleşik direniş cephesinin geliştirilmesi ve devrimci-demokratik görevlerini gerçekleştirme sürecinde de harcamalı ve bu siyasetinde sebat ederek kararlı bir tarzda sürdürmelidir. Aynı devlet sınırları içinde yaşadığı ve faşist Türk devleti devrimle yıkılacak bir duruma geldiği için, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ile Birleşik Direniş Cephesini sıkı bir işbirliği ve dayanışma içinde örgütlenmeli, Türkiye'nin tüm devrimci-demokratik hareketinin geliştirilmesi için de elden gelen çabayı harcamalıdır.*

*Türkiye devrimci-demokratik hareketiyle ittifak konusunda partimizin görevleri şunlar olmalıdır:*

a) Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe üzerine broşüründe dile getirilen anlayışı incelemek ve partimizin anlayışı olarak benimsemek;

b) Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi Platformu'nu incelemek; bunu Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin Türkiye devrimci-demokratik hareketiyle ittifak belgesi olarak benimsemek;

c) Birleşik direniş cephesinin kurulması biçiminde atılan pratik adımları benimsemek, bu cephenin güçlendirilmesi ve Türkiye devrimci-demokratik güçleriyle ilişkinin geliştirilmesi için aktif çaba harcamak;

d) Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesini, Birleşik Direniş Cephesi ile sıkı ittifak içinde örgütlemek ve but ittifakı doğru devrimci anlayış temelinde sürdürmek.

*Ortadoğu'daki son gelişmeler, İran-İrak Savaşı ve Irak'ta yaşanan iç mücadele durumları açıkça gösteriyor ki, Ortadoğu'da devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki mücadele İran-İrak-Türkiye üçgeninde yoğunlaşacak ve bunun da merkezinde Kürdistan bulunacaktır. Böylesi çelişki ve mücadeleli durum, askeri çizgimizin bu ortamda yararlanarak uygulanması için elverişli bir durumdur. Bu durum açıkça göstermektedir ki, devrimci ulusal kurtuluş mücadelemiz, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki yurtsever örgüt ve güçlerle, bu parçaları egemenlik altında tutan ülkelerin devrimci-demokratik güçleriyle ileri ittifak ilişkileri içinde gelişecektir.*

*Bu nedenlerle, partimiz, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki yurtsever güçlerle ileri ittifak ilişkileri içine girmeli, ulusal kurtuluş cephesini bu parçalardaki yurtsever güçlerle cephe düzeyine bile varabilecek olan bu ittifaklarla geliştirmeli, devrimci ulusal kurtuluşçuluk doğrultusunda bu parçalarda da cephe faaliyetini yaymalı ve hatta diğer parçaların yurtsever güçlerini ulusal kurtuluş mücadelesine seferber etmelidir. Kürdistan'ın diğer parçalarını egemenlik altında tutan ülkelerin devrimci-ilerici güçleriyle ilişki ve ittifakını geliştirmeli, ulusal kurtuluş cephesinin bu güçlerle sağlam ve somut ittifak ve dayanışmasını oluşturmalıdır.*

*Ulusal kurtuluş mücadelemizin, böyle haklı bir mücadelenin dünya çapında geniş ve sağlam dostları ve müttefikleri vardır. Partimiz başta sosyalist ülkeler olmak üzere, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleriyle, dünyanın tüm ilerici ve demokratik güçleriyle somut ilişkiler geliştirmeli, ulusal kurtuluş mücadelemize desteklerini*

*sağlamalı ve ulusal kurtuluş cephesini bu ilişkileriyle dünya çapında da güçlendirmelidir.*

*Buraya kadar kısaca açıklamaya çalıştığımız anlayışın pratikte başarıyla uygulanması, ülke içinde ve dışında gereken çalışmaların yapılıp ilişkilerin sağlanması, partimizi ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş cephesini yenilmez kılar.” (Age, Wêşanen Serxwebûn, Syf: 29-32)*

### **Parti çizgisinin zaferi nasıl güvenceye alınacaktır?**

Bir partinin başarısının temel güvencesi, parti çizgisinin sağlam ve güçlü bir şekilde uygulanmasına bağlıdır. Parti çizgisi ne kadar mükemmel olursa olsun, pratikte sağlam bir uygulaması gerçekleştirilemezse, ciddi hiçbir anlamı olamaz. Stalin bu gerçeği şöyle ifade etmektedir:

*“Doğru siyasal çizgi, bir bildiri olarak değil de, uygulanacak bir şey olarak gereklidir. Ama doğru bir siyasal çizgiyi uygulamak için kadrolara, partinin siyasal çizgisini anlayan, bunu kendi çizgisi olarak benimseyen, bu çizgiyi uygulamaya hazır, bunu pratiğe geçirebilecek ve bu çizgiden sorumlu olup onu savunabilecek ve onun için savaşabilecek kişilere sahip olmalıyız. Bunu başarmamakla, doğru bir siyasal çizgi tamamen sözde kalma tehlikesiyle karşı karşıyadır.” (Stalin, Kadrolar Meselesi, Syf:11)*

Kadrolarımızda göze çarpan eksiklik, ideolojik gerilik veya anlayış kıtlığı değil, çizgiyi politik ve pratik çalışmaya dönüştürmede içine girdikleri yetersizliktir. Birçok arkadaşa kavrayış düzeyini pratikle bütünleştirememesi ve günlük çalışmayla birleştirememesi tehlikesi görülmektedir. Sorunu salt teorik düzeyde kavrama, pratikte darlığa yol açar. Yani sadece genel olarak teoriyi kavramak, pratikte kendiliğinden bir uygulama ortaya çıkarır.

Günlük eylem adamı olarak hareket etmede başarısızlık, günlük çalışma tarzının zayıf kalmasına yol açmakta, bu da birçok emeğin heba olmasına ve önemli tahribatların ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Kısacası teoriyle pratik arasındaki kopukluk, başarısızlı-

ğımızın ana nedenlerinden birini teşkil etmektedir.

Düşünceyi, siyasal çizgiyi pratiğe dönüştürememe, onun güçlü bir uygulayıcısı olamama hastalığı, birçok şeyin lafta kalması ve plandan yoksunluk, kadrolarımızı tanınmaz hale getiren özelliklerdir. Pratikte parti çizgisinin uygulanıp uygulanmadığı sorununa yeterince dikkat edilmemektedir. Kadrolarımız parti çizgisini çeşitli kelimeler düzeyinde ezberlediğinden dolayı, politik bir kadro değil, ezberci ve kalıpcı bir kadro haline gelmektedir. Kadrolarda güçlü politikleşme ortaya çıkmamakta, çıksa bile taktik veya eylem hattının adamı olunamamaktadır. Anlayışta mükemmel olmakla sorunun çözülemeyeceği bilinmek zorundadır. Bu, işin sadece yarısıdır. Diğer yarısında ise bu anlayışı doğru ve uygun bir tarzda pratiğe dökmek vardır. Oysa kadrolarımız anlayışın pratiğe geçirilmesinde ya çok dar, sekter ve geçimsiz, ya da liberal davranmaktadır. Dolayısıyla parti çizgisinin kaderi, sonuçları belli olmayan kendiliğinden bir çalışmaya bırakılmakta ve pratik çalışmanın denetimi sağlanamamaktadır. Bilinmelidir ki, güçlü bir kadro olmanın yolu teorik tartışmalarla yetinmekten değil, günlük pratik faaliyet içinde başarılı ve doğru bir çalışmayla sorunların altından kalkmaktan geçmektedir.

Böylece önümüzdeki dönemde çözümlenmesi gereken en önemli sorunun kadroların pratik çalışma düzeyinde yetkin bir duruma gelmelerini sağlamak olduğu ve bunu da özellikle pratik çalışma düzeyinde başarmak gerektiği açıkça görülmektedir. PKK hareketinin geçmişteki yetersizliklerinden arınarak önümüzdeki dönemde politik çizgisini zafere doğru götürmesini sağlamak, bu çizgiyi yetkin bir biçimde hayata geçirmekten geçmektedir.

### **İdeolojik ve politik mücadele arasındaki ilişki doğru kavranmalıdır**

Daha önce ideolojik mücadelenin hangi temelde yürütülmesi gerektiği açıklanmıştı. Ancak birçok arkadaş ideolojik mücadelenin kurallarıyla politik çalışmanın kurallarını eşdeğer tutmakta, ikisini aynı tarzda ele almakta; yani ideolojik çalışmada yöntem ne ise po-

litik çalışmada da aynısına başvurmaktadır. Oysa ikisinin yöntemleri birbirinden farklıdır. İdeolojik mücadelede katılık esastır. Yani çizginin temel ilkelerinde katılık esastır. Proletarya ideolojisine sınımsız sarılmada ve onu korumada, katılıktan hiçbir gerekçeyle vazgeçilemez. Ama ideolojiyi politik bir güce dönüştürme söz konusu olduğu zaman, mücadele yöntemlerinde de değişiklik yapılır. İdeolojik alandaki katılığın aynı şekilde politik çalışmalarda da sürdürülmesi birçok hataya yol açmakta, birçok sol hastalığın belirtisi buradan kaynaklanmaktadır. Proletaryanın geniş ulusal kurtuluş yöntemleri ve taktiklerini özümsemeye ve bunları ülke gerçekliğine uygulamada politik esneklik, politik uzlaşma ve politik çatışma sanatının yerinde ve zamanında ustaca kullanılması gerekir. Lenin, politik çatışma konusunda şunları yazmaktadır:

“... Siyasal eylem, ‘Nevski Bulvarı’nın bir kaldırımı değildir’ (- Petersburg’un boydan boya düzgün ana caddesinin dosdoğru geniş ve düz bir kaldırımı) diyordu, daha o zamanlar Marks-öncesi döneminin o büyük Rus sosyalisti N. Çerņiçevski. Çerņiçevski’den bu yana, Rus devrimcileri, bu gerçeği unutmalarının cezasını sayısız kurbanlarla ödediler. Kendilerini işçi sınıfına adanmış Batı Avrupa’nın ve Amerika’nın sol-komünistlerinin ve devrimcilerinin bu gerçeği benimsemelerinin bedelini, geri kalmış Ruslar kadar pahalı ödemeleri için, gereken mutlaka yapılmalıdır.

Çarlığın iktidardan düşmesine kadar, Rusya’nın devrimci sosyal demokratları çoğu kez liberallerin yardımlarına başvurmuşlardır; yani bunlarla bazı pratik uzlaşmalar yapmışlardır. 1901-1902’de Bolşevizmin doğmasından az önce, İskra’nın eski yazıkurulu (Plehanov, Akselrod, Zasuļiç, Martov, Potressov ve ben, bu yazıkurulu-na dahildik) burjuva liberalizminin siyasal lideri Struve ile, -çok uzun süreli olmamakla birlikte- belirli bir ittifak kurmuştuk. Ama bu, burjuva liberalizmine karşı ve onun işçi sınıfı hareketi içinde etkisinin en küçük belirtilerine karşı, en amansız ideolojik mücadeleyi sürdürmemize engel olmuyordu. Bolşevikler, her zaman bu siyaseti gütmüşlerdir. 1905’ten beri, işçi sınıfı ile köylülüğün liberal burjuvaziye ve çarlığa karşı ittifakını, sistemli olarak savunmuşlardır; ama buna karşın, burjuvaziye çarlığa karşı desteklemekte hiçbir za-

man kusur etmemişlerdir (örneğin iki dereceli seçimlerde, ya da seçimlerin ikinci döneminde olduğu gibi) ve hiçbir zaman, burjuva-devrimci köylü partisine, küçük-burjuva demokratlar olarak suçladıkları ‘sosyalist devrimciler’e karşı, en sert ideolojik ve siyasal mücadeleyi durdurmamışlardır. 1907’de, Bolşevikler, kısa bir süre için, ‘sosyalist-devrimciler’ ile Duma seçimlerinde belirli bir siyasal blok teşkil etmişlerdir. 1903’ten 1912’ye kadar, menşeviklerle bazen yıllarca süren yoldaşlık ettik ve aynı sosyal-demokrat parti içinde kaldık, ama onlarla, proletarya üzerinde burjuva etkisinin ajanları olarak ve oportünist olarak ideolojik ve siyasal alanda mücadele etmekten bir an bile geri durmadık. Savaş sırasında Kautskicilerle, sol menşeviklerle (Martov) ve sosyalist-devrimcilerle (Çernov, Natanson) bir çeşit uzlaşma yaptık; Zimmerwald ve Kiental kongrelerine onlarla birlikte katıldık, onlarla ortak bildiriler yayınladık; ama Kautskicilere, Martov ve Çernov’a karşı ideolojik ve siyasal mücadelemizi durdurmadık, onu gevşetmedik. (Natanson, 1919’da bize çok yakın, hemen hemen bizimle tam dayanışma durumunda bir devrimci-komünist narodnik olarak ölmüştür.) Ekim Devrimi günlerinde sosyalist-devrimcilerin tarım programını bir virgül bile değiştirmeden bütün halinde kabul ederek, küçük-burjuva ve köylülükle sadece şekilde kalmayan son derece önemli ve çok başarılı bir siyasal blok kurduk; yani köylülere zorla programımızı kabul ettirmek isteğinde olmadığımızı, onlarla anlaşmak istediğimizi tanımlayabilmek için, açık uzlaşmaya vardık. Aynı zamanda, sol sosyalist-devrimcilere resmen bir siyasal antlaşma öneriyorduk ve bunu, kısa bir zaman sonra gerçekleştiriyorduk. Bunlar, Brest-Litovsk barışının ertesi günü bu antlaşmayı reddettiler ve 1918 Temmuz’unda işi bir ayaklanmaya kadar vardırıdılar ve daha sonra da, bize karşı silahlı mücadeleye giriştiler.” (Sol Komünizm/ Bir Çocukluk Hastalığı, Lenin, Syf: 72-73)

İdeolojik kurallarla politik çalışma yürütülemez. Politikanın kendine özgü yöntemlerle (esnek ve katı, şiddete dayalı olan ve olmayan, barışçıl olan ve olmayan örgüt ve eylem biçimlerinin sağlıklı bir bileşimini iyi bularak, iyi uygulayarak ve denetleyerek) yürütülmesi gerekir. Günümüzde ideolojik katılığın esas olarak politik es-

neklikle birlikte sürdürülmesi, politik esneklik ve politik uzlaşma mantığının Kürdistan gerçekliğine iyi uygulanarak yürütülmesi gerekir. Doğru ittifak ve uzlaşmalarla ihanete varan ittifak ve uzlaşmalar arasındaki ayrım iyi yapılmak zorundadır.

Politik yaşam çok canlı ve çok karmaşık bir alan olduğu için basit yaklaşımlarla sonuç alınmayacağı gibi, koşul ve zaman öğelerinin iyi tartışılmasını da gerekli kılar. Özellikle kitleler arasındaki çalışmalarda herkese hitap etmek, kazanılması gereken kesimleri kazanmak, düşmanı ise en geniş tecrite götürmek ve bu temelde sıkı bir parti çalışma zemini üzerinde hareket etmek zorunludur. En başa alınması gereken düşmanla en sona alınması gereken düşmanı, tarafsızlaştırılması gerekenle en yakın müttefikler arasında yer alması gerekeni iyi ayırt etmek başarılmalıdır. Tüm bu ayrımlar yapılırken, parti ilkeleri doğrultusunda ve onunla uyum içerisinde olmasına dikkat edilmelidir.

İdeolojik mücadelede iyi bir propagandacı, iyi bir hatip olmak gerekir. Hitap edilen kişi ve kesimlerin konumu iyi kavranarak, hangi tavra çekilmek istendiği saptanmalı ve ona göre hitap edilmelidir. Konuşmaların kuşkuya ve muğlaklığa yer vermeyecek kadar açık olmasına ve bıktırıcı olmamasına dikkat edilmelidir. Kısacası partinin iyi hatipleri olmak bu işin özüdür. Parti muhtevasının sağlam bir üslupla dile getirilmesi gerekir. Aynı şeyler yazı dili için de geçerlidir. Yazıların sade ve okuyucunun kavrayabileceği tarzda olmasına dikkat edilmelidir.

Politik çalışmalarda ise yöntemler çeşitli ve değişkendir. Bazan çok esnek, bazen da sert yöntemler geçerlidir. Politik çalışmalarda hitap ve konuşma değil, ilişki ve bağlantı geçerlidir. Ancak herkesle aynı ilişkilerin kurulamayacağı açıktır. Çeşitli kişi ve çevrelerle bağ kurulurken, bunlar istenmeyen ve zararlı ilişkilerden kopararak, durumlarına uygun ilişki kapsamı içine alınmalıdır. Konularına göre bu çevrelerle en sıkı ilişkilerinden tarafsızlaştırmaya kadar çok çeşitli motifler altında ilişkiler kurmak gerekir. Günümüzde Kürdistan'da çok çeşitli sınıf ve tabakaların uyanışı ve politikaya yönelmelerinin son derece arttığı göz önüne alınarak, ideolojik katılık ve ilke sınırlarının iyi netleştirilmesine ve bu temelde en güncel-

linden en uzun vadelisine kadar ittifakların sağlanmasına çalışılmaktadır. İttifaklara yönelmede zaman zaman parti ilkeleri unutulmaktadır. Bu çok sakıncalıdır. İttifak ve uzlaşmalara ancak parti çizgisinde taviz verilmeksizin ve onu güçlendirme temelinde gidilebilir. Aynı şekilde ittifak ve uzlaşmalara gidilmeden önce kesin ayrılık noktaları açıkça belirlenmeli ve birleşilebilecek konularda biraraya gelme esas alınmalıdır.

### **Doğru politik çalışma tarzı nasıl olmalıdır?**

Kürdistan pratiğinde büyük hatalara düşmemek için, leninizmin çalışma esaslarına dayanarak, hangi politik çalışma tarzı öne çıkarılmalıdır? İster parti içinde olsun, ister parti dışında olsun, proletaryaya, çeşitli sınıf ve tabakalara karşı dikkatli ve duyarlı davranarak düşmanca tavırları ezmeli ve kendisine yaklaşanları ise proleter çizgisi içinde eritmek suretiyle doğru çalışma tarzını sağlam bir biçimde hayata geçirmelidir. Önümüzdeki dönemde kitleleşmiş ve zafere doğru yürüyen bir parti yaratılmasının sırrının doğru bir çalışma tarzı olacağı açıktır. Başarının esas güvencesi budur. Kısacası kitle çizgisi pratikte doğru uygulanmazsa, büyük kayıplar ortaya çıkabileceği gibi zafer olanakları da ortadan kalkabilir. Bu nedenle parti geliştirilmek zorundadır.

O halde parti içinde politik eğitim ile parti dışındaki çeşitli akımlara karşı yaklaşım nasıl olmalıdır?

Bilindiği gibi parti hareketimiz geçmişte kitlelere yönelik çalışmalarında başarı sağlamakla birlikte, değişik sınıf ve tabakalardan birçok öğeyi de doğal olarak kendi saflarına çekmişti. Bu sınıflardan biri olan Kürdistan proletaryası homojen bir sınıf olmayıp, farklı yöresel ve aşiretsel özellikleri bağrında taşıyan çok çeşitli parçalara ayrılmış ve yoğun bir asimilasyondan geçirilmiştir. Emegini kendi ülkesinde yoğunlaştıramadığı gibi, dünyanın dörtbir yanına savrulmuştur. Salt bu özellikler bile proletaryanın homojen olmadığını ortaya koymaya yeterlidir. Kürdistan'da daha çok yarı-proleterleşme yoğun olup, köylülük toplumun belkemiğini teşkil etmekte; kent küçük-burjuvazisi de nüfusun yoğun bir kesimini oluş-

turmaktadır. Bütün bu sınıf ve tabakalar PKK'ye açıktı. Kadro adayları bu sınıf ve tabakalardan derlendi. Bu nedenle de PKK adeta bir cephe hüviyetine büründü.

Bu durumda yapılması gereken neydi? Açık ki, parti çatısı altına akın eden bu kesimleri parti çalışmaları içine almamak doğru olmayacaktı. Ama bunlar ancak proletaryanın eğitici ve öğretici rolünü esas almak koşuluyla parti çatısı altında birleştirilebilirlerdi. Lenin, çeşitli sınıf ve tabakalardan gelen ögelere karşı proletaryanın mide-sinin sağlam olduğundan söz eder:

*“... Partimiz şimdi birden yığın partisi oluyor; şimdi açık örgüte ansızın geçiş dönemini yaşıyoruz; şimdi bize kaçınılmaz olarak marksist açıdan doğru olmayan kişiler gelecektir, hatta belki bazı Hıristiyanlar, hatta belki bazı mistikler de gelecektir. Bizim midele-rimiz sağlamdır, bizler kaya gibi sağlam marksistleriz. Biz bu doğru olmayan kişileri sindireceğiz.”* (İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, Marks-Engels-Lenin, Sol Yayınları, Syf: 257).

Proletaryanın görevini tam yapması için, birçok küçük-burjuva ögeyi eğiterek, kendi çizgisi içinde eritmesi gerekir. Bu konuda geçmişte yetersiz kalındı. Bu yüzden de ağır politik hatalar işlendi; geniş kitle bağları zarara uğradı. Kitlelere yönelik birçok sakat, despotik ve hatta feodal anlayışlar ortaya çıktı. Ancak yine de bu çalış-malarda Kürdistan tümüyle parti içine alındı ve halkın tümüde ken-disini bu zeminde yeniden keşfetti. Durum neden böyle gelişti? Açık ki, objektif zeminin ağır baskısı altında karanlığa itilmiş bir Kürdistan'da politik mücadele olamazdı. Oysa PKK hareketinin or-taya çıkmasıyla birlikte bünyesine kattığı çeşitli sınıf ve tabakalar, uyuşuk hallerini üzerlerinden atarak gözlerini parti zemininde dün-yaya açmaya, bu temel üzerinde hak ve hukuklarını aramaya başla-mışlardır. Çünkü bunlar dilsiz, bilinçsiz, çıplak bir baskı ve yalınkat bir inkarcılık altında ne yapacaklarını bilemez durumdalar. PKK bu objektif zemine ilk bilinç hamlesiyle darbe vurduğunda büyük bir yankı yaptı ve kitleler bu gelişmeye son derece coşkuyla karşılık verdiler. Ama nasıl?

Sömürgeciliğin ağır tahribatı altında ve ortaçağdan kalma değer-lerle uyuşturulmuş kitleler, çeşitli hastalıkları ve asırlık çelişkilerine

çözüm isteyerek, PKK'nin yarattığı gelişmelere karşılık vermiş ve bu çelişkilerini olduğu gibi parti içine taşımışlardır. Birçok sınıf ve tabaka, hatta denilebilir ki, feodal ögeler bile sömürgeciliğe ve daha büyük feodallere karşı elde edemedikleri haklarını PKK kanalıyla elde etmeye çalıştılar. Birçok küçük-burjuvadan köylülere, emekçi-lere ve gençliğe kadar herkes parti zemininde hakkını aramaya baş-ladı. Elbette ki, bu doğal bir gelişmeydi ve PKK'nin özgürlükçü ve halkın çıkarlarını temsil eden yapısından ileri gelmekteydi.

Bu kadar geniş kesimler PKK'ye doğru çekilmesine rağmen, PKK daha çok bir parti hareketidir. Kürdistan gibi sömürge bir ül-kede parti ve cephe her ne kadar iç içe gelişecek bir yapıdaysa da, parti yanı daha ağırlıktadır. Kürdistan'da birçok hareket sıradan yurt-severler topluluğu biçiminde örgütlenirken, PKK bir parti hareketi olarak örgütlenmiştir. Daha ortaya çıktığı dönemin başında asırlık sorunlarla yüz yüze gelen PKK, hiç kuşkusuz bu sorunları bir çırpı-da çözümlenebilecek durumda değildi. Çünkü PKK'nin kendisi eği-tilmeye ve sorunlarından arındırılmaya muhtaç bir durumdaydı. Za-ten henüz yeterli hazırlıklara sahip olmayan parti, buna ek olarak düşmanın saldırı, provokasyon ve baskılarıyla da yüz yüze gelince, bu sorunların altında oldukça zorlandı. Proletarya kendi anlayışına ters, değişik sınıf ve tabakaların izlerini taşıyan bu sorunlara karşı nasıl önlem alabilirdi? Elbette parti saflarına çeşitli sınıf ve tabaka-ların akını önlenerek önlem alınmazdı. Yapılması gereken şey tüm bu kesimler üzerinde proletaryanın doğru çizgisini egemen kılmak ve bunun için de eğitim silahına başvurmak.

Parti, gerek kadrolar arası ilişkilerde ortaya çıkan pürüzlerin gi-derilmesi, gerekse kitlelerin önündeki sorunların çözümü için ol-dukça çaba harcadı. Ancak bu konuda geçmişte istenilen düzeyde başarı sağlanamadı. Bu nedenle parti içinde hatalı anlayışlar boy-verdi. Bu hatalı anlayışlara karşı partinin kendi otoritesini ve ideo-lojik yaklaşımını güçlü bir politik çizgi halinde egemen kılmasını bir yana bırakalım, başkaları adeta kendi çizgilerini dayatma çabası içine girdiler. Hatta herkes kendisini PKK yerine koydu ve kendisi-ne göre sorunları yorumladı. Daha sonra göreceğimiz gibi, bu yak-laşım bazı tiplerde hastalık haline geldi.

PKK hareketi ülke devrimine yönelik görevlerini yerine getirebilmek ve ortaya çıkan eksiklikleri tamamlayabilmek için, özellikle yurt dışında görülmemiş yoğunlukta bir marksist-leninist eğitim yapıldı. Bununla da yetinilmeyerek siyasal, örgütsel ve askeri düzeyde eğitimler geliştirildi. Politik çizgi bu eğitimde giderek gelişme kaydetti. Strateji ve taktik planlama düzeyinde herhangi bir örgütün düzeyinin çok üstünde bir ölçü tutturuldu. Denilebilir ki, parti içi eğitimin en güçlü hamlelerinden biri gerçekleştirildi ve başarı sağlandı. Bütün bunlar yalnız ülkeye dayalı olarak değil, ülkeyle en yakın bağlar içerisinde olması gereken alanlarda direniş esprisine göre ele alınarak gerçekleştirildi. Direniş içinde marksist-leninist eğitim, marksizme ve direnişe dayanan sağlam bir politik çizgi, bu çizginin gittikçe özümsemesi ve pratiğe uygulanması: Partimizi dosta ve düşmana kabul ettiren çalışma tarzı işte bu espri içinde gerçeklik kazandı.

Kürdistan tarihinin yeni baştan ele alınıp işlenmesinde ve devrimle değiştirilmesinde, böylesi bir dönemde sergilenen çabaların rolü belirleyicidir. Bu açıdan bu yıllarda harcanan çabaların öneminin iyi kavranarak bilince çıkarılması gerekir. Bu çalışmaların özü nedir?

Partimiz 1979'larda güçlü bir kitle hareketi halinde geliştiği aşamada, kadroların eğitimsizliği yüzünden sorunların altından kalkamamıştı. Bu eğitimle önümüzdeki dönemde derinliğine ve genişliğine yaygınlaşacak olan ulusal kurtuluş pratiğinde partinin gelişmeleri rahatlıkla götürebilecek pozisyona getirilmesi sağlandı. Ulusal kurtuluş pratiği ne kadar uygun olursa olsun, sağlanan ölçüler bu pratiği karşılayabilecek düzeydedir. Gerek kadrosal birikim, gerekse bunların siyasal ve askeri bakış açılarının geliştirilmesi ve örgütlenmeleri sağlanmıştır. Kısacası gereken düzey tutturulmuştur.

En kısıt olanaklar içerisinde gerçekleştirilen bu çalışmalardan hiçbir suretle taviz verilmedi. Yıllarca büyük bir inat ve sabırla üzerinde durulan bu çalışmalar, denilebilir ki, dönemin başarıyla atlatılmasında önemli rolü olan en başarılı çalışmalardı. Böylece Kürdistan tarihinde önemli ve tarihsel bir rol oynayabilecek bir dönem bu başarılı çalışmalarla atlatıldı. Şunu da hemen belirtelim ki, bu dönemi

mi başarıyla atlatan PKK, böylece Kürdistan tarihinde ulusal kurtuluş doğrultusunda gelişmelerle dolu bir dönemin zeminini sağlam bir biçimde döşemiştir. Tarih bu çalışma sürecinde elde edilen ürünlerin boşa gitmediğini kanıtlayacaktır.

PKK'nin bugün daha gelişmiş ölçülere ulaşmasını sağlayan çalışmalar bunlardır. Açık ki, bir kadro bu çalışmalarını ne kadar özümsemişse, o ölçüde gelişmiş özellikler kazanmıştır. Ancak bu çalışmalarını boşa çıkarmak isteyen anlayışlar da ortaya çıktı. 1. Konfrans'a sunulan Çalışma Raporu'nda partinin örgütsel varlığını tehdit eden üç tür anlayıştan söz edilmektedir. Burada değineceğimiz anlayışlar da bunlara ek olarak ortaya çıkan ve kısmen ortak özelliklere sahip anlayışlardır. Hatta kapsam ve içerik bakımından içlerinde daha da tehlikeli olanları vardır.

Daha 1979'un başlarında, kendilerini eğitemeyen ve bu yüzden de en ciddi görevleri yarıda bırakarak birçok zarara yol açan bazı arkadaşlar, çeşitli deneylerden dersler çıkararak kendilerini eğitip köklü bir biçimde gözden geçireceklerine, adeta uyumaya başladılar. Başarısız bir pratiğin yarattığı güvensizlikten dolayı geçmişin sağlıklı bir tahlilini dahi yapamadılar. Özellikle dönemin hazırlıklarına göre kendilerini geliştirmeyen, hazırlamayan ve parti çizgisini tam özümsemeyenler, parti içinde reformizmi besleyen tutumlar içerisine girebildiler. Kendilerine basit bir yaşam yolu açmak için, diğer hareketlerin başına gelen akıbeta PKK'nin de uğramasını ve sert baskılar altında adeta tasfiye olmasını beklediler. Bu unsurlar, "PKK'nin birtakım çabaları olsa da, kendisini politik ve örgütsel yönden yenilemesi bir yana, varlığını bile koruyamayacaktır. Mevcut çabalar ise umutsuz bir çıkıştan başka bir anlam taşımaz" demekteydiler. Böylece PKK ezildiği oranda kendilerine de yaşam yolu görünecekti. Özellikle Ortadoğu zemininde emperyalizmin saldırıları peş peşe geldikçe, bu yönlü umutlar daha da arttı. Bunlar PKK'nin kısa bir sürede yeniden ülke pratiğine yöneleceğini akıllarının ucundan bile geçirmemekteydi. Bunlardan bazıları olumsuzluklarını bilinçli bir tarzda öyle hat bir safhaya vardırıdılar ki, ellerinden gelse partiyi tasfiye etmek için komplo dahil bütün araçları kullanabileceklerdi. Eğer PKK'nin direniş temelindeki güçlü mark-



sist-leninist eğitimi olmasaydı, bunlar bazı görüntüler altında çeşitli hataları ve haksızlıkları derinleştirerek, PKK'nin bütün kadroları üzerinde oynayacaklardı. Bu kişiler kendi çirkin yüzlerini gizleyerek, böyle çılgınca bir tutum içerisine girdiler. Kürdistan halkı için onsuz hiçbir seçeneğin olmadığı PKK gibi bir parti içerisinde, böylesine tehlikeli planlar uygulanmak istendi. Bu her ne kadar sonuç vermeyecek bir çaba olsa da, yine de boyutları araştırılmaya değer. Bu çabalar nasıl şekillendi, niçin bu kadar ısrarlı davrandılar, cezaevlerindeki teslimiyetçi ve ihanetçi yapıyla ne kadar ilişkileri vardır? Bu sorulara yanıt aramak gerekir. Gerekli incelemeler yapıldığında, bu konuda yanılmadığımız ve çeşitli bağlantılar içinde bulunduğuları kendiliğinden görülecektir.

Evet, çok cılız da olsa böylesi sesler ortaya çıktı ve örgütlenmek istedi. Daha uygun alanlarda, örneğin Avrupa'da, devrimci hareketin likidasyonuna yönelik iflah olmaz çabalar ortaya çıktı. Birçok hareketin Avrupa zemininde reforme olması, bu unsurların da cesaret kazanmalarına yol açmıştı. Bu unsurlar zor günlerin partiyi başarısız kılmasının beklentisi içinde hesaplarını yapmışlardı. “Acaba PKK ne zaman ezilecek? PKK'nin mirasına nasıl ucuzca konabileceğiz? PKK muhtemelen bazı kazalara uğrayabilir; uygun ortam olur olmaz çıkar, kendi çizgimizi egemen kılarız” türünden tehlikeli düşüncelere kapılmışlardı. Bu kişiler tamamen direnişsiz, öndersiz, devrimci içeriğinden boşaltılmış ve reforme edilmiş bir PKK düşünmekteydi. Özellikle kongre döneminde bu çaba sınırlı da olsa ortaya çıkmıştı. Defalarca uyarılmalarına rağmen, bunlar reformist bir eğilimi canlandırma hevesinden vazgeçemediler. Sürekli güç aradılar. Ancak beklentileri boşa çıktı; PKK'nin imhası gerçekleşmedi. Ülkeye yönelik pratik adımlar ezilmedi ve böylece tüm hesaplar suya düştü. Kuşkusuz bu hayaller proletarya dışı sınıf ve tabakalara özgü kaşarlanmış oportünist görüşlerdir, proletaryaya yabancı bir tutumdur. Çünkü proletarya devrimciliği sonuna kadar partisine açık, beynini ve yüreğini partisi için çalıştıran bir devrimciliktir.

Açıktır ki, bu, PKK içinde küçük-burjuvazinin son feryadı, son direnişiydi. Birçok örgütü tümüyle etkisi altına alan küçük-burjuva reformizmi PKK'yi de etkilemek, gözden geçirmek suretiyle

değişikliğe uğratmak istedi. Bu, PKK içinde çeşitli burjuva, küçük-burjuva ve kişisel yetersizlikler içinde bulunanların geliştirmek istediği bir anlayıştı. PKK'yi proletaryanın seçkin bir partisi olmaktan çıkarıp, sıradan yurtseverlerin oluşturduğu reformcu bir küçük-burjuva topluluğuna dönüştürmek için yürütülen çabalarda ifadesini bulan böyle bir politik tehlike söz konusuydu. Bu haince ve iblisce düşünceler şimdilik bazı kişilerde belirti halinde gözlemlenebilmektedir. PKK'nin proleter çizgisini bu tip küçük-burjuva kurnazlıklarıyla aldatmak mümkün değildir. Bu sefiller olsa olsa kendilerini aldatabilirler.

Her partinin olduğu gibi, PKK'nin de hataları ve eksikliklerinin olması kaçınılmazdı. Bu hata ve eksikliklere karşı acımasız bir mücadelenin verildiği de bilinmektedir. PKK dünyada komünist enternasyonal ve sosyalist ülkelerin arkalarında yer aldığı ve desteklediği birçok partiyi bile çok çok geride bırakarak, canını dişine takıp görülmemiş gelişmeler sağladı. Ancak bu kişiler, bu olumlu çabaları görmezden gelerek, PKK'yi salt hataları temelinde nasıl reforme edip yerle bir edeceklerinin hesaplarını yapmaktaydı. Bunlar tüm düşüncelerini bu konuda yoğunlaştırarak, PKK'nin hata ve eksikliklerini dürüstçe gösterip daha güçlü bir parti için bunları gidermek yerine, bu eksiklikleri daha da derinleştirerek en yıkıcı çabalar içine girdiler. Fakat PKK'nin marksizm-leninizm ve güçlü direnişten kaynaklanan çizgisi karşısında tutunamayarak boğulma noktasına geldiler ve mücadele arenasını hızla terkettiler.

Bazıları da PKK'nin direniş çizgisini kişisel yaşamları önünde engel olarak gördüklerinden dolayı, partiye adeta savaş açtılar. Partinin direnişi dayatması tüm yaşam umutlarını kararttığı için, bu ögeler müthiş bir öfkeye kapılmaktaydı. Bilinmelidir ki, bütün engelleyici çabalara rağmen, PKK gemisi yürüyecek ve sapasağlam kıyıya varacaktır. Eğer engin fırtınalar içerisinde azgın dalgalarla boğuşurken PKK gemisinin her an batacağını düşünerek yaşam kaygısına düşmüş ve can yeleklerine yapışmış olanlar varsa, PKK gemisini terkedip gidebilirler. Bunların artık can yeleklerine de ihtiyacı kalmamıştır. Çünkü PKK gemisi zaten kıyıya yaklaşmıştır. Bunlar hiç zorluk çekmeden ayrılıp gidebilirler. Yine bu kişiler bil-

sinler ki, kendilerinin saflarımızı terketmesi bize hiçbir şey kaybet-tirmeyecek; tersine saflarımızı daha da sıklaştırıp birliğimizi güç-lendirmemize hizmet edecektir. Zaten bunlar parti içinde kalsalar da, bu durumlarıyla hiçbir yararlı çalışma yapamayacaklardır.

Parti içinde sınırlı da olsa bahsedilen bazı olumsuz öğeler vardır. Bunlar ya dürüstçe kendilerini parti çizgisine adapte etmeli veya bunu başaramıyorlarsa kendilerine bu partide yer olmadığını artık kavramalıdır. Bunu düşmanlık, kin ve öfkeyle karşılayacaklarına, dürüst bir yaklaşım içinde olmaları hem parti için, hem de kendileri için son derece yararlı olacaktır.

Öte yandan bazı kişiler de eksiklik ve hatalarını gidermemek ve kendilerini politik yönden eğitmek için olumsuz tavırlara girdi-ler. Parti çizgisi ve otoritesini iyi özümsemek, çeşitli sapmaları iyi tanımak ve bunlarla mücadele ustalığını edinmek için, gerekli bi-linçlenme ve eğitimi sağlamadılar. Tersine sağlam ölçüler edinme-mek için en olumsuz çabalar içine girdiler. İlkel kalmakta ve kend-i-lerini geliştirmemekte ısrar ederek, gelişip güçlenen parti gerçekli-ğine sıkı sıkıya gözlerini kapadılar. Partinin gelişmesine karşılık, kendileri cüceleşmekte ısrar ettiler. Bu arkadaşlara defalarca uyarı yapılmasına rağmen, dar bir politik düzeyde kalmakta direterek, bu durumlarıyla PKK içinde kalma tehlikesini doğurdular. Tüm ısrar-lara rağmen, bu çerçeveyi bir türlü aşmak istemediler. Partinin sa-hip olduğu ölçüler kadroların güçlü politikleşmesini zorunlu kılar-ken, bu arkadaşlar gerek kolektifleşmede (yani kadroların birbirleri içinde erimeleri ve aralarında güçlü bir uyum yaratmalarında) ve gerekse bunları yoğun bir politik anlayış biçiminde, özümsemede bir türlü gerekli çabayı göstermediler. Hep “bildiğim bildik, dedi-ğim dedik” gibi çok dar ve sınırlı bir düzey içinde kalmakta ısrar et-tiler. Bu tutumun politik yönden geriliğe yol açacağı açıktı. Politik düzeyi hızla yükselen kadroların gerisinde kalmak demek, mevcut konumuyla parti çalışmalarına engel olmak demektir. Eğer dönem birçok yönden politik olmayı gerektiriyorsa, ülke devriminin özel-likleriyle orantılı olarak, eğitim ve mücadeleyi yoğunlaştırıp bu özelliği kazanmak zorunludur.

Bir diğer yaklaşımdan daha sözetmek gerekir. Özellikle PKK'nin

siyasal çizgisinin özümsemiği günümüzde, bunun karşısında daya-namayan bazı kişiler, “PKK eşittir ben” veya “kimseye çaktırmadan kendi çizgimi PKK'ye dayatabilirim” gibi düşüncelere kapıldılar. (Şimdilik kişisel biçimde somutlaşan bu yaklaşım, özünde bir sınıf yaklaşımının izlerini taşımaktadır.) Eğer bunlar kişiliklerinden kay-naklanan farklı bir çizgiyi gizlice ve biraz da utanmazca egemen kı-lacaklarını düşünüyorlarsa fena bir yanlışta içinde bulunuyorlar. Açık ki, bunlar kendilerini PKK dışında çizgi haline getiremedikleri için parti içinde bu işe sevdalanmışlardır.

İster doğrudan, ister dolaylı olsun, bu tehlikeli çabalar içine giren eğilim sahipleri gerçekten dürüst olduklarına inanıyorlarsa, derhal bu çabalarından vazgeçmeli, kendilerini parti otoritesi ve çizgisi içinde eğitmelidir. Bu arkadaşlar yanlış tutumlarında ısrar ederlerse, mücadelenin kendilerini ezip geçeceği açıktır. Partini giderek geli-şip güçlenen çizgisi bunları söküp atabilecek, yokluğa götürebile-cektir. Parti çizgisinin bunlara uydurulması düşünülemeyeceğine göre bu arkadaşların kendilerini parti çizgisine uydurmaları gerekir. Genel gelişim temposu, bu yetersiz öğeler için durdurulamaz, ya-vaşlatılamaz. Bilakis bu arkadaşların kendilerini hızla gelişen ve pekişen parti çizgisinin düzeyine uyarlamaları gerekir.

Parti çizgisinin başarılı bir uygulamasının kadroların ideolojik ve politik düzeylerini geliştirmelerine bağlı olduğu bilinmelidir. Bu ise tamamen eğitimle gerçekleştirilebilecek bir olaydır. Bu konuda Sta-lin şunları belirtmektedir:

“... Şunu bir aksiyon olarak kabul etmek gerekir ki, devlet ve partinin hangi alanında olursa olsun, çalışan militanların siyasal düzeyi ve marksist-leninist bilinci ne kadar yüksek olursa, çalışma-nın kendisi de o kadar yüksek ve verimli, sonuçları da o kadar elle tutulur; tersine, militanların siyasal düzeyi ve marksist-leninist bi-linci ne kadar düşük olursa, çalışmada eksiklik ve başarısızlıklar olasılığı, militanların kavgacı uygulayıcılar durumuna düşmeleri olasılığı, dipten doruğa yozlaşmaları olasılığı da o kadar büyük olur.” (Stalin, Leninizmin Sorunları, Syf: 722)

Kendilerini eğitemediklerinden dolayı fazla gelişme göstermeyen arkadaşlar, bu eğitimlerini mutlaka tamamlamalıdır. Geçmişte kadro-

ların eğitimsizlikten dolayı halkın ulusal ve toplumsal özelliklerine göre kendilerini geliştirmemelerinin bizleri nasıl tehlikelerle karşı karşıya getirdiğini bu kişiler anlayıp bilince çıkarmak zorundadır. Bunlar bu yapıyla parti içinde fazla barınamayacaklarını idrak etmeli; politikleşmiş, yurtseverleşmiş ve kolektifleşmiş bir yapıya hızla ulaşmalıdır. Parti bir bürokrasi zemini olmadığına göre, salt bir memur anlayışına kapılanlar da parti içerisinde fazla barınamayacaklardır.

Diğer yandan hiç konuşmayan, kendilerini formüle etmeyen ve ağızlarından adeta zorla söz çıkarılan kişiler de vardır. Bunların da yeterlilik ve yetersizlikleriyle kendilerini açmaları gerekir. Bunlar dürüst yaklaşımlar değildir. Bu kişilerin parti dışında, altında veya üstünde kendilerini gizleyerek istedikleri sonuca gidemeyeceklerini iyi bilmeleri gerekir.

PKK'nin kişisel çıkarılardan son derece uzak ve cesur insanların yüce birliği olduğu göz önüne getirilirse, bu tip basit anlayışların fazla yaşam olanağı bulamayacağı; bu yüzden de ya kendilerini gözden geçirerek düzeltmeleri veya fazla barınamayacaklarını kavrayarak buna göre tutum takınmaları gerektiği bilinmelidir. Bu, safalarda sınırlı olan bir olumsuzluktur.

Kürdistan halkı için bir ulusal varlık yokluk sorunu olan bu süreçte yenilgi tatmamak ve bu yılların yaşanan acılı pratiğini doğru bir tarzda bilince çıkarmak için, Parti Önderliği'nin yürüttüğü çalışmalar nasıl anlaşılmalıdır?

Yakın dönemin baskı yıllarına veya daha da geçmişteki parti faaliyetlerine göz atıldığında, PKK'nin ideolojik ve politik kazanımlarının kolay elde edilmediği gerçeği rahatlıkla görülebilir. Herhangi bir yerde değil, Kürdistan gibi bir ülkede ilk bilinç tohumlarının bile en sert bir karşı-devrimci ortamda elde edildiği, insanların adeta kendi kendileriyle savaşarak böyle bir bilince ulaştığı göz önüne getirilirse, bu konudaki duyarsızlığın veya gerçekliğin yeterince anlaşılmasının ne kadar tehlikeli olacağı açıkça anlaşılacaktır.

En sıradan gelişmeler bile büyük güçlükler pahasına elde edildiğine göre, marksizm-leninizme ve halka bağlı dürüst kadro ve kadro adayları tarihin kendilerine yüklediği ulusal ve toplumsal

koşulların bu anlamsız ve onursuz özelliklerini göz önüne getirerek en sıradan parti kazanımlarına bile büyük değer vermeli, bunun anlamını kavrayarak en sıradan olanakları büyütme için güçlü bir arzu ve istekle çalışmada her türlü özveriye yaratmasını bilmelidir. Bu değerler karşısında en basit bir duyarsızlık bile kişiyi insanlıktan çıkarır.

Geçmiş baskı döneminde, Parti Önderliği daha gelişmiş bir bilinçle önemli görevleri yerine getirdi. Tehlikeler ve gelişmelerin en yakın tanığı olarak, Kürdistan halkının tarihinde belireyici bir dönem yaşandığını göz önüne getirerek, faşist yönetimin bütün dayatmalarını boşa çıkarmak için dişini tırnağına taktı. Parti Önderliği'nin bütün çabası, başta kadrosal varlığı olmak üzere, partini ideolojik ve politik gelişimini sürdürmek ve en erkenden yeni dönemin direniş pratiğine yönelmesi için gerekli önlemleri almaktı. Bu doğrultuda gerekli kazanımların elde edilmesi için, hiçbir engel tanımaksızın, her türlü zorluğa katlanarak büyük bir çaba harcadı ve gerçekten de küçümsenmeyecek başarılar elde etti. Hemen şunu hatırlatalım ki, bu dönemi başarı ile kapatmak sadece Parti Önderliği'nin bir sorunu değil, tüm partililerin çok sıkı bir biçimde sahip çıkmaları gereken görevleriydi.

Zindanlardaki yoldaşlarımız, partiyi adına layık bir biçimde temsil etmek için, gerçekten tarihte eşine ender rastlanan direnişler sergilediler. Uzlaşma ve teslimiyet kırılmak suretiyle geliştirilen direnişlerle Kürdistan'ın onuru cezaevlerinde de kurtarıldı. İçeride ve dışarıda direnişçiliği böylesine kesinleşip kanıtlanan PKK'nin yenilmezliği ve Kürdistan halkının önder örgütü olma konumu giderek daha da belirgin bir biçimde ortaya çıktı. Daha bu yıllarda Kürdistan'ın hemen hemen tüm yörelerinde ve parçalarında, PKK geniş sempati ve destek ağıyla karşılanıyordu. Bu da kitlelere yönelme anlamında küçümsenmemesi gereken bir başarıydı. Bu baskı yıllarında bile kitleler partiden vazgeçemediklerine göre, partinin gelişmemesi için hiçbir neden yoktur. Yaşanan bu baskı yılları işte böylesine büyük gelişmelerle kapatılmıştır.

İçeride ve dışarıda en gerici güçleri yedeğine alan Türk devleti, tüm ordusunu da harekete geçirip katliamlar ve provokasyonlar ge-

liştirmesine rağmen, bu gelişmeleri önleyememiştir. En baskılı yıllarda bile partimizin gelişmesi önlenememişse, bu parti zaferle yükümlü bir ulusal kurtuluş mücadelesi yaratarak başarılarla dolu yıllara adım atacak, hiçbir güç bunu engelleyemeyecektir.

Parti içinde olumsuz yanlar sınırlıdır; asıl egemen olan yön, gelişmelere damgasını vuran marksist-leninist temele dayalı ve direnişte somutlaşan doğru devrimci çizgidir. Bu çizgi hem anlayışta, hem de uygulamada her zamankinden daha fazla kendisini geliştirmekte, pekiştirmekte ve uygulamaktadır. Bu anlamda PKK'nin her zamankinden daha fazla niteliksel bir gelişmesi vardır.

PKK'nin politik çizgisi amansız bir baskı ve direniş mücadelesi ortamında, güçlü bir marksist-leninist eğitim içinde şekillendi. Çok kararlı direnişler konuldu, bu uğurda çok kan verildi. Ama her şeye rağmen bu savaşım yürütüldü ve başarı kazanıldı. Bu çizgi birçok belgede ifadesini buldu. Kitlelerde yankı yaratarak görülmemiş bir azimle tekrar ülke pratiğine yansdı. Durum bu kadar netken, PKK içinde farklı çizgilerden söz etmek olası değildir. Farklı düşünceleri olanlar, bunları rahatlıkla ortaya koyabilirler. Parti programı, tüzüğü ve çizgisi dahilinde, her partili ele alınan konu hakkında gerekirse daha net ve başarılı bir uygulama için eleştiri özgürlüğüne sahiptir. Bu özgürlük resmi parti toplantılarında kullanılır. Ama eylemde birlik şarttır. Düşüncesi kabul edilmese bile, kişi bu birlik ruhu içinde hareket etmek zorundadır. Lenin bu konuda şöyle yazar:

*“...Partinin eksikliklerinin mutlaka zorunlu olan eleştirisi öyle yapılmalıdır ki, her pratik öneri elden geldiği kadar belirgin bir biçimde gecikmeksizin, hiçbir savsaklığa meydan verilmeksizin partinin yerel ve merkezi yönetim organlarına taşınmak ve karara varılmak üzere iletilmelidir. Eleştiride bulunan herkes, ayrıca, eleştirinin biçimi ile ilgili olarak, düşmanla çevrili olan partinin durumunu dikkate almalı, eleştirinin içeriği ile ilgili olarak, partinin ve üyelerinin yanlışlarının uygulamada nasıl düzeltilmiş olduğunu, sovyet ve parti çalışmasına kendisinin yaptığı dolaysız katkı yoluyla incelemelidir. Partinin genel çizgisinin her türlü tahlili ya da pratik deneyiminin değerlendirilmesi; kararların uygulanmasının denetimi, yanlışlıkların düzeltilmesine ilişkin yöntemlerin incelenmesi vb.*

*herhangi bir ‘taban’ üzerinde, ya da benzer biçimde oluşan gruplarda önceden asla tartışılmaz. Tersine, bunlar, yalnızca tüm parti üyelerinin doğrudan işlemine iletilir ve yalnız buradan geçilir.”* (- Marks-Engels-Lenin, İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, Syf: 411-412)

Farklı anlayışı olup da bunu açıklamamak, gizlice yürütmek ve komplocu bir tarzda sürdürmek sakıncalı ve tehlikelidir. Böyle bir yönelim içine girmiş olanlar ya artniyetlidir, ya da Kürdistan'da tanınmaz bir kişiliği temsil etmektedir. Fakat tanınmaz kişiliği bizim de tanımadığımız bilinmelidir. Bu yöntem Kürdistan'da geri ve özümsemiş bir toplumsal yapıdaki yarı-ihanet, yarı-aşiretçilik, yarı-sömürgecilik ve kapitalizm kokan korkak yapının bir kişide iğrenç bir biçimde yansımalarıdır; kendisini, kendi çirkin suratını gizlemesidir. Kurallar ve olanaklar ortadayken, bunları kullanmamak kişiyi iflah etmez. Parti kendisini bu kadar açıkça ortaya koymuşken, gizlenmenin ve açık olmamanın hiçbir anlamı yoktur.

Parti içinde mücadele, parti çizgisi doğrultusunda çalışma demek, her şeyden önce çevresini bu çizgi altında eğitmek demektir. Bu anlamda bugün PKK'de politik yönden çatışmalardan çok, anlaşma ve uyuşmadan sözedebiliriz. Bu halde zafere gitmiş bir çizgiyi çeşitli yönlerden çekiştirmenin bir anlamı yoktur. Açık ki, bu tür davranışlar sınıfsal çekişme ve mücadelenin bir karikatürü, onun güdük bir biçimidir. Parti içinde anlaşmamanın kişisel nedenleri olsa bile, bunun son tahlilde sınıfsal bir içerikten kaynaklandığı unutulmamalıdır. Her ne kadar farklı çizgiler biçiminde olmuyorsa da, kişisel anlaşmazlıklarda ısrar edilir, eğitim ve ikna yoluyla giderilemezse, bu bir sınıfsal mücadele kimliğine bürünecektir. O halde proletarya çizgisinde birleşmekte kararlı olanlar, kişisel çekişmeleri bir yana bırakmak zorundadır. Eğer bazıları sınıf çizgilerini partiye dayatacaklarsa, bu hüviyetle tanınacaklarını ve proletarya çizgisi önünde tutunamayacaklarını kavramak zorundadır.

PKK içinde bir tek çizginin egemenliği vardır, bu da proletaryanın politik çizgisinin egemenliğidir. Bu çizgiyi herhangi bir kişisel çekişmeyle gözden düşürmeye kimsenin hakkı yoktur. Herkes ancak bu çizgi içinde eriyebilir. Bu çizgiyi çeşitli adlar ve yaklaşımlarla sabote etmek, güçten düşürmek, bu davranış sahiplerine hiçbir

yarar sağlamayacaktır. Eğitimsizlik ve yetersizlikten ötürü var olan bazı dar anlayışlar proletarya çizgisi içinde erimeyi göze alırlarsa, kesinlikle bir tehlike olmaz. Eğer artniyetli değillerse, bu anlayış sahipleri, bunun bilincinde olarak, parti çarkının sağlam bir dişlisi olmaya özen göstermelidir.

Diğer bir politik faaliyet alanımız, partinin esas kitlesine, yani işçi, köylü ve gençlik kesimlerine yönelik çalışmasıdır.

Kürdistan toplumu üzerinde uzun süreden beri uygulanan ulusal baskı sistemi, bu toplumu dayanışmadan yoksun hale getirmiştir. Bu nedenle politikada yaratıcı olunamamaktadır. Birey asırlardır süren mevcut yapıyı adeta kabullenerek yaşamaya alıştırmış ve bunu değişmez bir yara olarak kabul etmiştir. Sömürgeciliğin toplumu birbirine düşman etme politikası, insanların birbirlerini anlamalarına ve tanımamalarına yol açmıştır. Aşiretçilik, kabilecilik ve mezhepçilik gibi tarihin derinliklerinden gelen fosilleşmiş yapılar, politik ilişkilerin de aile ve kabile içi ilişkilere benzemesine yol açmıştır. Kısacası politik ortamda aile ve aşiret ilişkileri kokmaktadır. Ulusal değerlerde tahribatın gelişmiş olması, ulusal ve toplumsal asimilasyonun, baskı ve sömürünün fazla olması, halkımızın iyi politika yapamamasına neden olmaktadır. Bu durum ise devrimcilerin politikada çok daha esnek olmalarını gerektirmektedir.

Politik çalışmanın dayandığı ulusal ve toplumsal zemini devralan partimiz, bunun bilincinde olarak, açıkça düşmanla birleşenler dışında, hangi sınıf veya tabakadan olurlarsa olsunlar herkese esnek yaklaşıma, geçmişteki olumsuzlukları öne çıkararak onları uzaklaştırmamaya, tersine kazanmaya çalışmalıdır. Sömürgecilik toplum içerisinde düşmanlıkları arttırdığına göre, partinin de düşmanlıkları kırmaya ve yurtsever birliğe dönüştürmeye çalışması gerekir. Politik çalışmalarda büyük bir birlik ruhu ve savunuculuğuyla hareket edilmelidir. Sosyal zeminden kaynaklanan yozlaşmaları tanımamak, bunları törpülemek, bu zeminden kaynaklanan yozlaşmaları engellemek, gerici öğelerin zararlarını azaltmak ve dolayısıyla kitle çalışmalarında politik ilişkilere ölçü kazandırmak zorunludur. Parti ancak bu tarzda kitleselleşebilir, yığınları eğitebilir, sürükleyebilir ve bu kesimler üzerinde egemenliğini sağlam bir biçimde pekiştirir

genişletebilir. Lenin bu konuda şunları belirtir:

*“Her zaman yığınlarla çalışmalı ve yığınlar üzerinde etkiyi derinleştirmeli ve genişletmelidir. Bu olmazsa bir sosyal-demokrat da sosyal demokrat değildir. Hiçbir örgüt, hiçbir grup, hiçbir çevre bu çalışmayı sürekli ve düzenli olarak yürütmezse sosyal-demokrat örgüt sayılamaz. İleri bir derecede proletaryanın özellikle bağımsız bir partisi olarak kendimizi başkalarından kesinlikle ayırmamızın anlamı, her türlü siyasal fırtınaların, aynı zamanda en güçlü siyasal fırtınaların ve en önemlisi siyasal dekor değişikliğinin bir ivedi çalışmadan bizi başka yere yöneltmesine izin vermesizdir, olanak ölçüsünde tüm işçi sınıfını sosyal-demokrat bilinç düzeyine çıkarmak için bu marksist çalışmayı sürekli olarak ve sapmadan yapmamızda toplanır. Bu çalışma olmazsa siyasal etkinliğin bir oyuncak durumuna düşmesi kaçınılmaz olur. Çünkü proletarya için bu etkinlik, ancak, belli bir sınıfın yığını sarsması, onun ilgisini uyandırması ve onu olaylara etkin ve öncü biçimde katılmaya götürmesi halinde ve bu ölçüde ciddi bir önem kazanır. Daha önce de söylemiştik, bu çalışma her zaman zorunludur; her yenilgiden sonra onu anımsamak olanağı vardır ve anımsamak gerekir; onu belirtmek gerekir, çünkü bu çalışmanın zayıflığı her zaman proletaryanın yenilmesinin nedenlerinden biridir. Her yenilgiden sonra aynı biçimde onu her zaman anımsamalı ve önemine işaret etmelidir.”* (Marks-Engels-Lenin, İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, Syf: 234-235)

Geçmişte, partinin gelişmemesi ve eğitimsizlik gibi nedenlerden ötürü yaratılamayan işçi-köylü-devrimci aydın bloku önümüzdeki dönemde mutlaka yaratılmalıdır. Bunun için de parti bu kesimlere doğru siyasal, askeri ve örgütsel stratejisiyle yaklaşım sağlamalı, netleşen parti anlayışları ve planları uygun pratik adımlarla kitlelere taşınmalıdır.

Parti kadroları özellikle geçmişin olumsuzluklarından dersler çıkararak kitlelere yaklaşım sanatında ustalaşmalıdır. Kitlelerin eğitilmesi ve örgütlendirilmesi başlı başına ciddi bir faaliyet biçimidir. Kitle kuyrukçuluğu veya kitleleri hesaba katmayan bir politikacılığın hiçbir değeri yoktur. Bu nedenle kadrolar, kitlelere yönelme ve bağ kurma sorununu en ciddi sorunlardan biri olarak almalıdır. Kit-

lelerin örgütlenmesi ve seferber edilmesi sağlanmadan, zaferin olanaksız olduğu bilinen bir gerçektir.

Silahlı propagandanın Kürdistan için ifade ettiği partinin inşası, propaganda ve ajitasyon gibi son derece önemli görevlerin bir bütün olarak yerine getirilmesi ve doğru uygulanması için ne gerekiyorsa mutlaka yapılmalıdır. Kadrolar bu dönemi bu temel mücadeleyle geliştirmek için kendilerini mutlaka hazırlamalıdır. Kitlelerin devrimdeki rolü göz önüne getirildiğinde, kadroların gelecekte ciddi görevlerle yüz yüze gelecekleri açıkça anlaşılacaktır. Bu görevlerin altından kalkmak ve geçmişte kitle politikasında ortaya çıkan derebeyci, dağıtıcı ve sektör anlayışlara düşmemek için, kadroların kendilerini iyi hazırlamaları gerekir. Halk kitleleri arasında esas ve tali olan, uzlaşan ve uzlaşmayan çelişkiler doğru bir temelde ele alınmalı, tahlil edilmeli ve bu temelde çözüme kavuşturulmalıdır. Kadrolar silahlı propaganda çekirdeklerinin kitleleri eğiten ve örgütleyen çekim merkezi olduklarını kavramalıdır. Bu sorun en az parti içindeki anlaşma, kolektifleşme ve iyi geçinme kadar büyük bir öneme sahiptir. Bilinmelidir ki, bir devrimci kadronun gücü içine girdiği, eğittiği ve seferber ettiği kitlelerle ölçülür. Kitlelerle bağ konusunda Stalin'e başvuralım:

*“Yığınlarla bağlantı, bu bağlantıları kuvvetlendirme, yığınların sesini dinlemeye hazır olma. Bolşevik önderliğin gücü ve yenilmezliği burada yatar. Geniş halk yığınlarıyla bağlarını sürdürdükleri sürece, Bolşeviklerin yenilmez olacağı bir yasa olarak kabul edilebilir. Ve tersine, Bolşeviklerin tüm güçlerini yitirmeleri ve bir hiç haline gelmeleri için Bolşeviklerin yığınlardan kopmaları ve onlarla bağlarını kaybetmeleri yeter, bürokratik pasla kaplanmaları yeter.”* (Stalin, Kadrolar Meselesi, Syf: 20).

Kitlelerin içine girmeyen, kitleleri eğitemeyen ve örgütlemeyen kadro fena bir kadrodur. Zaten devrimci partilerin kadro politikasının en temel kıstaslarından biri de kadroların yığınlarla bağ kurma özelliğidir. Bir militanın kitleler içinde despotça değil, bir kitle öğrencisi gibi davranması ve doğru yönetim anlayışına sahip olması gerekir. Çünkü Kürdistan halkının ağa ve despotlara değil, devrimci politikacılara ihtiyacı vardır. Kürdistan halkının yeniden yaratılma-

sı, halkın yanında, ruhunda ve bilincinde yer alan kadrolarla sağlanacaktır.

O halde PKK'nin kitle içindeki politik faaliyeti bu kadar önem arzettiğine göre, işçi-köylü-aydın gençlik temel bloku sağlanmadan, ulusal kurtuluş da sağlanamayacaktır. Önümüzdeki dönemde temel politik mücadelenin hedefi artık öncü ve kadroların kazanılması değil, kitlelerin kazanılması, örgütlenmesi ve mevzilendirilmesidir. Politik faaliyetlerimizin temel yönü bu olacaktır. Kadrolar, ne pahasına olursa olsun, bu görevi iyice kavrayıp yerine getirmekle yükümlüdür.

Kısacası politik faaliyet konusunda hem bilinçlenmede, hem de pratikte eskisiyle kıyaslanmayacak kadar çabalar içinde olmak, bu çabayı tutku derecesinde sürekli geliştirmek ve güçlendirmek gerekmektedir. Her türlü yetersizlik ve darlıkla mücadele bu açıdan büyük önem taşımaktadır.

Denilebilir ki, PKK, 1979'lara kıyasla çok daha gelişmiş bir düzeyde dönemi karşılayarak, kendisini yeni bir sürecin eşiğine kadar getirmiştir. Kadroların kendilerini politik yönden bilinçlendirip örgütlemeleri, ezici bir yan olarak sağlanmıştır. Bu artık kesinlik kazanan bir yöndür.

PKK hareketi böylesine başarılarla dolu yıllara doğru güçlü adımlar attığına göre, çeşitli sınıf ve tabakaları temsil eden politik kişi ve akımlara düşen görevler ve yükümlülükler nelerdir? Açık ki, bu kişi ve akımlar, PKK'nin bir gerçeklik olduğunu kabul etmek ve onu sahip olduğu özelliklere göre layıkıyla değerlendirerek, onunla ilişki içinde olmak durumundadır. Kürdistan toplumuna -bu toplum içerisindeki kişi, aile, aşiret veya sınıflara- yaklaşımımızda temel ölçü, düşmanın azami ölçüde tecrit edilmesi, ulusal-demokratik cephenin ise azami geliştirilmesi ilkesine bağlılık olmalıdır.

Kürdistan'daki toplumsal ve ulusal gerçeklik önemli oranda özümsemiş ve öz çıkarlarından uzaklaştırılmış durumdadır. Kürdistan halkı, kendi ulus ve sınıf gerçeği yerine egemen ulusal gerçekliği yaşamakta ve objektif olarak özüne ters düşen bir yabancılaşma konumunda bulunmaktadır. Bu durum ülkenin en ücra köşesinden ailelere dek egemen kılınmıştır. Şunu da hemen belirtelim

ki, bu durum kısa süre içinde ortaya çıkmış veya faşist-sömürgeci cunta tarafından oluşturulmuş bir yapı olmayıp, derin kökleri olan uzun bir tarihsel süreç içinde şekillenmiştir.

Devrimci mücadeleyi işte böylesi bir gerçekliğe yaklaştığımızın bilincinde olarak geliştirmek gerekir. Kuşkusuz bu yapıya yaklaşım ikili olmak zorundadır: Birincisi, ulusal ve toplumsal değerlerin kendi öz niteliğine kavuşması için stratejik bir yaklaşım sağlanmalıdır. Böyle bir yaklaşım sağlamak gereklidir. Çünkü düşman ülkenin bünyesinde yapay zıtlıklar yaratarak toplumun bütün kategorilerini karşı karşıya getirip birbirleriyle çatıştırmak suretiyle adeta bir kaos ortamı yaratmıştır. Bu objektif durumu göz önüne almak, ancak bunu meşru görmeyerek en geniş kesimleri ulusal-demokratik mücadeleye çekmek için uğraş vermek gereklidir. Bu anlamda ihanete uğramış her şeyi, tüm güçleri yeniden kazanmak zorunludur. Bunun için de her türlü esneklik ve uygun ilişki gerekli ve aynı zamanda yaratılmak zorundadır. O halde kadrolarda tüm güçleri ulusal kurtuluş mücadelesine kazanma bilinci, iradesi ve kararlılığı olmalıdır.

Denilebilir ki, Kürdistan'da sömürgeciliğin değişmez ve kalıcı sosyal dayanakları ve örgütlü siyasal işbirlikçilerinden ziyade, güncel somut çıkarılara göre, iktidar olan gücün kendisine dayanak yaptığı sosyal güçler ve bunların siyasal işbirlikçilerinden söz edilebilir. Bu kesimlerde büyük bir bilinçsizlik söz konusudur. Bunlar basit çıkarlar karşılığında düşmanla işbirliğine gitmektedir. Dolayısıyla düşman bu kesimleri nasıl kolayca kazanmışsa, aynı şekilde kolayca ve hızla bu güçleri düşmandan koparmak da mümkün olabilir. Bu sorun Örgütlenme Üzerine adlı yazımızda şöyle ifade edilmektedir:

*“Bugün Kürdistan'da, bir yığın ajan konumuna itilmiş olan sınıf ve tabakalar, insanlar vardır. Bunların büyük çoğunluğu, bilmediğinden veya çıkış yolu bulamadığından ötürü düşmanın istediği gibi düşünmekte ve onun istediği politika içinde hareket etmektedir. Tüm bu güçlerin içinde buldukları bu durumdan çekilip çıkarılması gerekiyor. Bunun için de, işe şu veya bu kesimden başlama hesabı yapmak olamaz; bu son derece hatalı bir yaklaşım olur. Böyle bir çalışma içinde olduğunda, yani tek yanlı bir çalışma sürdürüldü-*

*ğünde düşmanın bunu kolayca tahrip edebileceği ve diğer kesimlere ulaşmayı engelleyebildiği geçmiş Türkiye pratiğinde çokça görülmüştür. Bu nedenle siyasal çalışmaların kapsamına, maddi çıkarlarla düşmana bağlı olan ve düşmanla ajanlık, işbirlikçilik ilişkileri içinde bulunan çok az bir kesim dışında tüm toplumsal kesimleri almıyoruz. Onlara içinde buldukları durumun yanlışlığını, bunun kendi ulusal ve sınıfsal çıkarlarına hizmet etmediğini, kendilerinin düşmanın çıkarları için nasıl bir alet haline getirilmiş olduklarını anlatmalıyız; bilinçsizliklerinin, örgütsüzlüklerinin ve siyasal geriliklerinin nelere yol açtığını belirtmeliyiz. Bütün bu çalışmalar başarıyla yapıldığında, tüm bu toplumsal kesimlerden canlı bir destek bulunabileceği açıktır.”* (Örgütlenme Üzerine, j, Syf: 29)

Aynı yaklaşım belli bir anlamda ulusallık, milliyetçilik ve sözde ulusal kurtuluşçuluk adına yola çıkan reformist küçük-burjuva çevreler için de geçerlidir. Bu güçlerin devrim ve karşı-devrim arasındaki konumları da çok zayıf olup kolayca sarsılmaktadır. Bu akımlar kararlı, iddialı, kalıcı ideolojik ve politik akımlar değildir. Bunlar kolayca ihanet edebildikleri gibi aynı kolaylıkla yurtsever olabilirler.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın iflas eden küçük-burjuva reformist hareketleri -ve günümüzde de içlerinden bazıları- geçmişte PKK hareketine her koşul altında bazen tek ve bazen elbirliğiyle görülmemiş saldırılar yönelttiler. PKK ne zaman bir hamle yapmak istediyse, söz konusu güçler de partimize karşı olma temelinde çeşitli görüntüler altında biraraya geldiler. Kuşkusuz bu çabaları kendi öz güçlerine dayalı olarak değil, bazı koltuk deynekleri vasıtasıyla geliştirdiler. Bütün bu çabaların amacı neydi? Amaç PKK'yi frenlemek, gelişmesini engellemek, bunun da ötesinde politik olarak çeşitli güçlerle olan ilişkilerini sınırlandırmak, provoke etmek, parçalamak ve böylece partinin bu ilişkilerini ele geçirmektir. Bütün bu çabalar, küçük-burjuvazinin önderlik için harcadığı son çırpınışlardı. Ama PKK'ye karşı olma temelindeki bu çabaların fiyaskoyla sonuçlandığı bir gerçektir. Üstelik bu güçlerin her biri çeşitli parçalara bölünmekten kurtulamadı. Bu güçler nasıl ideolojik yönden kendilerini yenileyemeyerek tam bir keşmekeşlik içine girmişlerse, poli-

tik olarak da gelişmeleri karşılayacak düzeyde olmaları şurada kalsın, dayandıkları dost güçlerin bütün desteklerine rağmen, grup ve kişi olarak varlıklarını sürdürmekte bile güçlük çekmektedirler. Eğer bugün bazıları ısrarla ayakta kalmak için çaba harcıyorlarsa, bunun nedeni salt PKK'ye duydukları yalınkat bir sınıf kinidir. Fakat salt sınıf kınıyla politika yapmak mümkün değildir. Bu açıdan eğer bu güçler doğru bir politik anlayışa yönelmezlerse, gelecekleri fazla umutlu olmayacaktır. Bunlar proletarya önderliğiyle doğru bir ilişki arayışı içine girerlerse, ancak o zaman kendi gelecekleri açısından olumlu bir adım atmış olacaklardır.

Düşmanla işbirliği içindeki kişi veya güçlerin düşman karşısındaki konumları ne olursa olsun, bunlarla ilişki taktiğimiz, gerektiğinde azami olumluluğu göstererek yaklaşım sağlamak olacaktır. Eğer bu güçler gerçekten düşmanın oyuncağı olmaktan çıkmaya kararlı ve hazırlarsa, bu temelde ulusal ve toplumsal çıkarlara ciddi bir tarzda dönüş yapmaktalarsa, bu konuda geniş bir hoşgörüyü partimizin saflarının hepsine açık olduğunu hatırlatmak isteriz. Bu konuda partimizin yürüttüğü ulusal-demokratik mücadeleye bağlılık ölçü olarak alınacak ve buna göre değerlendirmeye gidilecektir. İlişki taktiğimiz bu olacaktır.

Kürdistan zeminindeki güçlere ikinci bir yaklaşım tarzımız da, partimizin çizdiği hat doğrultusunda gelişen mücadeleye düşmanla ilişki ve işbirliği içinde açık, ya da dolaylı olarak kastetmek isteyen her türlü kişi, grup ve örgüte acımasız davranmak olacaktır. Bu güçlerin partimizin önderliğinde gelişen ve güçlenen ulusal kurtuluş cephesine yönelik bilinçli veya bilinçsiz eylemlerini, en azgın ve tehlikeli girişimlerini ezerek etkisiz kılmaya çalışacağız. Olumsuzluklar ister parti içinden, ister dışından kaynaklansın, bu her zaman geçerli kural olmalıdır. Kürdistan'da parti ve ulusal kurtuluş mücadelesinin saflarına sızmış yıkıcılara, hainlere ve uzlaşmacılara karşı doğru tutum budur. Olumlu yönelim içerisinde olanlara proletaryanın en geniş hoşgörülü yaklaşımını, haince tutumlar içerisine girenlere ve bunda ısrar edenlere de proletaryanın acımasızlığı ve katıllığını göstermek zorunludur.

Bu konuda geçmişte ortaya çıkan bazı yanlış tutumlardan sö-

zetmek gerekir. Bunlardan birincisi, Kürdistan tarihinin derinliklerinden gelen soy, aşiret ve kabile çatışmalarını, geçmişte toplum içinde gerek düşmanla, gerekse kendi içlerinde şu veya bu düzeyde kurulan ilişki ve çelişkileri, eskinin hortlatılması biçiminde parti ve ulusal kurtuluş cephesi saflarına taşıma ve çatıştırma anlayışıdır. Bu son derece tehlikeli, yıkıcı ve bölücü bir faaliyettir. Eğer geçmiş çelişki ve ilişkilerden yola çıkılacak olursa, Kürdistan'da tek bir temiz insan bulunamayacağı gibi, çatışmasız bir tek taraf da kalmaz; sömürgecilik ve feodalizmin ürünü olan bu çelişkilere tutsak olur ve bir arpa boyu kadar bile yol alamayız. Çok tehlikeli olan bu yaklaşımda ısrar etmek, bilinçli veya bilinçsizce düşmanın oyununa gelmek demektir. İkincisi ise parti önderliğindeki mücadeleye karşı düşmanın ve işbirlikçilerinin doğrudan veya dolaylı her türlü saldırı çabalarını küçümsemektir. Bu anlayış sahipleri, kendilerini adeta “Kürdistan'da gelişmeler yüzyıllardan beri hep böyle olmuş; bu dönemde de böyle olsa pek bir şey değişmez” türünden düşüncelere kaptırmaktadır. Böyle bir anlayış, kesinlikle tavır alınması ve önlenmesi gereken somut ihanet ve uzlaşmalara boyun eğmek anlamına gelir ki, parti ve ulusal kurtuluş cephesi için bu çok tehlikeli bir tutum olur.

Kürdistan'ın somut koşullarının zorunlu bir gereği olarak, geçmiş ulusal ve toplumsal yabancılara karşı, meşru görmemek koşuluyla alabildiğine olumlu ve yapıcı bir tarzda yaklaşırken, parti önderliğindeki ulusal-demokratik bir sürece rağmen gelişen uzlaşma ihanetlere karşı ise oldukça sert bir tutum takınmak gereklidir. Bu her zaman gözeteceğimiz bir pratik çalışma kuralımız olmalıdır. Birçok oyun ve entrikanın boşa çıkarılması bu ilkeye bağlı kalmakla olanaklı olabilecektir. Tüm parti çalışanlarının güncel politik faaliyetlerinde son derece karmaşık olan ulusal ve toplumsal olgulara yaklaşırken, bu anlayışın derin ve kapsamlı bir bilinçle hareket etmeleri, Kürdistan somutunda başarılı bir çalışmanın vazgeçilmez bir koşuludur.

Reformist küçük-burjuva milliyetçilerine yaklaşım esprisi de bu olacaktır. Bu güçler geçmişte “PKK bizi dost ve yurtsever görmeli ve bunu ilan etmelidir” demekteydi. Daha önce de vurguladığımız



gibi, bu güçlerin içerisinde buldukları konum son derece olumsuzdu. Ancak geçmişte anti-PKK'cilik yapanlar, sınırlı da olsa bu tutumlarından vazgeçmiş görünüyorlar. Proletarya hareketiyle dostça geçinmelerinin kendilerine çok şey kazandıracaklarını kavrayarak, bunların bu hareketle ilişki kurmaları gerekir. Bu hareketlerden çoğu sosyalist olduğunu iddia ediyor. Eğer bunda gerçekten samimiyseler, PKK'nin elinden gelen her şeyi yapabilecek güç ve kararlılıkta olduğuna inanmaları gerekmektedir. Bu güçlere düşen görev, eskiden içine düştükleri PKK'yi zayıflatmayı amaçlayan karalama ve entrikalarından vazgeçerek, dengeli ve seviyeli yaklaşımlar içine girmeleridir. Diğer yöntemin PKK'yi zayıf düşürmesi mümkün olmadığı gibi, kendilerine bir şey kazandırmayacağı da bellidir. Kısacası bu güçlerin PKK hareketinin büyük bir birlik ruhuyla önerdiği ittifak espirisini yeni baştan gözden geçirmeleri, bu doğrultuda partimizle sağlam bir politik ittifak aramaları gerekmektedir.

Biz PKK olarak, eski hatalı tutumlarından dolayı pişman olmuş örgüt ve kişileri kazanmak için çaba harcıyoruz. Koşullar değişmiştir. Bu nedenle bu güçlere düşmanlık duymak bir yana, tersine kendilerini yurtsever olarak görmekteyiz. Bu güçlere şunu hatırlatmakta yarar vardır: Geçmişte her ne kadar bazı çatışmalar cereyan etmiş olsa da, biz bunları kan davası haline getirmeyecek ve sorun yapmayacağız. Tersine oldukça olumlu davranacağız ve işbirliğine hazır olduğumuzu kendilerine hatırlatırız. Elimizden geldiği kadar birlik için büyük bir çaba içinde olacağız. Yeter ki, politik ve örgütsel bağımsızlığımıza dostça olmayan yöntemler dayatmasınlar. Onlar vazgeçmedikçe ve ihanet etmedikçe, sözünü ettiğimiz güçlerle bu şartla doğru temelde politik ilişkiler yürütmekte kararlıyız.

Ancak eski olumsuz tutumlarını sürdürmekte ısrarlı olanlara ve PKK örgütlenmesine karşı çeşitli yapılanmalar oluşturmaya çalışanlara da amansız olacağız. Özellikle PKK platformuna karşı oluşturulan veya oluşturulmaya çalışılan Avrupa menşeli yapılanmaları ezeceğiz. Bilindiği gibi, emperyalizmin sosyal demokrasi kesiminin genelde Kürdistan burjuvazisiyle ortak bazı tasarı ve planları vardır. Bu planın bir halkası da Kuzey-Batı Kürdistan'a yöneliktir. Özellikle sosyal demokrasi ve troçkizme dayalı olarak

ortaya çıkan ve pratikten kopuk tarzıyla zafere ulaşmış PKK çizgisine sahip çıkan, ancak onun direnişçi özelliğini reddeden, onun içeriğinden boşaltılmış kalıpları içinde gizlenen, ağır koşullarda, “kahrolsun devrimcilik” demekten kaçınmayan ve PKK'nin siyasal çizgisinin özünü boşaltarak biçimini savunan yeni türden organizasyonların oluşturulması çabaları artık sır olmaktan çıkmış, açıkça gözler önüne serilmiştir. Türk ve Kürt küçük-burjuva hareketleri de içinde olmak üzere, Avrupa'da yaygın olarak bulunan ne kadar devrim kaçkını, hain, döneke, kuşku kişi ve Kürdistan'ı satışı çıkararak siyaset tüccarı varsa hepsi sahte komünist partileri içinde biraraya gelmektedir. Yirmi yıldan aşağı olmamak üzere “engin tecrübe sahibi” baylar, hala inşa süreci ve parti programı oluşturma gibi sözler edebilmektedir. Oysa bunların hemen hemen hepsi on-onbeş yıldır programlarının var olduğunu belirtmekte; “sosyalist parti”, “KDP” programları gibi isimler altında bunları piyasaya sürmektedir. Sanki bu programları yayınlamamış ve Bolşeviklerin 1901'deki mayalanmaları sürecini yeniden yaşıyorlarmış gibi, sahte pozisyonlarda ideolojik inşa, tüzük vb. edebiyatına sarılmaktadır. Kürdistan'ın kurtuluşuna kan ve can veren ve başarıya giden bir direniş pratiğinin mirasına en olumsuz ve soysuz bir tarzda sahip çıkmak suretiyle bu çabalarını sürdürmektedir.

Daha yakın zamana kadar “ajan-provokatörler, maceracılar, terörist örgüt” diye saldırdıkları PKK'ye şimdi dost görünmeye çalışanlar da vardır. Çünkü bu güçler anti-PKK'ci olmanın kendilerinin tecrit olmasına yol açtığını çok iyi bilmektedir. En şöhretlileri bile tecrit olmaktan kurtulamamaktadır. Bu nedenle görünüşte de olsa PKK ile dost olmaları gerekmektedir. Aynı zamanda bazı hesaplar içinde bulunan bu güçler, PKK'nin yarattığı direnişin sonuçlarını beklemektedir. Tabii postu Avrupa'ya sermek suretiyle! Eğer PKK direnişin sorunlarını tam çözemeyip altında ezilirse, geriye zengin bir miras bırakacaktır. Dolayısıyla postu Avrupa'ya serenler de bu mirasın üzerine oturacaklardır. Bu çok alçakça ve iğrenç bir beklentidir. Bu beklentilerinin aksine, PKK başarıyla direniş görevinin üstesinden gelirse, zaten PKK'nin dostları olduklarını söyleyeceklerdir. Bu koşullarda hangi silaha sarılmaları gerekir? PKK'yi içten ele

geçirmek! Dışarıdan yöneltilen saldırılar sonuç vermeyince, bazı çevrelere verdikleri sözü yerine getirmek için, taktik değiştirerek ve PKK'li postuna bürünerek PKK'yi içten ele geçirmeye çalışacaklardır. Zavallılar insan hafızasının çok zayıf olduğunu ve geçmişin kolay unutulacağını sanıyorlar.

Hiç mücadele etmeksizin, en zor koşullarda amansız bir savaşla yükseltilecek bağımsızlık mücadelesi ve bu uğurda dökülen yurtsever kanı üzerinde hesap yapmak ve onu emperyalist beyefendilerine satmak! Dünyanın en iğrenç, en alçakça ve en tehlikeli yönelimlerinden birisidir bu. Ayrıca düşman eskiden yurtsever saflarda olan bazı kişileri bugün satın alıp ajanlaştırarak, bunlar vasıtasıyla PKK hareketine yönelmektedir. Bu bilinçli ihanetlerle de sonuna kadar mücadele ederek, düşmanın bu yöntemini de boşa çıkaracağız. Açıktır ki, bu iğrenç komplolar karşısında daha çok uyanık olmak ve PKK'yi savunmak durumundayız. Hangi kılıflar altında hareket ederlerse etsinler, hangi kuzu postuna bürünürlerse bürünsünler, düşmanca tutumlarını derinleştirenler hakettikleri cezaya en sert bir biçimde çarptırılmaktan kurtulamayacaklardır. Geçmişte olduğu gibi şimdi de bu tasfiyeci ve komplocu eğilimleri amansız bir biçimde teşhir ederek ezeceğiz.

Yukarıda konularına değindiğimiz reformist Kürt küçük-burjuva güçleriyle ittifaklar koşullara göre değişir. Ne her koşul altında dostluk, ne de her koşul altında düşmanlık devrimcilerin tavrı olmaz. Kadrolarımızın en çok şaşırdukları konu budur. Proletaryanın çeşitli sınıf ve tabakalarla hangi koşullarda uzlaşması, hangi koşullarda ve nasıl bu güçleri eritmesi gerektiği sorunu iyi kavranmak zorundadır. Örneğin, bazı güçler için, “bunlar iflah olmaz, bunların geçmişteki durumları son derece olumsuzdu” gibi önyargılar bulunmaktadır. Bu çok yanlış bir yaklaşım tarzıdır. Geçmişte bu güçlerin durumu böyleydi, ama bugün onları kazanmanın bir zemini vardır. Yani Lenin'in işaret ettiği gibi, proletaryanın uzlaşma mantığını hayata geçirmek zorunludur. Şöyle der, Lenin:

*“Proletarya, proleterden yarı-proletere (gücünün satışından geçimini ancak kısmen sağlayan), yarı-proleterden küçük köylüye ve kent ya da köydeki küçük zanaatçıya, genel olarak küçük işletmeciy-*

*ye, küçük köylüden orta köylüye vb. geçişi son derece çeşitli toplumsal tiplerle çevrili olmasaydı; proletaryanın kendisi de, mesleki gruplar gibi, bazen dinsel vb. gruplar gibi kategorilere bölünmeseydi, kapitalizm, kapitalizm olmazdı. Proletaryanın öncüsü için, onun bilinçli bölümü için, komünist partisi için, gerektiğinde zikzaklı, dolambaçlı yoldan yürümenin, ayrı ayrı proleter gruplarıyla, ayrı ayrı işçi partileri ve küçük üretici partileri ile antlaşmalar yapmanın, uzlaşmalara varmanın gereği buradan doğmaktadır. Sorun, bu taktiği, proletaryanın genel olarak bilincini, devrimci ruhunu, savaşım verme ve yenme yeteneğini düşürecek değil, yükseltecek biçimde uygulamayı bilmektir. Belirtelim ki, Bolşeviklerin menşeviklere zaferi, yalnızca 17 Ekim Devrimi'nden önce değil, bu devrimden sonra da zikzaklı yol, antlaşmalar, uzlaşmalar taktiğinin uygulanmasını gerektirmiştir; elbette ki, bunlara Bolşeviklerin başarısını sağlayacak, onu kolaylaştıracak, hızlandıracak biçimde menşeviklerin aleyhine taktikler olarak başvurulmuştur. (Menşevikler dahil) Küçük-burjuva demokratlar zorunlu olarak burjuvazi ile proletarya arasında, burjuva demokrasisi ile Sovyet rejimi arasında, reformculuk ile devrimci zihniyet arasında, dar anlamda işçi davasına sahip çıkma zorunluluğu ile proletaryanın iktidarından duyulan korku vb. arasında yalpalar dururlar. Komünistlerin doğru taktiği, bu gibi duraksamalardan yararlanmayı gerektirir, yoksa onları umursamamayı değil; oysa bunlardan yararlanmak demek, proletaryaya yaklaşan unsurlara ödünlerde bulunmak ve bunlara ancak yaklaştıkları ölçüde ve yaklaştıkları anda ödünlerde bulunmak ve bir yandan da burjuvaziye yaklaşanlara karşı savaşım sürdürmek demektir. Bu doğru taktiğin uygulanması yüzündendir ki, menşevizm, bizde, oportünizmde direnen liderlerin tecrit olmalarıyla ve en iyi işçilerin, küçük-burjuva demokrasisinin en iyi unsurlarının bizim kampımıza gelmeleriyle gün geçtikçe dağılmıştır ve dağılmaktadır. Bu, sabır gerektiren uzun süreli bir süreçtir ve hiçbir zaman uzlaşma yok, manevra yok cinsinden kestirme çözümler, ancak devrimci proletaryanın etkisini baltalar ve onun güçlenmesini önler.” (Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, Lenin, Sayfa 80-81)*

Dost ve tarafsız olmak isteyenlere elimizi uzatacağız; uzlaşma ve

ihanelere ise karşı çıkıp teşhir ve tecrit ederek ezeceğiz. Proletaryanın “en güvenilmez müttefikler”le bile uzlaşmalara gidebileceğini unutmamak gerekir. Lenin bu konuda da şunları söylemektedir:

“...*Fakat en ürkek liberallerle bile, ‘geçici anlaşmaları’ önceden yasak ederek, kişinin elini kolunu bağlamak, marksızmin ilkeleriyle uyuşmayan siyasi kısa görüşlülük olurdu.*” (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, Syf: 138)

Dost ve düşman güçlerin durumlarını dikkate alan bir ilişki: Politik mücadele sanatı işte budur. Uzlaşma ve ayrışmayı, yerinde ve zamanında doğruyu uygulamasını bilmek gerekir. Proleter politika sanatı, başarılı bir politik mücadelenin uygun koşullarını saptamak ve bundan başarılı bir mücadele çıkarmak demektir. Bu konuda amaç, diğer sınıf ve tabakaların politik etkilerini sınırlamak, işbirliği yapmak, tecrit edilmesi gerekenlerin sınırlarını bilmek ve proletaryanın politik etkinliğini alabildiğine artırmaktır. Zaten ulusal kurtuluş cephesi esprisi, esneklik ve ilkelere bağlılığın birarada olmasını gerektirir. Proletarya partisinin uzlaşmalara açık olması ve en reformist talepleri ileri sürenleri bile temel ulusal ve toplumsal kurtuluşu sağlamanın zorunluluğuna inandırması gerekir.

Benzer şeyleri Türkiye'deki çeşitli sol güçler için de söylemek mümkündür. Bu güçler Kürdistan halkına karşı beklenen görevlerini bir türlü yerine getirmediler. Sosyal-şovenizm, Kürdistan halkının kendi kaderini belirlemesini gerek teoride, gerekse pratikte engellemek için her türlü çabayı harcadı. Bunların en belirgin yanları, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine gereken yaklaşımı göstermemeleridir. Şimdi ise Kürdistan halkı kendi öz çıkarlarını formüle ederek, kurtuluşu için ayağa kalkmıştır. Artık bu halkı yanlış sloganlarla oyalamak ve aldatmak mümkün değildir.

O halde egemen ulus devrimcilerinin görevi nedir?

Bu güçler her şeyden önce Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini görmemezlikten gelerek ve inkar ederek bir sonuca varamayacaklarını artık kabul etmelidir. Bu temelde sağlıklı bir yaklaşıma yönelmelidir. Bu güçler hiçbir şekilde çeşitli demagojilerle bu gerçeği inkar edemeyecekler; Kürdistan halkının kutsal bağımsızlık davasına gölge düşürmeye güçleri yetmeyecektir. Kürdistan'a ajan ve işbir-

likçi göndererek, gelişen devrimci akımın önünde engel olamayacaklardır. Bunlar halklarımızın bağımsızlık ve özgürlük temelindeki mücadele birliğine ve direniş ortaklığına uygun olmayan bu yaklaşımları hızla terketmeli, bunun yerine doğru, eşitlik ve ortak direniş esprisine uygun bir ittifakı öngörmelidir. Kendi aralarında şovenizm ve sosyal-şovenizme karşı amansız bir mücadele yürütmeli; Kürdistan halkıyla bağımsız ve özgür koşullarda halkların çıkarlarına uygun plan ve program geliştirmelidir. Bunlar şunu iyice kavramalıdır ki, ancak bu konuda gerekli özveriyi, inandırıcılığı ve güveni sağlamaları durumunda kendi kendilerine de hizmet etmiş olacaklardır. Bu koşullar sağlandığında, elbette Kürdistan halkından büyük yarar ve dostluk görecektir. Bu görevlerini yerine getirdikleri oranda, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi de kendileriyle genelde emperyalizme ve özelde faşizme karşı her türlü mücadele ortaklığına girmekten çekinmeyecek; faşist yönetim yıkılana dek, mücadele ve direniş ortaklığı içinde sonuna kadar birlikte yol almak olanaklı olacaktır. Bunun platformu ise halkların en geniş bağımsızlığı ve özgürlüğü için cephesel bir hareket geliştirmektir.

PKK hareketi bu konuda üzerine düşen görevi layıkıyla yerine getirmiştir. PKK hem teorik, hem de pratik adımlarıyla hiç de küçümsenmeyecek bir çaba içinde olduğunu dost güçlere kanıtlamış durumdadır.

Tarihte her sınıf, devrimi gerçekleştirmek için, bir yandan esas dostlarını artırırken, diğer yandan düşman arasındaki çelişkilere de yararlanmaya çalışmıştır. Başarılı politika sanatı bu konuda da gerekli duyarlılığın gösterilmesine bağlıdır. Düşman saflarındaki çelişkileri doğru bilince çıkarmayanlar, dolaylı müttefikleri de saptayamazlar.

“...*Cephe ve ittifaklar meselesinde genellikle işin olumlu yanlarıyla ilgilenilmesine, yani daha çok dost güçlerle ve bunda da en yakın dost güçlerle ilişkiler kasedilmesine rağmen, en az bunun kadar önemli olan bir sorun da düşman güçler veya düşmanla aynı strateji ve taktiği paylaşan güçler arasındaki çelişkilere yararlanma sanatıdır. Bunlar mutlak, değişmeyen ilişkiler değil, zaman ve mekan koşullarına bağlı olarak hızla değişen ilişkilerdir. Dönem*

*dönem dostun düşman, düşmanın ise dost konumuna geçtiği, dostlar arasındaki ilişkilerin sık sık değiştiği, bunların kendi aralarında yoğun ilişki alışverişinin olduğu unutulmamalıdır. Ne düşmanla ne de dostla aktif ilişkisi olan, tarafsızlaştırılması gereken ara güçler de cephe ve ittifaklar politikası içinde ele alınır. Bu konuda genel olarak işin, dostluk alanıyla kurulacak ilişkiler, tarafsızlık alanıyla kurulacak ilişkiler ve düşman alanıyla kurulacak ilişkiler olmak üzere üç yanı vardır. Cephe ve ittifaklar, her üç alandaki ilişkilerden yararlanma sanatıdır.*

*Sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren güç, cephe ve ittifaklar sorununu önündeki taktik soruna bağlı olarak ele alır ve bu ilişkisini zamana yayar. Dostluk veya tarafsızlık ilişkileri geliştirilirken, düz bir politika olamaz. Parti, düşman arasındaki çelişkilerden de yararlanmayı bilmelidir. Özellikle sıcak savaş içinde bulunan düşmanın iç çelişkileri büyük önem taşımaktadır. Geliştirilecek dostluk ve tarafsızlaştırma ilişkilerinin yanında düşman içindeki çelişkilerin incelenmesinde de hayati bir zorunluluk vardır. ” (Konferans Konuşmaları, Syf: 57)*

Düşmanın iç çelişkilerinden sonuna kadar yararlanmanın ideolojik mücadele açısından belki bir anlamı olmayabilir, ama politik mücadele açısından bu zorunludur. Başarılı bir politik faaliyette, sömürgeci burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki çelişkilerden yararlanmak kaçınılmazdır. Bu konuda bir örnek vermek gerekirse, geçmiş pratik mücadelemizde, yani PKK hareketinin gelişmesinde, AP-CHP arasındaki çelişkilerden ustaca yararlanan partimiz, 1975-80 yılları arasında çıkış yapmıştır.

Faşist-sömürgeci cuntanın iktidara gelmesiyle, Türk burjuvazisinin farklı kesimleri, askeri ve siyasi kanatları arasındaki çelişkiler muazzam boyutlara varmıştır. Siyasal partilerin kurulması sürecinde BTP ve diğer irili ufaklı birçok partinin kapatılması, SODEP ve DYP'nin seçimlere katılmasının engellenmesi gibi gelişmeler, bu çelişkilerin boyutlarını gösteren örneklerdir. Biz daha da derinleştirerek bu çelişkilerden yararlanmaya çalışırken, bazı küçük-burjuva çevreler ise ya bunlarla uzlaşmakta ya da bu çelişkilerin birer uzantısı durumuna dönüşmekle karşı karşıya gelmektedir. Türkiye solu-

nun geçmişte içine düştüğü hatalar günümüzde yeniden tekrarlanmaktadır. İçte bu çelişkilerden yararlanırken, dışta da ülke sathına ve Ortadoğu bölgesine ilişkin olarak emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkilerden, ABD ile AET arasındaki çelişkilerden gerektiği gibi yararlanmak ve bunları derinleştirmek gerekir. Özellikle faşist cuntanın ABD'ye göbekten bağımlı olmasının Avrupa'nın ciddi olarak rahatsızlanmasına yol açtığı gözden kaçırılmamalıdır.

Ayrıca Türk burjuvazisinin Yunan burjuvazisi ve sosyalist ülkelerle olan çelişkilerinden yararlanmayı dikkate alan bir politik faaliyet gereklidir. Bunların yanısıra sömürgeci devletler (özellikle üç sömürgeci devlet) arasında yoğunlaşan siyasal ve askeri çelişkilerden büyük oranda yararlanma olanakları vardır. Devrimin yararlanacağı etkenler konusunda Lenin şöyle der:

*“Kendinden daha güçlü olan bir düşman, ancak en son dereceye varan bir kuvvet gerilimi pahasına ve düşmanlar arasındaki en küçük yarığı, ayrı ayrı ülkeler burjuvazileri arasında, her ülkenin içindeki burjuvazinin çeşitli grupları ve kategorileri arasında en küçük çıkar çelişkilerinden ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsa da, sallantılı olsa da, koşula bağlı bulunsun da, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasa da, sayıca güçlü bir müttefiki kendi tarafına kazanmak için, en küçük olanaktan en büyük özen ve uyanıklıkla yararlanıldığı taktirde, yenilgiye uğratabilir. Bu gerçeği kim anlamadıysa, ne marksizmin, ne de genel olarak çağdaş bilimsel sosyalizmin zerresini anlamamıştır. Kim, oldukça uzun bir dönem içerisinde ve oldukça farklı politik durumlardaki gerçekleri pratikle tanıtlamamışsa, onlar; bütün ezilen insanlığı sömürücülerden kurtarmak için mücadele eden devrimci sınıfa yardım etmek için bu gerçeği uygulamayı henüz öğrenememişlerdir. Ve bu söylediklerimiz, siyasal iktidarın proletaryanın eline geçmesinden önceki dönem için nasıl doğrusa, sonraki dönem için de aynı ölçüde doğrudur.” (Lenin, Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, Syf: 75-76)*

Düşman saflarındaki bu çelişkilerden yararlanırken, uluslararası planda devrimin en temel müttefikleri olan (başta sosyalist ülkeler olmak üzere) dünyanın devrimci güçleriyle siyasal stratejimizin bir gereği olarak ilişkiler geliştirilmelidir. Politik çalışmalarda akıldan

çıkarılmaması gereken bir husus, düşman saflarındaki politik gelişmeler ve çelişmeleri tam kavrayabilecek bir politik bilinç düzeyine sahip olmak ve bu gelişmelere denk gelen adımlar atabilmektir. Bundan tam anlamıyla yararlanılmadan, devrimin başarısı tam güvence altına alınamaz. Bütün bunlardan ortaya çıkan sonuç şudur: Devrimde başarının yolu politika sanatını iyi uygulamaktan geçtiği gibi, başarısızlığın nedeni de nerede ittifak ve uzlaşma yapmak, nerede bunu reddetmek gerektiğini bilmemektir. Başarılı politika tam da bu konularda doğru tavır takınabilmek demektir.

### **Politik çizginin yönetimi yetkinleşmeli ve bütün çalışmalara egemen kılınmalıdır**

Önümüzdeki dönemde esas sorun, parti çizgisinin politik yönetiminin güçlendirilmesi ve yetkinleştirilmesidir. Çünkü bugün ve önümüzdeki dönemde karşı karşıya olduğumuz sorun, aslında politik anlayış kıtlığı ve doğru devrimci politikadan yoksun olma değil, daha çok bu politikayı örgütleyememe ve denetleyememe sorunudur. Belirlenen politikanın pratiğe doğru bir tarzda uygulanması zorunluluğu ve bunda kadroların rolünü Stalin şöyle dile getirmektedir:

*“...Partinin önderlik rolünün yalnızca direktif vermekle ifade edilemeyeceği, bilakis belirli makamlara, direktiflerimizi anlayacak ve bunları dürüstçe uygulayacak yetenekte kişileri oturtmakla da ifadesini bulacağı açıktır. MK'nin politik çalışması ile örgütsel çalışma arasında aşılmaz bir sınır çekilemeyeceğini belirtmeye bile gerek yoktur.*

*Herhalde hiç kimse, iyi bir politik çizgi saptamanın yeterli olacağını ve böylece meselenin çözümlendiğini iddia etmeyecektir. Hayır, bu, işin yalnızca yarısıdır. Doğru politik çizgi saptandıktan sonra, verilen direktifleri gerçekleştirebilecek, direktifleri kavrayabilecek, bu direktifleri kendi öz direktifleri olarak görececek ve hataya geçirebilecek yetenekte insanların sorumluluk almasını sağlayacak biçimde, görevli seçimi yapılması söz konusudur. Aksi halde politika anlamını yitirir ve boş gevezeliğe dönüşür.”* (Stalin, Bütün Eserleri,

Cilt 5, Syf: 165-166)

Bu açıdan, PKK'nin büyük acılar pahasına yaratılan politikasının hayata geçirilmesi, örgütlenmesi ve denetlenmesi bugün en önemli sorun olarak karşımızda durmaktadır.

Saflarımızdaki birçok kadro, devrimci-yurtsever politikanın kavranmasında oldukça gelişme sağlamıştır. Ancak bu durum anlayış ve kavrayış düzeyinde kalmakta; bundan pratik sonuç çıkarma ve pratik güce dönüştürmede, yani politikayı örgütleyip eyleme kaldırmada yetersizlikler ortaya çıkmaktadır. Yetersizliklerin başgöstermesiyle birlikte, (parti içinden ve dışından) diğer sınıf ve tabakaların saldırıları yoğunlaşmakta ve bunlar düşmanın açık saldırılarıyla birleşerek partiyi son derece zor bir duruma sokmaktadır. Mahalli ve merkezi düzeydeki politik yönetimde yetersiz kalmak hem düşmana, hem de diğer sınıf ve tabakalara büyük fırsatlar vermekte; ayrıca parti içinde de bu zayıflıklardan yararlanma yoluyla partiyi yıkma çabalarının ortaya çıkmasına yol açmaktadır.

İşte bu çabaları etkisiz kılmak ve boşa çıkarmak için politik yönetimin güçlendirilmesi, politik çizginin etkin, doğru örgüt çalışmaları ve uygun eylemlerle birleştirilmesi ve tüm bunların da sağlıklı ve duyarlı bir denetimle takviye edilmesi ve güçlendirilmesi gerekmektedir. Bu anlamda eğer politik yönetim geliştirilip güçlendirilmek ve hayata geçirilmek isteniyorsa, her şeyden önce örgütsel yönetim, örgütsel çalışma ve denetlemenin gerçekleştirilmesi zorunludur. Ne kadar doğru ve denetleyici etkinliği olursa olsun, politik yönetim işlevsiz kalmak istemiyor ve her türlü saldırıyı boşa çıkarmak istiyorsa, parti çizgisini hayata geçirmede bunun gereklerini kapsamlı olarak ele almalı, geçmiş hata ve eksikliklerden dersler çıkararak bu temelde mücadeleyi daha da geliştirmeli ve bütün bunları da güçlü bir denetimle birleştirebilmelidir. Günümüzde politik yönetimin en ciddi sorunu işte budur.

Yüzyıllardan beri politikadan ve devrimci politikalar yürüten önderlerden yoksun bırakılan halkımızın bu tarihsel eksikliğini güçlü politikalar ve politikacılar yaratmakla giderebiliriz. Bu nedenle devrimci politika kurallarını, tarihte görülen Hammurabi yasalarını, ilk çağdaki Yunan ve Roma yasalarını, Hıristiyanlık ve Müslüman-

lıgın ilk doğuş yıllarındaki kurallar ile modern çağda Fransız ve Rus devrimlerinin içinden geçtiği devrimlerin genel politik kural ve yasalarını yeniye göre daha ince ve daha sert olmak kaydıyla ülkemizin ulusal direniş gerçekliğinde de yaratmak gerekir. Devrimimiz, hemen hemen tüm uygarlık tarihi boyunca halkımızın aleyhinde gelişen, halkımızı kendisi olmaktan çıkarıp çağdışı bir yaşama itmek isteyen baskı, sömürü ve yok etme sistemlerini parçalayarak, bunun yerine çağdaş insanlığın içine girdiği doğrultuyu halkımız için olanaklı kılacak her şeyi gerçekleştirmelidir. Bunu gerçekleştirmek için elden gelen her şey yapılmalı, gerek uzun vadeli stratejik amaçlarımız, gerekse güncel adımlarımız bu görevi mutlaka karşılar nitelikte olmalıdır. Çalışmalarda rahat ve emin olmanın yolu, bu konuda atılmış adımların başarısına bağlıdır.

Kürdistan'da her parti ve yurtseverler böyle bir konuma erişmek için tüm yeteneklerini ayaklandırmalı, geri ve yetersiz yönlerine karşı savaş açmalı, bu eksikliklerden arınmak için gereken coşkuyu gösterebilmeli ve yaratabilmelidir. Zorluklar dünyasının tanınmaz hale gelen (birey ve toplum düzeyinde) kişiliksiz ortamından insanca özlemlerimizin gerçekleşeceği özgürlükler dünyası ortamına girmek için, hiçbir engel devrimciliğimizi durduramayacaktır. Denilebilir ki, Kürdistan halkının her halktan daha çok politika adamının ve politik kişiliğin özlü bir tarzda yaratılmasına ihtiyacı vardır.

Tarih, atomlarına dek çözülmüş halkımızın tüm öğelerini partimizin önderliğindeki ulusal-demokratik cephenin safları arasında adeta mozayikler gibi yerli yerine yerleştirme görevini günümüzde artık gündemimize koymuştur. Tam bir kaos içinde kendisine dahi ihanet ettirilmiş bu öğeler ustaca biraraya getirildiğinde, tüm insanlarımızın arzuladığı ve haklı olarak gurur duyabileceği özlenen dünyalarına kavuşmuş olacaktır. Bu, her şeyin temelinde yer alan başlıca görev olduğu kadar, bizi her şeyimizi yeniden yaratmaya götürecek olan en onurlu ve zevkli uğraştır.

Partimiz bu görevi başarmak için, faaliyetlerini her şeyden önce örgütlenme alanında yoğunlaştırmalıdır. Bugün önümüzdeki cananıcı sorun örgütlenme sorunudur; bu sorunun çözümlenmesi ve parti çizgisinin hayata geçirilmesi temelinde, partimizin önderliğindeki

halkımız, ulusal kurtuluş yolunda büyük bir savaş verebilecek, bu temelde de düşmanın her türlü saldırı politikaları ile onun inceltmiş biçimlerini yerle bir edebilecektir.

## ÖRGÜTSEL SORUN VE GÖREVLERİMİZ

### Sorunun konuluşu

PKK bugün yükselttiğı direniş mücadelesi ile Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini tarihindeki en gelişkin düzeyine ulaştırmış; her türlü engele rağmen, halkımızın mücadelesini çağı ulaştırmayı başarmıştır. PKK'nin mücadele hedefleri bakımından, bu durum aynı zamanda bir dönemin kapanıp yeni bir dönemin açılması anlamına gelmektedir. Büyük kayıplar ve acılar pahasına başarıyla kapatılan geçmiş dönem, halkımızın mücadele tarihine kader belirleyici bir dönem olarak geçecektir. Ancak söz konusu belirleyici niteliğe rağmen, bu dönem, bağımsız ve demokratik bir toplum yaratma görevini önüne koymuş olan Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi için henüz başlangıç aşamasını teşkil etmektedir. Kürdistan'da sınıfsız bir toplum yaratmayı amaçlayan PKK için ise bu ancak böyle bir mücadeleye atılan ilk adımlar anlamına gelebilir.

Anlaşılacağı üzere, başarıyla tamamlanan her dönemin ardında,

görevleri ve dolayısıyla sorunları bakımından daha yüklü yeni bir dönem açılır. Bu gerçek, asgari düzeyde bile çözümlenmiş yığınla ulusal ve toplumsal sorunla yüklü olan Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi için çok daha fazla geçerlidir. Nitekim 12 Eylül askeri-faşist darbesi ile yeni bir dönemin içine giren Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ve onun önder gücü PKK, 1979'dakilerle kıyaslanmayacak ağır sorunlar ve görevlerle yüz yüzedir.

PKK'nin karşı karşıya bulunduğu sorunları bu denli ağırlaştırın nedenlerin başında, halkın henüz uyanıp bilinçlendiği, partileşmenin henüz ilk adımlarının atıldığı, dolayısıyla ilişkilerinin henüz çok dar ve kendisinin de son derece tecrübesiz ve eğitimsiz olduğu 1979'ların tersine, bugün Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin hem olanakları, hem de zorluklarının bu yıllarla kıyaslanmayacak ölçüde artmış olması gelmektedir. Ulusal ve sınıfsal bilince ulaşan kitlelerin bugün milyonlara varması, bu bilinçlenme olayının işkence ve acılarla kazanılan deneylerin yaşanmasına yol açan büyük bir direniş mücadelesi içinde gerçekleşmesi, yaratılan teslimiyet ve kaçış gibi olumsuzluklara rağmen, bu direniş mücadelesini bizzat yürüten ve yöneten partimizin gücünün üstünde görevlerin altına girerek bundan başarıyla çıkması, hem nicelik ve hem de nitelikçe geçmişte tasarlanamayacak ölçüde kadro birikimini sağlaması, sert bir mücadele içinde bu kadroları eğitip çelikleştirmesi, diğer parçalardaki yurtsever Kürt hareketleri ve egemen ulus devrimci-demokratik güçleriyle ilişkiler başta olmak üzere gerekli dış bağlantıların kurulup geliştirilmesi yeni dönemde başarılan görevlerdir; bütün bunların başarılanması devrimin olanaklarını son derece arttırmıştır.

Ancak mücadelemizin artan bu olanaklarına karşılık, parti hareketimiz bugün 1979'larda karşılaşmadığı veya o dönemde avantaj olarak değerlendirilebilecek birçok dezavantajla yüz yüze bulunmaktadır.

Her şeyden önce, geçmişte düşman birçok bakımdan Kürdistan'da ortaya çıkan gelişmeleri karşılayabilecek durumda değildi. Başlangıçta pek ciddiye almadıkları bu gelişmeler karşısında hazırlıksız yakalanan sömürgeciler, hareketimizin üzerine örgütlü bir biçimde yürüyemiyor, devrimci hareketin yararlandığı birçok

hatalar yapıyor ve gelişmeler karşısında etkin bir konum elde edebilmek için sağlamaya çalıştığı burjuva güçler arasındaki birliği bir türlü sağlayamıyorlardı.

İkincisi, partimiz ülkede ve halkla yakın bağlar içinde bulunuyordu. Bu nedenle yetersizlikleri ne olursa olsun, kitleler arasındaki çalışmasında ciddi sayılabilecek sorunlarla karşılaşmıyordu. Ama bugün hem düşmanın, hem de partinin içinde bulunduğu durumda köklü değişiklikler meydana gelmiştir. Sömürgeciler bugün geçmişteki tecrübesizliklerini ve hazırlıksızlıklarını önemli ölçüde aşmışlardır; eskisi gibi sık hata yapmadıkları gibi devrimci harekete bilinçli darbeler vurmaya çalışmaktadır. Ayrıca düşman geçmişte acısını çok çektiği kendi içindeki çatlaklığı geçici ve zorla da olsa kısmen gidermiş ve gücünü tek merkezde yoğunlaştırmayı başarmıştır.

Partimiz ise geçmişte ülkede ve halkla iç içe bulunmasının doğurduğu engin olanaklardan bugün önemli oranda mahrumdur. Partinin ülke içinde yaşaması büyük bir sorun haline gelmiştir. Partimizin sempatanları ve en sıradan taraftarları bile sürekli bir biçimde ölüm tehditi altında tutulmaktadır. Bu nedenle, partimiz, önemli oranda dışarıya taşırılmış bulunduğu varlığını ülke içinde yeniden örgütleyebilmek için büyük bir savaşım vermektedir. Sömürgecilerin ağır baskı ve işkenceler uygulayarak kitlelerin partiyle olan bağlarını koparmada kısmen de olsa başarı sağlaması nedeniyle, hala son derece geniş olan partinin sempatan ve taraftar çevresiyle ilişki kurabilmek ciddi bir örgütlenme sorunu haline gelmiştir.

Saydığımız bu nedenlerden ötürü, partinin geçmişte var olmayan, ama bugün aşılması özel ve güçlü çabalar gerektiren sorunlarla yüz yüze geldiği açıktır. Bu nedenle sorunu ağırlaştırın etkileri ele almakta olduğu gibi, çözüm yolları önerirken de hem elverişli, hem de elverişsiz koşulları birlikte değerlendirmek zorundadır. PKK'nin karşı karşıya bulunduğu sorunlar esas olarak gelişme sorunlarıdır ve bu da kendisini en fazla örgütlenme sorununda ortaya koymaktadır. Sorunun önemi her şeyden önce önümüzdeki dönemin belirleyiciliğinden kaynaklanmaktadır. 1979'larda hareketimizin temel sorunu, kitlelerle bağ kurabilmiş, uygun mücadele taktikleriyle donatılmış ve savaşmaya hazır bir partinin, kısaca öncünün



yaratılması sorunuydu. O dönemde yapılan tüm hazırlıkların ana amacı buydu. Ama bu amaca artık önemli oranda ulaşılmıştır. Yürütülen söz konusu çalışmalar ve mücadele temelinde öncü kazanılmış, kitlelerle gerekli bağlar kurulmuş, sıcak bir mücadele içinde kitleler deneyden geçirilmiş, partiye olan destekleri kesinlik kazanmıştır. İşte bu temelde parti nihai zaferin gündeme girdiği yeni bir aşamaya gelmiştir. Açık ki, yeni dönem artık partinin yaratılması dönemi değil, yaratılmış olan partinin dönemin koşullarına uygun olarak örgütlendirilip kitlelerin nihai zafer için ayağa kaldırılması, kısaca zafere gitme dönemidir.

Partinin sorunlarını ağırlaştıran temel etken işte budur. Kuşkusuz zafere yönelen bir partinin sorunları son derece ağırdır. Dolayısıyla parti çocukluk ve gençlik dönemini aşarak, olgunlaşmış bir parti durumuna gelmek zorundadır. Olgunlaşma dönemi sorunlarının ciddiyetinden ötürü, çözümü de olgun kadro çalışmasını gerektirir. Bu dönemde çocukluk ve gençlik hastalıklarına yer yoktur. Bu noktada partimizin 1979'lara kıyasla her alanda katettiği gelişmelere bakarak, sorunların altından kalkmada bu gelişmelerle yetinmenin veya bunları yeterli görmenin vahim bir hata olacağını belirtmekte yarar vardır. Çünkü 1979'larda hata ve eksiklik olarak tespit edilen sorunlar önemli oranda aşılmıştır. Ama mevcut yapı çok daha gelişmiş bir yapıyı zorunlu kılan önümüzdeki direniş mücadelesini karşılamakta yetersizdir. Daha somut olarak, partimizin belirlediği ve bugün esas olarak bir ulusal kurtuluş cephesinin yaratılmasında ifadesini bulan siyasal çizgisini hayata geçirmek için yeterli örgütsel yönetim ve gücü elde etmek büyük önem taşımaktadır. Bunu elde etmek için ise örgütsel sorunların hem kapsam hem de nicelikçe kavranması ve çıkarılan sonuçların doğru bir biçimde hayata geçirilmesi gerekmektedir. Bu noktada her şeyi birbirine karıştırmamaya özen gösterilmelidir. Tartışmaya sunulan husus pratikte sınanmış ve doğruluğu kanıtlanmış olan parti ideolojisi, siyasal çizgisi, genel talimat ve planları değildir. Çözüm bekleyen sorun her alanda çerçevesi belirlenmiş olan parti çizgisinin nasıl hayata geçirileceği, nasıl örgütlendirilip eyleme dönüştürüleceğidir. Bu sorun kısmen 1979'larda da vardı. Günümüzdeki kadar olmasa da, örgütlenme sorunu

o zamanda önemli bir sorundu ve çözümlenmemesi partiyi ağır bir kriz içine sokmuş, neredeyse katliamla tasfiye olma gibi bir durumla karşı karşıya getirmişti. Önder kadroların gerekli düzeyde örgütlenmesinin başarılmasının yarattığı tahribat ve tehlikeler, partinin imhaya uğramasının da ötesinde tüm halkın varlığını tehlikeye sokan özellikteydi. Eğer bugün durum böyle sonuçlanmamışsa, bu bütünüyle acımasız bir direnme ile mümkün olmuş; kısmen de başlangıçta küçük olan hareketin düşman tarafından fazla hesaba katılmaması ve bazı tesadüflerden kaynaklanmıştır.

Ama bilinmelidir ki, partiyi sözü edilen vahim duruma düşüren hata ve eksikliklerle mücadele zamanında gündeme alınıp başarılamazsa veya sorunun çözümü bu hata ve eksiklikleri günümüzde bile sürdürenlerin ellerine bırakılsa, hareketi bekleyen akıbetin ağır bir yenilgi olacağını kestirmek hiç de zor olmayacaktır. Bu nedenle dışarıdaki en büyük mücadelelerden biri de bu hata ve eksikliklere karşı verildi. Bu mücadelenin herkes tarafından yeterince anlaşıldığı söylenemez. Partimizde özellikle bazı unsurların bu mücadelenin gerekliliği ve içeriğini anlamamakta ısrar ettikleri gözlemlenmektedir. Bu ciddi bir tehlikedir. Söz konusu tutum sahiplerinin devrimci sıfatını korumalarının bile içeride ve dışarıda nasıl bir direniş sonucu mümkün olduğunu bilmeyen ucuz bir yaşam içinde buldukları anlaşılmaktadır. Hareketi bir yıkımın eşğine kadar getiren hata ve eksikliklere karşı umursamazlık içinde olmak, bunlara karşı ciddi bir mücadele yürütmek en affedilmez tutumların başında gelmektedir. Eğer gelecekte daha korkunç yıkımlar ve katliamlara uğranılmak istenmiyorsa, bu tutuma karşı acımasız olmak ve giderek gelecek dönemin ağır görevlerine hazırlıksız yakalanmamak için her alanda donanımı daha da güçlendirmek zorunludur.

Geçmiş dönemde kitlelerle bağını direniş temelinde deneyden geçiren, derinliğine bir kadro birikimini sağlamada ve yine kadrolarını direniş temelinde örgütlemeye önemli oranda başarı sağlayan partimizin önümüzdeki dönemde Boşevikleşmesini tamamlaması ve zafere yürüyen bir aygıt haline gelmesi için, önündeki sorunlar ve engelleri mutlaka aşması gerekmektedir. Kuşkusuz bu sorunların bilince çıkarılmasında önemli mesafeler alınmıştır. Buna rağmen

men, başlangıçta küçük görünse de var olan bazı sorunlar ve engellerin ortaya konulmasında ısrar edilmezse, şimdi önemsiz gibi görünen durumun gelecekte bize çok zarar verebilecek bazı eğilim ve tiplerin ortaya çıkmasına yol açacağı bilinmelidir. Bunun belirtileri az değildir. Özellikle bu konuda geçmişten fazla ders almayan, bunun da ötesinde toplumdaki mevcut olumsuzlukları meşrulaştırmaya ve hatta önümüzdeki döneme taşırmaya çalışan bazı unsurların tutumunda somutlaşan ve geleceğin görevlerinin çözümünde bizi başarısızlıklar ve yetersizliklerle yüz yüze getirecek olan tehlikeli bazı belirtiler mevcuttur. Ortaya çıkan bu belirtiler bazı kişilerle sınırlı olsa da, bunun tehlikesini görüp gösterebilmek, yukarıda sözünü ettiğimiz nedenlerden ötürü büyük önem taşımaktadır. Her şeyden önce, bu, mevcut kazanımlarımızı ve gelecekteki başarılarımızı tehlikeye düşüren söz konusu durumu bertaraf etmek, çok zor elde edilmiş olan kazanımlarımızı korumak ve gelecekteki ağır yenilgilerin tohumlarının daha bugünden ekilmesini önlemek için zorunludur. Kısacası hata ve yetmezliklerimize ve bunları sürdürmekte ısrar edenlere karşı amansız bir tutum takınılmazsa, bunun da ötesinde parti kadroları parti yaşamına sahip çıkmada yeterli duyarlılığa kavuşturulup zafere yürüyen bir partinin üyeleri haline getirilmezlerse, elde edilen kazanımların boşa çıkarılması tehlikesi vardır. Çünkü gerek elde edilen kazanımların korunması, gerekse yeni kazanımların elde edilmesi Bolşevik ruhta bir parti yaşamının hayat bulmasıyla mümkündür. Oysa bugün partinin gövdesini teşkil eden birçok değerli kadronun yetersizlikleri, duyarsızlıkları ve saflıkları, onları partiye sahip çıkma ve görevlerini gerçekleştirmede ciddi başarısızlıklarla karşı karşıya bırakmaktadır. Ayrıca gerek partinin kitlelere ve gerekse kitlelerimizin partiye yaklaşımında birbirini yeterince anlayamama, birbirine yeterince doğru yaklaşmama, bu nedenle birbirlerinin olanaklarından yeterince yararlanamama ve yeterli dayanışma içinde olamama gibi yetersizliklerin varlığı bir gerçektir. İşte bu durumlar varmamız gereken düzeye ulaşmamızı engellemekte, daha da ötesi bizi muazzam ölçüde geriletken etkenler olmaktadır.

Yukarıda belirtilen durumların yanısıra, başka birtakım husus-

larda da önemli yetersizlikler ve hatalar vardır. Bunların başında dış ilişkilerdeki yetersizliklerden söz etmek gerekir. Hem kendi dışımızdaki güçlerle ve hem de diğer ülkelerin devrimci ve ilerici güçleriyle ilişkilerde, bu alandaki olanaklarımız sistemli ve örgütlü bir çabayla değerlendirilemediğinden, söz konusu ilişkilerden kazanabileceğimizin çok azını ve ancak basit bir biçimde elde edebilmekteyiz. Diğer bir sorun ise çalışmaların iyi planlanamaması ve örgütlenememesinden ötürü, birçok yönden uğradığımız değerli kayıplardır.

Bir dönemin kapanıp daha yüklü görevler ve daha geniş olanaklara sahip olan yeni bir dönemin açıldığı günümüzde, partimizin önünde duran sorunlar genel hatlarıyla işte bunlardır. Bu sorunların büyük bir aydınlıkla bilince çıkarılması, bilince çıkarıldığı oranda da güçlü bir örgüt çalışmasına yönelmesi artık kaçınılmaz bir görev haline gelmiştir.

Bugün örgüt sorunu denildiğinde kavranması gereken şey, birçok faaliyetimizin örgütlenme konusundaki yetersizliklerimize, sistemsizliğimize ve plansızlığımıza çarpıp dağılması, çok güçlü olanaklarımızın örgüt biçiminde yoğunlaşamamasıdır. Bu örgüt boşluğu kendisini en üst düzeyden en alt düzeye kadar bütün bir parti zemininde hissettirmektedir. Elbette partimiz güçlü bir siyasal çizgiye, güçlü bir kadro birikimine ve yine güçlü bir kitle desteğine sahip olma anlamında vardır ve bunlar çok önemli kazanımlardır. Ama bütün bunların örgüt biçiminde yoğunlaşması yoktur ve partimizin bu yanı eksiktir. Ancak bu durum bir türlü yeterince görülememekte ve bilince çıkarılamamaktadır. Oysa partimizi parti yapan bütün bu değerlerin örgüt silahı ile tamamlanması hayati önem taşımaktadır. Çünkü Lenin'in dediği gibi, “Proletarya, örgütü olmadığında hiçbir şeydir. Örgütü olduğunda ise her şeydir.” Proletaryanın tarihsel rolü örgütleyiciliğinde yatar. Tüm bu değerlendirmeler Kürdistan toplumu için yüz kat daha geçerlidir. Böylece canalcı ve vazgeçilmez bir sorunu görmemek, görüp de gereklerini yapmamak kabul edilemez.

Sözü edilen örgütsel boşluğu gidermek, bugün en temel sorunumuzdur. Bu konuda sahip olduğumuz olanaklar, ülke bir yana, bölge çapında bile çok az örgütün sahip olabildiği ölçüde zengindir. Sorun

hazır ve birikmiş haldeki bu malzemenin inşaatı yükseltmek için nasıl üst üste konulacağıdır. Bunun için her şeyden önce merkezden en alt düzeye kadar tüm kadro ve sempatizanlardaki bilinçlenmenin slogan düzeyinde kavranmasından sakınılarak sorunun doğru kavranılıp çözümün güçlü bir biçimde özümsemesi gereklidir. Kısaca örgüt konusundaki eksikliğimizin bilince çıkarılması dayatıcı bir önem kazanmıştır. Dolayısıyla Parti Önderliği başta olmak üzere, tüm parti kadro ve sempatizanlarının soruna sahip çıkarak, çözümü için gerekli olan her şeyi gerçekleştirmesi gerekmektedir. Çünkü ulusal ve toplumsal kurtuluş amacıyla halkımıza götürebileceğimiz bunun dışında herhangi bir araç yoktur.

### **Örgütsel geçmişin kısa bir değerlendirmesi**

PKK hareketi, emperyalizme bağımlı Türk kapitalizminin yeni sömürgecilik bağımlılığının bir gereği olan derinliğine sömürüye açılma ve yeni kaynaklar yaratma politikasının bir sonucu olarak, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan üzerindeki tecrit çemberini kaldırması ve ülkemizi sömürgeci kapitalizme açmasıyla oluşan modern sosyal zemin üzerinde, proletaryanın oluşmasına doğrudan bağlı olarak ortaya çıktı. Ulusal kurtuluş hareketimiz ve onun önder gücü olarak partimizin şekillendiği objektif ortam, aynı zamanda Türkiye kapitalizminin yeni sömürgecilikten kaynaklanan ağır bir bunalım içinde bulunduğu, bunalımdan çıkış olanağının olmadığı ve sosyal gelişmeler sonucunda sınıf çelişkilerinin bir hayli yoğunlaştığı bir ortamdı. Subjektif ortam ise bütün sınıf ve tabakaları birleştiren kemalizmin bu işlevini hemen hemen yitirip marksizm-leninizmin Türkiye'de yoğun olarak tartışılmaya başlanması gibi özellikler gösteriyordu. Kürdistan'da ilkel milliyetçilik kesin olarak yenilgiye uğramıştır; yeni sosyal zemin üzerinde ideolojik ve politik olarak gelişmek isteyen küçük-burjuvazi, sınıfsal yetersizliğinden dolayı bir türlü buna güç getirememektedir. Dünya genelinde ise hem emperyalizmin bunalımları ve hem de sosyalist ülkelerle ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesi kendisini bölge üzerinde daha fazla hissettirmektedir.

Elbette ki, bu etkenler olumlu ve olumsuz yanlarıyla hareketin oluşumuna da yansıtacak ve onun yapısını önemli oranda koşullandıracaktı. Kürdistan'daki sınıflaşmanın kendi iç evrimiyle değil, katı sömürgecilik koşullarında gerçekleşmesi, ülkemizdeki sınıf hareketlerinin modern ölçüklere ulaşmasını, bunun da ötesinde kendi ulusal ve toplumsal rollerini doğru bir biçimde tespit edip gerçekleştirebilmesini engellemişti. Sömürgeci Türk kapitalizmi iradesi dışında oluşturduğu modern toplumsal zemini çarpıtmak ve daha ağır koşullarda kendisine tabi kılabilmek için asimilasyon, ulusal imha ve kapitalizmin tüm yozluklarını da beraberinde getirmiş; bu yapıyı topluma egemen kılmak için karşı-devrimci zoru her alanda alabildiğine arttırmıştı. Her türlü kapitalist gelişmenin doğal bir gereği olarak, sömürgeci Türk kapitalizmi de feodalizmi sınırlı ölçüde çözmek zorunda kalsa da, bu toplum biçiminin üstyapı kurumları olan aşiretçilik, kabilecilik ve dinsel gericilik tasfiye edilmemiş, tersine ömrü zorla uzatılmıştı. Bu durum ise böylesi bir ortamda oluşan işçi sınıfını bir yandan sömürgeciliğin ulusal ve toplumsal baskı ve sömürüsüne, diğer yandan aşiretçi-feodal yapının çağ dışı etkilerine maruz bırakmaktaydı. Ama objektif zemindeki bu olumsuzluklara rağmen Kürdistan işçi sınıfının doğuşuyla birlikte kendisini dev gibi ulusal ve toplumsal görevlerin çözümüyle yüz yüze buldu. Onun görevi esas olarak devrimci bir ulusal kurtuluş hareketinin yaratılmasına her alanda öncülük etmek biçiminde somutlaşıyordu. Bu görev benzer ülkelerde geçmiş dönemlerde daha çok burjuvazi tarafından gerçekleştirilmesine ve günümüzde yine burjuvazinin önemli katkılarıyla başarılmasına rağmen, Kürdistan'da feodal-kompradorların sömürgeciliğin doğrudan uzantıları durumuna gelmelerinden ötürü, bu sınıfın ancak ulusal kurtuluşa aşırı düşmanlığından söz edilebilmekteydi. Gerek sömürgeciliğe, gerekse feodal-komprador yapıya bağımlılığı nedeniyle, Kürt küçük-burjuvazisi de devrimci bir ulusal kurtuluşçuluğa yanaşmamaktaydı. İşte bütün bu nedenlerden ötürü, işçi sınıfı, gerek sınıf olarak ulusal kurtuluş hareketini geliştirme ve gerekse ulusal kurtuluşu olumsuz yönde etkileyen bu koşullarla birlikte tarihin önüne yığıldığı tortuları temizleme ve çağdaş bir dünyaya kavuşma göreviyle baş başa kalmıştır.

Ancak bütün bu olumsuzluklara rağmen, Kürdistan işçi sınıfının böylesi görevlerin altından kalkmasına yardım edecek olumlu bir zemin de vardı. Her şeyden önce, dünya ölçüsünde reformizm ve revizyonizmin tüm zararlarına rağmen, marksizm-leninizm işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerine yol göstermeye devam ediyordu. Ortadoğu'da sosyalizmin etkinliği artıyordu ve ulusal kurtuluş hareketleri devrimci bir kabarış halindeydi. Türkiye'de gerek burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki, gerekse burjuvazi ile halk arasındaki çatlaklar artmıştı. Giderek çatışmaya dönüşen bu çelişkiler Kürdistan üzerindeki katı egemenlik sisteminde de çatlakların doğmasına yol açıyor ve ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesi için elverişli bir zemin yaratıyordu. Kemalizmin tüm sınıfların ideolojisi olmadığı, aksine işbirlikçilerin bayrağı haline geldiğinin anlaşılmasından sonra, artan ideolojik parçalanmışlıktan da yararlanarak Türkiye'ye giren marksist-leninist literatür, sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva eğilimlerin olumsuz etkilerine rağmen, Türkiye devrimci hareketi için olduğu kadar ve hatta ondan da çok Kürdistan ulusal ve sosyal kurtuluş hareketi için gerçek aydınlanma kaynağına kavuşma gibi eşsiz bir olanak yaratıyordu. Kürdistan'daki objektif gelişmeler toplumsal yapı üzerindeki feodal etkinliği tamamen kırmaya da, katı dinsel ve aşiretsel görüşlerin etkisini önemli oranda kırmış ve kişilerin özgür hareket etme olanaklarını artırmıştır. Kısaca klasik toplum yapısında belli bir çatlaklık ve bu çatlaktan yararlanma olanağı doğmuştu. Yenilgiye uğrayan ilkel milliyetçilik kitleler üzerindeki itibarını yitirmişti. Küçük-burjuva milliyetçiliği de çıkış yollarını gösterebilecek durumda değildi.

İşte böylesi objektif ve subjektif bir ortamda şekillenen Kürdistan'daki proleter eğilim, gerek Kürdistan gerçekliğinin doğduğu ihtiyaçların, gerekse marksist-leninist örgütlenme ve mücadeledeki gelişme seyrine bağlılığın bir gereği olarak, işe bir ideolojik durum yaratarak başlamak, daha sonra ideolojik mücadeleden örgütsel ve siyasal mücadeleye varmak zorundaydı.

Kürdistan gerçekliği, yüzyıllardan beri süregelen sömürgeci egemenlik tarafından kendi benliğine yabancılaştırılmış, kendi öz çı-

karlarını dile getiren düşünce ve politika alanından başta zor olmak üzere çeşitli yöntemlerle uzaklaştırılmış ve çağdaş gelişmelere açılması engellenmiş olan bir ülke ve halk gerçekliğidir. Kürdistan'da kitlelerin aktif yurtsever politik hareketlerinin olmaması, politik alanda tam bir bilinçsizlik ve durgunluğun egemen olması, bağımsız bir ideolojik yapılanmayı ve buna dayanarak hem sömürgeciliğin halkımızın varlığını inkar eden, ulusal ve toplumsal varlığımızı imha etme politika ve uygulamalarını meşru gösterip bizi egemen ulusun sosyal yapısı içinde eritmeye çalışan resmi ideolojisine, hem de sömürgeciliği meşrulaştıran sosyal-şovenizm ile ulusal kurtuluş hedeflerimizi çarpıtın reformist yerel milliyetçiliğe karşı çetin bir ideolojik mücadeleyi zorunlu kılıyordu.

Bu amaçla 1973'lerden itibaren, daha çok yoksul köylü kökenli ve içinde Türkiyeli bazı seçkin enternasyonalist kadroların da yer aldığı bir grup Kürdistanlı sorumlu devrimci tarafında, bilimsel sosyalizmin özümsemesi ve toplumun sert bir eleştiriye tabi tutularak, tarihinin, sosyal ve siyasal yapısının bilimsel sosyalizmin ışığında devrimci bir yoruma ulaştırılması amacıyla teorik bir çalışma başlatıldı. Esas olarak 1976'larda tamamlanan bu teorik çalışma ve ideolojik mücadele dönemi, bir grup faaliyeti çerçevesinde ulusal kurtuluşu ideolojik planda etkileyen görüşleri hedef aldı. Bu alanda mücadele edilmesi gereken iki ana akım vardı. Bunlardan birincisi, egemen ulus milliyetçiliğinin sol içinde uzantısı olan ve daha çok orta-sınıfların çıkarlarını dile getiren sosyal-şovenizmdi. Bu akımın Kürdistan'daki işlevi, yabancılaşma ve inkarcılığı özümsemiş Kürt küçük-burjuva tabakalara dayanarak, bilime açılmış beyinlerde ince yöntemlerle sömürgeciliği meşrulaştırmaktı. İkinci akım ise daha çok Kürt küçük-burjuvazisinin öncülük ettiği, esas olarak Kürt egemen sınıflarının ayrıcalıklarını sağlama bağlamayı hedefleyen, bu amaçlarını ince bir milliyetçilikle maskeleyen, aslında modern sınıf ve tabakaların anlayışlarıyla çelişen ve hatta giderek bu alanda ciddi bir engel haline gelen reformist-teslimiyetçi yerel milliyetçilikti. İşte halkımıza ve işçi sınıfımıza yanlış görüşler empoze eden ve onları gerici sınıfların çıkarlarına tabi kılan bu anlayışlarla mücadele etmek ge-

rekiyordu. Belirlenen bu hat doğrudu; hem marksist-leninist literatüre, hem de uluslararası gelişmelere uygundu.

Kürdistan'da proletarya eğiliminin grup faaliyetleri, Türkiye sol hareketinin gruplaşmaları içinde oluştu. Bu dönemde Türkiye sol hareketleri legal bir ortamda ve daha çok dernek, gazete vb. araçlar etrafında örgütlenmekteydi. Bu durum genellikle reformist görüşlerin sol yelpaze içinde etkin olmalarına yol açmıştı. Ayrıca kemalist ideolojinin katmerli izlerini yaşayan bu ilerici kesimler, Kürdistan sorununa kemalizmin “misak-ı milli” anlayışını sol elleriyle uyguluyorlardı. Bu yüzden proleter eğilimin ortaya çıkışını ciddiye almadıkları gibi, ilişki arama zeminini de ortadan kaldırmışlardı.

Dışta ise dünya çapında sosyalizm zemininde bir karmaşa mevcuttu. Proleter eğilimin şekillendiği dönemde, özellikle Ortadoğu alanında orta tabakalar desteklenmekte ve emperyalizme karşı “barışçıl denge” politikası savunulmaktaydı. Sosyalist sistemin emperyalizme karşı izlediği barışçıl politika, Türkiye sosyalist hareketi içinde küçük-burjuva reformizminin etkinliği, Kürdistan'daki olumsuz zemin gibi bütün bu etmenler biraraya getirildiğinde, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin ideolojik oluşum sürecinde karşılaştığı zorluklar kendiliğinden görüleceği gibi, atılan bu adımın tarihsel önemi de anlaşılacaktır.

1977'lerin sonlarına kadar çabalar daha çok kitle eylemine fazla bağlı olmayan ideolojik araştırma ve incelemeyle sınırlıydı. Yani hareket ideolojik düzeydeki gelişimini temel almıştı. İdeolojik oluşumun ağır bastığı başlangıç yıllarında, politik ve örgütsel yön talî planda kalıyordu. Öncünün kazanılması aşaması olan bu dönemde esas faaliyet devrimci teorinin oluşturulması ve propagandayla devrimci çevrelere yayılmasıydı. Dolayısıyla kitlelere yönelik bir politik faaliyet yoktu. Ancak kitlelere yönelik sınırlı bir ajitasyon söz konusuydu. Kısaca bu dönemde temel çalışma biçimi teorik çalışma, mücadele biçimi ideolojik mücadele, yöntemi ise propagandaydı. Oluşturulan grup araştırma, inceleme ve propaganda grubu olarak adlandırılabilir. Yürütülen faaliyetin bir yönü bu olurken, diğer yönü de çeşitli sapmalara karşı doğru temelde düşüncede karşılık vermeydi.

Gerek katı inkarcı burjuva milliyetçi görüşler, gerekse bunların daha da inceltilmiş biçimleri olan sosyal-şoven görüşler ile ülkeyi olduğundan daha değişik tahlil eden ve bu tahlillere bağlı olarak devrime yönelme yerine uzlaşmayı tercih eden yerli küçük-burjuva milliyetçiliği, yine bu görüşlerin diğer bir benzeri olan ve özellikle Kürdistan'ın diğer parçalarından kaynaklanan yarı-feodal, yarı-burjuva milliyetçi görüşleri tanıma, bu yanlış görüşlere doğru ideolojik ve teorik tespitlerle karşılık verme bu dönemin temel faaliyet biçimlerinden birini teşkil etmekteydi.

Başlangıçta ruşeym halindeki bu gelişmelerin yoğun bir pratik çalışmaya yol açmaması yüzünden, hata payının az olduğu bir dönem yaşandı. Bu açıdan bu süreç fazla problemlili bir süreç değildi. Tam tersine ideolojik ve teorik alanda önemli kazanımlarla kapatılan bir dönemdi. Grup çalışması egemen ulus metropollerinde olduğu gibi, Kürdistan'da da aydınların yoğunlaştığı kentlerde yaşanması gereken bir süreçti. Henüz kırsal alana açılması söz konusu değildi. Grup daha çok kendi içinde profesyonel bir örgüt haline gelebilmek için çalışmalarını kentlerde yoğunlaştırmak zorundaydı. Grup faaliyeti daha yoğunlaştığı ilk anda, egemen sınıfların dikkatini üzerine toplamıştı. Nihayet düşman bu gelişmelere ilk yanıtını **Haki KAREER** yoldaşı katlederek verdi. Bu olayın açıkça ortaya koyduğu gibi, düşman artık devrimci hareketi yok etmeyi gündemine almıştı.

Düşmanın imha faaliyetleri, hareketin hem teorik, hem de pratik olarak karşılık vermesini zorunlu kılmaktaydı. Eylül 1977'de teorik görüşler siyasal bir belge haline getirilerek, program taslağı ortaya çıkarıldı. Böylece hem Kürdistan devriminin ideolojisi, hem de ulusal kurtuluş devrimini kapsayan program yaratıldı.

Ancak doğru devrimci düşüncenin gelişmesi zorla engellenmeye çalışılmaktaydı. Düşmanın zor ve imha uygulamalarına, bağımlı ve işbirlikçi akımların saldırıları da eşlik etti. Gerek egemen ulustan kaynaklanan sosyal-şoven güçlerin, gerekse işbirlikçi-reformist kesimlerin karalama ve hatta şiddete varan saldırıları, karşı önlemlerin alınmasını zorunlu kılmaktaydı. Artık yeni bir adımın atılması kaçınılmaz hale gelmişti. Bu gelişmeleri göğüsleyebilmek için amatör

çalışma tarzı yerine profesyonel çalışma tarzının, grup örgütlenmesi yerine bunu aşan marksist-leninist temele dayalı sağlam bir devrimciler örgütünün konulması şarttı. Aksi taktirde var olan çekirdek bile kendisini yaşatamayacaktı. Aynı şekilde propaganda yerine yazılı, sözlü ve şiddet temelinde bir politik ajitasyona yönelmek kaçınılmazdı. Bu dönemden itibaren içine girilen politik mücadele süreci ve diğer güçlerin bu sürece yaklaşımları Çalışma Raporu'nda şöyle ifade edilmektedir:

*“1978'den itibaren politik ve pratik mücadeleye katılmanın, oluşturulan teori ve programın kitlelere götürülmesinin zorunluluğu açıkça ortaya çıktı. Oportünizme düşmemek, proletarya ve halkın çıkarlarına ihanet etmemek, devrimci anlayış doğrultusunda mücadeleyi geliştirmek için her türlü zorluğu göğüsleyerek, donanım ve hazırlıkların yetersizliğine bakmadan örgütlenmek ve mücadele etmek gerekiyordu. Zaten bu tür sorunlar da ancak pratik mücadele içinde çözümlenebilirdi. Ama örgütlenmek, bu temelde mücadeleyi geliştirerek kitlelere götürmek mücadelenin en zor aşamasıydı ve diğer ülkelerde olduğundan daha büyük zorluklarla devrimci mücadele mirasının çok zayıf olduğu Kürdistan'da karşılaşılabilecekti. Bütün bunları bilerek ve devrimci mücadeleyi geliştirmekte azimli ve kararlı olarak, devrimciler tereddütsüz mücadele yolunu seçtiler.*

*Aynı dönem, kendi gruplaşmalarını belli ölçüde sağlamış olan diğer güçlerin de pratik mücadeleye atılma dönemi idi. Böylece ortaya çıkarılan teorik, politik ve örgütsel yaklaşımlar pratikte denenmiş, doğrulukları ya da yanlışlıkları sınanmış olacaktı. Örgüt ve mücadele konusunda diğer anlayışlar neydi?*

*Kürdistan ulusal kurtuluş devrimini ve bu göreve bağlı olarak Kürdistan proletaryasının siyasi örgütlenmesini kabul etmeyen sosyal-şoven eğilimler; Türkiye için öngördükleri devrim stratejisi ve taktiğini Kürdistan için de geçerli sayıyorlar ve bu doğrultuda Türkiye'deki dernekçilik ve gazeteciliklerini olduğu gibi Kürdistan'da uygulamaya çalışıyorlardı. Kürdistan somutundan kaynaklanmayan bu çalışma tarzları pratikte tutmayınca ve Kürdistan'daki devrimci mücadele ve örgütlenme karşısında gerileyince, bu sefer ya devrimci mücadeleye saldırıyorlar ya da Kürdis-*

*tan devrimine hizmet edebilecek güçleri Türkiye'nin çeşitli yörelerine taşıyorlardı.”* (Çalışma Raporu, Syf: 17)

İdeolojik mücadele ve özellikle araştırma ve inceleme faaliyetlerinin yoğunlaşması, devrimcileri ülke gerçekleriyle çok yakından temas eder hale getirmekteydi. Böylece Kürdistan halkının çağ ve sömürgecilikle olan çelişkilerinin tüm boyutlarıyla anlaşılması olanaklı hale gelmekteydi. Faaliyetlerin eriştiği bu düzey, mevcut grup ilişkilerini bir yana bırakıp ulusal ve toplumsal kurtuluşa önderlik edecek bir parti yaratılmasını zorunlu kılmaktaydı. Başlangıçta işe askeri bir örgütlenme ile başlamak mümkündü ve bu adımdan kaçınmak olanaksızdı. Çünkü Kürdistan halkı adına layık böyle bir örgüte eklemek ve su kadar ihtiyaç duymaktaydı. Partileşme adımı ikircikliğe düşmek kesinlikle kabul edilemezdi. Tarihsel ve toplumsal koşullar partileşmeyi dayatmaktaydı. Ayrıca henüz örgütlenme çabalarının sürdürüldüğü bir dönemde, Hilvan'da yerli gericiliğin saldırılarının boyvermesi, bu faaliyetleri daha da hızlandırdı. Çünkü artan kitle desteği, örgütlenme sorunu henüz çözümlenemediği için, ciddi engeller ortaya çıkarmaktaydı. Bu gerçekler ışığında daha da hızlandırılan çalışmaların bir sonucu olarak, 1978'in Haziran-Temmuz aylarında örgütlenme, strateji ve taktik anlayışımızı belirginleştiren **Kürdistan Devrimi'nin Yolu-Manifesto** çıkarıldı.

Kürdistan gibi zorlu bir zeminde, içine girilen yeni süreçte kendisini dayatan politik görevleri ancak adına layık bir biçimde illegal temelde örgütlenmiş ve ulusal kurtuluş görevlerine bağlı bir proletarya partisi yerine getirebilirdi. Ne bir yurtseverler topluluğu, ne de ne idüğü belirsiz dernek gibi örgütlenmeler bu görevleri yerine getirebilirdi. Bunun bilincinde olan devrimciler, 26 Kasım 1978 tarihinde örgütlenme sorunlarının tartışıldığı parti kuruluş toplantısını gerçekleştirdiler.

Siyasal bir örgüte doğru adım atmak, Kürdistan'daki mücadelenin en zor dönemini oluşturur. Kürdistan sathında çok yakıcı bir sömürgeci baskının varlığı ve bu baskıya karşı ortaya çıkan en basit bir kıpırdanışın bile terörle bastırıldığı gerçeği göz önüne getirilirse, Kürdistan'da bir partinin, hele hele marksist-leninist öğretiyeye dayalı bir partinin kurulur kurulmaz kendisini kızgın bir mücadele zemini

içinde bulacağı rahatlıkla anlaşılır. Parti eğer terör ve ateş ortamında boğulmak istemiyorsa, dönemin özelliklerine uygun politik ve örgütsel faaliyetlerini ideolojik mücadele döneminden kalma yöntemlerle değil, mutlaka politik sürece özgü profesyonel yöntemlerle geliştirip güçlendirmek zorundadır.

İdeolojik grup aşamasından partileşmeye doğru ilk adımların atılmasıyla birlikte, pratik mücadelenin geliştirilmesi ve kitlelerin devrimci saflara çekilmesinde önemli adımlar atıldı. Partimiz 1978-1979'dan itibaren beklenmedik bir politik gelişmeyle yüz yüze geldi. İşçiler, köylüler ve tüm yurtsever kitleler arasında dalbudak salarak bir devrimci halk hareketi haline dönüştü. Ancak siyasal bir hareket haline geldiği bu dönemde, devletin siyasal yönelimindeki değişiklikler de net bir şekilde ortaya çıkmaya başladı. Bir yandan resmi devlet saldırıları yoğunlaştırılırken, diğer yandan sivil faşist güçler ve Kürdistan'daki uşaklaştırılmış feodal kesimler devletle ittifak halinde saldırılarını yoğunlaştırdılar. Maraş Katliamı'nın ardından ilan edilen sıkıyönetim, sömürgecilerin devrimci gelişmelere seyirci kalmayacaklarının en açık göstergesi oldu. Ancak geliştirilen bütün bu önlemler ve saldırılara rağmen, partimiz ülke dışında komiteleşmeye gitmeyi sürdürdü. Ardından 1979 Temmuz'unda **Parti Kuruluş Bildirgesi**'ni yayınlamakla örgütlenme konusundaki cesaretli adımlarını bir üst boyuta çıkarmış oldu. Parti, grup, hücre ve çevrelerinin oluşturulması için, taslak düzeyinde olsa da, örgüt geliştirilerek kapsamlı bir biçimde ortaya kondu.

Ancak atılan bu cesaretli adımlar profesyonel bir çalışma anlayışıyla pekiştirilip kalıcı örgütlenmeler yaratılamadı. Grup aşamasının ilişki ve çalışma tarzından sıyrılıp güçlü profesyonel kadrolar haline gelememe, deney yoksunluğu, tecrübesizlik ve çalışma tarzındaki ilkelik öylesine ileri boyutlardaydı ki, kadroların bu yetersizliklerine bir de toplumsal engeller eklenince, sağlıklı bir örgüt çalışması yürütmek bir yana, yoğun saldırılar karşısında kadroların her türlü gizlilikten uzak, her türlü plan ve programdan uzak, eski dönemin çalışma biçimiyle yetinen ve salt bir propaganda grubunun sözcüsü gibi hareket eden bir yapıda olmaları, başarısızlıkları daha da derinleştirme sonucunu doğurdu. Bütün bu

olumsuz etkenlerle birlikte düşmanın her yandan gelişen saldırıları, baskı ve tutuklamaları sonucunda, 1979 yılı bir örgütlenme yılı olarak yeterince değerlendirilemedi.

Bu nedenle büyük sorunlarla karşı karşıya kalan partimiz, kitlelerin politik kabarışını da göğüsleyemedi. Stalin'in deyişiyle “ideolojik etkinin genişliği, örgütsel sağlanışmanın darlığına çarpıp kalıyor”du. Partinin gelişim düzeyinin, yani onun bilinç düzeyinin, örgüt ölçeğinin çok çok üstünde bir politik gelişme oldu. Bu gelişme içinde kitlelerin eğitimi ve örgütlenmesi sağlanamadı. Tam tersine, bu gelişmeler altında adeta ezilme oldu. Bu dönemde parti içinde sorunların giderek ağırlaşması böyle bir gelişmeyle yakından bağlantılıdır. Hareketin sorunu politik anlamda gelişmeme veya kitleler arasında yansıma bulmama olayından değil, mevcut yapıyla altından kalkamayacağı ölçüde büyük bir gelişme ve büyümenin çıkmasından kaynaklanıyordu; gelişmelerin karşılanamamasından, adeta altında ezilmesinden kaynaklanıyordu. Bu yüzden büyük tehlikelerle karşı karşıya gelindi.

Partinin ilanı ne kadar tarihsel bir anlam taşırsa taşırsın, propaganda çevresinin sözcüsü olan birçok kadro örgüt adamı haline gelmede zorlanmıştır. Bu nedenle parti kendi politik çizgisini bir türlü örgütlü bir biçimde hayata geçirir duruma gelememiştir. Burada vurgulanması gereken en büyük eksiklik, kadroların örgütlenme konusundaki eksikliklerini görerek, kendilerini sıkı bir eğitimden geçirmemeleridir. Politik kabarma anlarına ilişkin olarak, proletaryanın görevleri konusunda Lenin şöyle der:

*“Genel olarak tarih, özel olarak da devrimler tarihi, en ileri sınıfların en bilinçli öncülerinin, en iyi partilerin zannettiklerinden, içeriği bakımından daima daha zengin, daha çeşitli, daha canlı, daha beceriklidir. Ve bu, anlaşılır bir şeydir, çünkü, en iyi öncüler, onbinlerce insanın bilincini, iradesini, tutkusunu, muhayyilesini ifade ederler; oysa devrim (bütün insan yeteneklerinin özel coşkuya geliş ve gerilimi anlarında) sınıf mücadelesinin en çetinine katılmak üzere bilenmiş on milyonlarca insanın bilincinin, iradesinin, tutku ve muhayyilesinin eseridir. Bunda, büyük önemi olan iki pratik sonuç çıkar: Birincisi, devrimci sınıfın görevini yerine getirebilmesi için*

*(bazen büyük risklere ve pek büyük tehlikelere göğüs gererek siyasal iktidarı elde ettikten sonra, iktidara geçmeden önce tamamlanmamış olduğu şeyi tamamlamak üzere) toplumsal eylemin istisnasız bütün biçimlerine ve bütün yönlerine sahip çıkmasını bilmelidir; ikincisi, devrimci sınıfın, gerektiğinde, bir biçim yerine bir başkasını hemen koymaya hazır olmalıdır.” (Sol Komünizm-Bir Çocukluk Hastalığı, Lenin, Syf: 109-110)*

Yukarıda değinilen yetersizlikler konusunda geçmişte defalarca uyarı ve tartışmalar yapıldı. Ama bütün bunlara rağmen, kendisini giderek daha da belirgin olarak dayatan amatörlük hastalığı engellenemedi. Birçok eski arkadaş, kritik bir gelişme içine girdiğimizi bilmelerine ve büyük gelişmelerle birlikte tehlikenin kapıya dayandığını görmelerine rağmen, adeta düşmanın kendilerini imha etmesini bekler gibi bir pozisyona girdiler. Bunun son derece tehlikeli bir bekleyiş olduğu açıktı. Tehlike adım adım yaklaşıyordu. Sıkıyönetim ilanı adet faşist yönetimin ayak seslerini duyurmaktaydı. Üstelik bu gelişmelerin yeni oluşmaya başlayan partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihi açısından hangi anlama geldiği de açıkça bilinmekteydi. Ve bu gelişme, dönemin elverişsiz bir tarzda kapanacağını göstermekteydi.

Peki, bütün gelişmeleri sağlıklı bir örgüt çalışmasına yöneltmekteki başarısızlığın kaynağı neydi?

Kuşkusuz bu yetersizliklerin ortaya çıkmasının nedeni hareketin ideoloji ve politikasının yanlış olması değildi. Yetersiz kalan hareketin kendisi değil, belli bir propagandacılık düzeyini aşmakta ısrar eden önderlerdi. Yetersizliklerin kaynağı, önderlerin propaganda çevreleri dışında gelişmiş kitle hareketlerini hem niteliksel ve hem de sayısal olarak yönetmede, eğitmede ve örgütlemeye yeterli düzeye ulaşamamalarıydı. Eğer 1979'un başında yeterli düzeyde eğitilmiş bir düzine denenmiş yetenekli önderimiz olsaydı, bugün Kürdistan'da mücadele apayrı bir noktada olurdu. Ve hiç kimse faşist cunta karşısında bu kadar darbe yiyeceğimizi iddia edemezdi. Eğer liderlerin eğitimsizliği, özellikle politik ve örgütsel konulardaki yetersizlikleri olmasaydı, kazanımların çapı çok daha büyük, kayıplar ise çok daha sınırlı olacaktı. Ama lider-

ler eksikliklerini gidermek yerine, ilkel ve amatör bir tutumda ısrar ettiler, adeta “Gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım” havası içine girdiler. Tarihin en hareketli ve en şanlı bir döneminde, bu arkadaşlar içinde buldukları bu tehlikeli tutumlarından dolayı defalarca uyarıldılar ve kendilerinden bu durumu aşmaları istendi. Bu arkadaşlar insani yeteneklerini, düşünce, yürek gücü ve duygularını on katına-yüz katına çıkararak ayaklandırmış olsalardı, adeta bir fırtına gibi eserlerdi. Belki bir yıl aşırı yorulacaklardı, ama bir tarih yaratmanın önemli adımları atılmaktaydı, o zaman gelişmeler olumsuz yönde olmayacaktı.

Eğer bu tarihte parti çizgisinin hayata geçirilmesi ve örgütlenmesi sağlıklı bir tarzda gerçekleştirilmiş olsaydı, mücadele saflarına akın eden binlerce-onbinlerce gençlik ve köylü kitlesi örgütlenilebilseydi, gelişmeler muazzam boyutlarda olurdu. **Mazlum, Hayri** ve **Kemal** yoldaşlar bu konuyu çeşitli yazılarında ve tamamlanmamış savunmalarında ısrarla vurgulamış; parti çizgisinin doğruluğuna rağmen, pratikte örgütlenmenin yeterince gerçekleştirilmemesini temel eksikliğimiz olarak belirlemişlerdir. Ortak kanı budur. Örneğin Hayri yoldaşın, “Gerek tutuklanmadan önce ve gerekse tutuklandıktan sonra, partiye karşı görevimi tam olarak yapamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Mezarıma borçlu yazınız” sözünün tarihsel içeriği, bütün bir kesimin eksikliğinin en açık dile getirilişidir. Onlar bu eksikliği tespit etmekle kalmamış, giderilmesini de bir görev olarak önümüze koymuşlardır.

Doğada her şey didinerek, çaba harcayarak ve çelişkilerle boğuşarak gelişme kaydeder. Eğer eksiklikler giderilmezse, karşıt çelişki üstün gelir. O halde eksiklikler mutlaka giderilmek zorundadır. Gelişmenin, tarihin çarkını döndürmenin başka bir yolu yoktur. Ancak bu gerçeğe rağmen, geçmiş dönemde kadrolar eksikliklerini aşamadılar, eğitimlerini geliştiremediler. Örgütlenmemizden sorumlu bazı arkadaşlar daha ilk adımda tökezlediler. Kendilerini dönemin gereklerine uygun hale getirmeyerek, adeta hatalarına sevdalandılar. Güçlü politik gelişmeyi karşılamak şurada kalsın, bunun altında adeta büzüldüler. Arkasından askeri-faşist yönetim işbaşına gelince, ezilme daha da arttı. Bu da yine devrimcilerin eğitimlerinin yeter-



sizliğinden kaynaklandı. Başka bir neden bulunamaz. Ne baskının dozunun fazla olması, ne tesadüfler, ne de koşulların aleyhte bulunması gerekçe olamaz. Akıllı bir liderler topluluğumuz olsaydı, durum kesinlikle farklı gelişecekti. Dönem elverişli ve gelişmeler lehimize olmasına rağmen, yine de süreç güçlü bir biçimde karşılanmadı. Örgütsel önderliğin zayıflaması sonucunda, devrimci halk direnişi belli ölçüde kendiliğindenci bir direnme biçimine dönüştü.

Yukarıda hareketimizin politik mücadele aşamasına geçmesiyle birlikte, sömürgeciler ve uşakları sivil faşist güçlerle Kürt feodal kesimlerinin saldırılarının da arttığından söz etmiştik. Ancak bu dönemde partimize saldıran güçler yalnızca bunlar değildi. Çeşitli bağımlı, işbirlikçi ideolojik ve politik akımlar, düşmanın saldırılarını arttırdığı bir dönemde, terör dahil her türlü yönetime başvurarak hareketimize yöneldiler. Gerek egemen ulustan kaynaklanan sosyal-şoven akımların, gerekse reformist küçük-burjuva milliyetçilerinin düşmana değil de tüm ülke çapında azgınca hareketimize yönelmiş olmaları bir tesadüf değildi. Bağrında bazı eksiklikler taşısa da, hareketimiz bu güçlere karşı yoğun bir mücadele vererek, bu temelde kendilerini teşhir ve tecrit etti.

Bütün eksikliklere rağmen, 1979 yılı, sömürgeciliğe ve yerli gerici-ajan yapıya karşı Kürdistan halkının partimizin önderliğinde ulusal ve toplumsal kurtuluş uğrunda yürüttüğü güçlü bir mücadele yılı oldu. Yine de bu dönemin belirgin özelliği politik gelişmenin altında ezilme, çok zayıf bir örgütlenmeyle eyleme cesaret etme, ama eylemin sonuçlarını kaldıramama, özellikle halk güçlerini istenilen örgüt ve eylem biçimleriyle mevzilendiremem ve bilinen baskı yılları altında dağılmalar, tutuklanmalar, kaçışlar ve kayıpların hızlanması ve dışarıya taşırılma olayının gerçekleştirilmesidir.

Bu karanlık yıllara ve bu yıllarda baskı ve tutuklanmaların yoğunlaşmasına rağmen, hareketimizin toptan yok edilmesi olanaksızdı. Çünkü oluşturulmuş bir ideolojik-politik hat ve uyanmış geniş bir kitle mevcuttu. Sömürgeciliğin azgın baskı ve saldırıları ancak faaliyetlerin kesilmesi ve örgütlenmenin sınırlandırılması sonucunu doğurabilirdi. PKK hareketinin ideoloji ve politikasının öylesine güçlü bir ihtilalci özü vardır ki, toplumun bütün kesimlerine

dalga dalga nüfuz eden bu öz sayesinde partinin etkinliği ve saygınlığı sürmüştür. Ama politik prestij gelişmesi ve etkinliğin artmasıyla birlikte özellikle örgütlenme alanında bunalım ağırlığını duyurmuştur. Buna bir de kadro ve kadro adaylarının tutsak düşmeleri ve imha edilmeleri eklenince, zaten gelişmesinin başlangıç evresini yaşayan PKK'nin güçlü bir gelişme sağlaması bir yana varlığını koruyup sürdürmesi bile büyük bir sorun haline gelmiştir. Bu durumda tamamen imha olmanın önüne geçilmesi başlı başına bir sorundu. Türk sömürgecilerinin tarihi incelendiğinde, yalnız geçmişteki Kürt hareketlerini değil, (ne kadar güçlü bir biçimde başlarsa başlasın) komünist hareketi bile imha etmek suretiyle teslimiyeti egemen kıldığı görülecektir. Örneğin sömürgecilik geçmiş Kürt hareketlerinin sonunu getirmiştir. Türk sömürgeciliği günümüzde aynı şeyi PKK için gündeme koymuş ve tüm hışmıyla PKK hareketine saldırmıştır. Sahte bir PKK örgütleyerek, eskiden devrimci saflarda olan birtakım kimseleri teslim almıştır.

Devrimin sahte dostları olan bazı kimseler bu dönemde kendilerini kaybederek, kişisel yaşantılarını örgütlenme telaşına düşmüş ve gözlerini bütün kutsal değerlere kapatmışlardır. Bunlar şimdi Avrupa'da sırtlarını çeşitli güçlere dayayarak hainane planlar geliştirmekle meşguldür. PKK hareketine utanmazca dil uzatan bu kişiler gözlerini açıp düşmanın azgın terörüne baksalar, PKK'nin varlığını yıllarca değil, sadece birkaç ay korumasının bile mucize olduğunu görecektir. Ne yazık ki, kadrolarımız bile bu gerçeği yeterince bilince çıkarabilmiş değildir. Kadrolarımız ne partinin ilanının büyük anlamını takdir edip buna göre kendi eksikliklerini gidererek sürece denk düşen bir gelişmeyle karşılık verebildiler, ne de sert baskı yılları ve bu yıllardaki direnmelerin anlamını yeterince kavrayabildiler. Buna karşılık kadroların içlerinde görevlerin ağır sorumluluğunu hissedenler de vardı. Bu nedenle PKK en uygun alanlara yönelerek dışarıya adım atabildi.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, kendisini kısa süreli ve şiddetli bir devrimci pratik içinde deneyen hareketimiz, örgütsel ve pratik sorunlarını çözümleyemediği için ileri gidemedi, karışıklık ve dağınıklık içine düştü, artan düşman baskıları karşısında güç kaybet-

meye ve ezilmeye başladı. İşte böyle bir dönemde hayata geçirilen geri çekilme taktiği, harketi ezilmekten kurtararak, güçlerini toparlayarak ve sorunların çözümünü bulmasına fırsat yaratarak devrimci bir rol oynadı. İstenilen yeterlilikte olmasa da, reformist milliyetçi gruplara göre bu taktiği en başarılı bir biçimde hayata geçiren PKK hareketi oldu.

Parti tarafından geri çekilen örgüt güçleri, devrimciler, bir dizi yenilenme ve gelişme evresi yaşadılar. Bunlar başlangıçta girdikleri eylemlerin verdiği sarsıntıyla şaşkınlık ve bunalım içindelerdi. Bu durumlarından ve mücadelenin sorunlarına çözüm bulamamalarından dolayı hemen hepsi kendilerini dinleme, kişisel sorunlarının çözümünü ve kişisel yaşamlarının örgütlenmesini şu veya bu ölçüde isteme eğilimindeydi. Çoğunluk bu istemlerini mücadelenin çıkarlarıyla birleştirmeyi düşünür ve planlarken, azınlıkta kalan bazı kişilerde bu istem mücadelenin çıkarlarından bağımsız ve önde bulunuyordu. Bu sürecin belli bir örgütlülük içinde ve mücadele ortamında yaşanması, insanların devrimci mücadelenin sorunlarına çözüm bulabilmelerini, kendilerini eğitip yenileyebilmelerini ve mücadelenin çıkarlarına daha sıkı bağlanabilmelerini kolaylaştırmaktaydı.

Devrim sorunuyla uğraşan hemen hemen tüm partiler, böyle bir süreci uzun veya kısa süreli olarak yaşamışlardı; kimi üç, kimi on yıl yaşamıştı. Bazıları bu süreci olumlu ve başarılı bir biçimde kapatırken, bazıları da kendileri açısından bir çürüme süreci olarak geçirmişlerdi. Türkiye solunun tarihi incelendiğinde, bu solun ülke içinde darbe yediğinde hep dışa açıldığı, ama kendini yenileme yerine genellikle süreci çürüme ile kapattığı görülecektir.

Dışa açılmayla birlikte içine girdiği yeni dönemde, partimiz kendi eksiklikleri ve hataları ile gelişmesini destekleyen etkenleri giderme temelinde bir eğitim süreci başlatmak zorundaydı. Özellikle politik düzeyde yetersiz olan eğitimin geliştirilmesi zorunluydu. Bu dönemde partiye ilişkin olarak yerine getirilmesi gereken görevler iki yönlüydü:

Birincisi, ne pahasına olursa olsun partinin varlığını savunma, bunun için de dışta düşmanın imha operasyonlarını boşa çıkarma,

içte ise her türlü yıkıcı ve tasfiyeci çabaları boşa çıkarma ve birtakım soysuz kişilerin kendilerini yaşatma aracı haline dönüştürmeleri tehlikesine karşı partiyi koruma göreviydi. Böyle bir dönemde benzer koşulları yaşayan Rus komünistleri için Stalin şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

*“Bu dönemde partinin dikkati ve kaygısının merkezinde, partinin kendisi, varlığı ve varlığının korunması vardı. Bu dönemde parti, kendi kendine yeten bir güç olarak görülmektedir. Bu anlaşılır: Partiye karşı Çarlığın azgın saldırısı ve Menşeviklerin, partiyi içten çökertme, parti kadrolarını şekilsiz, partisiz bir oluşum haline getirme çabası (Menşeviklerin Axelrod’un ‘Halk Duması ve İşçi Kongresi’ adlı kötü ünlü broşürüyle 1905’te başlattıkları işçi kongresi için kampanyayı anımsayınız) partinin tüm varlığını tehdit ettiğinden, bu dönemde partinin korunması sorunu, birinci dereceden anlam kazanmıştır.*

*Bu dönemde Rusya’da komünizmin temel görevi, en iyi, en aktif ve proletarya davasına en bağlı işçi sınıfı güçlerini partiye kazanmak, proletarya partisini biçimlendirmek ve ayağa kaldırmaktır.”* (Stalin, Bütün Eserleri, Cilt 5, Syf: 85)

İkincisi, bu dönemde eylem gücü yönünden parti henüz zayıftır. Temel olarak kadroların örgütlenmesi göreviyle uğraşırken, devrimin temel yedek güçlerinden tam olarak yararlanamamaktadır. Parti bu dönemde aynı zamanda stratejik ve taktik planlama yapmakla uğraşır. Stalin bu konuda şunları söyler:

*“Strateji, yedeklerin varlığını ve yedeklerle manevra yapma olanağını gerektirdiğinden, partinin stratejisi, zorunlu olarak sınırlı ve oldukça fakirdir. Parti kendisini, hareketin stratejik planını çizmekle, yani partinin güçsüzlüğü sonucu, partinin yedeklerinden (gerek Rusya’da gerekse de Rusya dışındaki düşman kampı içindeki çelişkiler) yararlanma olanağı yokken, hareketin gideceği yolu saptamakla sınırlıyordu.”* (Stalin, Age, Sayfa 84)

Parti hareketimizde bu dönem 1979’dan günümüze kadar devam eder. Bu dönemde her şeyden önce yapılması gereken partinin kazanımlarının korunmasıdır. Dönemin temel görevleri partinin kadrosal varlığını korumak, politik düzeylerini yükseltmek, geleceğin

kitlesel politik faaliyetlerine hazırlamak, stratejik ve taktik planlar geliştirmek biçiminde özetlenebilir. Sorunun özü örgüt ve kadro sorunudur. Bu dönemde yerine getirilmesi gereken görevlerin başında bunlar gelmekteydi. Ancak elbette adım adım tekrar direniş ve mücadeleye yönelmeyi temel almak koşuluyla.

Yurt dışında gerçekleştirilen çalışma en anlamlı çalışmalardan biriydi. Hem de bu çalışmalar direnişten kopmadan, partinin politik faaliyetlerini hiçbir koşul altında aksatmadan, kapsam ve nicelik olarak en geniş bir tarzda ve en kahredici zorluklar altında yürütüldü. Tarihsel dönemler olağanüstü bir fedakarlık, cesaret ve kendine özgü çaba ister. Bizim de geçmişte yoğun bir fedakarlık, cesaret ve çaba içinde yaşadığımız tarihsel dönemin ardından artık yeni bir döneme girilmiştir.

Bu dönemde parti kendi eksikliklerini ne pahasına olursa olsun aşabilmeli, parti bayrağını mutlaka yükseklerde dalgalandırarak, sömürge Kürdistan'ın direniş mücadelesini en yakın bir zamanda yeniden ileri bir düzeyde geliştirebilmelidir. Bunun anlaşılacak, kavranmayacak bir yanı yoktur.

Kadroların eğitimi sorunu geçmiş dönemde sağlam bir marksist-leninist eğitim bilincinin verilmesi, politik ve örgütsel bilincin geliştirilmesi temelinde sıkı bir tarzda ele alındı. Bunun için en sıradan olanaklar bile seferber edilerek değerlendirilmeye çalışıldı. Üstelik bu çalışmalar başkalarının sırtından geçinerek değil, devrimcilerin hayatlarını ortaya koymaları ve kanlarını akıtmaları temelinde direnilerek ve sabır içinde gerçekleştirildi.

Böyle dönemlerde genel olarak yoğun bir biçimde ortaya çıkan partiyi inkar ve tasfiye etme, ideolojik soysuzluk, yozlaşma, inançlarından vazgeçme, basit kişisel yaşantılara dönme, bireysel kurtuluş yollarına sapma, yüce inançlardan taviz verme, safları terketme, dağılma, bölünme, didişme ve anlamsız hizipçilik gibi ortamlara kesinlikle yer vermeden, partinin ideolojik ve politik ağırlığı sürdürüldü. Bu temelde sağlam bir kadro eğitim politikasını yürütme, uygun örgütsel ve eylemsel çizgiyi geliştirme, kısacası ideolojik politik, örgütsel ve askeri hattı iyice özümsetme ve böylece partiyi dönemden güçlü olarak çıkarma yolunda faaliyet geliştirildi. Sert bas-

kı, dağılma, tükenme ve karanlıklar döneminde, bu çalışmaların yanısıra kitleye yönelik ajitasyon, propaganda ve direnişle birlikte devrime en erkenden yararlı olabilecek şekilde partiyi güçlü çıkarma çabaları çok yönlü olarak sürdürüldü.

Düşman devrimcileri yok ettiğini, dağıtıp bitirdiğini iddia ettiği bir anda, parti çalışmaları belli bir düzeye gelince, kapsam ve bileşim açısından PKK tarihinde en geniş katılımın sağlandığı 1. Konferans düzenlendi. Kürdistan tarihinde bu tür toplantılar yok denecek kadar azdır. Bu toplantı çeşitli düşman güçlerin himayesinde değil, tamamen ulusal kurtuluş zemininde ve direniş ortamında enternasyonalist bir ruh içinde gerçekleştirilmiş; son derece doyurucu ve güçlü bir politik rapor ve geniş bir tartışma atmosferi ışığında geçmiş mücadeleden sağlıklı bir değerlendirilmesi, parti sorun ve görevlerinin ele alınarak karara bağlanmasıyla sonuçlanmıştır. Bu, partiyi yeniden canlandırma ve örgütlenmenin son derece ciddi bir adımıydı.

Bu dönemde parti içinde ortaya çıkan iki anlayıştan söz etmek son derece yararlı olacaktır. Bunlardan birincisi, yeni dönemde kendilerini eğitemeyen, planlayamayan ve programlayamayan bazı kadrolarda şu veya bu düzeyde bireyci, maceracı ve sol-sekter anlayışlar tarzında ortaya çıkan eğilimlerdir. Bu kişiler sorunları kapsamlı bir tarzda düşünmediklerinden dolayı çok sınırlı bazı çıkışların yapılmasını ileri sürüyorlardı. Askeri-faşist cuntaya karşı köklü bir mücadele hazırlığı yerine, bireysel parlamalar tarzında mücadeleyi ön plana alıyorlardı. İkincisi, partiyi reforme ederek adeta mülteciler örgütü durumuna dönüştürmek isteyen anlayıştır. Bu anlayış sahipleri yurt dışında uzun vadeli kalma ve ülkeye bir daha dönmeme hesapları içine girdiler. Örneğin bazıları “geri çekilme yoktur” demekteydi. Onların anlayışına bakılırsa, geri çekilme olmadığına göre, ülkeye dönüş sorunu da söz konusu değildi. Bu teorinin arkasına sığınan bu kişiler, sürecin hep içinde bulunulan mültecilik konumunda yaşanması gerektiğini kanıtlamaya çalışmışlardır. Daha sonra değineceğimiz gibi, bu anlayış sahipleri, PKK 2. Kongresi sonrasında sosyal demokrasinin, reformizm ve revizyonizmin birer aracı haline gelerek, “Demokratik PKK” sloganıyla boy göstereceklerdir.

Konferans dönemini ve bu dönemde ortaya çıkan gelişmeleri yaşayanlar çok iyi bilirler ki, darbe almayan Parti Önderliği gelişmelerin doğru bir çözümünü yaparak partimizin sorunları ve görevlerini belirlemiş, kadro adaylarının önüne bu görevleri koyarak devrimci çıkış yolunu açıkça göstermiştir. Konferans dönemi öncesi durum aynen şöyledir: Parti içinde devrimci halk savaşı çizgisinde vazgeçilmesini ve reformist bir taktik çizgide bir göçmen hareketi olarak yaşanmasını düşünen eğilim ile geçmişin bir hesaplaşmasının yapılmasını isteyen ve maceracılığı içinde taşıyan ikinci eğilime (azınlıkta olan ve kendi içinde gruplaşmayı kişisel planda kalan bu iki eğilime) karşılık, çoğunluk sarsıntısının verdiği şaşkınlığı aşmaya çalışmakta ve Parti Önderliği'nin tezlerini beklemektedir. Konferansta bu iki eğilim de temsil edilmiştir. Ama bunlar kendilerini formüle edememiş, gruplaşamamış ve düşüncelerini konferansa açıklayamamışlardır. Bütün konular gündeme alınmış olmasına rağmen, konferansta program sorunu üzerinde durulmamıştır. Zaten bu konuda düşünce ayrılıkları yoktur. Temelde ilgi toplayan sorun, mücadele ve örgüt biçimleri sorunu, taktik sorun olmuştur. Bu konuda konferansın ezici çoğunluğu Parti Önderliği'nin tezlerini coşkuyla karşılamış, halk savaşı ve buna göre örgütlenme taktiğini benimsemiş, böylece düşüncede çözüme ulaşmaya başlamıştır. Bu taktiği şu veya bu oranda reformasyona uğratmak isteyenler olmuşsa da, kendilerini açıkça ortaya koymaktan kaçınmışlardır. Örneğin Davut "geri çekilme deyiimi kullanılmamalı" derken, açık olarak içinde bulunduğumuz süreci şirin gösterip bu biçimde uzun yıllar yaşamayı göze almayı, direnişi bu biçimde yorumlamayı ve taktiğimizi revize etmeyi amaçlamıştır.

Bu durumu bildiğimiz halde, içinde bulunduğumuz durum ve konferansta izlenen yöntem nedeniyle tartışmayı derinleştirmekten vazgeçtik. Zaten çizgi ezici bir birlik içinde onaylanıyordu. Konferansta devrimci direniş taktiği, uzun süreli halk savaşı çizgisi onaylanmıştı. Ama toplantıya katılanlar bile bu konuda fazla bir anlayışa ulaşamamışlardı. Çoğunluğu grup döneminin sivrilmiş devrimcilerinden oluşan yazı kurulunun kolay belirlenmesine karşılık, uzun tartışmalara rağmen örgütsel ve askeri büroların belirlenmemesi

olayında bunu açıkça görmek mümkündür. Bu, çizginin açık savunulmasına karşılık, örgüt merkezinin yetersiz olduğunu dile getiren bir çelişki olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Çizginin özümsemesi konusundaki bu yetmezlik, konferanstan sonra yoğunlaştırılan eğitim çalışmalarıyla hızla giderilmeye başlandı. Kadro adayları konferansın sağladığı temelde ve onun çözümleyiciliğinde halk savaşı çizgisini özümsemek için yoğun bir araştırma ve incelemeye koyuldular. Bu konuda kısa sürede önemli gelişmeler oldu. Devrimci direniş çizgisi doğrultusunda kadroların gücü ve örgütlülük düzeyi gelişti. Bu gelişme, devrimci partinin direniş çizgisinin örgütlenmesinden çoktan vazgeçen, bununla da yetinmeyerek arzuladığı konuma ulaşmak için gelişme adına ne varsa hepsini yerlebir etmeyi kafasına koyan, bunu da bu dönemde ince reformist bir maske altında sunan kişileri iyice sıktı, geleceklerini kararttı. Gelişmeye karşı çıkamayan reformist anlayış kendi içinde çürüdü ve temsilcileri çılgına döndü. Daha çok Davut'un öncülüğünü yaptığı bu anlayışın içine düştüğü durum bu gelişmenin açık örneğidir.

İnkarcı ve hesaplaşmacı bireysel anarşist eğilim, konferansta istediğini bulamayınca, yapısına uygun olarak içten öfkeli, zaman zaman protestolarla bazı kişilerde kendisini temsil etmek istedi. Zaman zaman partiyi güç duruma sokmaya çalıştı. Fırat örneğinde görüldüğü gibi çok tehlikeli, tutarsız, grupçu ve intiharcı yapısına rağmen, madalyonun diğer yüzünde kendi pasifizmini ağırlıklı bir biçimde, gizlemeden, devrimci direniş çizgisini uygulama gücünde olamayacağını açıkça söyleyerek, mücadeleden kaçma yolunu tuttu. Aynı anlayışın doğal bir sonucu olarak, birkaç kişi de reformizme kaymayı tercih etti. Ama konferans sonrasındaki devrimci gelişme karşısında, bu durumda olan arkadaşların, çoğunluğu parti anlayışıyla kendilerini eğiterek, çizgide kaynaşmayı başardı. Böylece partinin taktik çizgisi kesin zafer kazanmış, bu temelde partinin sarsılmaz birliği ortaya çıkmıştı.

Konferanstan sonra çizginin temel sorunu örgütlenme sorunu olarak konuldu ve çalışmalar bu alanda yoğunlaştı. Sayılı birkaç olumsuz tip dışında, tüm parti kadroları leninist örgüt ilkelerini özümseyerek, profesyonelleşmiş proleter devrimciler haline gelme

doğrultusunda eğitimlerini derinleştirdiler. Bu çalışmaların sağladığı devrimci gelişme ortamında, bu gelişmelere karşı örgütün daha gevşek biçimde örgütlenmesini isteyen, leninist ilkeleri ve parti tüzüğünü uygulamayan, disiplin, kolektivizm ve merkezîyetçilik gibi ilkeleri dilettiği gibi uygulayan bireysel eğilimler ortaya çıktı. Bu anlayış ve davranışların kendisini sınıf intiharına uğratmayan ve proleter devrimci haline gelmeye çalışmayan, geçmişte örgütsel ve pratik çalışmamıza zarar vermiş olan küçük-burjuva aydın özellikleri olduğu daha başından belliydi. Bu nedenle kadroların politik eğitim çalışmalarında küçük-burjuva aydın özelliği ve kişiliği ile proleter devrimci kişilik üzerinde özenle ve geniş olarak duruldu. Bu tür anlayış ve davranışların eğitim çalışmaları önünde engel olma durumu ortadan kaldırılarak, proleter özelliğin kadrolara egemen kılınmasında küçümsenmeyecek gelişmeler sağlandı. Ancak Avrupa biriminde buna ulaşamadı. Örgüt birimi içinde aydın özelliklerini koruyanlar, oradan partiye karşı mücadele ettiler. İşlerin bu düzeye gelmesinde elbette Avrupa'nın bu özelliği teşvik edici konumu ile hareketin merkezinden uzak oluşu da sınırlı bir rol oynadı.

Partinin örgütlenmesine karşı, nedenleri henüz tam anlaşılammış yapıları ve çalışmaları ile açık olmayan, ancak kendilerini küçük-burjuva aydın özelliğinin tipik temsilcileri halinde ortaya koyan kişilerin (Semir ve Süleyman) görünüşteki böylesi yapıları, bunda direktmeleri, partimizin leninist gelişimi ve sağlamlaşmasıyla ters düşmüş ve bu dönemde artık bir karşıtlık haline gelmiştir. Bu kişiler, Avrupa'da önce parti çizgisini ve merkez talimatlarını uygulamayarak, (ki bu anlayışa sahip oldukları sürece bu zaten olanaksızdır) olumlu pratik ve örgütsel çalışmayı engelleyerek partiye zarar vermiş ve bu biçimde mücadele etmişlerdir. Merkez yürütmenin devrimci dayatmaları karşısında, başta Davut olmak üzere bazı kişilerin durumunu bahane ederek işi şantajcılığa dökmüşler; Parti Önderliği'ne ve dolayısıyla partiye açıkça karşı çıkmayı uygun görmeyerek, dolaylı yollardan Avrupa'daki parti yapısını işleme hale getirmişlerdir. (Örneğin Süleyman hiçbir parti kuralıyla bağdaşmayan ve dürüstçe olmayan bir biçimde partinin devrimci çizgisinin dayatmalarını boşa çıkartmak için entrika ve şantaj yöntemlerine

başvurmuş; Fatma'ya yazdığı mektup ve bu temelde geliştirdiği tavırlarla işi tehlikeli bir yöreğe sokmuştur.) Süleyman karşısındaki kişinin ustalık ve yeterlilikten uzak yöntemlerinden de ustaca yararlanmış, bu kişinin özel ilişkisini partiye karşı mücadelede iğrenç bir biçimde kullanmış, böylece kendi durumunu gizlemeye çalışmıştır. Böylelikle partiye karşı yürüttüğü gizli mücadeleyi dolaylı yollardan biraz daha açığa çıkartmıştır. Bu unsur Fatma'ya değil, onun şahsında esas olarak Parti Önderliği'ne vurmak, Davut ve Semir ile Fuat'a güven vererek, bu temelde kendilerini partiye karşı mücadeleye seferber etmek istemiştir. Bu durumu bizzat Süleyman'ın kendisi açıkça “Ben Fatma'ya yazdığım mektubun nereye vurduğunu biliyordum, ancak böyle önleyebildim” diyerek açıklamakta ve devrimci örgütün proleter gelişmesini engellemeye çalıştığını açığa vurmaktadır. Hatta bu kişi Avrupa'da kendi adına Parti Önderliği'ne karşı bildiri dağıtmayı bile düşünmüştür. Kongreye geliş sırasında, “karşılarına yüzlerce kişiyi çıkaracağız” deyişinin bu çerçeveden gelmesi de, niyetlerini açıkça ortaya koymaktadır. 2. Kongre öncesi durum özetle işte böyledir. Bu durum, Çalışma Raporu'nda “Avrupa'da parti çizgisi uygulanmamıştır. Bazı arkadaşlar partimiz karşısında en tehlikeli yolu seçmiş oluyorlar” sözleriyle dile getirilmiştir. Ama ezme temelinde bir mücadele yöntemi değil de eğitici bir yöntem kullanılmış olduğu için durumun açıkça belirtilmesi dönem açısından uygun görülmemiş, ancak ilkelikle bağ kurularak arkadaşlardan kendilerini eğitmeleri istenmiştir.

Konferans dönemi ve sonrasını, parti çizgisinin hayata geçirilmesine bağlı yeni bir dönemi başlatmak için zamanı ve elde edilen ürünleri iyi tasarruf ederek, ilerisi için bir adım ve zemin olarak değerlendirmek, bu temelde partinin yaptığı doğru tahlilleri ve bu tahlillerden kaynaklanan politik çizgiyi kavratma temelinde kadro çalışmalarını daha da derinleştirmek gerekiyordu. Politik raporda belirtilen parti sorunları ve çözüm yolları ışığında, 1. Konferans'tan 2. Kongre'ye kadar geçen bir yıllık süre içinde partinin önüne konulan görevlerin gerçekleştirilmesi için yoğun bir çalışma yapıldı ve önemli başarılar kazanıldı. Bu süreçte ideolojik ve politik konularda yapılan devrimci çalışmalar, kongreye sunulan Çalışma Raporu'nda

şöyle özetlenmektedir:

“Türkiye’de devlet ve demokratik devrim sorunu ile Kürdistan’da ulusal-demokratik devrim sorunu ve bu iki devrimin birbirleriyle stratejik ve taktik ilişkileri, tarihi bir yaklaşım içinde ele alınıp incelenmiş, ortak mücadele ilkelerini belirleyen siyasi bir program hazırlanmış ve bütün bunlar **Faşizme Karşı Mücadele Birleşik Cephe Üzerine** adlı bir broşür olarak yayınlanmıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin sorunları ve çözüm yolu, tarihi bir yaklaşım içinde ele alınarak objektif ve subjektif etkenleri temelinde incelenmiş, Kürdistan ulusal kurtuluş cephesi için bir program taslağı hazırlanmış ve bunlarda **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu** adı altında yayınlanmıştır. Genel olarak zor kavramı ve tarihi içinde zorun rolü ve gelişimi, emperyalizme karşı silahlı ayaklanmalar ve halk savaşları, Kürdistan tarihinde zorun rolü ve yeri, Türk burjuvazisinin zor sistemi, Kürdistan devriminde zorun rolü, Kürdistan devrimci savaşının stratejisi konuları, marksizm-leninizm ışığında Kürdistan’ın somut özelliklerine uygun olarak kapsamlı ve sistemli bir biçimde incelenmiş, **Kürdistan’da Zorun Rolü-Ulusal Kurtuluş Siyaseti ve Ulusal Kurtuluş Savaşı** adı altında kitap haline getirilmiştir. Tarih içinde örgütlenmenin yeri ve önemi, işçi sınıfının partileşme faaliyetleri ve leninist parti anlayışı, Kürdistan tarihinde örgütsüzlüğün nedenleri ve sonuçları, örgütlenmenin önemi, Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin geçmişi ve bugünkü durumu, Kürdistan’da işçi sınıfı partisini yaratma uğruna mücadele ve parti örgütlenmesinin devrimci örgüt çizgisi konuları, marksist-leninist bilim ışığında ve tarihi bir yaklaşım içinde incelenmiş, **Örgütlenme Üzerine** adı altında kitap haline getirilmiştir. Bunlardan başka, ulusal kurtuluş mücadelemizin çeşitli sorunları marksizm-leninizmin ışığında irdelenmiş ve pratiğe ışık tutucu önemli eğitim notları ortaya çıkarılmıştır.

Bütün bu teorik çalışmalar, ulusal kurtuluş devriminde partimizin siyasi, askeri ve örgüt çizgisinin doğru, kapsamlı ve sistemli bir açıklanmasını verir. Bununla da kalmayarak, bu çalışmalar aynı zamanda Türkiye devriminin teorik sorunlarına da önemli ölçüde açıklık getirmektedir. Bu özellikleriyle, yaptığımız bu çalışmaların,

ağır baskı koşullarında düşmanın devrimciliği bitirmeye çalıştığı bu ortamda Türkiye ve Kürdistan devrimciliğine teorik çıkış yaptırabilmiş olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Dökümünü yaptığımız bir yıllık dönemde, güçlü kitle çalışması yapılmamış olsa da, önemli politik ilişkiler geliştirilmiş ve ulusal kurtuluş mücadelemiz politik bir atılım yapma noktasına ulaşmıştır. Her şeyden önce, yapılan teorik çalışma doğrultusunda, Türkiye’nin devrimci-demokratik grup ve örgütleriyle ilişki içine girilmiş, partimizin etkin katılımıyla dokuz grup ve örgütün yer aldığı **Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi** kurulmuştur.” (Çalışma Raporu, Syf: 22-23)

Bu çalışmaların yanısıra, konferans sonrası dönemde Avrupa’daki faaliyetlere de hız verilmiştir. Bu konuda Çalışma Raporu’nda şu belirlemelere yer verilmektedir:

“İçinden geçtiğimiz ağır baskı döneminde, devrimci hareketin yaşatılması ve mücadelenin geliştirilmesi açısından ülke dışı alanların ve bu alanlarda yapılan devrimci çalışmaların büyük önem taşıdığı bilinmektedir. Hareketimiz ve devrimimiz açısından, hem önemli sayıda Kürdistanlı işçi kitlesinin bulunması ve hem de dış dünya ile bağlantıların kurulmasında önemli olanaklara sahip olması nedeniyle, en önemli dış alanlardan birisinin Avrupa olduğu ortadadır. Avrupa’da yapılacak devrimci çalışmalar, hareketimiz ve mücadelemizin dünya işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleriyle bağlantılarını sağlama, sömürgeci-faşist yönetimi dünya demokratik kamuoyunda tecrit etmeye çalışma, Kürdistan işçi kitleleri içinde mücadeleye yeni kadro ve savaşçılar kazanma, çeşitli biçimlerde ülke içini etkileme, basın ve yayın faaliyetlerini yürütme gibi görevleri gerçekleştirerek mücadelenin bütünlüğüne önemli yardım ve destekte bulunma rolünü oynar.

Bu anlayış doğrultusunda partimiz, geçtiğimiz bir yıllık süre içinde Avrupa’daki devrimci çalışmalara büyük önem vermiş, ülke içinde güçlü çalışma yapamadığımız bu dönemde, hareketimizin ve mücadelemizin o alanda desteklenerek geliştirilmesi için önemli çabalar harcamıştır. Ayrıca faşist baskı ve emperyalist yozluk ortamında Türkiye ve Kürdistan devrimciliğinin o alanda çürütülerek

*devrimci özünün tüketilmesini engellemek için önemli müdahalelerde bulunmuştur. Ancak şunu belirtelim ki, Avrupa'da yaptığı çalışmalarında partimiz önüne koyduğu amaçları sınırlı bir düzeyde geliştirebilmiş, amaçladığı hedeflere ulaşmakta yeterli başarı sağlamamıştır. Parti çizgimizin Avrupa'daki çalışmalara uygulanmasında önemli yetersizlikler ve eksiklikler olmuştur. Bu durumun ortaya çıkmasında Avrupa'nın koşullarını yeterince kavrayamama, belli bir neden ise de, esas olarak görevli arkadaşların devrimci çalışmalarını geliştirmedeki plansızlığı, örgütsüzlüğü, kolektif çalışmadan uzak olmaları ve dar, amatör faaliyetle yetinmeleri belirgin etkindir.” (Çalışma Raporu, Syf: 24)*

Yukarıda da vurguladığımız gibi, konferans sonrası dönemde, özellikle kadro eğitimi çalışmaları temel alınmak üzere faaliyetler giderek derinleştirildi. Bu temelde yürütülen çalışmalar adım adım gelişerek, 2. Kongre'de daha da somutluk kazandı. Partinin stratejik ve taktik planlarının geliştirilmesiyle birlikte, kadroların pratikte korunması, geliştirilmesi ve örgütlenmesi gerçekleştirilerek, kongre'de bu çalışmalar oybirliğiyle onaylanmak suretiyle resmi belgeler haline getirildi. Yeni döneme ilişkin olarak yürütülmesi gereken çalışmalar netleştirilerek, partinin stratejisi ve taktiği daha da yetkinleştirildi ve kadroların eğitiminde sürekli bir gelişme kaydedildi.

Esas olarak konferansta çözümlenen politik ve askeri çizgi konusunda kongrede fazla bir tartışma olmadı. Geçen süre içinde bu konudaki gelişmeler güçlü bir birlik sağladığından, tartışma gereği duyulmadı. Kongre gündeminin temel sorunu aslında örgütlenmeydi. Örgütlenmede de merkez sorunu, çözümlenmesi gereken ana halka durumundaydı. Konferansta da bu konuya değinilmeye çalışılmış, ancak dönemin nazikliği bu konuda sorumlu tutulması ve hesap vermesi gereken arkadaşların hazırlıksızlığı ve zayıflığı, konuyu derinliğine ele almayı güçleştirmişti. Bir anlamda sorun ertelenmişti. Süreç içinde ve daha çok pratikte gözlemlenerek, çözümün geliştirilmesi yönüne ağırlık verildi. Bu durum partinin direniş çizgisi temelindeki örgütlenmesinin gittikçe daha yoğun bir tarzda gelişmeleri kontrol altına almaya çalıştığını ortaya koyuyor, dolayısıyla

süreçten devrimci bir tarzda mı yoksa reformist veya tasfiyeci bir tarzda mı çıkılacağına belirlenmesini daha da yakınlaştırıyordu. Partinin ana gövdesi ve önderliği devrimci çözüm temelinde kendini önemli bir aşamaya vardırılmayı başarmanın verdiği güvenle kongrede yeni dönem için varlığının sağlam kurulduğunu ve geliştirildiğini ilan etmemek için hiçbir neden görmüyordu. Kadrolar ezici çoğunlukla durumu böyle değerlendiriyorlardı.

Ne var ki, özellikle parti ilanı ile birlikte çözümlenmesi gereken esas halka olan örgütlenme konusunda kendisini bir türlü eğitip geliştirmemiş, tarihimizin en karmaşık ve zorlu bir aşamasını yaşadığımız bir dönemde son derece duyarsız ve yüzeysel davranan, giderek tam bir sorumsuzluk içinde hareket eden, sözde partili, ama özünde parti anlayışını çoktan terketmiş bazı kişiler, grup dönemindeki ünlerine ve ad yapmışlıklarına dayanarak, bunu parti üstü bir anlayış katına yükseltme ve yine acımasız bir direniş ve ne pahasına olursa olsun partiyi koruma savaşı içinde olan, cezaevlerinde ve dışarıda çokça çaba harcayan ve savaşım veren Parti Önderliği'ne ve kadrolarına onaylatma onursuzluğu içine düşmüşlerdir. Gelişmeler bu yapaylığı anlamsızlaştırdıkça, özellikle kendini yenileme doğrultusunda partileşme netleşip güç kazandıkça, bunlar iyice köşeye sıkıştırıldıklarını görüyorlar. Tam bu noktada dürüst bir özelleştirmeyle başarı yolundaki parti çizgisi ve çalışmalarına katılmaları gerekirken, hele hele Parti Önderliği'nin son derece duyarlı, esnek ve yoldaşça yardımları ve çağrıları bunu kendileri için son derece kolaylaştırırken, onlar bundan tam tersi bir sonuç çıkarıp direniş çizgisinin örgütlenmesine kafa tutmakla, bu temelde vicadana ve yoldaşlığa sığmayacak tarzda sorunlar çıkartıp güvensizlik ve kuşku tohumları serpmekle, başarıları başarısızlık olarak gösterip kurtarmaya çalışarak, kendi adlarına en kötüsünü seçtiler. Son bir savunma çaresi olarak, kongrede Semir'in başını çektiği gayri resmi toplantı ve tartışmalarla bir çıkış yapılmak istendi. Özellikle daha önce Avrupa'da planlanan ve kongrede ağırlıklarını koyarak yüzleri Parti Önderliği'ne karşı çıkarabileceklerini ve kongreyi geri bir tartışma platformu haline getireceklerini sanan bu kişiler, ne yazık ki, bir iki cümle dışında ağızlarını bile kımıldatamadılar. Durumun

aleyhlerine geliyeceğini fark edince de sessizce geçiştirme ve gelecekte elverişli zemin, zaman ve koşullarda kendi planlarını uygulamaya koyma yolunu seçtiler. Bazıları da geçmişte sürdürdükleri duyarsız ve coşkudan yoksun tavırlarını sürdürmekte ve canlı katılım göstermeyerek ilgisiz bir durumda seyretmekte kararlı göründüler.

Kongre tamamlanmıştı, ama merkez komitesi sorunu pratikte çözümlenmemişti. Bu sorunu çözmek için, kongre sonrasında bir dizi merkezleşme toplantısı yapılmıştı. Parti Önderliği bu toplantılarda Çalışma Raporu'na kapsamlı bir biçimde sahip çıkılmadığı, örgüte sahip çıkılmadığı, bu tutumun kesinlikle kabul görmeyeceği biçiminde eleştirilerde bulunmuştu. Bütün bu eleştirilerin amacı, bazı arkadaşların örgüt sorununda hatalı bir anlayış ve yetersiz bir uygulama içinde olduklarını vurgulamak, hatta hataların niteliği kişilerde somutlaştırılarak kendilerini daha iyi anlamalarını ve çıkış yolu bulmalarını sağlamaktı. Son derece yoldaşça, ama aynı zamanda kararlı bir tutumla ortaya konulan eleştiriler, kişilerin durumlarını açıkça ortaya koyucu nitelikteydi. Çözüm olarak, merkez sorununun hazırlık birimleri biçiminde yaklaşık bir yıllık bir çalışma temelinde çözümlenmesi kararı geliştirilerek, kongrenin tamamlanması gereği doğru bir yöntemle ortaya konulmuş, her arkadaşına yeni bir fırsat ve olanak daha tanınmıştır. Ama sonradan açıkça görüldüğü gibi, kendileri söz verdikleri halde, (toplantı tutanaklarında bu mevcuttur) pratikte buna uyulmamıştır. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, Süleyman ve Semir'in bu toplantılardaki sessizliği dürüstçe bir bağlılıktan ziyade, merkez komitenin kesin belirlenmemesi ve bu görevin dar bir merkez yürütme ile sınırlandırılması kararını kendi amaçları ve kişilikleri açısından sakıncalı bulmaları olmuştur. Onlar bunu bir hakaret olarak kabul etmişler; açık olmak yerine gizli kalıp, sinsî davranarak, daha sonra yapacakları çalışmalarını kararlaştırmayı yeğ tutmuşlar; bu amaçla kendi aralarında toplantı yapmışlardır. Böylece partimizin güçlenen leninist yapısı ve proleter özelliği karşısında, giderek zayıflayan ve tehlikeli bir hal alan mücadeleleri yeni bir safhaya ulaşmıştır.

Partinin yeni dönemde faşist sömürgeciliğin baskı ve terör ortamını yırtarak ulusal direnişi örgütlemesi, dev kapsamlı görevlerini

yerine getirebilmesi ve bunun için yetersizliklerini aşarak yeniden devrimci tarzda örgütlenmeyi başarması temel görev olarak gündemdeyken, bunlar partiyi varlığını tümüyle yurt dışında sürdürmek isteyen ve böylelikle kendilerini garantiye alan birkaç kişiye hizmet eden şekilsiz bir aygıt haline getirmek istediler. Partinin proleter devrimci hattını sürdürmekte kararlı olanlar, direnişi doğuracak devrimci örgütlenmeyi ne pahasına olursa olsun yeniden yaratmak için çabalarını yoğunlaştırdıkça, bu kişiler de düşmanca çabalarını tırmandırdılar. Özellikle konferans ve kongre süreçlerinde proleter devrimciliğin zaferi güvence altına alınınca, bunlar da karşı faaliyetlerini daha cüretkar boyutlara çıkararak, kongre sonrası dönemde faaliyetlerini daha da derinleştirdiler.

Bunlardan Semir Avrupa'da bir yandan ikiyüzlü bir biçimde Parti Önderliği'ne övgüler dizerken, diğer yandan kafasındaki planı gizlice ve en sinsî bir tarzda hayata geçirmeye, Avrupa'daki ilişkileri (parti örgütlenmesini, dış ilişkileri, ülke ile ilişkileri) adım adım kendi şahsında somutlaştırarak, birlikte çalıştığı parti görevlilerinden habersiz geleceğin tüm hazırlıklarını bütün gücüyle planlamaya çalışmıştır. Bu unsur bir hizip olarak da değil, tamamen bir örgüt merkezi gibi hareket ederek, belki hiçbir yerde eşine rastlanmayacak, hiçbir insani ve ahlaki değerle bağdaşmayan, feodal entrika ve düzenbazlıkları bile geride bırakan yöntemlerle bir parti haline gelmek için faaliyetlerini yoğunlaştırmıştır.

Partinin devrimci çekirdeği büyük bir hırs ve arzuyla direniş adını atmak ve ülkenin alabildiğine zor koşullarında her türlü tehlikeyle dolu bir ortamda basit bir kazanım elde edebilmek için çalışma yürütürken, bu parti düşmanları da kafalarındaki plan ve tasarıları en ince tarzda hayata geçirmekle uğraşmışlardır. Bunlar engel olarak gördükleri direnişin ve direniş önderliğinin imhası için adeta avuç açıp tanrıya yalvarmakta, partinin imha olmasından sadistçe zevk almaktaydı. Bu tipler, örneğin, “kadrolar ülkeye kafaları karışık gittiler, pek hazırlıklara katılmadan aceleye getirilerek gönderildiler” biçiminde konuşabiliyorlardı. Yine faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'a saldırması üzerine, “göreceksiniz bir tek kişi bile ayakta kalmayacak” diyorlardı. Tüm bunları söylerken, kendileri-



nin direniş e düşman engelleme planlarının zaferi için yolun açılacağını ve bunun kanıtlandığını anlatmak istiyorlardı.

Bu kişiler birçok düşman gücün partimizin çizgisine yönelik planlarının (bu güçlerle anlaşmak suretiyle) uygulayıcıları olmuşlardır. Tabii bunlar tüm uygulamalarını düşmanın amansız bir saldırı ve terör ortamının hüküm sürdüğü bir döneme denk getirmişlerdir.

Tasfiyeciliğe ve parti yıkıcılığına açıkça yönelmeye yüz tutan bu kişiler, partiye karşı daha başarılı bir mücadele mevzisi elde etmeye özellikle dikkat etmişlerdir. Avrupa'ya gitmekle bu amacına kısmen ulaştığını sanan Semir, üzerinde uzunca durulduğu gibi faaliyetlerini derinleştirirken, hesabını Semir'le birlikte Avrupa'ya gitme temelinde yapan, ama bu olanağı elde edemeyeceğini anlayan Süleyman da bir ikileme karşı karşıya kalmış; bir yandan görev alamayacağını açıklamaya hazırlanırken, diğer yandan Kürdistan'a gitme sorunu ortaya çıkınca, partili olmanın bir gereği olarak değil, “korktu demesinler” diye Kürdistan'a gitmiştir. Ama bunu da kendisi için tarihsel bir geç kalma ve talihsizlik olarak değerlendirmiştir. Bir an önce gitmeme kararını açıklaması halinde tarihsel bir karar almış olacağını sanmaktadır. En üst düzeyde görevli olarak gittiği alana ayak basar basmaz, “sorunum var, ...'den başka yere gitmem” demişse de, bu isteğinde başarılı olamamıştır. Gittiği yerlerde bulunan arkadaşları Parti Önderliği'ne karşı çıkarmaya çalışmış, ama bu konuda da çabaları sonuç vermemiştir. Bu girişimi de başarısızlığa uğrayınca, partiye karşı mücadelesini yeni boyutlara vardırıarak, en kritik bir dönemde ve en kritik bir alanda görev kabul etmediğini açıklamıştır. Kendisine görev veren Parti Önderliği'ne, görevi kabul etmemesinin nedenlerini açıklamayı bile kabul etmeden, kendi adına örgütlü partiye karşı çalışmaya başlamıştır. Bu konuda kendisine bu durumun çok tehlikeli olduğu, parti görevlerinin bu biçimde terkedilmesinin asla kabul edilemeyeceği ve merkez yürütmeye rapor vermesi gerektiği hatırlatıldığında ise “ne merkez yönetimi, ne rapor vermesi” diyebilmiştir. Partiden altı ay bağımsız kaldıktan sonra ve umduğunu bulamayacağı belli olunca, neden görev kabul etmediğini bir eleştiriyi birlikte açıklamış ve “misilleme” yaptığını

belirtmiştir. Parti Önderliği'ni eleştiren ve kendi durumunu öven bir yazı vermiştir. Ayrıca merkez komitede yer almaya hazır olduğunu belirterek, neyin peşinde koştuğunu da açıkça göstermiştir. Birçok sözlü konuşmada ve yazılı olarak durumun tehlikeli olduğu kendisine kavrattılmaya çalışılmışsa da, yine de o kendisine özgün bir tarzda partiye karşı savaşımını sürdürmekten geri kalmamıştır. Semir'de olduğu gibi, bu kişide de bu durum sayısız olay ve bizzat kendi yazılarıyla belgelenmiş durumdadır.

Bu olumsuz örneklere karşılık, eleştirilen bazı arkadaşlar da partiye tam bir bağlılık örneği göstererek çalışmalara katılmış ve partinin başarısı için güçleri oranında ellerinden geleni esirgememişlerdir. Bunun yanında partiye bağlılıklarını sürdüren, ancak kendilerinden beklenen gelişmeyi gösteremeyen, daha yavaş bir tempoyla çalışan ve dönemin gerekli kıldığı özellikleri tam anlamıyla edinemeyen arkadaşlar da vardır.

Denilebilir ki, kongre sonrası dönemde daha da hız verilen çalışmalarla PKK'nin kuruluşundan beri bir türlü giderilemeyen eksiklik ve zaaf lar önemli oranda giderilmiş, bununla da yetinilmeyerek gelecek dönemi karşılayacak ve parti çizgisini hayata geçirecek düzeyde bir gelişme sağlanmıştır. İster teorik isterse pratik düzeyde olsun, yapılan hazırlıklar parti çizgisini önemli oranda hayata geçirmeye yetecek düzeyde bir gelişme sağlamıştır.

Geçtiğimiz dönemde Kürdistan'ın diğer parçalarına yönelik politik çizgi netleştirilerek uygulamaya geçirilirken, uluslararası zeminde de ulusal kurtuluş çizgisinin tanıtılması ve bu temelde bazı ilişkilerin geliştirilmesi yolunda önemli adımlar atılmıştır.

Bu büyük çabaların tarihsel öneminin kavranması için, kadrolara, Kürdistan'da örgütlenmenin dayandığı temel in olumsuzluğu iyice kavrattılmış; yakın mücadele tarihimizin acılı ve işkence dolu sürecinin iyi özümsetilmesine çalışılarak, görevlerimizin herhangi bir sömürge ülkedeki devrimin görevlerinden kat be kat ağır ve bu yüzden çok sıkı bir tarzda kavranmasının zorunlu olduğu sürekli hatırlatılmış; bu gerçeklerin bilince çıkarılması temelinde çalışmalar sürdürülmüştür. Yapılan bütün bu çalışmalar görülmemiş bir politik bilinçlenme, politik görevlerin kavranması ve kadrolar-

da güçlü bir arzu ve isteğin yaratılmasıyla sonuçlanıyordu. Böylelikle partinin Bolşevikleşmesi yolunda ileriye doğru bir adım daha atılarak, iç ve dış nedenlerden ötürü ülkede bir türlü geliştirilemeyen faaliyetlerin artık geliştirilmesi doğrultusunda ilk kez çok kapsamlı bir gelişme ortaya çıkıyordu. Bu faaliyetler teorik ifadesini birçok gelişkin yazıda bulurken, pratikte de yüzlerce kadronun ideolojik, politik ve örgütsel mücadelede derinliğine bir beceri kazanmasında somutlaşmaktaydı.

PKK hareketi, hiçbir ulusal kurtuluş hareketinin tarihinde görülmemiş ölçüde sert bir baskı ve imha ortamında ülke dışına çıktı. Tarihte birçok halkın devrimci mücadele pratiğinde de görüldüğü gibi, ülke topraklarından ayrılma ile birlikte bir daha buraya dönmeme tehlikesi de vardı. Aynı şekilde tarihte maruz bırakıldıkları katliam seferleriyle topraklarından koparılan ve bir daha kendi topraklarına dönmeyen halklar mevcuttur. Filistin halkı ve Güney Kürdistan'daki hareketin durumuna bakıldığında, buralardaki hareketlerin ülkeden çıkmalarıyla birlikte bir daha kolay kolay geri dönemedikleri rahatlıkla görülebilir. Türk sömürgeciliği de PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan halkını ve onun mücadelesini aslında işte böylesine tehlikeli bir akıbete uğratmak istedi. Korkunç bir baskı ve terörle kitleler yerinden-yurdundan edilmek istendi. PKK hareketi ile çok sıradan bir ilişkisi olanlara varıncaya dek herkes amansız bir işkence altına alındı; halk üzerinde sert katliamlar yürütüldü. Düşmanın bu uygulamalardaki amacı parti ideolojisi ve çizgisine bulaşmış ne kadar insan varsa ya kaçtırmak, ya imha etmek, ya da teslim olmaya zorlayarak böylelikle partinin adını hafızalardan silmekti. Düşman Kürdistan tarihinde yüzyıllardan beri egemen olan teslimiyet ve ihaneti PKK'nin şahsında yeniden yaratmak ve yaşatmak istedi. Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal benliğine kavuşması için sır olmayan, herkesin gördüğü ve kabul ettiği gerçeklerdir.

Hiç tereddüt etmeden, düşmanın bu oyunlarını boşa çıkararak, karşı cevap vermek gerekiyordu. Geri adım atmak bir yana, bu çabayı derinliğine ve genişliğine yoğunlaştırmak şarttı. Dolayısıyla düşmanın en sert baskılarını boşa çıkartmak için güçlü bir direnmeyle kitlelerin kalbinde yer almak, hangi koşullar altında olursa

olsun, ülkeyi terketmeksizin direnişin başında bulunmak tarihsel ve tarihsel olduğu kadar da zorunlu ve kaçınılmaz bir görev olarak kendisini dayatmaktaydı.

Eğer Filistinliler, Irak Kürt hareketleri ve Şili hareketinin yaptığı gibi ülkeden ayrılarak uzun süre Avrupa'da emperyalizmin yoz kültürü ve bir yığın ajan faaliyeti ortamında kalırsa, bu durumda dönüşün epeyce sancılı olacağı açıktır. Bu tarzda ülkeye dönüş yapan kadroların devrime karşıt bir konuma geldikleri ve devrimin başına bela oldukları Şili ve Küba gerçekliğinde açıkça görülmüştür.

İşte Kürdistan için belirleyici olan bu süreçte böyle bir tehlikeyi yaşamamak, benzer durumlara düşmemek ve askeri-faşist yönetimin tüm baskıları ve aldatmaca politikalarını boşa çıkarmak için, ne pahasına ve hangi biçim altında olursa olsun mutlaka ve mutlaka direnişten kopmamak gerekiyordu. Bu nedenle ülkeden kalıcı bir tarzda uzaklaşma ve ülkeyle bağların uzun süre ve derinliğine kopması kesinlikle kabul edilmedi; buna karşı direnildi. Ülkeden tamamen kopmanın büyük bir ihanete yol açacağı, bunun salt PKK'nin kaybedilmesi sonucunu değil, ulusal davamızın büyük oranda kaybedilmesi sonucunu doğuracağı, mücadelenin yozlaşacağı ve inkar edileceğinin derin bilinci içinde, çeşitli alanlarda görülmemiş direnişler sergilendi. Yine parti kadrolarının ağırlıklı kesimi anti-emperyalist mücadelenin sıcak ateşi içinde kendilerini eğiterek geliştirdiler; tarihsel ve belirleyici bir faaliyet yürütmek ve ulusal kurtuluşçu çizgiyi mutlaka hayata geçirmek için en elverişsiz koşullarda bile direndiler. Ölümü hiçe sayarak, ülkenin derinliklerine akmak için çaba harcadılar. Devrimci partinin ideolojisine ve önderlik ettiği halka bağlılığın bir gereği olarak, atılması gereken adımlar korkusuzca atılmakta, bundan asla vazgeçilmeyeceği, tersine bu adımların pekiştirilerek, takviye edilerek ve sağlamlaştırılarak daha da güçlendirileceği büyük bir azim ve kararlılıkla ortaya konmaktaydı. Böylece resmi toplantılarda konulan ve çeşitli yazılarla açıklanan parti çizgisi, pratikte bu faaliyetlerle kendisini kanıtladı.

Müthiş doğa zorlukları ortamında aç-susuz direnme, dayanma ve çok değerli yoldaşlarımızın şehit düşmesi, hep parti çizgisinin zaferi

içindi. Bu direnmeler sayesinde 1979'larda bir türlü giderilemeyen eksiklik ve zaafın aşılması, tamamen olmasa da, önemli oranda gerçekleşti. Türkiye'de çeşitli akımların yenilmesine ve dağılmasına karşılık, bütün bu gelişmeler PKK'nin sağlam ayakta kaldığını, en sert baskı yıllarında bile yenilmediğini, tersine güç kazandığını, kendisini bu süreçte daha da güçlendirdiğini ve düşmana karşı kahramanca direnebileceğini kanıtladı. Bu gelişmeler gözardı edilecek ve önemi kavranmayacak adımlar değil, belirleyici ve görkemli tarihsel adımlardır.

Bütün bu görkemli adımların yanısıra, faaliyetler sırasında çeşitli hastalıklar ve engeller de ortaya çıktı. Bu çalışmalarını köstekleyen çabalar sadece düşmandan veya örgütsüzlük eğilimini körükleyip meşrulaştıran dışımızdaki akımlardan değil, aynı zamanda parti içinde yer alan bazı kişilerden de kaynaklanmaktaydı. Bu gelişmeler dümdüz bir rota halinde ve kendi başına gerçekleşmedi; tersine içte ve dışta büyük engeller ve zorluklarla mücadele temelinde gerçekleşti. Politik Rapor ve Çalışma Raporu'nda içteki eksikliklerden açıkça söz edilmekte, giderilmemesi halinde bunların bir hastalığa dönüşeceği ve giderek parti düşmanlığına kadar götürebileceği vurgulanmaktaydı. Nitekim olumsuzluklarda ısrar eden birkaç kişinin içine düştüğü durum tamıtamına böyle olmuştur.

İçine girdiğimiz yeni mücadele dönemi partinin politik, örgütsel ve askeri çizgisinin geçmiş kazanımlar ve her alandaki hazırlıklar temelinde hayata geçirileceği ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin uzun süreli halk savaşı biçiminde gelişeceği bir dönem olacaktır. Gerçek proleter devrimci militanlık, gerçek önderlik bu mücadelenin önderi olarak militan bir parti böyle çetin bir mücadele içinde pratikte şekillenecek ve militan örgütler doğuracaktır. Partimizin kadro adayları ve savaşçıları ezici bir çoğunlukla böyle yüce gelişmelerin yaratıcıları olmak için çalışmaya koyulmuşlardır ve bütün zorlukları göğüsleyerek büyük bir azim, arzu ve coşkuyla çalışmalarını sürdürmektedir. Böyle bir dönemde mücadele etmek isteyen herkese çalışma olanağı tanınmıştır ve tanınacaktır. Böyle bir dönemde devrimci örgüt ve mücadele saflarında disiplinsizlik, bireycilik, kariyerizm ve kararsızlık tohumları eken aydın özelliğine, her türden oportünizm ve hele hele parti tasfiyeciliği ve yıkıcılığına kesinlikle yer olamaz.

## **ÖRGÜTSEL GELİŞME SORUNLARINI AĞIRLAŞTIRAN OBJEKTİF VE SUBJEKTİF ETKENLER**

Önümüzde bir görev olarak duran örgütsel yapımızın güçlendirilmesi sorununda gelişmeyi engelleyen en büyük nedenler objektif (parti dışı) ve subjektif (parti içi) etmenlerdir. Bu etmenlerin ideolojik, politik ve sosyal kökenlerini derinliğine açıklamadan, örgütsel alanda bizleri bekleyen görevlerimizi kavrayamaz ve böyle bir sorunu çözemeyiz.

### **Dış etmenler**

Diğer faaliyetlerde olduğu gibi örgütsel faaliyetimizin de gelişmesini zorlaştıran başlıca etmen, mevcut objektif zeminin böyle bir faaliyete oldukça elverişsiz olmasıdır. Bu konuda herhangi bir subjektivizme ve abartmaya düşmemek ve parti içinde örgütsel faaliyetlerde sağlıklı bir çalışma yürütebilmek için, ülkemizin objektif zeminini bütün yanlarıyla bilince çıkarmak zorundayız.

Kürdistan toplumu normal ulusal ve sınıfsal gelişmesini örgütleyememiş, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel bütün alanlardaki

gelişmesinden alıkonulmuş, kendisini sürekli dağıtmaya teşvik eden bağlarla düşmanın çıkarlarına bağlanmış, kendi kendisiyle çelişen oldukça olumsuz bir gerçekliği yaşamaktadır.

İnsanlarımızın ulusal ve toplumsal dokular içindeki konumuna bakıldığında, ulusal çıkarlar konusunda güçlü bir birlik ve dayanışma ruhundan yoksun oldukları görülür. Bunun nedeni egemen ulusun kendi ideoloji ve politikasını toplumumuza zorla egemen kılmasıdır. Böyle olunca insanımız kendi ulusal ve sınıfsal gelişmesi için birlik ve dayanışma içine girememiş, ulusal kurtuluşu örgütleyememiş, zayıf bir direnmeyle yetinmiş, egemen ulusun basit bir piyonu ve onun adeta eritilmiş bir ögesi olarak hareket etmiştir. Toplumumuzun kendi birliğini sağlayamamasının en büyük nedeni içteki objektif engellerdir. Bir defa ulusal ögeler, sınıf ve tabakalar birbirleriyle oldukça çatışmalı bir durumu yaşamaktadır. Bu çatışmalar ulusal birliği kurma ve güçlü direnişler göstermenin önünde birer engel durumundadır ve birlik ortamını zehirleyen faktörlerdir. Ulusal sınıfların kendileri vardır, ama sahip oldukları ideoloji ve politika onları ulusal çıkarların çok uzağında tutmaktadır. Ulusal yöndeki bütün bu çarpıklık ve bozukluklar en ağır etkisini Kürdistan'ın toplumsal yapısı üzerinde göstermektedir. Ulusal sorun çözülmediğinden ötürü, toplumsal sorunların çözülmesi de mümkün olmamıştır. Tersine ulusal dağınkılık ve ulusallıktan uzaklaşma en yıkıcı, dağıtıcı ve parçalayıcı etkilerini toplumsal yapı üzerinde göstermektedir. Ortaçağdan kalma her türlü ideolojik öğenin (aşiretçilik, kabilecilik, bölgecilik, mezhepçilik) varlığı, toplumumuzda belli bir ulus ve sınıf bilincinin oluşmasını engelleyen bir etkidir. Bu olumsuz etkenler her düzeyde bir düşmanlığa, bu düşmanlıklar da egemen güçler tarafından her gün, her saat körüklendiğinden dolayı toplumda bitip tükenmeyen kan davalarına, komşu ve aile içi kavgalara yol açmakta; sınıfların sağlıklı oluşum ve dayanışmalarını bir yana bırakalım, toplum adeta atomlarına kadar bölünerek, eski aşiret konfederasyonları düzeyindeki bir dayanışmadan bile yoksun bulunmaktadır. Eskiden aşiretlerin egemen olduğu dönemlerde, hiç olmazsa bazı sorunların çözümünde konfederasyonlar belli bir dayanışmayı sağlıyordu. Ama daha sonraki gelişme süreci-

ne bakıldığında görülecektir ki, böyle bir dayanışma ruhu olmadığı gibi, herkesin birbirine düşman haline getirildiği bir ortamda birbirini sevmeme, birbirinin aleyhinde çalışma ve güçlü bir dayanışma içine girmeme adeta normal bir yaşam haline getirilmiştir. Toplum üyeleri ve sosyal sınıfların kendi aralarında paylaşacakları ürünlerin kıtlığı, onları var olan ürün kaynakları üzerinde büyük bir çatışmaya sürüklemiştir. Toprağı paylaşırma, iş bulma, bir kaynağı işletme vb. ne kadar değer varsa, toplumda bunlar için büyük bir talep vardır. Bu talepler toplumun tümünü birbirine zıt bir konuma getirmekte, ulusun tüm ögeleri arasında büyük bir çekişme ve çatışmaya yol açmaktadır. Sömürgecilik ise herkesi birbirine düşman etmek için bu çelişkileri bilinçli olarak körüklemekte ve geliştirmektedir. Örneğin iki aşiret veya kabileden önce birine olanak sunarak diğer aşireti yoksul bırakmakta, güçlü olanı zayıf aşiretin üzerine yöneltmekte; daha sonra zayıf olan aşirete bir kurtarıcı gibi görünerek, kendisine olanak sunup silah temin ederek, bu kez bu aşireti ötekini üzerine saldırtmaktadır. Böylelikle her iki aşireti birbirine kırdırarak düşman haline getirmektedir. Bu yöntemle birbirine düşman haline getirmediği tek bir kişi dahi bırakmamaktadır. Bunlara bir de egemen ulusun asimilasyon politikası ve egemen ulus partilerinin toplumda yarattığı kördöğüşü eklenince, ortaya çıkan tablonun ne kadar korkunç olduğu hiçbir tereddüte yer vermeyecek ölçüde kendiliğinden anlaşılacaktır.

İşte böylesine olumsuz bir objektif zeminden kaynaklanan ve politik düzeye de yansıyan bu gerçeklik, ağır etkisini daha çok toplumun örgütsel düzeyinde göstermekte, politik alanda fazla etkili olmamaktadır. Bu çabaların politik düzeyde sonuç alması fazla mümkün değildir. Bu tür olumsuz çabalar karşısında politik çizgi belki bazen işlemez duruma gelebilir, ama bu çizgiyi saptırmak, çeşitli çelişkilerle engellemek veya yıpratmak kolay değildir.

O halde toplumsal gerçekliğimiz örgütlenme zemininde nasıl somutluk kazanmaktadır? Bu sorunun cevabını birçok kadro ve kadro adayının pratik davranışlarında görmek olanaklıdır. Açıkça söyleyelim ki, kadrolarımız örgüt çalışmalarında leninizmi uygulamıyorlar. Bunun yerine ya aşiretçiliği, kabileciliği ve aileciliği, ya da kendile-

rini uyguluyorlar. Biraz önce izahını yaptığımız böyle bir toplumdand gelen üyeler ciddi bir eğitim görmemiş, ciddi bir kültür edine-memiş, ciddi bir siyasal ve örgütsel pratik yaşamamışlardır. Bun-ların yaşadıkları gerçeklik, toplumda birbirleriyle dayanışma ve ko-lektif iş yapma ruhundan uzak, adeta “gemisini kurtaran kaptan” tü-ründen bireyci bir yaşamdır. Oysa toplumda herkes çevresiyle sıkı bir koordinasyon içinde bulunsaydı, kendisini kurtarabileceği gibi yüce kurtuluş davasını da kazanabilirdi. Ama bireyler bu konuda topluma o denli yabancılaşmışlardır ki, dayanışma ve birlik denildi-ğinde adeta kaçmaktadır. Sömürgeciler toplumumuzun bireylerini edilgen, içe kapanık ve tepkici, birleştirici değil dağıtıcı ve adeta konuşulmaz birer tip haline getirmek için ne lazımsa onu yapmış-lardır. Yaratılan bu tip, toplumumuzun egemen ve en problemlı tipi-dir. İnsanlık aleminde belki de eşine ender rastlanan ucube bir tiptir. Hiçbir kazanımı olmadığından doğa karşısında, dost ve düşman karşısında son derece güçsüz, zayıf ve ciddiyetsizdir. Buna rağmen yine de kendisini en mükemmel insan olarak görür. Daha da acısı, bu durumu adeta meşru ve dokunulmaz kılmak ister. Önemle üze-rinde durulması gerekir ki, düşman yarattığı bu tipi bir mayın gibi toplumun içine ve oradan da örgütümüzün saflarına salmıştır. Bu-nun nerede ve ne zaman patlayacağı ve ne kadar tahribat yapacağı belli değildir. Bu bir abartma değildir. Kürdistan gerçeğini yakından ve doğru yorumlama gücünü kendilerinde görenler, gerçeğin böyle olduğunu rahatlıkla tespit ederler.

Kürdistan toplumu, insanlara değer verilmeyen veya basit çıkar-lar karşılığında değer verilen bir toplumdur. Bir annenin kızına ver-diği değer, onun evlendiği kişiden getirdiği başlık parası kadardır. Babanın oğluna verdiği değer ise onun getirdiği kazanç kadardır. Aynı şey tersi için de geçerlidir. Tabii bu bağılıklar da çok zayıf ve yüzeyseldir. Açıktır ki, bu özellikler insanların iradesinin bir sonu-cu olmaktan ziyade, düşmanın yüzyıllardan beri Kürdistan'ın top-lumsal yapısı üzerindeki tahribatlarının doğrudan bir sonucudur. Toplumumuzda örgüt veya birlik denilince, ya basit bir kabilecilik ve ahbap-çavuşluk, (o bile güncel basit çıkarlarla örülmüştür) ya da bir çıkar şirketi olarak anlaşılır. Proletarya da feodal komprador ke-

simler de böyle bir gerçekliği yaşarlar. Kürdistan'da aşiretin aşireti, ailenin aileyi, ayrıca Kürdistan'ın bütün parçalarının birbirini red-dettiği ve her parçanın ayrı bir gelişme süreci içinde sosyal ve siya-sal yönden, dil ve kültür yönünden birbirine zıt hale getirildiği, her parçanın kendi içinde önemli oranda kendisine yabancılaştırıldığı bir toplumsal konum yaşanmaktadır.

Biz, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini örgütlenme faaliyetini iş-te böyle bir zemine dayandırmış bulunmaktayız. Ayrıca düşmanın her gün, her saat bu zemine dayattığı dağıtıcı, bölücü ve parçalayıcı faktörleri de eklersek, devrimci örgütlenmemiz elbette ki, böyle olumsuz bir zeminde ağır zorluklar ve büyük engellerle karşılaşa-caktır. Örgütlenmeyi son derece olumsuz olan böylesi bir yapı için-den çıkmış kadrolarla yapmak zorundayız. Eğer bu unsurlar olumlu bir formasyona ulaşmamışlarsa, bunları fazla suçlamadan, olumsuz yanlarının birçok sorunun kaynağını oluşturacağını kendilerine kav-ratmak, hiçbir zaman meşru kabul etmemek suretiyle durumlarını anlayışla karşılamak ve sorunun boyutlarını görerek çözümü için gerekli eğitim ve örgütlenme faaliyetlerini geliştirmek gerekir. Bu konuda unutulmaması gereken en önemli nokta budur.

İkinci olarak, yakın geçmişte ortaya çıkan her türlü reformist, uz-laşıcı ve sosyal-şoven çizgilerin yarattığı tahribatları da dayandığı-mız olumsuz mirasa eklemek gerekir. Bu güçler toplumdaki olum-suz yapıyı meşrulaştırmak için adeta birbirleriyle yarıştılar. Kürt küçük-burjuva reformistleri adeta bir aşiretler koalisyonu yaratırca-sına her aşiretten bir-iki genç bulup bir örgüt çatısı kurmaya çalışır-ken, sosyal-şovenizm de Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı bölüp par-çalamak için kışkırttığı mezhepçilik ve bölgecilik çelişkilerine da-yandı ve solculuk adına adeta bunu meşrulaştırmaya çalıştı. Bu temelde devrimci potansiyeli parçalayarak, Kürdistan'da örgütsüzlük ve eylemsizliği geliştirdi. Bu güçler bunlarla da yetinmemekte, en basit reformları bile gerçekleştirmekten uzak dar örgütlenmelerini dışarıda da sürdürerek, ihtilalci bir örgütlenmeye yanaşmamaktadır. Böylece bu güçler, hem örgütlenme anlayışları ve hem de örgüt bi-çimleriyle devrimci örgütlenme önünde birer engel durumunda bu-lunmaktadır. Dayandığımız olumsuz mirasa ek olarak, bu güçlerden

kaynaklanan olumsuzlukların da örgütlenmenin önünde engel teşkil edeceği kendiliğinden anlaşılacak ölçüde açıktır.

### **Parti içi örgüt sorunları**

Parti içi sorunlara geçmeden önce, PKK'nin örgütlenmesinin taşıdığı anlama kısaca değinmek gerekmektedir. Türk sömürgeciliğinden duydukları korkudan ötürü örgütsüzlüğü dayatan reformist milliyetçilerin ikiyüzlülüğünü boşa çıkarmak, öte yandan Kürdistan insanının kendi kendisinden dahi korkan ve yüzyıllardan beri kendi öz partisini bile kuramayacak ölçüde uyuşturulan yapısına son vermek, Kürdistan halkını kendi öz çıkarları için örgütlemek ve bunu bir partide somutlaştırmak son derece önemli bir tarihsel adımı ifade eder. Denilebilir ki, belki de dünyada eşine ender rastlanan türden sağlıklı bir çalışmayla Kürdistan halkına karşı yerine getirilmesi gereken tarihsel görevlerden biri PKK'nin kurulmasıyla yerine getirilmiştir.

Kürdistan gibi bir zeminde örgütlenmeye cesaret etmek bile örgütlülüğü yarı yarıya başarmak demektir. Bu açıdan PKK'nin kuruluşu dev gibi bir adımdır; belki de Kürdistan tarihinde en soylu ve en cesaretli adımlardan biridir. Salt işçi sınıfının öz örgütlenmesi anlamında değil, bir bütün olarak Kürdistan halkını modern, çağdaş bir gelişmeye ulaştırmak için toplumun tümünün her alanda örgütlenmesi, ulusal ve toplumsal kurtuluş için anahtar bir sorundur. Bilindiği gibi Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi 1898'de kurulmuş, henüz programını ve kuruluş bildirisini yayınlamamışken, yöneticilerinin tutuklanmasıyla işlemez hale getirilmiştir. Ancak buna rağmen, Lenin, partinin kuruluşunu dev gibi bir adım olarak nitelendirmiştir. PKK'nin kuruluşunun ardından ciddi herhangi bir tutuklanmanın olmadığı, mücadele ve örgütlenmenin adım adım geliştirildiği göz önüne alınırsa, bunu dev gibi bir adım olarak nitelendirmenin haklılığı çok daha iyi anlaşılacaktır.

Ancak salt örgütlenme adımı ile yetinmemek, bu adımdan sonra sağlıklı örgüt çalışmalarına yönelmek gerekirdi. Geçmiş dönemde içine girdiğimiz bu çalışmalar esnasında, eğitimsizlik ve yetersiz-

likten kaynaklanan çeşitli eğilim ve hastalıklar türedi. İdeolojik-politik çalışma döneminde ortaya çıkmayan olumsuzluklar, yeni örgütsel kuralların işletilmesiyle birlikte yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Aslında bu hiç de beklenmedik bir gelişme değildi. Çünkü oportünizm, amatörlük, ilkelik vb. hastalıkların kendilerini en çok örgütsel konularda gösterdiği, uygun zaman ve koşullarda ortaya çıktığı bilinmekteydi. Kürdistan'ın mevcut objektif zemini ise bu tür hastalıklar için son derece elverişli bir zemindi. Kuşkusuz kadroların başlangıçtaki eğitimsizlikleri, grup pratiği içinde şekillenmiş olmaları ve daha sonraki faaliyetlerde amatörlüğü aşamamaları da böyle bir gelişmede rol oynamıştır.

Kürdistan'da ortaya çıkan sorunların kaynağı, kesinlikle parti çizgisinin yanlışlığı veya yetersizliğine bağlanamaz. Bugün parti çizgisi hemen herkesin kabul ettiği ve kendisine önder seçtiği bir çizgidir. Yalnız Kürdistan adına yola çıkan gruplar değil, Türkiyeli gruplar da bu çizgi temelinde kendilerine yön vermek istemektedir. Bu açıdan bizde parti içi sorun elbette politik çizgiyi tartışmak olmaz. Çünkü bu çizgi zafer kazanmış ve milyonların desteğini sağlamış bir çizgidir. O halde sorun nerede düğümlenecekti? Doğruluğu bu denli açıkça kanıtlanmış bir çizgiye yönelinemeyeceği, daha çok örgütlenme alanında tahribat yapılmaya çalışılacağı belliydi. Kürdistan toplumunun özelliklerinden de kaynaklanan ve parti içine taşınan bir yığın eksiklik, hata ve zaaf, partinin gelişim temposuyla bağdaşmayan bir şekilde boy vermekteydi. Başta önderlik olmak üzere, bütün arkadaşların güçlerini ortaya koyarak, bu eksikliklerin giderilmesi için çaba harcamaları gerektiği defalarca vurgulandı. Arkadaşların bu eksikliklerin giderilmesinde halk, parti ve kendileri için azami duyarlılık gösterecekleri inancındaydık. Dolayısıyla parti önünde engel teşkil etmek bir yana, kendilerini eğitememe ve eksikliklerini giderememenin derin acısını duyduklarından ötürü kendilerine öfkelenedikleri, bunları gidermek için de yaratılan olanak ve fırsatlardan en güçlü bir biçimde yararlanarak güçlü bir donanımla mücadeleye girecekleri olumlu beklentisi içindeydik. Başlangıçta olumlu bir beklenti içinde olmak ve herkesin bu temelde gelişmesini beklemek kadar doğal bir şey yoktu.

Bu temelde sorunların adım adım çözüleceği ve böylelikle partinin örgütsel alanda mesafe kaydedeceği düşünülmekteydi. Ancak bu sorunların çözümlenmesi ve eksikliklerin giderilmesinde önemli yetersizlikler ortaya çıktı ve bunlar giderek gelişme önünde engel olmaya başladı. Böylesine zararlı sonuçlar veren bu eksikliklere göz yumulabilir miydi? Kuşkusuz hayır. Üstelik bu yetersizliklerin üzerine gidilmemesi halinde, örgütsel faaliyetlerimiz içinde kendisini dayatan bu eksiklikler ve zaafılar giderek bazı tehlikeli eğilimlere dönüşme tehlikesini de içinde taşıyacaktı.

Nicelik ve nitelik olarak fazla gelişmemiş olsa da, bu anlayışların süreç içindeki durumunu ortaya koymak zorunludur. Bu sorunların bir eğilim mi, yoksa eğitim noksanlığının bir ürünü mü olduğunu açığa çıkarmak gerekir. Çünkü bugün hala bir ikileme karşı karşıyayız. Bazı kişilerde görülen zaafılar acaba eğitimsizlik ve kendini yenileyememenin bir ürünü müdür, yoksa belli bir sınıf temeli olan ve buradan kalkarak farklı ideolojik ve politik yaklaşıma varan bir eğilimin ip uçları mıdır? Hepsi için söz konusu olmasa bile, bazı sorunlar için hala böyle bir ikileme karşı karşıya bulunmaktayız. Eğer bir eğitim noksanlığı veya tecrübe yetersizliği değilse, yine farklı bir eğilim olarak şekillenmiyorsa, bunlarda ısrar etmek insanı düşündürmekte, parti örgütlenmesini boşa çıkaran bu anlayışların ardında birtakım tehlikeli güçlerin etkisinin olup olmadığı sorusunu akla getirmektedir.

O halde tüm bu soruların yanıtını irdeleyerek ve parti içi örgütsel faaliyetlerin önündeki engellerin bilince çıkarılması yoluyla bunları deşifre etme temelinde güçlü bir aydınlanmanın yaratılması, daha sonra parti tarafından geliştirilecek olan örgütsel çalışmaların yönetimi, güvenilirliği ve denetimi açısından belirleyici ve vazgeçilmez bir öneme sahiptir.

Bütün bu sorunları kabataslak olarak eğitim ve tecrübe noksanlığından kaynaklanan hastalıklar, proletaryaya yabancı anlayış ve eğilimler, partiye karşı düşmanca tutumlar biçiminde ayrıştırmak olanaklıdır. Şimdi bu ayrıştırma temelinde bu sorunları derinliğine inceleyelim.

Birincisi, kapsamlı bir parti anlayışına ulaşmama, darlık, sekter

davranışlar, duygusallık, geçimsizlik vb. tarzlarda ortaya çıkan, kısım sınıf eğilimlerinin izlerini taşısa bile, genellikle eğitim ve tecrübe noksanlığından ileri gelen eksiklik ve yetmezliklerdir.

Pratik yaşam, geçmişte olduğu gibi içinde bulunduğumuz süreçte de birçok hata ve eksikliklerimizi ortaya çıkaracaktır. Sorun bunları zamanında görüp doğru yönde bir değişikliği sağlayabilmektir, yoksa hata ve eksikliklere sevdalanmak değildir. Devrimci mücadelede oldukça vahim hatalar içine düşmek bile mümkündür. Ama önemli olan hiç hata yapmamak değil, hatasını farkedip düzeltme gücünü kendinde görebilmektir. “Akıllı kişi hatalar işlemeyen kişi değildir. Böyle insan yoktur, olamaz da. Akıllı kişi, önemli hatalar işlemeyen, hatalarını kolayca ve çabucak düzeltmesini bilen kişidir.” (Lenin)

Burada dürüst davranmanın ölçüsü, hatalar ortaya çıktığı ve bilince çıkarıldığı anda bunlardan vazgeçebilmektir. Hatalarından vazgeçmeme eğilimi, bu hata çok sıradan ve basit bir şey olsa da, kişiyi ihanete kadar götürebilir. Hatalar, bazı eksik tutumlar belki de çok sayıda kişinin, binlerin yaşamına son verdirebilir. Hatalar farkedilip gerekli düzeltme yapıldığı an, kişi devrimci olmaktan çıkmaz, tersine bu durum kişiyi daha güçlü bir devrimci haline getirir. Bu açıdan hatalar ve bunlara kaynaklık eden eksiklikler mücadele sürecinde görülmeyecek şeyler değildir. Mücadelemiz gelişip güçlendikçe, hata ve eksiklikler de daha çok ve farklı boyutlarda ortaya çıkacaktır. Bunların giderilmesi ve gelişme sağlanabilmesi için, özellikle eğitim faaliyetlerinin derinleştirilerek sürdürülmesi gerekir. Bu konuda yine Lenin'e başvuralım:

*“Devrimcilerin çoğunluğunun eğitimden yoksun oluşu, bu tüümüyle doğal olgu, herhangi bir özel korku yaratmazdı. Bir kez görevler doğru bir biçimde belirlenince, bir kez bu görevleri gerçekleştirmek yolunda yinelenen girişimler için enerji olunca, geçici başarısızlıklar sadece küçük talihsizlikleri temsil ediyordu. Devrimci deneyim ve örgütsel yetenek elde edilebilecek şeylerdir, yeter ki, bunları elde etme isteği olsun, yeter ki, eksiklikler kabul edilsin, devrimci eylemde bu eksikliklerin kabul edilmesi bunların yarı yarıya giderilmesi demektir.”* (Lenin, Ne Yapmalı, Syf: 45-46)

Parti olarak 1979'larda ne kadar zorlandığımız bilinmektedir; bu

zorlanmanın daha çok görevlerin başında yürümeleri gereken sorumluluğundan kaynaklandığı da bilinmektedir. Parti merkez komitesinin en değerli elemanlarından **Mazlum, Kemal ve Hayri** yoldaşlar da çeşitli yazılarında bu yönlü uyarılar yapmışlar, eksiklik ve yetersizliklerin giderilmesini görev olarak önümüze koymuşlardır. Ancak buna rağmen bu gerçeği bir türlü duymama, orali olma ve kavramama gafletini gösterenler oldu. Oysa bu arkadaşlar geçmiş çalışmalarını gözlemlediklerinde, harekete çok büyük zararlar verdiklerini rahatlıkla görebileceklerdir. Oysa bunlar neden eksik ve yetersiz olduklarını itiraf ettiklerinde sanki küçüleceklermiş gibi bir tutum içine girdiler. Kendilerine güvence de verdik: İşlediğiniz en ağır ve vahim hatalar bile olsa, sağlıklı ve dürüstçe bir özelleştiriden geçmeniz kaydıyla bizden her türlü yardımı görmeniz mümkündür, sizi teşvik ederiz, dedik. Bizim için kötü olanın hataları örtbas etmek olduğunu, hataları örtbas etmenin partiye ve halka karşı büyük bir sorumsuzluk olduğunu ve bunun affedilir bir yanının bulunmadığını söyledik. Ancak onlar tutumlarında ısrar ettiler. Ayrıca ilkelik ve amatörlükte ısrar edilmemesi gerektiği, gelişmelerin daha güçlü bir önderlik istediği vurgulanmasına ve bunun için de ayağa kalkmaları istenmesine rağmen, adeta kulaklarını tıkayanlar oldu. Kendilerine en elverişli koşullar sunulduğu halde, bu tutumlarını sürdürdüler.

Bunların ilkelik ve amatörlükte ısrar etmeleri kuşkusuz tedirginliğe yol açmaktaydı. Bu durum partinin güçlü eğitim ve örgütlenme hamlesi önünde ciddi bir engel oluşturmaktaydı. Kişilikleri fazla teşhir edilmeden, hatta adları bile belirtilmeden, yoldaşça ve en uygun bir dille bu arkadaşlara defalarca hatalarını gidermeleri gerektiği belirtildi. Bazıları hiç ses çıkarmadan, bu tutumlarını derinleştirerek, adeta hatalarına sevdalandılar. Bazıları da bütün çalışmalarının kapsamlı bir hesabını verecekleri yerde, ucuz bir tarzda suçlama pozisyonlarına girerek, kendi hatalarını örtbas etme yoluna koyuldular. Açık ki bu çok tehlikeli, daha sonra belki de ihanete kadar gidebilecek bir eğilimin başlangıcıdır. Korku duyulan asıl şey de budur. Hata ve eksikliklerini görmeme, bu temelde mücadeleye verdiği zararı kavramama ve giderek bunu bir teori haline getirme son

derece tehlikelidir.

Bunların dışında eğitim ve tecrübe noksanlığından ileri gelen ve kadrolarda görülen bazı hastalıklara değinelim.

Daha önce çeşitli değerlendirmelerimizde belirtilen hastalıklara ek olarak, parti kadroları arasındaki en tehlikeli eğilimlerden biri de düşmanca tutumlara varan değerlendirmelerdir. Merkezden en alt düzeye kadar birçok kişide görülen bu hatalı eğilim sonucunda, kişiler birbirlerini yapıcı bir tarzda eğitmek yerine, birbirlerine kin ve öfke duymaktadır. Oysa parti saflarında yoldaşlarına karşı kin ve öfke duygusu taşımak korkunç bir olaydır. Hiçbir partili diğerine kinle bakamaz, onu düşman gibi göremez veya aleyhinde propaganda yapamaz. Buna hakkı yoktur. Ama görüyoruz ki, kadrolar merkezdekiler hakkında, merkezdekiler kadrolar hakkında ve yine merkezdekiler birbirleri hakkında olmadık hükümler verebilmekte, mahkum edebilmekte, hata düşman yerine koyabilmektedir. Hiçbir araştırma ve inceleme yapmadan, eğitmek için hiç çaba harcamadan bunu yapabilmektedir. Bunlar vahim hatalardır. Hiçbir merkez üyesi diğeri hakkında, hiçbir kadro merkez üyesi hakkında ve yine hiçbir merkez üyesi kadro hakkında böylesine tehlikeli yaklaşımlar içine giremez. Hele hele bunu asla düşmanlığa kadar vurduramaz. Ama görüyoruz ki, bu, özellikle son zamanlarda partimiz içinde yaygın bir hastalık haline gelmiştir. Bütün bunlar parti ruhu, bilinci ve kurallarıyla bağdaşmayan tutumlardır. Bu konuda geçmişte birçok hata yapıldı. Birbirlerine büyük bir saygı ve sevgiyle eğilmeleri ve birbirlerinin eksiklerini eğitimle gidermeleri gerekirken, bazıları emirlerle, bu olmadıysa sertlikle, bu olmadıysa küfürle, bu da olmadıysa “seni atarım” türünden tehditlerle birbirlerine yaklaştılar. Bu tür tavırlarla birbirlerine zarar verdiler. Denilebilir ki, tam anlamıyla bir merkez ve yine tam anlamıyla birer parti kadrosu haline gelmemesi biraz da bu tutumlardan kaynaklanmıştır.

Düşmanın yüzyıllarca süren çabaları sonucunda toplumumuzda geçerli kılınan insanları birbirlerine karşı kışkırtma, birbirleriyle çekiştirip çatıştırma, saygı ve sevgiden uzak tutma, birbirlerinin kuyusunu kazar hale getirme ve dayanışma içine girmelerini önlemek için herkese “gemisini kurtarma” felsefesini aşılama türündeki par-



çalayıcı anlayışlar, neredeyse partimizin içinde de hortlatılmak istendi. Bizi parti olmaktan uzaklaştıracak en büyük tehlikelerden birinin bu olduğu açıktır. Parti saflarına ilk adımlarını atan herkes, ister iyi ister kötü olsun, ister hoşuna gitsin ister gitmesin, yoldaşlarının hepsine karşı eşit ve dengeli bir saygı ve sevgi göstermek zorunda olduğunu bilmelidir. Bir devrimci partili yoldaşlarına en değerli varlıklardan daha üstün bir düzeyde değer vermelidir. Bütün partililer birbirlerine kin, öfke ve düşmanlık duyguları beslemekten kaçınmalı, tersine dostluk ve dayanışma içerisinde olmalıdır. Güvensizlik tohumlarının ekilmesine kesinlikle müsaade edilmemelidir. Çünkü bu parti birliğini zedeler.

Parti saflarında bulunanlardan hiçbiri kafasında düşmanca düşünceler barındıramaz. Bu düşüncelere sahip bir kişi ya parti esprisini bilmemekte veya partiyi kendi aşireti ve kabilesi gibi değerlendirmektedir; tabii bu çok tehlikeli bir yanılgıdır. Parti saflarında kin ve düşmanlık tohumlarını eken bir kişi ya kuşkulu, art niyetli ve bilinçli bir haindir, ya da toplumdan gelen bir hastadır. Ama parti saflarında hastalar ve hainlere yer olmadığı bilinmek durumundadır. Açıktır ki, eleştiri kisvesi altında düşmanlık yapılamaz. Parti çatısı altında çalışan kim olursa olsun, hangi milliyetten gelirse gelsin, ister kadın ister erkek olsun, herkese en büyük yoldaşlık duygusuyla yaklaşılmalıdır. Bir kişinin eksiklikleri ve hataları olabilir. Ama hiç kimse bunu fırsat bilerek saldırı yapamaz. Hiç kimse “bu gelişmiştir, yetersizdir, kültürsüzdür, küçük insandır” diyerek, en sert yöntemlerle yoldaşlarının üzerine gidemez. Bu tavır parti varlığı ve bilincine ters bir anlayış olup partiyi toplumdaki o hastalıklı yapılarla, aşiret ve kabile yapılarıyla eş tutma anlamına gelir. Parti çalışanları birbirleriyle büyük bir uyum ve dayanışma içinde olmazlarsa, hangi davayı başarıya götürebilirler? Kürdistan ulusal kurtuluş davası gibi büyük bir davayı birbirlerini kurtçuklar gibi kemirenlerin başarıya ulaştıramayacağı açıktır. Birbirlerine karşıtlık ruhu taşıyanlar, bu amaçla toplantılar ve tartışmalar yaparlarsa, bu davaya gerçek anlamda sahiplik edemezler. Eğer kişiler dengelerini yitirmemişlerse, böyle bir düşüncenin taşıyıcısı olamazlar. Güçlü bir uyum olmadıktan sonra, düşmanın hangi ağır saldırısı boşa çıkarıla-

bilir? Bilinmelidir ki, kadrolar kendi aralarında anlamsız bir didişme, düşmanca tutum, kin ve öfke içinde bulunurlarsa, düşman bunları çok rahatlıkla elde edecek ve birbirlerine karşı kullanacaktır. Böylece partiyi yıkacaktır.

Bu olumsuz tutumda ısrar edenler, gerçekten düşmanın toplumda yarattığı tahribatı olduğu gibi parti saflarında da sürdürmek isteyen kimselerdir. Bunlar partiyi içten kemirmek isteyen anlayışlardır. Parti içinde ne kadar haksızlığa uğrarsa uğrarsın, hiçbir kadro partiye ve parti çalışanlarına karşı kesinlikle kinli, öfkeli ve düşmanca bir tutuma giremeyeceğini bilmek zorundadır. Aynı şekilde hiçbir ileri kadro da eğitimsiz, kültürsüz ve gelişmemiş olduğunu söyleyerek, diğer kadro ve kadro adaylarına karşı “astığım astık kestiğim kestik” tarzında bir davranışta bulunamaz.

Bu konuda Dimitrov şöyle yazmaktadır:

*“Kadroları ustalıklı kullanmak gerekir. Her faal üyenin değerli özelliklerini bulup ortaya çıkarmayı ve doğru değerlendirmeyi bilmek gerekir. İdeal insan yoktur. Onları oldukları gibi almalı, zaafalarını ve eksikliklerini gıdermeliyiz. Kendilerine daha uygun bir görev verilmiş olsa çok yararlı olabilecek iyi ve dürüst komünistlerin, yanlış bir şekilde kullanılmaları gibi göze hemen çarpan örneklerle partilerimizde rastlamaktayız.”* (G. Dimitrov, Faşizme Karşı Birleşik Cephe Üzerine, Syf: 180)

Parti içi yaşamın kesinlikle böyle olduğu gerçeğinin herkesçe bilince çıkarılması zorunludur. Parti içi yaşam, toplum içi yaşam gibi değerlendirilerek, yüreklerin çatlatılacağı bir alan değildir. Bu alan iyi tanınmalıdır. En ileri düzeyden en alt düzeye kadar birçok kadro bu durumu ihlal etmektedir. Bu kişiler bu tutumlarından kesinlikle vazgeçmelidir. Aksi taktirde aşiretçilik ve kabileciliğin toplumdaki temsilcileri veya düşmanın en tehlikeli ajanları olarak değerlendirileceklerini çok iyi kavramak zorundadırlar.

**Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri Ve Parti Yaşamı** adlı yazımızda, bu konuya ilişkin olarak şu değerlendirme yapılmaktadır:

*“Militan, başta yoldaşları olmak üzere, her türlü parti değerlerine, tüm sempatan ve dostlara karşı saygı ve sevgiyle dolu olması-*

nı bilmelidir. Ancak, bazı kişiler, özellikle de bu konuya çok yabancı bir durumdadırlar. Başta yoldaşlık ilişkileri olmak üzere parti değerlerine karşı gereğince sevgi ve saygı içerisinde bulunamamaktadırlar. Elbette ki, bu durumlarıyla da bilmeyerek de olsa, düşmanın aramızdaki bir ajanı durumuna düşmektedirler. Parti değerleri, yoldaşlık bağları en çok saygı ve sevgi gösterilmesi gereken değerlerdir. Çünkü geleceğin yeni ulusu, yeni toplumu parti şahsında somutlaşmaktadır. Durum böyle olunca da parti değerlerinin yüceliği kendiliğinden açığa çıkar.

Düşmanın yarattığı ve halk saflarında önemli oranda egemen kıldığı, çok derin olan kıskançlığı, kini, öfkeyi, kan davalarını, aşiretçiliği, mezhepçiliği ve bunların sonucu olan o birbirini hoş görmeme, birbirini sevmeme, birbirine küfretme ve hatta katletme olaylarına kesinlikle son vermek gerekiyor. Peki ama bu olaylara nasıl son verilebilir? Elbette ki, her şeyden önce parti içerisindeki yoldaşlar arasında gerçekleşecek ve giderek partinin sempatanları ve dostları arasına da yayılacak olan büyük bir uyum, olgunluk, saygı ve sevgiyle; birbirlerine katlanıp, kusurları gidermede, eksiklikleri, yanlışlıkları düzeltmede birbirlerine yardımcı olmakla; “hataları gideriyorum” diyerek birbirlerini yıkmamakla, tam tersine yaşatmakla; güçlendirmek ve geliştirmek için sonuna kadar birbirine dayanmakla; bu önemli özelliklere sınıksız sarılıp, bu özellikleri kişiliklerine egemen kılmakla ve bunları güçlü bir tarzda özümsemekle ancak bu tür olumsuzluklara son verilebilir. Geçmişte bu konuda birçok olumsuz örneğin sergilendiği hepimizce bilinmektedir. Adeta birbirini tanımama, birbirini kıskanma ve hatta birbirine kırıcı ve yıkıcı tarzda davranma olayları görüldü. Toplum zaten bu olayların en katmerlisini en olumsuz biçimiyle yaşamaktadır. Aynı olumsuzluğun, özellikle de yoldaşlar arasında hortlatılması, parti içi yaşama verilen en ciddi zararlardan birisidir. Aralarında en çok güçlü uyumun ve en güçlü birliğin bulunması, bu alanda da topluma öncülük yapması gerekenler eğer bu şekilde birbirlerine düşerlerse, daha kendi aralarında uyum sağlayamayanlardan, milyonların uyumunu ve birliğini sağlamalarını beklemek, olsa olsa gerçekleştiremeyecek bir avuntu olabilir. Elbette ki, bu şekilde parti yaşantı-

sına en ciddi zarar verildiği gibi, topluma da en büyük kötülük yapılmış olur.” (Age, Sayfa 150-151)

Göze çarpan diğer bir eksiklik de merkez üyeleri ile kadrolar arasındaki ilişkidir. Hem merkez üyeleri, hem de kadrolar karşılıklı olarak birbirleriyle ilgilenmeme, birbirlerine değer vermeme tutumu içine girmektedir. Aynı saflarda doğuşenler birbirleriyle ilgilenmemelik edemezler. Beceri ve düşüncesi birçok yönüyle gelişen kadrolar az gelişmiş olanlarla ilgilenmeli, bir bütün olarak bu özelliklerini en yakın çevresine ve giderek tüm topluma yaymak zorunda olduğunu bilmelidir.

“Toplumsal bir harekette gerçek devrimci bir lider, sadece gördüğümüz gibi hatalı bulduğu fikirleri, teorileri, planları, ya da programları düzeltmekle kalmaz, bir nesnel sürecin, bir aşamadan diğerine ilerlediğini farkeder etmez, hem kendi fikirlerini, hem devrimci arkadaşlarının fikirlerini buna göre geliştirir ve düzeltir.” (Mao, Teori ve Pratik, Syf: 22)

Bir kadro cazibe merkezidir, ışık kaynağıdır, uygun tavır ve yaklaşımlarla etrafını sürekli aydınlatır. Ama öyle kadrolar vardır ki, adeta bir sirke küpüdür; herkesi kendisinden uzaklaştırmak için hangi sivri sözcükler varsa onları harcar, göze diken gibi batıcı hangi davranış varsa onu gösterir; karşındakini yıkmak, onu kızdırarak öfkeye kaptırmak için ne gerekirse adeta onu yapar. Bu davranışların da örgütü çalıştırmama ve geliştirmemenin bir biçimi olduğu açıktır. Başta merkez üyeleri olmak üzere, her parti kadrosu bir cazibe merkezi haline gelmenin çarelerini bulmalıdır. Kendisini özenle, büyük bir emek, çaba ve çalışkanlıkla çevresine ve halkına kabul ettirmelidir. Kitlelere sürekli değerli düşünceler aktaran ve onların vazgeçilmez bir ögesi olduğunu pratiğiyle kanıtlamalıdır. Bir kadro bu tanıma uymak zorundadır.

Bunun yerine çok yetersiz ve sıradan bir memur gibi “gözüme bak, ne dediğimi anlarsın”, “içimden ne geçiyorsa anlansınlar ve gerekeni yerine getirsinler” gibi anlayışlar partimizde fazla başarılı olamayacağı gibi, partinin çatısı altında barınamaz.

Her konuda olduğu gibi, bu konuda da Parti Önderliği'nin yaklaşımı örnektir. Parti Önderliği, hangi ulustan, hangi sınıf ve tabaka-

dan gelirse gelsin, kadroların hepsine büyük yoldaşlık, saygı ve sevgiyle eşit değer vermektedir. Kadrolar da bu tavrı örnek almalı, saygı ve sevgide kusur etmemelidir. Parti Önderliği örnek alınması gereken tek ölçü, teorik ve pratik bütün faaliyetlerde tepeden tırnağa kadar egemen kılınması gereken bir otorite, bir kurum olarak anlaşılmalıdır. Kadrolar, bu özelliklere uymayan ne kadar yanlış tavır ve davranış varsa, kendilerini hepsinden arındırmalıdır. Yanlış tavırlarında ısrar edenler de bu parti içinde fazla barınamayacaklarını kavramak zorundadır.

Kadrolarda görülen diğer bir özellik de kapsamlı parti anlayışıyla bağdaşmayan dar düşünme ve üretken olamamadır. Şurası hiçbir zaman unutulmamalıdır ki, kadrolar teori ve pratikte kapsamlı bir anlayışa ulaşan, bunu hayata geçirmek için kapsamlı planlar geliştiren bir özelliğe sahip olmak zorundadır.

*“Kürdistan'da halkın tasarı gücü fazla gelişmemiştir, her alanda bir rastgelelik ve karmaşıklık gözlenmektedir. Bu nedenle de militanın tasarı gücünün artırılması bu özelliğinin geliştirilmesi gereği daha da büyük bir önem taşımaktadır. Halkın plansızlığına ancak böylelikle cevap verilebilir. Toplumdaki sıradan kişi plansızdır önünde ayak uyduracağı herhangi bir programı yoktur, sürekli telaşlı davranır ve bu nedenle de her zaman kolay avlanır. Ama bütün bir halkın varlığının sorumluluğunu taşıyan militan karşı-devrimin azgın terör ortamında ajan-muhbirlerin ortalıkta cirrit attığı koşullarda tüm işlerini son derece planlı yürütmek zorundadır.*

*Planlama demek, sadece tasarı düzeyinde kalmak demek değildir; bu, eylemin başlangıcı, faaliyetlerin sıraya konulmasıdır. Böyle bir çalışma verimliliği de beraberinde getirir. Bu, militanın planlı faaliyetinin aynı zamanda verimli bir faaliyet olduğu anlamına gelir. Planlamak, seçeneklerin, olanakların bir sıralamaya tabi tutulması, en güçlü ve verimli sonucu yaratacak olanın en başa alınması, önem sıralarına göre diğerlerinin de ardından gelmesidir. Militan, merkezden çevreye kadar, neye, nasıl öncülük edecek, hangi çalışmayı öne alacak, hangisini başka yere koyacaktır? İşte bütün bunların belirli bir planlamaya tabi tutulması önemlidir ve militanın verimli hale gelmesi bunu başarmasına yakından bağlıdır.” (-*

Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Syf: 171-172)

Kadrolar faaliyetlerde derin düşünceler üretmeli, bu temelde tartışmalar geliştirmeli ve sonuçta belli bir plana bağlayarak hayata geçirmelidir. Bu konuda da darlık mevcuttur. Öyle kişiler vardır ki, günlük çalışmalarında uykudan kalkar kalkmaz düşünmeden, kimseye danışmadan ve tartışmadan hemen işe koyulmaktadır. Oysa bütün faaliyetlere partinin ve halkın çıkarları göz önüne getirilerek adım atılmalı, hatta soluk alıp verme bile bu temelde olmalıdır. Kolektivizm, inisiyatif ve atılganlıktan yoksunluğu kadroların uzun süre bünyelerinde barındırmamaları gerekir. Böyleleri kadro değil, ancak zavallı birer amatör olabilirler.

Diğer yandan kadrolar birbirlerini bazen örgütsüz kişiler olarak da değerlendirmektedir. Oysa kadro örgütlenmiş kişi demektir. Hangi alanda ve nasıl olursa olsun, kadrolar en örgütlü varlıklardır, organizasyondur. Bu nedenle yalnızca iki kadro birarada bulunduğu anda bile azami örgütlenmeyi yaratmak durumundadır.

Örgütsel çalışmalarımızda görülen diğer bir eksiklik de herkesle çalışabilme sanatını bilmemektir. Bu eksiklik, Kürdistan'ın birçok bakımdan geri kalmış bireylerinin yetersizlikleri ve zayıflıklarını bahane ederek kişileri beğenmeme biçiminde somutlaşmaktadır.

Şurası çok açıktır ki, Kürdistan'ın toplumsal yapısının özellikleri çok çeşitli kişi ve kesimlerle birlikte çalışmayı zorunlu kılmaktadır. Her şeyden önce Kürdistan'da güçlü bir proletaryanın olmayışı, (proleterleşmenin değişik düzeylerde zayıf ve geri olması, köylülük, aşiretçilik ve ortaçağdan kalma yapılarla tam ayrışmaması), bir bütün olarak ulusal ayrışmanın zayıf ve olumsuz bir tarzda olması, parti içindeki örgütsel faaliyetlerde salt proleter öğelerin aranamayacağını, aynı zamanda değişik sınıf ve tabakalardan gelme öğelerin de saflarda bulunabileceğini ve bunların da eğitilmesi gerektiğini bize öğretmektedir. Bu konuda Lenin şunları söylüyor:

*“Sınıfları ortadan kaldırmak demek, küçük meta üreticilerini de ortadan kaldırmaktadır; oysa bunlar kovulamaz, ya da ezilemez: bunlarla birlikte yaşamayı öğrenmek zorundayız. Bunlar, ancak çok uzun, yavaş ve dikkatli örgütsel çalışma yoluyla değiştirilebilir ve yeniden eğitilebilirler (ve öyle yapmak da gerekir.)” (Lenin, Sol*

Komünizm-Bir Çocukluk Hastalığı, Syf: 40)

Lenin, yine aynı yapıtında özellikle menşevikler ve sosyalist devrimcilerle olan ilişkiler konusunda, ittifaklar ve birliklerin geliştirilmesi gerektiğini vurgular; ama bütün bunların proletaryanın devrimci çizgisi içinde eritilmesini de şart koşar.

*“... Proletaryanın öncüsü için onun bilinçli bölümü için komünist partisi için gerektiğinde zikzaklı dolambaçlı yoldan yürümenin, ayrı ayrı proleter grupları ile ayrı ayrı işçi partileri ve küçük üretici partileriyle anlaşmalar yapmanın uzlaşmalara varmanın gereği bundan doğmaktadır; sorun bu taktiği proletaryanın genel olarak bilincini devrimci ruhunu mücadele etme ve yenme yeteneğinin düşürecek değil, yükseltecek biçimde uygulamayı bilmektir.*

*Belirtelim ki, Bolşeviklerin menşeviklere zaferi, sadece 1917 Ekim Devrimi'nden önce değil, bu devrimden sonra da zikzaklı yol, anlaşmalar, uzlaşmalar taktiğinin uygulanmasını gerektirmiştir; elbette ki, bunlara, Bolşeviklerin başarısını sağlayacak, onu kolaylaştıracak, hızlandıracak biçimde, menşeviklerin aleyhine taktikler olarak başvurulmuştur. Küçük-burjuva demokratlar, zorunlu olarak, burjuvazi ile proletarya arasında, reformculuk (Menşevikler dahil) ile devrimci zihniyet arasında, dar anlamda işçi davasına sahip çıkma zorunluluğu ile proletaryanın iktidarından duyulan korku vb. arasında sallanır dururlar. Komünistlerin doğru taktiği, bu gibi duraksamalardan yararlanmayı gerektirir, yoksa onları umursamamayı değil; oysa bunlardan yararlanmak demek, proletaryaya yaklaşan unsurlara ödünlerde bulunmak ve bunlara ancak yaklaştıkları ölçüde ve yaklaştıkları anda ödünlerde bulunmak ve bir yandan da burjuvaziye yaklaşanlara karşı mücadeleyi sürdürmek demektir. Bu doğru taktiğin uygulanması yüzündendir ki, menşevizm, bizde, oportünizmde direnen liderleri tecrit olunarak ve en iyi işçileri, küçük-burjuva demokrasisinin en iyi unsurlarını bizim kampımıza getirerek gün geçtikçe dağılmıştır ve dağılmaktadır. Bu, sabır gerektiren uzun süreli bir süreçtir ve “hiçbir zaman uzlaşma yok, zikzaklar yok” cinsinden kestirme “çözümler”, ancak devrimci proletaryanın etkisini baltalar ve onun güçlenmesini önler.” (Age, Syf: 75-76)*

Rusya toplumu için söylenen bu sözler Kürdistan için çok daha doğru ve geçerlidir. Rusya'nın toplumsal yapısından çok daha geri ve olumsuz olan ülkemizin toplumsal yapısında çok farklı kesimlerden gelen ögeler ve gruplarla çalışmayı beceremezsek, güçlü bir parti örgütlenmesini yaratamayız. Bu durum parti içinde, partinin çekirdek örgütlenmesinde, ayrıca partinin geniş kitle örgütlenmesi içinde doğru olduğu kadar, parti dışında da bir o ölçüde doğrudur. Bu hususlar göz önünde bulundurulmadan, doğru ve güçlü bir örgüt çalışmasını başarmak son derece zordur.

Bu konuda içine düştüğü durumla birçok arkadaş, kendi kendisini tecrit eder bir noktaya getiriyor. Oysa doğru devrimci tutum, bu durumdan şikayet etmek yerine, eğitim aracına başvurarak, özellikle örgütsel çalışmalarda bu silaha başvurarak, adım başında birçok olumsuzlukla karşılaşacağını ve bu gerçekliğin üzerine tüm gücüyle yürümek gerektiğini kavramak ve pratikte uygulamaktır. Kürdistan insanının gelişmemişliği, ulusal ve toplumsal düzeyinin geriliği, sınıfsal ve kültürel bilinç düzeyinin çok geri, çarpıtılmış ve yabancılaştırılmış olması vb. gibi özellikler hatırdan çıkarılmazsa, ne kadar karmaşık ve geri insanlarla çalışmak zorunda kalınacağı kendiliğinden anlaşılır. Bunun da ötesinde birçok kişide örgütsüzlük hastalığının olduğu, içe kapanık ve bireyci bir yaşamın alabildiğine kök salmış bulunduğu göz önüne getirilirse, ancak eğitim faaliyetiyle bu hastalıkların önüne geçilebileceği gerçeğini kabul etmek kaçınılmaz olur. Parti içindeki ögelere güvenip güvenmeme konusunda Lenin şöyle yazar:

*“Yeni İskra editörleri, ‘güven nazik bir şeydir. İnsanların kafalarına zorla sokulmaz’ (Sayı 56 Ek) şeklindeki didaktik ifadeyi Aleksandroy'a karşı koz olarak kullanıyorlar. Editörler güven, yalın güven hakkındaki bu sözleriyle aristokratik anarşizm ve örgütlenmede kuyrukçuluklarını bir kez daha gösterdiklerini kavrayamamaktadırlar. Ben sadece bir grubun üyesi olduğum zaman bu grup ister altı kişilik editörler grubu olsun, ister İskra örgütü olsun diyelim ki X ile çalışmayı hiçbir neden veya dürtü göstermesizin sadece güvenlik nedeniyle reddetmemi haklı gösterebilirdim. Fakat bir parti üyesi olduğum şu anda genel olarak güvensizlik*

*iddia etmeye hiç hakkım yok. Çünkü bu eski grupların kapris saçmalıklarına kapıları ardına kadar açmak olurdu; güven veya güvensizliğim için resmi nedenler göstermek zorundayım, yani propagandamızın, taktiklerin veya tüzüğün resmi olarak tespit edilen bir ilkesine dayandırmak zorundayım. Güven veya güvensizliğimi sebep göstermeksizin değil, kararlarımın (ve genel olarak partinin herhangi bir kesiminin kararlarının) tüm parti tarafından kabul edilmiş olması gerektiğini bilerek belirtmeliyim. Güvensizliğimi ifade ederken, ya da bu güven eksikliğinin getirdiği düşünce ve arzuların kabul edilmesini sağlamaya çalışırken önceden resmi olarak tespit edilen usüle bağlı kalmak zorundayım. Biz şimdiden güvenin nedenini açıklanması zorunluluğu olmayan grup zihniyetinden güvenimizin resmi olarak tespit edilen usüle bağlı kalınarak ifade edilmesini, nedeninin açıklanmasını ve sınanmasını talep eden parti zihniyetine yükselmiş durumdayız.” (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, Syf: 199)*

Örgütsel faaliyetlerde sık sık ortaya çıkan ve üzerinde ısrarla durulması gereken bir diğer eksiklik, partinin resmi örgüt ilişkilerinin unutulması, diğer bir deyişle partinin resmi anlayışı, çizgisi, emir ve talimatları dışında herkesin adeta kendi bildiğini okuması; partinin resmi örgüt ilişkilerinin göz önüne getirilmeden bir kenara itilerek unutulmasıdır. Parti içinde bu konuda ortaya çıkan sorunlar, genellikle partinin profesyonel düzeyini kavrayamamaktan ve bunu temsil eden parti hiyerarşisini dinlemekten kaynaklanmaktadır. Nedeni ise ciddi bir eğitim noksanlığıdır. Daha da derinleştirilirse, örgüt içinde bireyci tutum ile küçük-burjuvazinin izlerini taşır.

Bazı arkadaşlar çeşitli tartışmalarda partinin anlayışı ve iradesi yerine kendi anlayışı ve iradesini egemen kılma savaşı vermektedir. Her parti çalışanının gelişme göstermesi için parti iradesi içinde erimesi gerekirken, bu hususu asgari olarak göz önüne getirmemek vahim bir hatadır. Bu aynı zamanda rapor-talimat sistemini bir yana itmek şeklinde de somutlaşmaktadır.

İster alt ister üst düzeyde olsun, parti içinde bir kişi hakkında disiplin kurallarını uygulamanın parti tüzüğüne uygun olması zorunluysen, bu kural bir tarafa itilerek, herkesin kendisini hem ceza ve-

ren yargıç, hem de uygulayan güç yerine koyması tamamen yanlıştır. Partinin resmi görüşü, onayı ve Parti Önderliği'nin tavrı göz önüne getirilmeden, parti birliği esas alınmadan, kişilerin birbirlerine karşı geliştirdikleri en ağır suçlamalardan ahbap-çavuşluğa kadar parti gelişmesine ters tavırlar sıkça görülmektedir. Herhangi bir sorun hakkında yapılan tartışmalarda herkes kendi tavrını ortaya koyduktan sonra, bazıları konu hakkında sorumlu organlara danışmadan kendi tavrını aniden herkese uygulamak istemektedir. Parti Önderliği'nin bile kolay kolay karar veremeyeceği bir soruna ilişkin olarak, bazı kimseler rahatlıkla hemen karar verebilmiş ve ardından bu kararını Parti Önderliği'ne de onaylatmak istemişlerdir.

Geçmişte ve günümüzde, bazıları, partinin içinde bulunduğu koşulları, parti birliğinin önemini ve Parti Önderliği'nin konumunu bir tarafa bırakıp rahatlıkla taraflar oluşturma durumuna girebilmiş, giderek birbirlerini grup ve hizip olarak suçlamaya varan subjektif aşırılıklara düşebilmişlerdir. Yine bazıları, bazen aylarca karşılıklı olarak her türlü yöntemle birbirleriyle tartışıp eleştiriler yapmakta, hatta birbirlerinin kişiliklerine kadar saldırmaktadır. Böylelikle parti birliğini ve parti içi güveni ciddi olarak sarsıntıya uğratmaktadır. Parti saflarında birliğe en çok ihtiyaç duyulan bir zamanda hiç kimse parti birliğiyle oynayamaz. Parti içinde uyum şarttır. Bu konuya ilişkin olarak Stalin şunları ifade etmektedir:

*“Fakat bir parti üyesi için sadece partinin programını, taktiğini ve örgüt ilkesini kabul etmek yeterli midir? Böyle bir insana proleter ordusunun gerçek öncüsü denebilir mi? Elbette denemez! Birincisi dünyada bir parti programını, bir taktiği ve örgütsel görüşleri seve seve kabul eden ama boşboğazlıktan başka bir hünerleri olmayan az gezeze bulunmadığını herkes bilir. Böyle bir gezeveyi parti üyesi olarak (yani proleterler ordusunun öncüsü) adlandırmak, partinin kutsal çatısı için bir ayıptır. Ayrıca da partimiz ne bir felsefi okul, ne de dinsel bir tarikat ocağı değildir. Partimiz bir savaş partisi değil midir? Eğer bir savaş partisi ise o zaman programının, taktiğinin ve örgütsel görüşlerinin platonik olarak kabul edilmesinin partimiz için yeterli olmayacağı, üyesinden kuşkusuz kabul edilen görüşlerin gerçekleştirilmesini de isteyeceği kendiliğinden orta-*

ya çıkmıyor mu? O halde partimizin üyesi olmak isteyen bir kimse- nin, partimizin program, taktik ve örgütsel görüşlerini kabul etmek- le yetinmeyerek, bu görüşleri gerçekleştirmeye, uygulamaya koyma- ya koyulması gerekmektedir.

*Fakat bir parti üyesi için partinin görüşlerini gerçekleştirmesi ne demektir? Bu görüşleri ne zaman gerçekleştirebilir? Ancak savaştı- ğı, tüm parti ile birlikte proletarya ordusunun önünde yürüdüğü za- man. Tek olarak, ayrı olarak savaşabilir mi? Elbette ki, savaşamaz. Tersine, önce birleşip örgütlenirler ve ancak bundan sonra savaş- maya geçerler. Bu yapılmaksızın girilen her savaş sonuçsuz kalır. Parti üyelerinin de uyumlu birleşik bir örgüt halinde birleştikten sonra ancak savaşılmaya koyulacakları ve partinin görüşlerini bu suretle gerçekleştirebilecekleri açıktır. Bundan başka parti üyeleri- nin birleşeceği örgüt ne kadar uyumlu ve birlik içinde olursa üyele- rinin o kadar iyi savaşacakları ve böylece de partinin program, tak- tik ve örgütsel görüşlerini o kadar eksiksiz gerçekleştirecekleri or- tadadır. Partimizin bir başına buyruklar yığını değil, bir öncüler örgütü olduğu boşuna söylenmiyor. Fakat partimiz eğer bir öncüler örgütü ise bu örgütte çalışan, bunun için kendi isteklerini partinin istekleriyle kaynaştırarak partiyle birlikte hareket etmeyi kendine ödev sayan bir kimsenin ancak bu örgütün, bu partinin üyesi sayıla- bileceği açıktır.” (Stalin, Bütün Eserler, Cilt 1, Syf: 86-87)*

İster bilinçli, ister bilinçsiz olsun, parti birliğinin zedelenmesine yol açan yönlemsiz tartışmalar, çeşitli kesimlerin partiye hücum ederek zayıf düşürmelerine elverişli bir zemin oluşturmaktadır. Kuşkusuz bu durum önemli oranda parti bilincinin, parti gerçeğinin özümsemesinin zayıflığından kaynaklandığı gibi, çeşitli sınıf ve tabakaların etkisi altında kalmaya da dayanır. Aynı şekilde parti yı- kıcıları da bu geri düzeyden yararlanarak, en çok bu ortamdan cesa- ret alarak eyleme geçerler.

Hala birçok kadro ve kadro adayı bu konuda ciddi hata ve yeter- sizlikler içinde bulunmakta, böylece partinin gelişmesi önünde cid- di engeller oluşturmaktadır. İster merkez üyeleri isterse alt düzeyde kadrolar olsun, kural olarak hiç kimse parti tüzüğünü ve parti res- miyetinin gereklerini göz önüne getirmeden, kendi başına durum

değerlendirmesi yaparak, en şüpheli, en geri ve en problemlı unsur- lar bile olsa, kimseyi yargılama, kendisine ceza verme ve uygula- mada bulunma yetkisine sahip değildir. Böyle bir durumda yapıl- ması gereken şey sorunu olumsuz ve olumlu yanlarıyla birlikte ra- por halinde partinin yetkili organlarına iletmek olmalıdır. İşlevi çok önemli olmasına rağmen, rapor sistemi partimizde en az uygulanan sistemdir. Rapor sistemi işletilmediği için, partiye çok büyük zarar verilmektedir.

Burada doğru tutum, ortaya çıkan herhangi bir sorunda durum ne kadar vahim olursa olsun, tavır alınmadan önce kapsamlı bir rapor- la konuyu partiye ve Parti Önderliği'ne bildirmek, yetkili parti or- ganlarının parti çizgisine uygun temellerdeki tavrı öğrenildikten sonra gereken tutumu takınmaktır. İlk önce yapılması gereken buy- ken, bizde her şey altüst olduktan ve tahribatlar yaratıldıktan sonra sorunlar partiye götürülmekte, parti ancak o zaman akla gelmekte- dir. Bu tavır bir anlamda parti olgusunun inkarı ve bunun yerine grupçuluğun meşrulaştırılmasıdır. Grup aşamasının hastalıklarından ileri gelen bu tutum ve davranışlara karşı savaşmak, partinin güçlü bir biçimde gelişmesini ve resmileşmesini sağlayacaktır.

Partiye, parti birliğine ve Parti Önderliği'ne bağlı tüm kadro ve sempatanların tüm güçleriyle bu konudaki yetersizlikleri aşmaları ve bu konuda ısrar edenleri doğru parti kuralları çerçevesinde etki- siz kılmaları, partimizin bu dönemden güçlü çıkması ve profesyo- nelleşmesi için en çok ısrar edilmesi gereken bir husustur. Bu gö- revlerin yerine getirilmesi grupçu, amatör ve başka sınıfların tem- silcisi durumundaki birçok kişiyi veya düşmanca tutum sahiplerini teşhir ve tecrit etmenin veya ortadan kaldırmanın en doğru çaresi olarak değerlendirilmelidir.

Kürdistan'ın gelişmemiş toplumsal yapısı, partinin tecrübe zayıf- lığı, sınıf mücadelesinin geriliği ve bunun yerine yüzyıllardan beri düşman tarafından kışkırtılan kabilecilik, bireycilik gibi etkenlerin etkili olması nedeniyle kişiler parti içinde kolayca taraf olma ve bir- birini suçlama durumuna düşmektedir. Bu doğrultuda hemen ahbab çavuşluk, hemşehrilik ve akrabalık temelinde birleşerek, kolayca küçük gruplar oluşturma ve bunu parti içinde giderek birbirlerinin

aleyhinde hizipçi eğilimlere dönüştürme tavrına girilmektedir. Böy-  
leleri bu zemini hazırlamakla düşmana ve parti yıkıcılarına ne kadar  
alet olduklarını ise fark edememektedir.

Birçok tartışma noktasında şu gerçek ortaya çıkmıştır ki, parti  
çizgisini temel almak yerine, şu veya bu dostluğu ve kişiyi temel  
alma, onun etrafında gruplaşma ön plana çıkarılmaktadır. Bu çok  
ciddi bir tehlikedir. Nitekim Avrupa zemininde birçok kadronun  
gruplaşmaya doğru koyulduğu görülmüştür. Özellikle geçmişte  
gruplaşmanın henüz tam aşılamadığı, profesyonel devrimci örgüt  
ölçülerinin ise tam egemen kılınmadığı bir ortamda, parti içinde  
bir tasfiyeyi en ince bir tarzda geliştirmeyi kendilerine meslek edi-  
nen bazı kişiler, partinin bu zayıf yanını ve bu konuda kadrolardaki  
düzey düşüklüğünü iyi kestirecek bilinçli ve planlı bir faaliyet yü-  
rütümü; bunların ne ölçüde büyük bir tehlike olabilecekleri daha o  
zaman açığa çıkmıştır. Kadroların özellikle bu konuda çok uyanık  
olmaları gerektiği son derece açıktır. Bu hususlar her zaman göz  
önüne getirilmelidir. Geçmiş parti pratiğimizde, daha Tekoşin ola-  
yından beri bu tip bir yığın gruplaşmalar oldu. Birçok dürüst ve iyi  
niyetli arkadaş bazı karanlık tiplerin peşine takılma, hatta bu yüz-  
den siyasal yaşamları sona erme durumu ve tehlikesiyle yüz yüze  
geldi. Bu durumlara düşmemek için sarılmamız gereken en büyük  
silah parti çizgisinin özelliklerini sürekli anımsamak, partinin siya-  
sal, askeri ve en çok da örgütsel çizgisini sıkı bir tarzda özümse-  
mek, parti otoritesi ve hiyerarşisini, kısaca parti çizgisini her türlü  
grupçuluğun üstünde tutmak, onun yılmaz bir neferi olmaktır. Ken-  
dimizi ancak bu şekilde bu tehlikelere karşı güvenceye alabiliriz.  
Örgüt içinde olduğu kadar dışında da parti çizgisini savunmak, kı-  
sacası çizgi adamı olmak gerekir.

Arkadaşlar parti içinde (gelişmişlik düzeyi ne olursa olsun, yine  
olumlu veya olumsuz, kişilikli veya kişiliksiz kim olursa olsun) bir-  
birleri hakkında partinin resmi hiyerarşisi ve yetkili organlarının  
görüşlerini almadan, tek başlarına değerlendirme yapmak, bununla  
da yetinmeyerek kişisel değerlendirmelerini yazılı veya sözlü ola-  
rak partinin resmi görüş ve tavrıymış gibi koymak yetkisine sahip  
değildir. Hiçbir tutum ve davranış bu tavır kadar bireyci ve bu ne-

denle de sakıncalı ve tehlikeli olamaz. Farkına varılmadan böyle  
yöntemlerle parti içinde çalışma yapmak, partiyi, parti çizgisini ve  
önderliğini tanımamakla eşanlamlıdır. Bu, profesyonelleşmeyi en  
çok sekteye uğratan, bunun yerine grupçuluğu körükleyen temel  
eğilimdir. Eğer bu tutumda ısrar edilir ve derinleştirilirse, zararları  
sadece birkaç geri adımın atılmasıyla sınırlı kalmayacak, parti için-  
de diğer sınıf güçlerinin çıkarları doğrultusunda hizipçiliğin en el-  
verişli koşulları da yaratılmış olacaktır. Bu tür tavırlar parti otorite-  
si, birliği, disiplini ve merkezîyetçiliğini aşındırır ve çelişkilerin  
keskinleşmesine yol açar. Lenin bu konuda şöyle yazmaktadır:

*“Partimizin önceleri, resmen örgütlenmiş bir bütün değil, fakat  
sadece farklı gruplar toplamı olduğunu ve bu nedenle bu gruplar  
arasında ideolojik etki ilişkisinden başka bir ilişki bulunamayacağı-  
nı unutmışlardır. Şimdi örgütlü parti haline geldik ve bu, otoritenin  
teşkil edilmesini, fikir gücünün otorite gücüne dönüştürülmesini,  
partinin alt kuruluşlarının daha üsttekilerine itaatini gerektirir. Eski  
arkadaşların hayrına, böyle basit şeyler üzerine çene yormak, özel-  
likle kişinin sorunun özünde, azınlığın seçimler konusunda çoğun-  
luğa boyun eğmeyi reddedişinin yattığını hissettiği zaman, kişiyi ra-  
hatsız eder. Fakat ilke açısından, çelişkilerinin sonu gelmez biçimde  
teşhir edilmesi, anarşist lafazanlığından başka bir şey değildir. Yeni  
İskra bir parti kuruluşunun ünvanını ve haklarını kullanmaya karşı  
değildir. Fakat parti çoğunluğuna uymayı istememektedir.”* (Bir  
Adım İleri İki Adım Geri, Syf: 173)

Yine aynı şekilde bu tavra ister bilinçli, ister bilinçsiz giren kim-  
seler, proletarya dışında kalan sınıfların parti içindeki temsilciliğine  
oynadıklarını ve bunun böyle değerlendirilmesi gerektiğini akıldan  
çıkarmamak zorundadırlar. Hele hele bu tutumlarını partiye ve Parti  
Önderliği'ne çeşitli entrika ve şantaj yöntemleriyle kabul ettirmek  
istediklerinde derhal sınıf düşmanları durumuna düştüklerini kavra-  
mak zorundadırlar. Parti içinde kim olursa olsun, durumu ne olursa  
olsun, herkese komünist iyi niyet ve dürüstlük ölçüleri içinde, derin  
bir ilgi ve saygı temelinde ve kurallar çerçevesinde yaklaşmak, parti  
çizgisi ve Parti Önderliği'yle sıkı bir uyum içinde, anlayış ve kav-  
rayış düzeyleri yanlı, eksik ve yetersiz olanlara proleter devrimcili-

ği kavratmak, giderek bu eksik yanları törpüleme yöntemine her zaman bağlı kalmak zorunludur. Proleter parti birliğini bundan başka bir yöntemle sağlamak, geliştirmek ve pekiştirmek mümkün değildir. Kürdistan gibi bir ülkede, bu daha da özenle yerine getirilmesi gereken zorunlu bir görevdir. Tabii bu ilke kesinlikle parti çizgisi dışındaki anlayış ve tutumların üzerini küllendirme ve örtbas etme anlamına gelmez. Bu, aksine bunları güçten düşürme ve eritmenin en iyi yöntemidir. Unutmamak gerekir ki, basit bir dedikoduculuk, eğer üzerinde ısrar edilir ve derinleştirilirse, en tehlikeli bir hizip faaliyetine dönüşebilir.

Sık sık hatırlatılmasına rağmen, en çok söylenen, ama yine en çok unutulmuş konu da yöntemdir. Önümüzdeki dönemde örgütlenme görevlerini başarmak istiyorsak, yöntem konusundaki yetersizliklerin mutlaka aşılması gerekir. Gerçek partililer bunu aşmak istemeyenlerin karşısına derin bir öfkeyle dikilip kendilerini alaşağı etmeli, böylece bunlar partimizin birliğini köstekler durumdan çıkarılıp giderek basit bir düzeye düşürülerek ezilmeleri sağlanmalıdır.

Parti saflarında ortaya çıkan herhangi bir sorun karşısında kadroların yeterince duyarlı davranmamaları sonucunda, bazen basit bir sorun bir kördüğüm haline getirilmiş; sorunu zamanında Parti Önderliği'ne rapor ederek parti çizgisine uygunluğu temelinde tavrını öğrenmeden, bireysel veya yöntemsizce yapılan tartışma ve eleştiriler nedeniyle geçmişte olduğu gibi günümüzde de partinin tahribatlarla karşılaşmasına yol açılmıştır. Kuşkusuz başta düşman güçler olmak üzere, düşmanla doğrudan veya dolaylı ilişkide bulunan yıkıcı kişi ve çevreler de bu boşluktan yararlanarak, partiye yönelik azgın saldırılar geliştirmişlerdir. Oldukça öğretici ve yararlı sonuçlar çıkarılması açısından, geçmişte ve günümüzde ortaya çıkan ve bu tutuma örnek teşkil eden üç olayı aktarmak, konunun güncelliği bakımından son derece yararlı olacaktır. Ayrıca bunun parti güvenliği ve kadroların çeşitli tehlikelere karşı uyanık olmaları açısından da öğretici yönü bulunmaktadır.

1979 yılında Elazığ bölgesi parti faaliyetlerinde ortaya çıkan basit bir sorun kadrolar tarafından doğru ele alınmadığından, önemli tahribatların ortaya çıkmasına yolaçmıştır. Özellikle tartışmalarda

en canalcı nokta gözden kaçırıldığı için sorun rayından çıkmış, kadrolar da kendi aralarında birbirlerini yıpratıcı eleştirilerde bulunmuşlardır. Bu konuya ilişkin olarak parti hiyerarşisinin resmi tavrına dahi başvurulmadan tartışma yaygınlaştırılmış, asıl hedef gözden kaçırılarak soruna doğru çözüm getirilemediği için tartışma bir kördüğüşüne dönüşmüştür. Hatta düşmanın partimize saldırılarının en çok yoğunlaştığı sıkıyönetim koşullarında, tartışmayı tamamen legal bir tarzda ve her türlü provokasyona açık arazide sürdürme cüreti bile gösterilmiş, böylelikle bir provokasyon zemini hazırlanmıştır. Partimizin kitleselleşmeye başladığı bir dönemde, düşman ve parti yıkıcıları bu boşluktan yararlanarak çok sayıda kadronun yakalanmasıyla sonuçlanan ciddi tahribatlar ortaya çıkarmışlardır. Kadroların uyanık davranmamaları yüzünden, düşman bu darbe ile partileşme adımını boşa çıkarmak istemiştir.

Diğer bir örnek de, cunta öncesi ve sonrası dönemde uzun süre devam eden ve Dersim çevresinde ortaya çıkan gelişmedir. Kırsal alanda hareket eden silahlı birlikler, kendi aralarında basit bir konuda “gerilla birlikleri-propaganda”, “askeri kanat-siyasi kanat” diye parçalanmışlardır. Hatta bununla da yetinmeyerek işi birbirlerini dinlememeye, küsme ve ayrılmalara kadar vardırırmışlardır. Arkadaşların sıkı bir birlik ve dayanışma ruhu içinde olmaları gereken bir dönemde bu yanlış tutuma girmeleri ve bundan ısrar etmeleri, düşman saldırılarına elverişli koşullar sağlamıştır. Parti Önderliği doğru tutumun takınılmasını sağlamak amacıyla birçok talimat göndermiş, ancak bazı arkadaşlar hatalı tutumlarında ısrar etmişlerdir. Bu hatalı tutumlarından dolayı çok sayıda arkadaş yıpranmış, yakalanmış ve şehit düşmüştür. Kuşkusuz bu olayın tahribatları da az olmamıştır. Benzer gelişmeler Siverek yöresinde de ortaya çıkmıştır.

Son olarak yakın tarihlerde Avrupa parti birimi içerisinde ortaya çıkan tartışmaya ilişkin gelişmelere kısaca değinelim. Bu zemin gerek öz gerekse biçim bakımından, başta Parti Önderliği olmak üzere parti çizgisi ve birlik ruhu fazla dikkate alınmadan, yine kuralları ve talimatları bir yana bırakılarak, haklı-haksız ayrımının zor yapılabildiği ve tartışmaya katılan tüm kişileri hiç istemedikleri zor bir duruma çeken acı bir pratik yaşandı. Arkadaşlar bu tartış-



malarda birbirlerine hata ve eksikliklerini giderme temelinde yaklaşmak yerine, adeta gözlerinin içine batırma ve böylece işlemez hale getirme tarzında bir yaklaşım gösterdiler. Daha başlangıçtan itibaren Parti Önderliği'yle sıkı bir dayanışma içinde hareket edilseydi, sorunların ağırlaşması şurada kalsın, daha güçlü bir çalışmanın ortaya çıkacağı kesindi. Böylece bir-iki art niyetli tipin böyle bir tartışma platformunu yıllarca amaçladıkları partiyi yıkma ve tasfiye etme zemini haline getirmeleri daha başından itibaren engellenecekti. Her arkadaşın hem kendi başına karar vermesi, hem de uygulama durumuna geçmesi, bazılarının da bunu daha da derinleştirmek istemeleri, ancak Parti Önderliği'nin ısrarlı mücadelesi ve yol göstericiliği temelinde önlenerek düzeltilebildi. Halbuki partinin tam da yeni bir dönemin eşliğinde tarihsel bir adım atmaya hazırlandığı bir anda, tasfiyeciliğin planlayıcısı bir kişinin bu olayı kullanarak, cephe gerisinden ve en elverişsiz bir zeminde direnme-ye karşıt bir platformu partiye egemen kılmak veya en azından Avrupa zeminini partiye karşıt hale getirmek için ne kadar büyük bir ihtirasla çalıştığı sonradan anlaşılacaktır.

Kısacası tartışma toplantıları, karar ve uygulamalar parti çizgisi espirisine uygun olarak ele alınmış olsaydı, maddi ve manevi yönden ne büyük zararlar ortaya çıkacak, ne de parti yıkıcılarına elverişli bir ortam hazırlanacaktı. Bu konuda haklı-haksız ayrımı da pek önemli değildir. Sorun tümüyle politik bir sorun karşısında bir sanatkar duyarlılığıyla davranmasını bilmek ve tüm arkadaşların süreçten olumlu temelde güçlü olarak çıkmalarını sağlayabilmektir.

1979'dan günümüze kadar benzer birçok örnek yaşandı. Bu olaylar bizi tüketmediyse, bu biraz tesadüf eseri, biraz da bazı fedakar arkadaşların yaklaşımlarından dolayıdır. Yoksa böylesi sorunlar çok sayıda partiyi tüketmek için yeterlidir. Bu nedenle geçmişte ortaya çıkan bu olayları bütün detaylarıyla ele alıp gerekli sonuçları çıkarmak, önümüzdeki dönemde karşılaşılabilecek benzer nitelikte ve hatta daha da karışık sorunları çözümlenmek ve engelleri aşmakta paha biçilmez kolaylıklar sağlayacaktır. Bunun için tüm partililer geçmişte ortaya çıkmış olan benzer sorunlar üzerinde derinliğine düşünmeli ve gerekli sonuçları mutlaka çıkarmalıdır.

Parti içi sorunlar, hastalıklar ve olumsuzlukların başta gelen önemli nedenlerinden biri de içte ve dışta partiyi ilgilendiren tüm gelişmeleri aleniyet kuralı gereğince sağlıklı bir biçimde raporlar ve değişik yazılarla partiye bildirmemek, partiye karşı açık ve dürüst olmamaktan kaynaklanmaktadır. Denilebilir ki, bu konuda kadrolara egemen olan anlayış aleniyet kuralı değil, aleniyet dışı kalmadır. Kendi kişisel durumunu ve diğer örgütsel faaliyetleri dürüst ve açık bir biçimde partiye bildirmeme ve bunu adeta doğal bir biçimde karşılama söz konusudur. Oysa bir kadronun partiden gizleyeceği hiçbir şeyinin olamayacağı bilinmelidir. O her zaman her şeyiyle kendisini partiye açan, içini yansıtan bir ayna gibi olmak zorundadır. Yapılan çalışmalar, (ister örgütsel, ister siyasal olsun) çeşitli kesimlerle kurulan ilişkiler partinin resmi hiyerarşisine bildirilmemekte, bununla da yetinilmeyerek faaliyetlerde gizlilik perdesi egemen kılınmaya çalışılmaktadır. Sanki partiden gizlemek için bir hakları varmış gibi! Parti içi aleniyete ilişkin olarak, Lenin şunları yazmaktadır:

*“Tüzüğün yararsız olmasının nedeni, sadece devrimci çalışmanın daima kesin bir örgütlenme biçimine uymaması değildir. Hayır, kesin bir örgütlenme biçimi gereklidir. Ve biz bütün çalışmalarımıza mümkün olduğu kadar böyle bir biçim vermeye çalışmalıyız. Buna, genellikle sanıldığından çok daha büyük ölçüde izin verilebilir. Ve bu tüzük sayesinde değil, sadece ve sadece (bunu durmadan tekrarlamalıyız) parti merkezine kesin malumat iletmekle sağlanabilir. Ancak o zaman gerçek bir sorumluluğa ve (parti içi) aleniyete dayanan gerçek bir örgütlenme biçimimiz olacaktır. Aramızdaki ciddi çatışmaların ve fikir ayrılıklarının ‘tüzüğe uygun’ oylama yoluyla değil de, mücadeleyle ve ‘istifa’ tehditleriyle halledildiğini hangimiz bilmiyoruz? Parti hayatının son üç-dört yılı boyunca komitelerimizin çoğunun geçmişi böyle iç çelişmelerle doludur. Ne yazık ki, bu çelişmeler kesin bir biçim almamıştır. Eğer almış olsaydı, parti için çok daha üretici olur ve bizden sonrakilerin tecrübelerine çok daha fazla katkıda bulunmuş olurdu. Ne var ki, böylesine yararlı ve zorunlu bir kesin örgütlenme biçimini hiçbir tüzük yaratamaz; bu ancak ve ancak parti içi aleniyetle yaratılır.”*

*labilir. İstibdat yönetimi altında parti merkezini parti olaylarından düzenli olarak haberdar etmekten başka bir parti içi aleniyet vasıtamız, ya da silahımız olamaz.*

*Ve ancak biz parti içi aleniyeti geniş çapta uygulamasını öğrendikten sonra çeşitli örgütlerin işleyişi konusunda gerçekten tecrübe sahibi olabiliriz.” (Lenin, Örgütlenme Üzerine, Syf: 55-56)*

Parti içi aleniyetin en doğru aracı yazılı ve sözlü rapor sistemidir. Bunun da kurallara uygun, objektif ve gerçekten emek verilerek hazırlanması gerekir. Rastgele, aceleye getirilmiş, objektif olmayan ve belgelendirilemeyen uluorta değerlendirmeler fazla yararlı olmadığı gibi, aleniyet adına yozlaşmaya ve tüm parti faaliyetlerinin uluorta suçlanmasına da yol açar.

Toplumsal özelliğimiz gereğince bireyler ve gruplar arasındaki ilişkiler dedikodu, kinayeli konuşma, gizli kışkırtıcılık vb. biçimlerde ele alınmakta; bu gerçeklik olduğu gibi parti içine de yansıtılarak sürdürülmek ve hatta giderek kural haline getirilmek istenmektedir. Resmi ve yetkili organlara bildirilmesi gereken birçok faaliyet, bildirilmemesi gereken kişi ve çevrelere taşırılmakta; tabii eğer dürüst olmayan kişilerin eline ulaşmışsa hemen partiye karşı kullanılmaktadır. Böylelikle sorumluluk duygusunun zayıflamasına ve demokratik merkezîyetçiliğin işlemezliliğine yol açılmakta ve bu da bulanık suda balık avlamak isteyenlere elverişli bir ortam sunmaktadır.

Geçmişte ve günümüzün parti çalışmalarında en ciddi hastalık kaynağı olarak gelişmemizi köstekleyen bu tutumu terketmekle, bütün yaşantımız, tüm faaliyetlerimiz ve gerekli olduğu ölçüde parti içinde ve dışındaki kişi ve güçlerin faaliyetleri hakkında en geniş, en açık ve en dürüst biçimde partiyi aydınlatmakla mevcut gelişmemizi çok çok ilerilere götürebileceğimizi unutmamalıyız. Raporlarla bir yandan parti yöneticilerinin eline doğru değerlendirmeler ve talimat için değerli bir araç verirken, diğer yandan art niyetli ve sinsi tasfiyeciler ve parti yıkıcılarının planlarını da boşa çıkartmakla gerçek bir parti militanı gibi davranmış oluruz. Yine unutmayalım ki, iyi aydınlanmış bir parti içi yaşamda bilinçli, ya da bilinçsiz oyun oynama, sinsi faaliyetlerde bulunma ve hataya düşme oranı son de-

rece azalır. İyi olanla olmayan, haklı ile haksız ciddi bir biçimde ayırt edilmiş olur. O zaman her bakımdan güçlü ve coşkuyla katılacağımız güvenli bir parti yaşamına kavuşmuş oluruz.

Parti saflarında görülen bir hastalık türü de, kişilerin birbirleri hakkında ya aleyhte teşhir ve tecrit etme biçiminde, ya da sözde lehte dalkavukluk biçiminde kampanyalar açmalarıdır ve buna sıkça rastlanmaktadır. Partiyi ve parti resmîyetini tanımamanın en çok rastlanan bir biçimi de bu noktadadır. Bu yöntem sağlıklı profesyonel gelişme yerine, partinin birbirine zıt ahbap-çavuşlar tekkesine dönüşmesine yol açar. Toplumsal yapımızın bu eğilimleri körikler özellikler taşıması da bu anlayışların tehlikesinin çok fazla olmasına yol açmaktadır. Hangi gerekçeyle olursa olsun, parti resmîyeti ve aleniyetine uygun olmayan biçimlerde, Parti Önderliği'nden tabana kadar teşhir ve dalkavuklukla taraflar oluşturmak veya bunun havariliğini yapmak, çok tehlikeli ve aynı zamanda partileşmeyi zehirleyen bir hastalıktır. Marksist-leninist partilerde, bu hastalıklara ilişkin olarak, Mao şunları yazmaktadır:

*“Bu türden ‘bağımsızlık’ ilan eden kimseler çoğunlukla ‘önce ben’ anlayışına sahiptirler ve genellikle birey ile parti arasındaki ilişkiyi yanlış kavrarlar. Lafta partiye karşı saygılı oldukları halde, fiiliyatta kendilerini birinci plana çıkarır, partiyi ikinci planda bırakırlar. Bu kimseler neyin peşindedirler? Onlar şöhret ve mevki peşindedirler; herkesin hayranlığını toplamak istemektedirler. Ne zaman bir çalışma kolunun başına getirilseler ‘bağımsızlıklarını’ ilan ederler. Bu amaçla bazı kimseleri tutar, bazı kimseleri atarlar; yoldaşlar arasında böbürlenmeye, dalkavukluğa ve ispiyonculuğa başvurarak, burjuva siyasi partilerinin aşağılık usüllerini Komünist Partisi'ne bulaştırırlar, dürüst olmadıkları için de başarısızlığa uğrarlar. Saman altında su yürütenler, çalışmalarında bilimsel bir tutuma sahip olmayanlar kendilerini çok becerikli ve zeki sanırlar, oysa aslında son derece aptaldırlar ve beş para etmezler.” (Mao, Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim, Syf: 47)*

Geçmiş mücadele pratiğimizde ve günümüzde, parti içinde örgüt faaliyetlerimizin neredeyse büyük bir kısmı şu veya bu kişinin övülmesi veya teşhir edilmesi biçiminde geçmiştir. Halbuki hiçbir

yoldaş, parti çizgisine uygun bir tarzda ve Parti Önderliği'nden direktif almadan, ne kişilerin aleyhinde teşhir, tecrit veya eleştiri geliştirebilir, ne de çok mükemmel olduğuna dair övgüler dizebilir. Eğer parti faaliyetlerimizde şimdiye kadar çok zarar görülmüşse, bunun bir nedeni de bu konudaki olumsuz faaliyetlerin çok yaygın olmasıdır. Doğru tutum, aleniyet ve resmiyet sınırları içinde, Parti Önderliği'nin direktifleriyle sıkı birlik halinde, parti çizgisinin derince kavranması ve özümsemesi temelinde tüm çalışma tarzımızı düzenlemektir. Günlük çalışmalarımızı tümüyle bu temelde yürütmeliyiz.

Parti saflarında ortaya çıkan birçok eksiklik ve olumsuzluğun ana kaynağı olan canalcı bir hatalı anlayış da parti çizgisine bağlanma yerine, şu veya bu kişiye bağlanma ve onu kendi devrimciliğinin ölçüsü haline getirmedir. Öyle ki, bazı kimseler bu anlayışı “filan kişi partide ise ben de varım” veya “filan kişi partide ise ben yokum” gibi çok tehlikeli boyutlara dek vardırılabilmektedir. Devrimci yaşantıları ve faaliyetlerinde rehber olarak parti çizgisini değil, anlaşabildiği ve kendisine yakın bulduğu kişileri almakta ve adeta onun uydusu haline gelmektedir. Ya da bunun tersine bir kişiye duydukları kin ve hoşnutsuzluk nedeniyle, o kişi ne kadar devrimci ölçüler içinde olursa olsun, onu örnek almayı reddetmekte, tüm davranışlarıyla onun yaptığına aksini yapmaya çalışmakta ve böylece parti çizgisinden adım adım uzaklaşmaktadır.

Parti çizgisini özümseyip (faaliyetlerden kişileri değerlendirmeye kadar) her alanda hayata geçirmede ölçü olarak kişileri alanlar, hata ve olumsuzluklardan arınamaz ve çok tehlikeli durumlara düşebilirler. Bu olumsuzluğun kaynağı grup döneminin ilkel anlayışlarından sıyrılamamaya, profesyonel devrimciler haline gelememeye ve toplumsal yapının etkilerinden sıyrılamamaya dayanmaktadır. Kürdistan toplumu örgütlülüğü fazla yaşamayan kuralsız bir toplum olduğundan, kişilere bağımlılığın en büyük boyutlarda ortaya çıktığı bir alan durumundadır. Bunun örnekleri yaşamın her alanında olduğu gibi geçmiş ayaklanmalarda da açıkça görülmektedir. Düşman ayaklanmaları bastırmak için daima liderleri satın alma yoluna gitmiş; başarılı olduğu durumlarda, liderleri mücadeleyi terkeden kit-

leler de mücadeleden vazgeçmişlerdir. Bugün de sömürgeciler aynı yöntemlere başvurmaktadır. Toplumumuzda kişilere bağımlılığın ne kadar güçlü olduğunu bildiğinden bunu bir koz olarak kullanmakta; cezaevine düşen devrimcileri çözmek ve satın almak için ya aile fertlerini veya yoldaşlarını kullanmakta, böylece onu etkilemeye çalışmaktadır. Aynı şekilde yakalayamadığı devrimcileri teslim olmaya zorlamak için yine yakınlarını rehin almakta ve işkenceden geçirmektedir. Toplumumuzda böylesine güçlü olan ve düşmanın elinde bir koz haline gelen kişilere bağımlılık olgusu, kuşkusuz devrimci saflardan sökülüp atılması gereken bir olgudur. Her devrimci militan bu zaafa karşı mücadele etmeli ve bağlanacağı tek ölçü olarak parti çizgisini almalıdır. Bunun başarılmasını durumunda partiye ne denli zarar verileceği kavranmak zorundadır. Kaldı ki, saflarımızda bunun olumsuz izleri çok belirgindir. Ahbap-çabuşluk, kabilecilik, hemşehrilik gibi son derece sakat anlayışların devrimci saflarda hala barındırıldığı ve parti düşmanlarının kadroları etkilemek için bu zaafardan yararlandığı bilinmektedir.

Kişileri ölçü olarak alma hem onlara bağımlılık tarzında, hem de bazı kişileri tamamen karşıya alma ve yine faaliyetlerini onlara duyduğu hoşnutsuzluk temelinde yürütme şeklinde ortaya çıkmaktadır. Birinci anlayış, kişileri tek tek bireylerin düşünce davranışlarını partiye egemen kılma çabasına yöneltir, parti düşmanlarına malzeme verir ve böylece gruplaşma tehlikesini doğururken, ikinci anlayış ise aynı şekilde gruplaşmaya yol açma, parti birliğini zedeleme ve parti düşmanlarına malzeme verme sonucuna götürür, birlikte faaliyet yürütme olanaklarını ortadan kaldırır. Zorlu görevler yüklenmiş ve binbir zorlukla mücadele içinde ilerleyen bir devrimci parti içinde bu tür anlayışlara yer olmayacağı açıktır.

O halde faaliyetler ve davranışlarda devrimci bir militanın başvuracağı tek ölçü parti çizgisidir. Militan bu çizgiyi özümseyip hayata geçirmekle yükümlü olduğu gibi kişileri ve faaliyetleri değerlendirirken de bu çizgiye uyumluluğu veya uyumsuzluğuna bakarak karar vermek zorundadır. Aksi halde subjektivizmden kurtulamaz. Aynı şekilde devrimci davaya bağlı kalıp kalmamanın ölçüsü de kişiler olamaz. Ne kadar üst düzeyde olursa olsun, ne ka-

dar mükemmel görünürse görünsün, bir kişi parti çizgisine ters düştüğü anda uyarılmak ve eleştirilmek zorundadır; onunla yoldaşlık bağı da parti çizgisi çerçevesinde ele alınmak durumundadır. Ne kadar sevilen bir kişi olursa olsun, parti çizgisi dışına çıkan ve bunda ısrar eden kişi artık yoldaş değildir ve ona bağlılık kişiyi parti dışına itme tehlikesini taşır.

Örgütlenmenin önündeki diğer hastalıklar kendisini nasıl göstermektedir? Açıktır ki, belli bir kategori de şudur: Her gün büyük bir ihtimam ve özveriyle geliştirilmesi gereken örgüt çalışmaları içinde, bazı arkadaşlar durağan bir malzeme gibi oturmaktadır. Bazıları partinin örgüt çalışmalarını enerji, coşku ve fedakarlıkla besleyerek geliştirmek yerine, adeta “herkes çalışsın, bana hizmet etsin; ben de bir iki emir veririm, işler gelişip gider” gibi anlayışlara kendilerini kaptırmaktadır. Ya da kendilerini “ben partiye biraz hizmet ettim, parti de bana on misli hizmet etmelidir”, “parti benim ne kadar büyük bir kişi olduğumu hemen anlamalıdır; emeğim ve günlük çalışmalarım partiye besleyeceğime, herkes benim ağızma bakarak ne dediğimi anlamalı ve bu temelde benim önderliğimi veya çalışma tarzımı kabul etmelidir. Böylece kendimi yaşatmam gerektiğini ve devrimcilik yaptığımı kabul etmelidirler” tarzında düşüncelere kapılanlar da vardır. Önderlik başta olmak üzere, tepeden turnağa fedakarlık olan ve ancak bu temelde gelişen PKK'nin içinde, asalak anlayışlar ve çalışmaların fazla yer bulamayacağı açıktır. PKK çizgisinin benimsettirilmesi, özümsettirilmesi ve örgütlendirilmesi için herkes büyük bir ihtimam, coşku, disiplin ve kurallara bağlılıkla, büyük bir saygı ve sevgi atmosferi içinde çalışmak zorundadır. Her arkadaş bu temelde hatalarını gidermek zorundadır. “Astığım astık, kestiğim kestik, dediğim dediktir” mantığıyla PKK geliştirilemez, ancak zarar görür. Bu gerçek iyice bilince çıkarılmak zorundadır.

Yine “parti eşittir ben” türünden düşüncelere kendilerini kaptıranlar da oldu. Bu taleplerin üstelik ciddi bir faaliyet yürütemeyen, sadece partinin sırtından geçinen bazı asalaklardan gelmesi, elbette büyük bir öfke yaratmaktadır. Bilinmelidir ki, bunlar parti normlarıyla, özcesi parti tüzüğüyle bağdaşmayan olumsuz tavırlardır.

Büyük bir coşku ve özveriyle örgüt çalışmalarının üzerine yürün-

mesi gerekirken (ve bu görevlerden de en çok bu arkadaşlar sorumluyken), en zor koşullarda şehitlerin kanı pahasına elde edilen kazanımlar neden çarçur edilmekte, neden etrafa örgütsüzlük, kuşku, tereddüt ve dağınkılık zehirleri ekilmektedir? Ne hakla bu tavırlara girilmektedir? Bu tür tutumların sahipleri bu davranışlarını izah etmek durumundadır ve zaten hesap verilmesi gereken bir noktaya doğru gidilmektedir.

Kürdistan devriminin özelliklerinden dolayı, PKK önderliği ilk günden günümüze kadar boşuna bir ayaklı gazete gibi çalışmadı; yine her gün her saat büyük bir teorik faaliyeti pratik faaliyetle boşuna kaynaştırmıyor. Bunlar yapılmadan PKK ve dolayısıyla onun direniş çizgisi ortaya çıkarılamaz, ulusal kurtuluş mücadelesi yaratılamazdı. Başka hiçbir önderlik bu kadar sıkı ve yoğun bir biçimde çalışmamıştır. Ayrıca PKK'nin çok sayıda militanı, kadro ve kadro adayları en kahredici bir çalışmanın içindedir. En tehlikeli bir ortamda inanılmaz bir kararlılık ve fedakarlıkla partiye bir şeyler kazandırma çabasındadır. Aynı şekilde yüzlerce genç adsız nefer yaşamını ortaya koyarak, en tehlikeli bir ortam içinde düşmanla boğuşarak ve mücadele ederek, partiye bir şeyler kazandırmaktadır. PKK işte böyle geliyor, PKK işte bu demektir. PKK içinde başka bir çalışma tarzı yoktur. Başka türlü yöntem ve anlayışları PKK içinde ikame ettirmek isteyenler ya proletarya dışı sınıfların özelliklerini taşımaktadır, ya da bunlar darlık, ilkelik ve amatörlikten ileri gelen anlayışlardır. Eğer bunların hiçbiri değilse, o halde partinin çalışma tarzına yabancı anlayışlardır; son tahlilde ise PKK'nin profesyonel gelişmesine karşı direnmektedir. Bu kişiler her şeyin emekle kılı kırk yararcasına kazanıldığını, sıradan bir kadronun bile aylar ve yıllarca süren bir çalışmanın ürünü olarak kazanıldığını bilmek zorundadır.

Bazıları da PKK önderliğinin yoğun çalışmasını kendilerine basamak yaparak ucuz devrimcilik yapabileceklerini, hatta en ileri mevkide durabileceklerini ve tutunabileceklerini sanmaktadır. Bu büyük bir yanılgıdır.

Kürdistan devriminin zorluklarını göğüsleyerek devrimin görevlerini yerine getirmek ve aşmak, yine görülmemiş bir disiplini ve

parti yaşamını egemen kılmak için, yıllardır kan ve can pahasına sürdürülen çabalar sonucunda PKK'nin güçlü muhtevası yaratıldı. Kuşkusuz muhteva üzerinde ucuz kahramanlar, kendi kendileriyle sarhoş olmuş ve kendilerine tapınan bazı yaratıklar türetmek ve ortaya çıkarmak için bütün bunlar geliştirilmedi. Eğer bu arkadaşlar kendilerini böyle bir düşünceye kaptırmışlarsa fena yanılıyorlar. Çünkü böyle düşünceler başka örgütlerde belki yer bulabilir, ama PKK'de asla! PKK'nin bütün yaşamı fedakarlık, yoğun bir ajitasyon, propaganda ve siyasal çizginin derinden netleştirilmesi temelinde elde edilmiş, yine tüm bunlar acılı bir direniş pratiğiyle taçlandırılmışken, başka türlü bir çalışma tarzı, ucuz bir yaşantı ve başka türlü bir devrimcilik yapma tasavvuru içine girmek saçmalaktır. Bu anlayış mutlaka terkedilmelidir. Herkes ruhu ve biçimiyle kendisini PKK'lileştirmek zorundadır.

Bugün yalnızca Kürdistan içinde değil, uluslararası zeminde de marksizm-leninizmin seçkin bir temsilcisi olmaya doğru giden, önemli özellikleri kendisinde somutlaştıran ve yine insanlık tarihine bile seçkin örnekler vermiş bir PKK vardır. O halde arkadaşların yapmaları gereken şey bu gerçeği özümsemek ve bunu kişiliklerinin bir özelliği haline getirmektir. Herkes zafere ulaşmış, başarılı bir PKK'li olma yoluna girmelidir. Hangi sınıf ve tabakadan, hangi aileden gelmiş olurlarsa olsunlar, geçmişleri ve eksiklikleri ne olursa olsun, herkes PKK'nin özelliklerini kendi kişiliğinde egemen kılmak zorundadır. Bundan daha yüce ve daha değerli bir kazanım olamaz. O halde kişiler ne diye gelişmemekte ısrar edecekler veya ne diye kendilerini PKK içinde eritemeyecekler? Bazılarının bir türlü eritemedikleri özellikler de bilinmektedir: Aşiret, aile, ahabap çabuşluk, hemşehrilik değerleri! Bunlar vazgeçilmeyecek değerler midir? Kadroların Kürdistan halkının gelişmesinin önünde engel olan, onu bağlayan bu zincirleri derhal parçalamaları gerekir. Bunun yerine tamamen kolektif bir iradeye dönüştürülmüş sağlam bir parti çizgisinin, normlaştırılmış ve örgütlendirilmiş bir yapının öğesi olmak insana ancak gurur verir; özgürlük tutkusunu hayata geçirdiği için kişiyi yüceltir. Bu yapı içinde erimekten korkmak veya kaçınmak, ancak Kürdistan'daki gericiliği kendi kişiliğinde yaşatmak

isteyen sefilce bir davranışın ürünü olabilir. Tabii eğer hesapları yoksa! Bu kişiler parti içinde bozgunculuk ve dağıtıcılık yapmak istemiyorlarsa, bu gerçek böyledir. Parti içinde bozgunculuk yapılmasına kesinlikle göz yumulmayacağı iyi bilinmelidir.

Bazı kimseler kendi eğitimsizliklerini gidermiyor ve üstelik eğitime ihtiyaçları olmadığını belirtiyorlar. Ama yine de partinin çarkları içinde erimiyor, partinin istediği gibi düşünmüyor ve yaşamıyorlar. PKK'nin ana özelliklerini kendi şahıslarında somutlaştırmıyorlar. O zaman bu kişiler neden hala PKK içinde kalarak yaşadıklarını açıklamak zorundadırlar. Bunlar PKK içinde kendilerinin anladıkları türden yaşayamayacaklarını artık bilmek zorundadırlar. Bu tiplerin bütün çabaları mevki ve kariyer için midir? Bilmiyoruz. Eğer niyetleri bu ise PKK'de bu kavramların fazla bir anlamının olmadığını iyi bilmelidirler. PKK tepeden tırnağa fedakarlık, çalışma, emek, inanç ve en soylu amaçların yoğunlaşmasıdır. Durum böyle olunca aşiret, kabile, aile ve kişi çıkarlarının parti içinde yaşamayaacağı açıktır.

Böyle bir gerçeklik olduğuna göre, coşku, saygı, sevgi ve aşırı istekten yoksun, kendilerini bile idare etmek ve örgütlemekten aciz bu tutumların PKK saflarında yeri nedir? Bu tutumlar PKK içinde nasıl barınabilir? Açıktır ki, bu kişilerin ya bunların hesabını vermeleri, ya da vermiyorlarsa bu tür davranışlarla PKK içinde fazla barınamayacaklarını kavramaları gerekir.

Eğer bu arkadaşların dürüst özleri varsa kendilerini kazanmak, eğer yoksa bunu tamamen açığa çıkarmak için örgüt faaliyetlerimizin özellikle biçime kavuşmasını temel bir tedbir olarak görüyor, yani muhtevayı güçlü bir biçimle kapatmayı, bunu fazla aceleye getirmeden adım adım gerçekleştirmeyi esas bir tedbir olarak düşünüyoruz.

PKK örgütlenmiş bir mekanizma olup, her kadro da bu mekanizmanın birer dişlisidir. Bu mekanizma içinde vidalar giderek sıkıştırıldıkça, bazı yerlerden acı sesler duyulmaya başlandı: “Bu olmaz. Bu bize uygulanmamalıdır; ya parti üstünde, ya da kenarında kalmalıyız.” Ama böyleleri aynı zamanda partinin seçkin bir elemanı olarak kendilerini bir manevi önder mi, yoksa bir aşiret reisi mi sa-

nyorlar, belli değildir. Leninist örgütlenme anlayışımız gereğince, en alttan en üste kadar herkese aynı disiplin kurallarının uygulanacağı açıktır. Benzer tipik sesler RSDİP'de de duyulmuştur. Lenin, bunlara karşı şöyle yazar:

*“Biz, istikrarsız ve yalpalayan unsurlarla ilgili olarak sıkıyönetimi sadece yaratabiliriz değil yaratmalıyız da.”* (Bir Adım İleri İki Adım Geri, Syf: 128)

Konu son derece açıktır. O halde kendileri için neden apayrı bir yer tanıyacağız? En başta Parti Önderliği disiplin mekanizmasını kendisi için uyguluyorsa, başkaları bundan neden muaf olsun? Partinin gelişme süreci içinde aşama yapamayıp gelişmemekte ısrar edenler, kendilerine apayrı yerler tanıyanlar, kendilerini ağalar ve beyler yerine koyanlar gelişme arttıkça daralıyorlar. Oysa partinin gelişmesi onlardan kendilerini yenilemelerini istemekte, aksi taktirde ezileceklerini ortaya koymaktadır. Bunlar ise “hayır, bize bunlar uygulanamaz; biz gelişmelerin bu biçimde üzerimizden akıp gitmesini kabul edemeyiz. Partiyi kendimize uyduracağız” diye feryat etmektedir.

Gerçekten bu arkadaşların durumları incelendiğinde, kendilerini ciddi bir biçimde eğitmedikleri ve ihmal ettikleri hemen görülebilir. Kendilerine acı bir söz söylemek veya eleştiride bulunmak bir yana, bu arkadaşlar adeta her gün övülmezlerse kıyameti koparacaklar. Bunlar hemen itibarları sarsılacakmış gibi son derece uyduruk, bir o kadar da utanmaz ve hafif bir tutum içine giriyorlar. Kendilerine şunu hatırlatalım ki, bu kişilerin Parti Önderliği'nden yüzlerce adsız militana kadar hepsinin yaşantılarından teorik ve pratik çalışmalarına kadar adım adım gelişmeleri hangi zorluklar ve fedakarlıklar pahasına sağladıklarını görmeleri gerekir. Bu yaşantıyı örnek almaları gerekirken, tam tersine bu kişiler kendilerinin her türlü ihtiyacını karşılayan bu mekanizmayı beğenmemekte, bunun yerine ipe sapa gelmez tutum ve davranışlar içine girmektedir. Bu noktadan sonra artık partinin yapabileceği fazla bir şey olmasa gerekir.

Kürdistan halkının o utanılası geçmişi değiştirilmek isteniyorsa, bunun için büyük bir irade ve düşünce birliğine, azim ve coşkuyla dopdulu bir PKK gerçekliğine ihtiyaç bulunduğu açıktır. Bu çok

açık ve tartışma götürmez bir gerçektir. O halde, sınırlı da olsa, partimiz içerisinde bazı kişilerde ortaya çıkan bu anlayışların yaşanmasına son verilmelidir. Eğer eğitimsizlikten kaynaklanıyorsa, bu kişilerin bunu gidermeleri, çeşitli sınıf ve tabakaların gelenekselleşmiş zincirlerinden kaynaklanıyorsa, bu inkarcılığa karşı tavır takınmaları ve ulusal amaçları ve yurtseverliği en yüce amaçlar olarak benimsemeleri gerekir. Eğer vazgeçemedikleri çok sıradan çıkarlar ve basit dürtüler ise bundan daha gerici bir şeyin olamayacağını bilerek vazgeçmeleri, yaşamın en yücesine yönelmeleri ve bunda karar kılmaları gerekir. Böylesi tutumlara karşı en doğru yöntem budur. Hatalara karşı alınacak tavır konusunda Mao şunları söylemektedir:

*“... Bu nedenle, parti, bir yandan yanlış ideolojilerle savaşırken, bir yandan da hata yapanlara bu hatalarını düzeltme fırsatını vermemelidir. Bu gibi koşullar altında mücadeleyi fazla ileri götürmek zordur. Ne var ki, hata yapanlar bu hatalarında ayak direrlerse, bu çelişkiler uzlaşmaz karşıtlıklar haline gelirler.”* (Mao, Teori ve Pratik, Syf: 67)

Yanlış tutumlarda ısrar etmenin sosyal temelini, özellikle örgütsel alandaki olumsuz özelliklerini alabildiğine sergilemek gerekir. Çünkü geçmişin acısını tadan ve bu konuda çok büyük kayıplar veren PKK'nin, artık bir daha bu durumlara düşmemek için bütün gücüyle eksikliklerini giderip geleceği kestirmek ve kazanmak zordur. Bu açıdan geleceğin zayıf temeller ve unsurlar üzerinde yükseltilemeyeceği bellidir. O halde gelişmeleri daha güçlü karşılamak için, çeliğe ne kadar su verilmesi gerekiyorsa, o kadar verilecektir. Bunda kararlıyız ve bu herkese uygulanacak bir yöntemdir.

Partimizin gelişmesini engelleyen ve kadrolarda yaygın bir biçimde egemen olan ciddi yetersizliklerin başında, gelişen ve güçlenen parti ölçülerine ulaşmak yerine, partiyi kendi yetersiz ve dar ölçülerine uydurma istemi gelmektedir. Kadrolar partinin ideolojik, siyasal ve örgütsel düzeydeki gelişmesini tam kavrayamadıkları gibi, kendi yetersiz anlayışlarını ve çoğunlukla içinden geçmiş oldukları toplumsal özelliklerin etkilerini partiye de bulaştırmak ve dayatmak durumunda kalıyorlar. Toplumumuzdaki yaygın aile, kabile,

aşiret vb. türünden mahalli özelliklerle savaşmadan ve bunların olumsuzluklarını gidermeden, bunları adeta cilalanmış olarak partide sürdürmek ve kendiliğindenliği bu biçimde egemen kılmak istiyorlar. Bu yolla proletarya dışındaki sınıfların çeşitli etkilerini saf-larımıza taşırmaya neden oluyorlar. Dışımızdaki küçük-burjuva akımlarda siyaset durumuna gelen bu eğilimler, partimiz içindeki devrimci gelişme karşısında içimizde siyaset durumuna (yani reformist bir örgüt haline) gelme olanağı bulamıyor, bunun yerine bireysel dayatmalar biçiminde, kendi arzu ve anlayışlarını egemen kılamamanın verdiği hırçınlık ve öfkeyle “parti eşittir ben” sapması şeklinde ortaya çıkıyor ve gelişmenin önüne dikilen öğeler halinde kendilerini dayatıyorlar. Böylelikle çeşitli olumsuz toplumsal etkileri kendi kişiliklerinde somutlaştırarak ve adeta bunun savaşımını vererek, proletaryanın devrimci örgütlenmesini ve eylemini boşa çıkarmak için çaba harcıyorlar.

İster bilinçli, ister bilinçsiz olsun, bunun çoğunlukla profesyonelleşme süreci içindeki parti örgütlenmesine ulaşamama, onun içinde erimeme, bunun gerekli kıldığı azim, coşku ve isteği kendinde yaratamama, objektif olarak leninist örgütlenme anlayışına ters düşme, bu anlayışı kavramama ve tanımama, bunun yerine kapıyı başka sınıfların etkilemelerine ardına kadar açık bırakma anlamına geldiğini iyi bilmek gerekir. Unutmamak gerekir ki, bu sıfatları kendisinde geliştirmeyen bir kadro, proleter devrimci kimliğine asla layık olmaz. Darlıkta ısrar etmek, parti ölçülerine ulaşmak için gerekli enerji ve isteği kendinde yaratmak ve geliştirmekte içine düşülen yetersizlik ve tembellik hiçbir bahaneyle mazur gösterilemeyeceği gibi, “kişisel yapım ve özelliklerim böyledir” deyip, proleter devrimci kişiliğe uymayan ve daha çok diğer sınıfların özelliklerini örtbas etme anlamına gelen bu tür savunmalara girmek dürüst bir davranış değildir ve hiçbir gerekçeyle haklı gösterilemez. Bunun bir hastalık olduğunu, partimizin kapsamlı ve dönemin devrimci görevlerine denk çizgisi ile bu önder yönetimini tanımama ve uygulamama anlamına geldiğini, bunun yerine çizgi ve önderlik olarak partiyi kendisinin ve başka sınıfların ölçülerinin savunulması demek olan kişisel konuma düşürmek olduğunu kavramak gerekir.

Günümüzde ve önümüzdeki dönemde dev gibi görevlerle karşı karşıya bulunan partiyi başarılı kılmak istiyorsak, özellikle geçmiş mücadelemizde yaygın bir biçimde karşımıza çıkan bu olumsuz eğilimlerle mücadele gerçeğini kavrayarak, başta kendimizde olmak üzere etkide bulunacağımız tüm çevrelerde bu eğilimlere karşı savaş açmalı ve başarılı kilmalıyız.

Bugün partimiz tarihimizdeki en ciddi devrimci gelişmenin eşliğinde bulunmaktadır. Birçok nedenden ötürü yükselmesi kaçınılmaz olan böylesine devrimci bir gelişmeyi esas olarak devrimci örgütlenmemizi başaramayışımız engelleyebilir. Arkadaşlar bilerek veya bilmeyerek içine düştükleri ve hiçbir zorluk karşısında yılmadan ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmemiz gereken devrimci örgütlenmemizden partiyi alıkoymak biçimindeki tutumlarında ısrar etmemek zorundadırlar. Partiye bağlılığın sıradan bir ölçüsü bile bu konuda içinde bulunulan yetersiz konuların aşılmasını zorunlu kılmaktadır. Olumsuzlukta ısrar etmenin artık ya dürüstçe olmayan bir parti tasfiyeciliği, ya da başka sınıfların anlayışlarını partiye egemen kılma savaşı olduğu iyi bilinmelidir. Buna karşı bizim silahımız ise eğitim ve ikna değil, bunların anladıkları dille savaşım olacaktır. İçinde bulunduğumuz dönemin devrimci görevlerinin derin bilincinden yola çıkarak, partiyi bu tür eğilim ve hastalıklardan arındırmak için her partili elinden gelen azami çabayı harcamalıdır.

Parti içi çalışma tarzında kendini en çok gösteren yanlış yöntemlerden biri de hata ve eksikliklerin kaynağına yönelme ve bu temelde nedenlerini bulup ortaya çıkarma yöntemi yerine, hata ve eksikliği kimden kaynaklanıyorsa tamamen onun kişiliğiyle özdeşleştirip kişiliğini hedef alarak kendisini güç duruma düşürme, giderek kişiyi bitirme noktasına kadar götürme yöntemine başvurmaktadır. Bu son derece tehlikeli, politik çalışma ve örgütlenmeyi engelleyen ve yıkıcılığa kadar götürebilecek bir yoldur.

Ülkemizin geri toplumsal koşulları, uygar sosyal ilişkilerin fazla gelişmemiş olması, maddi ve kültürel yoksulluk ve sömürgeci baskı altında yaşama olgusu gibi nedenler toplumdaki bireylerin ruhsal yapısını olumsuz etkilemekte; onların son derece hassas, kolay kırılabilen, sabır ve dayanıklılıktan yoksun, objektif değer yargılarıyla

yüklü bir tip olarak şekillenmelerine yol açmaktadır. Bu tipin parti içine de yansıtacağı gerçeği göz ardı edilemez. Bu durum parti içi çalışma tarzımızda eğitim ve iknanın ne kadar önemli olduğunu ortaya koymaktadır. Toplumumuzda bilinç düzeyinin son derece geri olması da, bu önemi kat be kat arttıran bir etkidir.

Kürdistan toplumunda ve partimizde devrimin inşasında kullanacağımız hazır köşe taşları ve yapı malzemesi bulamayacağımız çok açıktır. O halde bireyler son derece büyük bir sabır ve ustalıklarla işlenip devrimci özellikler kazandırılmak zorundadır. Eğer başarılı bir örgüt çalışması yapmak istiyorsa, her parti kadrosu bıkmadan elindeki unsurların kusurlu ve eksik yönlerini sürekli yontmalıdır. Ancak bu noktada başvurulacak yöntem çok büyük bir önem taşımaktadır. Ne zordur diyerek eğitim ve iknadaki ustaca çalışmalarımızdan vazgeçmeli, ne de “herkes bizimle aynı bilinç düzeyinde ve aynı duyarlılıkta olmalıdır” diyerek, herkesi kendimizle özdeşleştirmeliyiz. Örgüt çalışmalarında ne sağ anlayış olan, liberalizme ve ne de sol anlayış olan sekterliğe yer verilmelidir.

Hatalar ve eksiklikler karşısındaki duyarsızlığın ifadesi olan liberalizmi Mao şu şekilde tanımlamaktadır:

*“...Liberalizm ideolojik mücadeleyi reddeder ve ilkesiz barıştan yanadır. Bu yüzden yozlaşmış ve bayağı bir tavıra yol açar, parti ve devrimci örgütler içindeki bazı birimlerde ve bireylerde siyasi soysuzlaşmayı doğurur.*

*Bir kimse açıkça hata işlediğinde barış ve dostluk uğruna işi oluru bırakmak (eski bir tanıdık, bir hemşeri, okul arkadaşı, yakın bir dost, sevilen biri, eski bir meslekdaş), ya da alt kademedeki eski bir arkadaş diye ilkelere bağlı tartışmadan kaçınmak, ya da arayı bozmamak için meseleye derinliğine inmeme, şöyle bir dokunup geçmek. Bunun sonucunda hem örgüt, hem kişi zarar görür. Buna da bireysellik denir.”*

Liberal anlayışın parti içinde olumsuzlukların sürüp gitmesine, partiyi içten içe kemirerek zayıf düşürmesine ve giderek tedavi edilemez bir hastalığa dönüşmesine yol açacağı açıktır.

Hatalar ve eksikliklere karşı eleştiri silahını yanlış kullanma kendisini bir de sol bir anlayış olan sekterlik biçiminde ortaya koyar.

Sekterlik, hataların üzerine yapıcı değil yıkıcı gitmenin, hastayı tedavi etmeye değil öldürmeye yönelmenin bir ifadesidir. Sekterlik parti birliğinin korunmasının, güçlendirilmesinin ve çalışmaların sağlıklı yürümesinin en amansız düşmanıdır. Mao sekterliğin olumsuz etkileri konusunda şunları söylemektedir:

*“Partinin iç ilişkilerindeki sekter eğilimler, parti içindeki yoldaşlara karşı kapalı-kapıcılığa yol açmakta ve parti içinde birlik ve dayanışmayı kösteklemektedir.”*

Yukarıda değindiğimiz ülkemizin toplumsal koşulları ve insanlarımızın üzerinde yarattığı çok yönlü tahribatlar, parti içinde eleştiri silahını sürekli ve son derece ustaca kullanmamızı zorunlu kılmaktadır. Bu silahın yeterince kullanılmaması, toplumsal hastalıkların parti bünyesini sararak felce uğratması sonucunu yaratacağı gibi, silahı zamanında ve yerinde doğru hedefe yönelmemek de insanların çok rahatlıkla kaybedilmesi ve parti saflarından uzaklaşması tehlikesini doğurur. O halde eleştiri silahını son derece ustaca kullanmak yaşamsal önemde bir sorundur. Burada başvurulması gereken ana yöntem, eğitim ve iknayla hastalığın kaynağına yönelmek ve bu kaynağı kurutup kişiyi kazanmaktır.

*“Her türlü yanlış fikri eleştirmemiz şüphesiz bizim görevimizdir. Eleştiriden kaçınmak, yanlış fikirlerin başıboş yayılmalarına göz yummak elbette doğru olmaz. Hatalar eleştirilmeli, zehirli otlarla görüldükleri yerlerde mücadele edilmelidir. Ne var ki, bu eleştiriler dogmatik olmamalıdır. Metafizik yöntemi değil, diyalektik yöntemi kullanmalıyız. Bize bilimsel tahliller, tamamen ikna edici kanıtlar gereklidir. Dogmacı eleştiri, hiçbir şeyi halletmez. Zehirli ot istemiyoruz, ama zehirli ot ile güzel kokulu çiçekleri de birbirinden iyi ayırmalıyız. Bu dikkatli ayırmanın nasıl yapılacağını halk kitleleri ile birlikte öğrenmeli ve zehirli otlarla savaşmak için en doğru yöntemleri kullanmalıyız.”* (Mao, Teori ve Pratik, Syf: 104)

Partimizin saflarında bazı kişilerde hem liberal, hem de sekter eğilimlere rastlanmaktadır. Bu eğilimler kişilerde tek tek ortaya çıktıkları gibi, zaman zaman aynı kişide birarada somutlaşmaktadır. Bütün sağ ve sol eğilimler gibi aslında bu iki eğilim de rahatlıkla birbirlerine dönüşebilirler. Bunlar aynı kökenden gelen, fakat farklı



görünümlere bürünen eğilimlerdir. İkisinin kaynağı da proletarya dışı sınıflardır. İkisi de küçük-burjuva bencilliği, çıkarıcılığı, sabırsızlığı ve yaratıcılıktan yoksunluğunun proletarya saflarına sızmasının ifadesidir. Bu iki yanlış eğilimi de kendilerinde taşıyan kişiler daha üst düzeydeki parti kadrolarına ve ahbab-çavuşluk ilişkisi içinde oldukları kişilere dalkavukça ve “evet efendimci” bir tarzda yaklaşırken, diğerlerine karşı son derece kırıncı ve sekter davranmaktadır. Proleter davranış tarzıyla bağdaşmayan bu tür anlayışlara devrimci bir partinin saflarında yer verilmeyeceği açıktır. Bu nedenle söz konusu kişiler bu tutumdan hızla sıyrılmak ve devrimci ilişki tarzını kendilerinde somutlaştırmak zorundadır.

Kısacası eleştiri silahı doğru kavranıp yerinde ve zamanında kullanılmalı ve partiye hizmet eden bir araca dönüştürülmelidir. Haklı nedenlerden dolayı birikmiş olan öfkemizin kaynağının yoldaşlarımız veya partimiz değil, geri toplumsal yapımız ve sömürgeci düşman olduğunun bilinciyle hareket ederek, kinimizi ve öfkemizi sağ veya sol sapmalara dönüştürmek yerine devrimci örgütlenmeye dönüştürmek için yoğun çaba harcamalıyız.

Bu konuda da parti çizgisi ve özellikle önderliğin çalışma tarzı, kişilerin özelliklerine göre konuşan keyfi bir çalışma tarzı değil, Kürdistan koşullarının gerekli kıldığı, marksizm-leninizmin bu koşullara yaratıcı bir şekilde uygulanmasının ortaya çıkardığı, başarısı kanıtlanmış, tüm partiye ve halkın örgütlenmesine egemen kılınması gereken doğru çalışma tarzıdır. Parti içinde bazı kişiler bunu bireysel olağanüstü ve dahiyane bir şey olarak kavramaktadırlar. Oysa bu son derece tehlikeli bir yaklaşımdır. Diğer bazıları ise Parti Önderliği'nin çalışma tarzının belirleyici bir önemi yokmuş ve herkesin kendi kendine yapabileceği bir çalışma tarzıymış gibi görmek istiyorlar. Bu her iki yaklaşım da hatalıdır. Önderlik ne olağanüstü niteliklerle izah edilebilir, ne de belirleyici niteliklerden yoksun, alelade ve keyfi bir çalışma tarzı olarak değerlendirilebilir. Bu önderlik ve çalışma tarzı, dünya halklarının engin devrim tecrübesinin, halkımızın kendine özgü tarihsel ve toplumsal özellikleri ile yaratıcı bir kaynaşımıdır. Bu, görülmemiş bir karşı-devrimci terörün yaşandığı, örgütlenmek bir yana biraraya gelmekten bile son

derece uzak ve örgütsüz bir ortamın ve sınırlı bir örgüt tecrübesinin bile yaşanmadığı bir sürecin adım adım bilinçle aydınlatılması temelinde kazanılmış ve pekişmiş, bu anlamda da başarısı kanıtlanmış ve halkımıza gerçek kurtuluş yolunu gösteren biricik doğru çalışma tarzıdır. Dolayısıyla doğruluğu pratikte de kanıtlanmış olan bu çalışma tarzını, salt örnek alınması gereken bir çalışma tarzı olarak benimseyip uygulamak zorundayız. Bunun yerine herkesin kendi kendine bulup icat edeceği bir çalışma tarzı olamaz. Kurtuluşa kararlı olan her partinin bu konuda gelişebilecek olumsuzluklara karşı bu silahla savaşmaları başarının tam güvencesi olduğu gibi, partimizde boyverebilecek sağ veya sol sakat örgütlenme anlayışlarını etkisiz kılabilecek, muhtaç olduğumuz örgüt silahını yaratmakta da bize gereken gücü verecektir.

Bu durumdaki kişilerle bu tip tutum ve davranışlara ilişkin önerilecek doğru yaklaşım özetle budur. Yukarıda değindiğimiz tutum ve davranışlardan bazıları eğitim yetersizliği ve tecrübesizlikten kaynaklanırken, bazıları da proletaryaya yabancı anlayış ve eğilimlerden kaynaklanmaktadır. Görülecektir ki, bu davranışlarda ısrar edenler daha sonraları reformist ve tasfiyeciler yönelimlerine girerler.

Partiye reformizmi ve tasfiyeciliği dayatarak, onun direniş temelindeki örgütlenmesi önünde engel olmak isteyen anlayışlar ve bunu temsil eden birtakım kişiler, parti saflarında en bayağı yöntemlerle direniş karşıtlığını savunmaya çalıştılar. Reformistler ve tasfiyeciler, partinin doğru çizgisi etrafında örgütlenmesini engellemek için, demagojiden tutun da en iğrenç ve soysuz laçka anlayışlara kadar çok çeşitli yöntemlere başvurdular. Bunlar dönemin özelliklerini de göz önüne getirerek, ancak partiyi örgütlenmemekle amaçlarına varabileceklerini çok iyi anlıyorlardı. Devrimci örgütlenme bu kişilerin tüm umutlarını yerle bir etmiş, bunları adeta partinin birer dışlisi haline gelmeye zorlamış ve çılgına dönmelerine yol açmıştır. Her biri kendisini erişilmez gören bu kişiler, iş pratiğinin örgütlenmesine gelince, ne kadar kof olduklarının anlaşılacağını bildiklerinden ötürü, kendi anlayışlarını kamufle etmek için partiyi örgütlenmemeye çabası içine girmişlerdir. Bu kişilerin kafalarındaki örgütlenme,

asında kişiliklerine ve amaçlarına hizmet temelindeki bir örgütlenmedir. Profesyonel örgütlenme geliştikçe, bunların grup kurma şansları ve dolayısıyla sahte liderlik pozları da anlamını yitirmiştir.

Parti içindeki ilkel ve amatör davranışlar her ne kadar profesyonel örgütlenmeyi engelliyorsa da, bu tutumların eğitim ve tecrübeyle giderilmesi mümkündür ve bu aynı zamanda eğitime uygulanması gereken temel bir yöntemdir. Ama amatörlüğü aşılması gereken bir safha olarak görme yerine, buna teorik kılıflar uydurup kendini kamufle aracına dönüştürüldüğü an tam bir hastalık haline dönüşmekte; partinin direniş çizgisini örgütlenmemek için her türlü çabayı harcayan tehlikeli bir hastalık türü ve bunda ısrar edenler de bu hastalığın taşıyıcıları olarak karşımıza çıkmaktadır.

Partimizde örgütlenmenin esas halka olarak önem kazandığı 1979'lardan itibaren kendini eğitemeyen ve ciddi örgütlenme görevlerini başaramayan kişiler, giderek olumsuzlukları daha somut biçimde ortaya çıkan ve günümüzde en tehlikeli tipler olarak boyveren kişiler haline gelmişlerdir. Bu tipler, partinin gelişmiş teorik ve politik anlayışını utanmazca dillerine dolayarak ve zaman zaman sahte teorisyenler geçinerek, (bu tipler parti anlayışı olmadan normal bir toplulukta basit bir konuşmayı bile sürdürmekten aciz zavallılardır), canalıcı sorun olan örgütlenme alanındaki yetersizlikleri ve darlıklarını örtbas etmeye çalışmışlardır. Partinin en sıradan kadrolarının bile çok iyi özümstedikleri parti anlayışını kendilerine mal ederek, aslında ne kadar yaman devrimciler olduklarını utanmadan kanıtlamak istemişlerdir. Bunların tüm iddiaları, “değerleri keşfedilmemiş paha biçilmez mücevherler” oldukları, ama bir türlü anlaşılamadıklarıdır. Bu tipler çabalarında ısrar ettikçe, en iğrenç bir oportünizm türü olarak kılıktan kılığa girmekten ve en çelişkili şeyleri bile yirmi dört saat içinde ard arda savunmaktan öteye gidemezler.

Bu tutumlar ve temsilcileri gerek parti kuruluş toplantısında, gerekse konferans ve kongre toplantılarında eleştirilmişlerdir. Ayrıca bu kişilerin doğru tutuma varmaları için önlerine çözüm yolları da konulmuştur. Örneğin Çalışma Raporu'nda şöyle denilmektedir:

*“Bunlardan birincisi, daha çok eskiden beri parti saflarında*

*bulunan, fakat kendilerini eğitip proleter devrimciler haline getiremeyen bazı unsurlarda ortaya çıkmış olan bir anlayıştır. Bu anlayışın sahipleri, parti saflarına katılırken, esas olarak proletaryaya ve halka hizmet etmeyi değil, parti saflarında bir müddet ‘memurluk’ yaparak, bu temelde sağladıkları itibarla kendi kişisel yaşamlarını örgütlemeyi amaç edinmişlerdir. Bu doğrultuda parti içinde belli bir yere sahip olduktan sonra, kendilerini ‘yerleri doldurulamaz eşsiz insanlar’ sanarak, kişisel yaşamlarının iyi bir biçimde örgütlenmesi amaçlarını parti çalışmalarının önüne geçirmek istemişlerdir. Partimizin ağır baskı koşullarında bile devrimci direniş çizgisini geliştirme güçlülüğünü gösterebilmiş olması, bu tür ikiyüzlü unsurların kendilerini açığa vurması sonucunu doğurmuştur. Bu anlayışın sahipleri gerçekte partimizin devrimci çizgisine karşıdırlar ve azgın düşman saldırıları ortamında partimizin bu çizgiyi geliştirebilecek gücü kendisinde bulamayacağını, bunun yerine kendi reformist anlayışlarını geçirme olanaklarına kavuşacaklarını umut etmişlerdir. Fakat devrimci direniş çizgisi etrafında partimizin sarsılmaz birliğiyle karşılaşınca, kendi anlayışlarını savunma ve o doğrultuda ortaya çıkma gücünü kendilerinde bulamamışlardır. Çeşitli düzeylerde sınırlı birkaç unsur kendi anlayışını değiştirmeyerek ve parti çizgisi doğrultusunda kendisini eğitemeyerek, güçlenen devrimci direnişçiliğin ve gelişen militanlığın baskısı altında çılına dönmüş, işi partiye düşmanlığa kadar götürmüş ve parti içinde onu içerden hançerlemeye çalışan parti düşmanları haline gelmiştir. Bunlar, proleter devrimci haline gelmemenin ve soysuz küçük-burjuvalıkta ısrar etmenin ağır baskı koşullarında insanı nerelere kadar götürebileceğinin en açık örnekleridir.” (Çalışma Raporu, Syf: 34)*

Buna rağmen, bu kişiler, kendileri sanki parti üstü varlıklarımız gibi, kendilerinin bir deyişiyse sanki tüm parti “mucizevi başarılar katetmek zorunda”ymış gibi, daha sonra en sefil hülyalarını sapına kadar gerçekçi olmaları gereken parti çalışanları içinde peygamber sözü gibi dinletmek ve kendilerine boyun eğdirmek istedikler. Parti Önderliği'nden en sıradan parti çalışanlarına kadar herkes, dönemin en kahredici zorulukları karşısında basit bir kazanım

için canla başla çalışırken, bunlar en soysuz bir tarzda mevki sahibi olmak ve buna dayanarak en şerefsiz bir yaşantı içinde kalma kurnazlığını partiye kabul ettirmek sevdasındalardı. Üstelik yıllardan beri kabul edilmez bir başarısızlıkla sürdürdükleri ve hesabını vermekten çekindikleri kof pratiklerine dayanarak, büyük bir saygı ve sevgi görmek istiyorlardı.

Bunlar dışımızdaki küçük-burjuva geleceğin hazırlığı yerine, sefil yaşantılarını örgütlemek ve onu garantilemek için savaşım verdiler. Düşmana şirin görünmek için, sefil bireysel yaşantıları için, dışarıda işbirliğine yönelerek verilmedik taviz bırakmadılar. Cezaevlerinde de aynısını yaptılar. Bu anlaşılır ve zaten yeterince teşhir olmuş bir anlayıştır. Ama aynı şeyi Kürdistan devriminin önder örgütü PKK içinde yürütmeye çalışmak olsa olsa çılgınlıktır. İçimizdeki bazı kişiler de kendilerini yavaş yavaş bu çılgınlığa kaptırdılar. Bazıları partinin en soylu değerlere yakınlığını kullanarak ve bu zırha sığınarak, partide kendileri için adeta dokunulmaz statüsü olan özerk bir mevki ayırdılar. Bu tavırlar içindeki bir kişinin ülkedeki pratiğine bakıldığında, son derece olumsuz bir pratik geliştirdiği rahatlıkla görülecektir. Bu tip faaliyet yürüttüğü bütün alanlarda bir despot kesilerek, partinin değerli kadrolarını ya hizipçi, ya da ajan olarak damgalamış; birçok yerde kadroları adeta karşı karşıya getirmiştir. Yine ülke dışında da bazı partili arkadaşlara “parmağıma dolar bitiririm”, “devrimci hatayınızla oynarım” diyerek, eğitim ve örgütlenme adına hep bunu geliştirmiştir. Başka bir alanda parti örgütlenmesini bir provokatöre teslim ederek, son derece kof, sorumsuz, duyarsız ve basit bir anlayışın hesaplarına yönelmiştir. Partinin en cesur ve en fedakar kadrolarını bu kadar pervasızca harcayan kişi, daha sonra görüleceği üzere sahte bir kadro savunucusu maskesini takmış; tüm bunlarla devrimcilik yürütülemeyeceği ve kendi faaliyetlerini rapor etmesi gerektiği dayatılınca, partiyi reforme etme çabalarını daha da hızlandırmıştır. Partimizin varlık yokluk kavgası gibi yaşamsal bir sorunla uğraştığı en kritik bir anda, partiye hizmet etmesi gerekirken, tam tersine görülmemiş bir şekilde değerler ve olanakları çarçur etmiş; kadro eğitimini gerçekleştirmemiş, hatta kendi faaliyet-

lerine ilişkin olarak bir rapor değil, bir mektup bile sunmamıştır. Sıkıştırıldığında ise Parti Önderliği'ne karşı kendi adına bildiri çıkarmayı amaçlamış, bunu başaramayınca bu kez dolaylı yollardan saldırılara yönelmiştir. Örneğin bir arkadaşına yazdığı mektupla saldırıya geçmiş; bu konudaki asıl amacını daha sonra “nasıl vuracağımı bilmez olur muyum? (Parti Önderliği'ni kastederek) Ancak böyle engelleyebilir, durdurabilirdim” biçimindeki sözleriyle dile getirmiştir. Bu yöntemlerle Parti Önderliği'ni direnişçi çizgisinden vazgeçirebileceğini sanmıştır. Gerek Avrupa'da, gerekse başka alanlarda, öteki ortaklarıyla el ele, ama gizli bir biçimde parti birliğiyle oynayarak hareketi reforme etmeye çalışmıştır.

Partiye yönelik bu tür planlamaları geliştirenler, Parti Önderliği'yle birlikte katıldıkları toplantılarda her şeyi onaylamışlar, parti çizgisini hayata geçirmek için yemin bile etmişlerdir. Bunlardan biri daha önce ayrılık noktalarını hiç belirtmediği halde, görevli olarak gittiği alanda kendisini görevden affederek, partinin yeni dönemde attığı ilk adımları ve parti değerlerini gizli bir biçimde partiye karşı çıkararak boşa çıkartmaya çalışmıştır. İçine girdiği bu yönelimin hesabı sorulduğunda ise “misillemede bulundum”, “yaptığım hata bu alana gelmekti; Avrupa'ya gitmek istiyordum, ancak ‘korkuyor’ denilmesin diye bu alana (Kürdistan) geldim. Bu büyük bir hataydı” demiştir. Daha önce partiyi tasfiye etmek isteyen başka bir unsurla Avrupa üzerine planlar hazırlamış olduklarından, yeniden Avrupa'ya gitmediğine ve fırsatı kaçırdığına yanıp tutuşmaktadır. Partiyi reforme ve tasfiye etmek için bütün yollar tıkanıldığında ise yöntemini değiştirmiştir. Daha önce parti toplantılarına bir tek değerlendirme sunmayan bu unsur, parti yazılarına dayanarak çeşitli yazılar yazmaya başlamış ve bunları da partiye karşı kullanmaya kalkmıştır. Örneğin partinin yeni döneme ilişkin direniş çizgisini eleştirmektedir. Daha önce partiyi direnişten vazgeçirmek isteyen bu bay, bu kez “direnişte gecikmiştir” diyecek kadar dengesizleşmiştir.

Parti Önderliği'nin başlangıçta bu hastalıklara temel yaklaşımı tüm yönleriyle profesyonel çalışmayı salık vermek, hatalı yönelimleri güçlü bir eğitimle aşmayı önermek; doğru çalışmalarını ön plana

çıkarak ve kritik süreci en sağlıklı bir tarzda atlatarak, herhangi bir likidasyonun parti bünyesinde ortaya çıkmasını önlemektir. Şurası iyi bilinmelidir ki, Kürdistan herhangi bir ülke olmadığı gibi, PKK'de herhangi bir parti değildir. PKK likidasyona uğradığında, Kürdistan'da her şey yitirilecektir. Çünkü Kürdistan'da güçlü ulusal direnişler yoktur. Bunu şimdi PKK yürütmektedir. Şu halde likidasyonun PKK içinde işlemesi demek, Kürdistan halkına yapılabilecek en büyük kötülük demektir.

PKK hareketi daha başlangıçtan itibaren sağlam bir ideolojik ve politik perspektif altında homojen bir örgüt olarak kendisini hazırlamıştır. PKK, Rusya gerçeğinde olduğu gibi daha başlangıçtan itibaren devrimcilerin menşevikler ve ekonomistlerle birlikte yaşadığı bir örgüt değildir; marksist-leninistlerin başlangıçtan itibaren birlikte geliştirdikleri bir örgütlenmedir. Açıktır ki, eğer bunlar saf olmasalardı, kendi bünyelerinde tasfiyeci çabalara müsaade edemezlerdi. Hem de hangi dönemde, ne zaman? Partinin ideolojik, politik ve örgütsel çizgisinin mükemmel denilecek bir düzeye getirildiği en kritik bir dönemde, yine düşmanın imha seferlerini doruğa çıkardığı bir ortamda partiye yönelik bu çabalara seyirci kalmak intihar etmek olurdu. Bu yalnız PKK için değil, Kürdistan halkının biricik umudu olan partimizin önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi için de son derece tehlikeli bir gelişme olurdu. Böylelikle sadece PKK tasfiye edilmeyecek, ulusal direniş de tasfiye edilmiş olacaktı. Kürdistan zeminine biraz daha yakından tanık olanlar, tehlikenin ne denli büyük olduğunu rahatlıkla görebilirler. Diğer örgütlerin olumsuz konumu ve işleri tam bir kargaşaya getirme durumları da dikkate alındığında, proletaryanın temsilcisi olarak yeniden bir kez daha ortaya çıkışın belki de onlarca yılı alabileceği, diğer bütün bu etkenlerle birlikte göz önüne getirildiğinde PKK'nin likidasyonunun ne denli affedilemez tarihsel bir tehlike olacağı yine kendiliğinden anlaşılacaktır.

Peki, bu kişiler bütün bu tehlikeleri bilmiyorlar mıydı? Kuşkusuz biliyorlardı. Çünkü duyarlı ve dürüst en sıradan bir militan bile bunu rahatlıkla kavradı. O zaman bütün bu anlayışların sosyal temeli nedir?

Başlangıçta kendi eksikliklerini görmeyen, bunları görüp de gidermeyen ve adeta hatalarına sevdalanan ve derinleştiren bazı kişiler, giderek proleter çizgiye karşı hale gelmişlerdir. Kendi basit yaşıntılarını güvenceye almak isteyen bu tipler, partinin eksiklikleri ve zayıflıklarını ön plana çıkararak, bunları kullanarak, en geliştirici şey olan örgüt çalışmalarını ise boğarak sonuç alma çabasına girişmişlerdir. Bunların sosyal nedenleri her şeyden önce Kürdistan'ın içinde aranmalıdır. Bu tip unsurlar proletarya dışındaki sınıf ve tabakalardan gelmektedir. Bunlar aile ve akraba ilişkilerinin etkisi altında bulunmaktadır. Lenin, tasfiyeciliğin sosyal temelini şöyle tanımlamaktadır:

*“Tasfiyecilik, kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur. Liberal burjuvazinin karşı-devrimci ruh haliyle, demokratik küçük-burjuvazideki dağılma ve parçalanmayla ayrılmaz biçimde bağlıdır. Liberallerle küçük-burjuva demokratlar, devrimci sosyal-demokrat partisinin maneviyatını bozmak, onu alttan kundaklayıp devirmek, çatısı altında başarı sağlayabilecekleri yasal işçi örgütleri için yolu temizleyip açmak amacıyla her çareye başvuruyorlar, binbir türlü yol deniyorlar.”* (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Syf: 68)

Çeşitli sınıf ve tabakalardan gelen ögeler, özellikle zor koşullarda partinin hataları ve eksikliklerini gidermek yerine, bunları partiye karşı kullanarak partiyi zayıflatmak ve çökertmek isterler. Bazı yapay çelişkileri körükleyerek, dikkatlerin direnişte değil parti içinde yoğunlaşmasını sağlayarak, kadrolar arasında tutarsızlık geliştirmeye ve güvensizlik yaymaya çalışırlar. Gerek sözünü ettiğimiz kişiler, gerekse giderek parti yıkıcısı haline gelen unsur parti saflarında bunu geliştirmek istemişlerdir.

Rusya koşullarında, RSDİP'nin 1905 Devrimi'ne hazırlandığı dönemde, parti saflarında bu tür anlayışlar boyvermiştir. Parti profesyonelleşirken, menşevikler grupçuluğu dayatmışlardır. Lenin'in **Bir Adım İleri İki Adım Geri** adlı yapıtı bu gerçekliği dile getirmektedir. Bu dönemde menşevikler tarafından partiye daha çok laçkalık ve örgütsüzlük egemen kılınmak istenmiştir. Örgütlenmede ise menşevikler profesyonelleşmeye karşı çıkmışlar, bu çabalarıyla 1905 yılı arifesinde devrimi olanaksız kılmak istemişlerdir.

“Silaha sarılmamalıydılar”, “zamanı değildi” vb. sızlanmalar bu anlama gelmektedir.

Bizde ise partimizin ciddi bir biçimde halk savaşına hazırlık yaptığı hassas bir dönemde ortaya çıkan bu anlayışlar, direniş pratiğini engellemek istemişlerdir. Örneğin daha sonra tasfiyeci çabalarını iyice derinleştiren provokatör, Türk ordusunun Güney Kürdistan'a saldırısı esnasında, “göreceksiniz, bir tek kişi bile sağ kalmayacak” derken, partinin içine girdiği pratiğin bir intihar pratiği olduğunu iddia etmekteydi. Başka bir deyişle “direnişe yönelmemeliydiler” demektedir.

Rusya'da parti içinde 1905 yılı öncesinde ortaya çıkan anlayışlar, daha sonra 1908-1910 tarihleri arasındaki dönemde, ağır baskı koşullarında tam bir tasfiyecilik biçiminde somutlaşmıştır. Otvovistler ve ultimatömcüler gibi sol tasfiyeciler ile menşeviklerin içinden çıkan sağ tasfiyecilik de RSDİP'i şekilsiz bir yığın örgütü haline getirmek istemişlerdir. Bunlardan sağ tasfiyeciler partiyi şekilsiz bir moloz yığını halinde tutmaya çalışırken, otvovistler de legal ve illegal çalışmayı birleştirmekten kaçınarak ve gizlilik adı altında partiyi daraltarak tasfiye etmeye çalışmışlardır. Bunların hepsinin ortak yanı partiyi şekilsizleştirmek, parti hiyerarşisi ve kurallarını sulandırmak olmuştur.

Partimizin saflarında ortaya çıkan tasfiyeciler ve parti yıkıcıları eleştirilerini daha çok partinin çalışma tarzına yöneltmişlerdir. Örnek vermek gerekirse, bu kişilerden biri şöyle yazmaktadır:

*“Bizde demokratik merkezîyetçilik prensibinin demokratik yönü sınırlandırılmış, merkezci yanı ise sivri biçimde öne çıkarılmıştır. Tek taraflı ve dolayısıyla yanlış anlaşılın bu yöntem parti içi inisiyatifin (inisiyatiften kastı, partiyi serbestçe yıkmaya inisiyatiftir bn.) ve sorumluluğun köreltilmesinde önemli oranda etkileyici olmuştur. Aşırı merkezci tutumun bu biçimde kavranması...”*

Bu konuda bizdeki durumu Rusya'daki durumla karşılaştırmak amacıyla sık sık Rus pratiğine ve Lenin'e başvuracağız. Gerçi bizde ortaya çıkan tasfiyeci ve parti yıkıcısı anlayışlar köklerinin derinliği ve özellikleri itibarıyla farklıdır; ama yaratmak istedikleri tahribatlar açısından, Rus pratiğine benzer özellikleri bir hayli fazladır.

Merkezîyetçiliğe karşı özerkliği savunan bu tür anlayışlara karşı Lenin şunları söylemektedir:

*“Eğer bürokrasi üzerindeki konuşmalar, herhangi bir ilkeyi içeriyorsa, eğer o parçanın bütüne uyması görevinin anarşistçe bir inkarı değilse, o zaman burada elimizde, entellektüel bireylerin proletarya partisine karşı sorumluluğunu, merkez kuruluşlarını zayıflatmaya, partide en sağlam unsurların özerkliğini genişletmeye, örgütsel ilişkileri, tamamen platonik planda ve sözde kabul edilmeye indirgemeye çalışan oportünizm ilkesi kalmaktadır. Bunu birlik kongresinde, Martov ve arkadaşlarının dudaklarından dökülen ‘canavar’ merkezîyetçilik hakkındaki sözlerin tamamen aynısını Akimov ve Lieberlerin ettiği parti kongresinde görüyoruz. Bu oportünizm, bir rastlantı olarak değil, doğası gereği ve sadece Rusya'da değil tüm dünyada, Martov ve Akselrod'un örgüt konusundaki, daha sonra Akselrod yoldaşın yeni İskra'daki makalesinde göreceğimiz ‘görüşlerine’ yol açmaktadır.”* (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, Syf: 173-174)

*“Burada önemli olan, merkezîyetçiliğe karşı özerkliğin savunulması eğilimine işaret etmektedir; bu oportünizmin örgütlenme konusundaki temel karakteristiğidir.”* (Lenin, Age, Syf: 202)

*“Demek ki, başka bir çevrede, partinin oportünist ve devrimci kanatları arasında örgütlenme konusunda aynı mücadeleye, özerklik ve merkezîyetçilik arasındaki, demokrasi ile ‘bürokrasi’ arasındaki, kararsız entellektüelin zihniyeti ile sağlam proleterin zihniyeti arasındaki, entellektüel bireyciliği ile proleter dayanışma arasındaki aynı çatışmaya tanık olmaktadır.”* (Lenin, Age, Syf: 207)

Bu unsurlar direnişin örgütlenmesine hizmet ederken, teslim olmuş kişileri ve teslimiyeti örgütlemek istemişlerdir. Direnen PKK hareketi üzerinde bu kadar oynamaları ise kendi basit yaşantılarını kurtarmak içindir veya belki de akrabalarını ve ahab-çavuşluk yaptıkları kişileri kurtaracaklardır. Hele hele bunların kurtuluşu kendilerinin ihanetinden geçiyorsa, bu ihaneti de yapacaklardır. Eğer düşman “oğlunuzu veya kendinizi kurtarmak istiyorsanız, bu partiyi yerle bir edin” komutunu vermişse, bazıları bu tehlikeli komuta uyabilirler. Düşman cezaevlerinde direnen devrimcilerin aile-

leri üzerinde bir yandan işkence ve imhayı uygularken, öte yandan bunları ihanete zorlayarak veya kendilerini satın alarak, bunlar vasıtasıyla partiyi yıkmaya çalışmaktadır. Bu yüzden halk teslimiyete zorlanmaktadır. Bu tip uygulamaların en kahredicisi ve en alçakçasının PKK üzerinde uygulandığı açıktır. Partimiz ayrıca bu tür zorluklar ve tehlikelerle de karşı karşıyadır. Böylece düşman aileler vasıtasıyla onların parti içindeki yakınlarını etkileyecek, bunlar da kendi yakın çevrelerini oluşturarak sözümona bazı kişileri idamdan kurtaracaklardır. Eğer bu kişilerde ulusal kurtuluş tutkusu ve partili olma bilinci zayıfsa, yine kendileri güçlü birer partili değillerse ve biraz da kendileri için çıkış istiyorlarsa, rahatlıkla bu tehlikeli planın dışarıdaki uygulayıcıları olabilirler.

Halkın her gün, her saat direniş isteyen feryatlarını ve yine Mazlumları, Hayrileri ve Kemalleri bir gün bile aklına getirmeyen, çekilen acıları yüreğinde duymayan, ama ihanet eden ve teslim olan kişilerin nasıl affedilmesi ve kurtarılması gerektiğini kendisine en temel problem yapan kimse, insanoğlunun en soysuz ve en tehlikeli yaratığıdır. Bu nedenle ister PKK içinde, isterse dışında örgütlenmek istenen ihanet akımlarının içinde düşmanın eli son derece güçlüdür. Bugün birçok belirtilerini gördüğümüz, ama ileride daha açık ve net biçimde kavrayacağımız gerçeklik budur. Şimdi dolaylı yollardan PKK zemini yoklanmaktadır. Bunun birçok belirtisi vardır. PKK'yi işlemez duruma getirmek için, isim isim tespit edilen örnekler mevcuttur. Örneğin “ya ayrılık yarat, ya da vazgeç” denilmekte, o zaman kendilerine bazı güvenceler verilmektedir. Bu çabanın düşman tarafından daha da körüklenip derinleştirileceği açıktır. Birliğini ve direnişini inadına sürdüren PKK'ye karşı bu faaliyetlerin daha da kapsamlı bir hale getirilmesi olasılığı gözardı edilemez. Açık ki, düşmanın aileler vasıtasıyla geliştirdiği bu faaliyetleri partiye karşı düşmanca tutumlar kapsamında görmek gerekir.

Partiyi dönüşüme uğratmak, tasfiye etmek ve yıkmak isteyen kişiler parti konferansında, kongresinde ve merkez toplantılarında çok az şey sundular. Umdukları gibi kongrede “yüzlerce kişi”nin desteğini kazanarak grup yaratamadıklarından ve ayrıca adım adım etkisiz hale geldiklerinden dolayı daha sonra partiyi yıkmaya girişim-

lerini hızlandırdılar. Kendilerine açık olan bu zeminde seslerini bile çıkarmayanlar, başka zeminlerde haince planlarını adım adım hayata geçirdiler. Yine kongrede kendi anlayışları doğrultusunda cesaretli adımlar da atamadılar. Daha sonra parti kadroları üzerinde oynayarak, bunları partiye karşı dikmeye çalıştılar. Bu konuda biraz bilinçsiz oldukları için, kadroların bunların asıl niyetlerini görmele-ri olanaksızdı. Hele bunlar bir de tüm güçlerini belli bir kadro kesimini etkilemeye adanmış ve adeta bu işin uzmanı olmuşlarsa, sınırlı da olsa bazı başarılar sağlayabilecekleri açıktı. Kadroların bazı hataları ve rahatsızlıkları vardı. Bu unsurlar bu rahatsızlıkları iyi tespit ederek, bu temelde kadrolar üzerinde oynamışlardır. “Fılan yerde sana şöyle yapılmadı mı? Senin hakkın yenilmedi mi? Herkese şu yapılırken, sana neden bu uygulama yapıldı” gibi sözlerle onları etkilemeye çalışmışlardır. Öte yandan bunlar partinin var olan bazı hata ve eksikliklerini de kullanmışlardır. “Gördün mü, parti şu kadar hata yaptı. Bu affedilir mi” biçimindeki sözlerle kadroların kafasını bulandırmayı denemişlerdir. Yapılan hataların sorumluları belki de kendileridir, ama yine de bütün bunları partiye ve kadrolara karşı kullanmışlardır. Bunlar parti saflarında her türlü karışıklığı ve güvensizliği bu temelde yaymaya çalışmışlardır. Yine bunlardan biri çalışmayı boykot etmiş ve hiç tereddüt etmeden “misillemede bulundum” diyebilmiştir.

Kongrede istedikleri başarıyı elde edememeleri üzerine parti içinde karışıklıklar yaratarak partiyi parçalamak isteyenler için, Lenin'in yorumuna başvuralım:

*“Kongredeki yenilgilerinin intikamına susayarak ve 2. Kongre'de kendilerine yöneltilen oportünizm ve entellektüel kaypaklığı suçlamalarını şerefli ve dürüst yollardan (davalarını basında veya açıklayarak) yalanlamayı asla başaramayacaklarını bilerek, partiyi parçalamaya, onun çalışmalarını sabote etmeye ve düzensizleştirmeye çaba gösterdi. Partiyi ikna edemeyeceklerini anladıklarından, amaçlarına, partiyi karıştırmak ve bütün çalışmalarını sekteye uğratmak yoluyla ulaşmaya çalıştılar. Onlar (kongredeki hatalarıyla) kabımızda bir çatlağa sebep olmakla suçlandılar; onlar bu suçlamaya, kabı tüm güçleriyle tamamiyle parçalamaya çalışarak cevap*

verdiler.” (Lenin, Age, Syf: 163)

Diğer yandan bu kişiler kendilerinin ne kadar kusursuz, masum, çalışkan ve parti savunucusu olduklarını kanıtlamak için her role girmiş ve her maskeyi takmışlardır. Özünde bütün bu eylemler parti yıkıcılığını hedeflemektedir. Onlar bütün bunları partinin kendilerine tanıdığı geniş yetki ve sorumluluklarına dayanarak yapmışlardır.

Bunların bir özelliği de örgüt bağı tanınamamaktadır. Partimizin grup bağları yerine resmi örgüt ilişkilerini geliştirmeye başladığı andan itibaren, bu kişiler parti bağlarını tanımamış ve adeta kendileri için parti üstü özerk bir statünün tanınmasını dayatmışlardır. Bunlar parti içi kuralları ve disiplini tanımamakta, kural ve disiplini başkaları için geçerli saymaktadır. Örneğin bu akımın temsilcilerinden biri, “benim için kurallar değil, insanlar önemlidir” derken, özünde bu anlayışı kapalı bir biçimde ifade etmek istemektedir.

Örgüt bağları, bu kişiler için, oldukça sıradan bağlar gibidir. Bunlar örgüt bağlarına bir aile, kabile ve aşiret bağı kadar olsun değer tanımazlar. Örneğin bu unsurlardan biri, “iki saat içinde PKK’li oldum, iki saat içinde de partiden ayrılıyorum” diyebilmiştir. Bu sözler bile örgüt kavramı ve davaya inançsızlık konusunda bu insanların gerçek dünyalarını netçe yansıtmaktadır. Lenin, bu tür anlayışlar konusunda şunları söylemektedir:

“Örgüt açısından ise tasfiyecilik, yasadışı bir sosyal-demokrat partinin gerekliliğini yadsımak ve bunun sonucu olarak Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi’nden vazgeçmek, onun saflarından ayrılmaktır. Bu açıdan tasfiyecilik demek, yasal basın sütunlarında, yasal işçi örgütlerinde, işçi birlikleriyle kooperatif ortaklıklarda, işçi sınıfı temsilcilerinin katıldığı kongrelerde vb. partiye karşı savaşmak demektir. ...

Bunun anlamı şudur: Burjuva devrimi döneminde, işçilerin partisinin oportünist kanadı, bunalım zamanlarında, dağılma ve çökme günlerinde ya tümenden tasfiyeci olmaya, ya da tasfiyecinin tutsaklığına mahkumdur. Burjuva devrimi döneminde, proletaryanın partisi, küçük-burjuva Abbas yolcularından (Almanların Mitläufer dediği kişiler) oluşan bir yandaşlar topluluğundan kaçınamaz. Proletarya teorisiyle taktiklerini özümlemekte ve çöküntü zamanlarında kendi

teori ve taktiklerini sürdürmekte en az yetenekli olan ve oportünizmi aşırıya götürmesi çok olası kişiler; bunlardır. Çözülme başladığı zaman, menşevik aydınlar, menşevik yazarlar yığını, gerçekte birer liberal olup çıkmışlardır. Aydınlar takımı (intelligentsia) partiden kopup uzaklaşmıştır. Bunun sonucu olarak çözülme, menşevik örgütlerde çok daha tamdır.” (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Syf: 50-51)

“Kullandıkları metod, partinin bir bölümünün, nefret duydukları merkez kurullarının direktifi altında çalışmayı reddetmesiydi. Fakat, dünyada hiçbir partinin hiçbir merkez kurumu, kendi yönetimini kabul etmeyen kişileri yönetmek yeteneğinde olduğunu asla kanıtlayamaz. Merkez kurullarının yönetimini kabul etmemek, partide kalmayı reddetmekle, partiyi parçalamakla aynı şeydir. Bu bir ikna metodu değil, bir yıkma metodudur. İkna yerine, bu yıkma çabaları, onların tutarlı ilkelerinden, kendi fikirlerine inanmaktan yoksun olduklarını gösterir.” (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, Syf: 169)

Ayrıca bunlar parti saflarında yetkileri olmadığı halde, herkes hakkında en sorumsuz platformlarda, çeşitli kulislerde değerlendirmeler yapmışlardır. En üst düzeyden en alt düzeye kadar herkesi bu değerlendirmelere tabi tutarak, adeta partiyi tartışmaya sunmuşlar; bazılarını sanık kürsüsüne oturttarak ve kendilerine en ağır eleştiriler yönelterek teşhir etmişlerdir. Bunlar bütün bu yetkileri kendilerinde görmelerine rağmen, başkaları kendileri hakkında bir değerlendirme veya eleştiri yaptığında kıyameti koparırlar. Bunların bir başka özellikleri de çeyrek aydın olmalarıdır. Bütün bu özellik ve faaliyetlerine denk düşen Lenin’in değerlendirmeleriyle yorumsum bir karşılaştırma yapalım:

“Ve bu birleşmenin gerçekleşmiş olduğu şu sırada, geriye sürükleniyoruz ve daha üst düzeyde örgütsel görüşler kılıfı altında anarşist lafazanlıklarla karşı karşıya geliyoruz. Oblomov devri ev yaşamının bol sabahlığına ve terliklerine alışık olanlar için resmi tüzük dar, kısıtlayıcı, biktırıcı, adi ve bürokratik bir kölelik bağı ve ideolojik mücadelenin serbest ‘süreci’ üzerinde bir pranga olarak görünür. Aristokratik anarşizm, resmi tüzüğün, dar grup bağlarının geniş parti bağlarıyla değiştirilmesi için gerekli olduğunu anlayamaz. Bir grubun iç bağlarına dar grup bağlarının geniş parti bağlarıyla

değiştirilmesi için gerekli olduğunu anlayamaz. Bir grubun iç bağlarına veya gruplar arasındaki bağlara resmi bir şekil vermek, bu bağların kişisel arkadaşlık veya sebepsiz, içgüdüsel 'güven'e dayanması nedeniyle gereksiz ve olanaksızdır. Parti bağı bunlardan hiçbirine dayanamaz ve dayanmamalıdır. O resmi, 'bürokratikçe' ifade edilmiş (disiplinsiz entellektüelin görüşüyle bürokratik) bir tüzüğe dayandırılmalıdır. Tüzüğe sıkıca bağlılık, bizi tek başına grupların inatçılığından ve kaprisli karakterinden, hür ideolojik mücadele 'süreci' adına yapılan grup çekişmelerinden kurtarabilir." (Bir Adım İleri İki Adım Geri, Syf: 198-199)

"Tecrit edilmiş bir birey olarak, proleter hiçbir şeydir. Onun tüm gücü, tüm gelişmesi, tüm umut ve bekleyişleri, örgütten, arkadaşlarıyla bağıntılı yürüttüğü sistematik hareketten gelir. Büyük ve güçlü bir organizmanın bir parçasını oluşturduğu zaman, kendini büyük ve güçlü hisseder. Bu organizma, onun için temel şeydir. Birey, bu organizmaya kıyasla pek az şey ifade eder. Proleter, kişisel çıkar ve kişisel zafer gözetmeksizin, kendisine verilen her görevi tüm duygu ve düşüncelerini kaplayan devrimci bir disiplin içinde yaparak, anonim kitlenin bir parçası olarak, en büyük bir kendini adamışlıkla savaşır.

Aydının durumu oldukça farklıdır. O, bilek gücüyle değil, tartışma yoluyla savaşır. Onun silahları, kişisel bilgisi, kişisel yeteneği, kişisel ikna gücüdür. Herhangi bir mevkiye, sadece kişisel nitelikleriyle ulaşabilir. Bu nedenle, bireysel serbestliği, ona başarılı hareket için başlıca şart olarak görünür. Bir bütünün parçası olmaya, güçlkle boyun eğer. Bunu, eğiliminden dolayı değil, buna zorunlu olması nedeniyle yapar. Disiplin ihtiyacını seçkin kafalar için değil, sadece kitleler için kabul eder. Ve şüphesiz, kendini birinciler arasında sayar...

Nietzsche'nin, bireyin tatminini her şey sayan ve o bireyin büyük bir toplumsal amaca bağlılığını, adi ve aşağılık gören üstün insan felsefesi, gerçek bir aydın felsefesidir. Ve bu, onun, proletaryanın sınıf mücadelesinde yer almasını tamamen imkansız kılar.

Nietzsche'den sonra, aydın sınıfının duygularına cevap veren felsefecilerin başında, muhtemelen İbsen gelir. 'Bir Halk Düşma-

ni'ndeki doktor Stockmann'ı bir çoğunun düşündüğü gibi, bir sosyalist değil, fakat, onun içinde çalışmaya teşebbüs eder etmez, proletarya hareketi ve genel olarak herhangi bir halk hareketiyle çelişkiye düşmesi mukadder olan bir aydındır. Çünkü, her demokratik harekette olduğu gibi, proletarya hareketinin temelinde de, çoğunluğa saygı yatar. Oysa, Stockmann tipinde aydın, yoğun çoğunluğu yıkılması gereken bir canavar olarak görür. ...

Parlak bir yazar olmasına rağmen, proletaryanın duygularıyla dopdolu hale gelen ideal bir aydın örneği, özgün aydın mentalitesini oldukça yitirmiş olarak saflara neşeyle ayak uydurmuş, verilen her görevde çalışmış, kendini büyük mücadelemize bağlamış, azınlıkta kaldığı zaman, İbsen ve Nietzsche'nin yetiştirmesi aydınların baskısı karşısında aciz sızlanışları (weichlichen gewinsel) hakir görmüş olan sosyalist hareketin ihtiyaç duyduğu aydın tipinin ideal örneği Liebknecht'tir... Ayrıca, kendini ön safta olmaya asla zorlamayan kendini sık sık azınlıkta bulduğu enternasyonalde örnek bir parti disiplini gösteren Marx'tan da sözedebiliriz." (Karl Kautsky'den aktaran Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, Syf: 131-132)

"Tasfiyeciliğin yapısını anlamak sadece bu yolla, sınıfların yerini tahlil ederek, karşı-devrimin genel tarihini tahlil ederek mümkün olabilir. Tasfiyeciler, işçiler arasına liberal bozulmanın tohumlarını atmaya burjuvazi tarafından gönderilmiş küçük-burjuva aydınlarıdır. Tasfiyeciler, marksizm haini, demokrasi hainidirler. Onların 'açık bir parti için savaşım' sloganı (liberallerin ve Narodniklerin durumunda da görüldüğü gibi), sadece geçmişi yadsıyışlarını ve işçi sınıfıyla bağlarının kopuşunu örtmeye hizmet etmektedir." (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Syf: 325)

Bu kişilerin temel dayanak yapmak istedikleri bir husus da, partinin direniş çizgisinin iflas etmesi umududur. Umut bağladıkları en temel nokta burasıdır. Bunların "şu PKK'nin çizgisi iyi, ama şu direnişi olmasaydı, mirasıyla ne güzel beslenirdik. PKK'de hem şan, şöhrat ve devrimcilik gibi yüce sıfatlar var, hem de fazla sıkıntıya girmeden kendimizi yaşatabilmenin olanakları var. Ama şu direniş, şu bizi zora sokan, bizden olağanüstü cesaret ve fedakarlık isteyen olgu olmasaydı! Onun için "yaşasın PKK'nin ideolojisi, kahrolsun



direnış pratiği” biçiminde formüle edilen bir anlayışla ortaya çıktıklarını görüyoruz. şurası çok iyi bilinmektedir ki, PKK'nin direniş pratiği olmasa, PKK bir hiç olacaktır. Eğer bugün PKK'nin güçlü bir örgüt olarak varlığı kabul ediliyorsa, bu direnişi sayesinde. Bu bir abartma da değildir. Durum bu kadar açıkkken, PKK'nin direniş pratiğini görmemek ve desteklememek mümkün değildir. Halkımızın en yoksul kesimi bile direnişin sesini duyduğunda, yaşamı dahil her şeyini vermektedir. Ülke içindeki ana-babaların durumu budur. Yine zindanlardaki arkadaşların yüreğine su serpecek ses direnişin sesi olacaktır. Ne pahasına olursa olsun atılması gereken bu adımı zararlı bir şey olarak görmek çok tehlikeli ve en soysuzundan bir düşünce tarzıdır. Bu, küçük-burjuva aydınının direniş karşısındaki korkaklığıdır. Lenin bu kesimlerin direniş karşısındaki durumlarını şöyle formüle etmektedir:

“... Karşi-devrim daha güçlü, daha küstah, daha azgın hale geldikçe, liberal ve küçük-burjuva demokratik tabakalar arasında devrimden çirkin bir biçimde dönme ve devrimi reddediş gittikçe daha yaygınlaşır oldu ve tüm sosyal-demokratlar partiye doğru daha güçlü bir biçimde yakınlaştılar.

*Bırakalım, liberallerle dehşete kapılmış aydınlar özgürlük için verilen ilk gerçek kitle savaşını ardından inançlarını yitirsinler, bırakalım tabansızlar gibi bağırsınlar. Daha önce yenildiğin yere gitme, o ölümcül yola yeniden ayak basma, diye. Sınıf bilinci taşıyan proletarya, onları şöyle yanıtlayacaktır. Tarihteki büyük savaşlar, devrimlerin büyük sorunları sadece ileri sınıfların tekrar saldırıya geçmeleri sayesinde çözülmüştür. Ve sınıflar yenik düşmenin dersini aldıktan sonra yenmeyi başarmışlardır.”* (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Syf: 73)

Bugün yalnız Kürdistan için değil, Türkiye'de inim inim inleyen insanların sesine cevap vermek için de bu azgın faşist teröre direnişle karşılık vermek gerekmektedir. Bunun anlaşılmayacak bir yönü yoktur. Bu kadar soylu ve tarihsel bir görev nasıl olur da eleştirilebilir? Oysa biz üç kişilik bir direniş çekirdeğini ülkemizin doruk noktalarına ulaştırdığımızda, ruhumuzu ve tarihimizi kurtarıyoruz. Bundan rahatsızlık duymak bir yana, olsa olsa rahatlık duyulabilir.

Bu soysuz kişiler ise bundan rahatsızlık duyuyorlar. Akla kara ancak direniş pratiğinde ayırt edilebilir. O birçok alanda kendini ele vermeyen korkaklık, cesaret ve fedakarlıktan yoksunluk direniş pratiğinde yerle bir olmaktadır. Halkımız direniş pratiği içinde kendi önderliğini tanımakta ve bu pratik içinde büyük bir örgütlülüğe doğru gitmektedir. Halktan gelen istem direniştir. Analar ve babalarla zindanlardaki direnişçiler her gün bu istemde bulunurken, buna sırt çevirmenin ihanet olacağı açıktır.

Reformistler ve tasfiyecilerle parti yıkıcıları direnişin yerine neyi geçirmek istemektedirler? Bunlar yıllarca Avrupa'da düşmanla her türlü uzlaşma içinde kalarak, PKK'nin mirası üzerine oturma hesapları yapmaktadırlar. PKK'nin devrimci özünün tasfiyesi temelinde, özellikle Avrupa emperyalizminin Türkiye üzerinde yaptığı politik hazırlıkların basit bir piyonu ve ajanı olma temelinde Avrupa'da hazırlık yapacaklarmış! Böylece kendi yaşamlarını güvenceye alacaklar, bazılarını da idamdan kurtaracaklarmış! “-PKK'nin önderleri büyük bir olasılıkla imha da olabilirler. O zaman bir yandan PKK'nin direnişini mahkum ederken, bir yandan da bu mirası toparlamanın planları ve tasarılarını geliştirmek gerekir” biçiminde haince planlar kurduklarmış!

Böylelerine hemen şunu hatırlatalım ki, yaşamlarını ortaya koyanlar, kendi miraslarını çiğnetmeyecek kadar bilinçlidirler. Tarihe karşı görevlerini yerine getiren bu insanlar, elbette bu soysuzlukları yerle bir edecek kadar güce de sahiptirler. Sadece fiziksel alanda değil, manevi otoriteleriyle, Kürdistan halkında ve dost güçlerde yarattıkları saygınlıkla bu sefil anlayışın sahiplerini bitirecek güce maliktirler.

Bu unsurlardan biri, bütün sinsi planları suya düşünce, hain yüzünü ve düşmanca planlarını gizlemek için, utanmadan bir de “demokrasi havarisi” kesilmiştir. Geçerken burada kısaca bu “demokratik PKK” anlayışının kaynağına değinelim.

Bilindiği gibi, Türk sömürgeciliği bütün açık saldırılarının yanı sıra, sosyal-şoven uşakları ve ajanlaştırdığı bazı hainler (şahin Dönmez gibi) vasıtasıyla PKK'yi demokrasi güçleri arasında saymamakta, dolayısıyla Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin de de-

mokratik bir hareket olmadığını göstermeye çalışmaktadır. Bu amaçla kemalizmin sesi Aydınlık gazetesinin sayfalarında partimizin lideri için “Doğu'nun Türkes'i”, “diktatör”, PKK hareketi için de “faşist Apocu hareket” denildiği iyi bilinmektedir. Bunların yanısıra HK (Halkın Kurtuluşu) ve DHB (Devrimci Halkın Birliği) gibi sosyal-şoven akımlar da aynı koroya katıldılar. PKK'yi çökertmek, parçalamak ve müttefiklerinden yalıtılmak için partimizi iç işleyişi demokratik olmayan, “diktatör” bir liderin egemenliği altındaki despotik bir örgütlenme olarak lanse etmeye çalıştılar. Tabii böyle bir partinin “demokratikleştirilmesi” de anlaşılır bir durumdur. Yani “diktatörlük” altındaki bu “demokratik olmayan PKK”, “köle kadroların isyanı” sonucunda hızla o sevimli “demokratik PKK”ye dönüşmelidir. Bu güçler böylelikle PKK'ye engel olmanın en etkili silahına başvurdular. Tarihsel bir tesadüf olmasa gerekir: Rus Çarlığı da kendi uşakları vasıtasıyla Lenin ve Bolşevikler için aynı şeyleri ortaya atmıştır.

*“Akselrod yoldaşın başı çektiği eski yazı kurulundan dört üyenin imzaladığı diğer karara geçelim. Burada, daha önce basında defalarca tekrarlanan ‘çoğunluk’aleyhindeki büyük suçlamaları görüyoruz. Bunlar yazı grubunun formüle ettiği şekliyle, en uygun biçimde incelenebilir. Suçlamalar ‘partinin otokratik ve bürokratik yöntem sistemine’, ‘bürokratik merkezîyetçiliğe’ yönelikti. ‘Bürokratik merkezîyetçilik’, ‘hakiki sosyal-demokratik merkezîyetçilik’ten farklı olarak şöyle tanımlanmaktadır: O, ‘iç birliğinin değil, saf mekanik yollarla, bireysel inisiyatifin ve bağımsız sosyal eylemin sistemli olarak baskı altında tutulmasıyla sağlanan ve korunan zahiri şekilde birliği önde görür.’ O, bu nedenle, ‘yapısı gereği toplumun parçalarını organik olarak birleştirmekten acizdir.’*

*Akselrod yoldaşla arkadaşlarının, burada hangi toplumun sözünü ettiklerini ancak tanrı bilir. Akselrod yoldaş, arzulanan yönetim reformları konusunda Zemotvo için bir söylev mi hazırlıyordu, yoksa azınlığın yakınmalarını mı sayıp döküyordu, bunu kendisi de bilmiyordu. Tatmin olmamış editörler, partideki otokrasi iddiasıyla neyi kastediyorlardı? Otokrasi, bireyin sorumsuzca, kontrol edilemez biçimde, seçimsiz yönetilmesi demektir. Azınlığın edebiyatından çok*

*iyi anlıyoruz ki, onlar otokrat kelimesiyle beni (bir başkasını değil), kastediyorlardı. Söz konusu olan karar hazırlandığı ve onaylandığı zaman ben, Plehanov'la birlikte merkez organındaydım. Demek ki, Akselrod yoldaş ve arkadaşları, Plehanov'un ve diğer tüm merkez komitesi üyelerinin partiyi, işin neler gerektirdiği üzerindeki kendi görüşlerine uygun olarak değil, ‘otokrat Lenin’in arzusuna göre yönettiklerini ifade etmiş oluyorlar. Bu otokratik yönetim suçlaması, yönetim organının otokrat dışındaki tüm üyelerinin birinin aleti, piyonu olduğunu söylemektedir. Şimdi bir kez daha soruyoruz, saygı değer Akselrod yoldaşın görüşüne ‘ilke ayrılığı’ bu mudur?” (Bir Adım İleri İki Adım Geri, Lenin)*

Burjuva ideologlarının da sosyalist ülkeler için “totaliter rejimler”, “insan haklarının bulunmadığı demir perde gerisi ülkeler” gibi tanımları kullandıkları ve bu temelde saldırdıkları bilinmektedir. Parti yıkıcısı unsorda PKK için özünde aynı, ama biçimde daha da inceltilmiş tanımlar yapmakta; “pınarın başını tutan dogmatikler”, “demokratik merkezîyetçilik ilkesinin merkezîyetçi yanının sivriltilmesi” vb. türünden sözler sarfetmektedir.

Bugün sosyal-şoven güçlerin gizlice ve içteki parti düşmanlarının ise açıkça yürüttükleri “PKK’yi demokratikleştirme hareketi (bunun doğrudan ve dolaylı olması hiç önemli değil), sözü edilen çabaların bir uzantısı ve ondan kaynaklanan bir müdahaledir. Düşman bu kez en etkili odaklar vasıtasıyla partiyi devrimci özünden ve leninist kurallardan boşaltarak, gevşek ve reformcu bir yapı haline getirmeye çalışmaktadır. Durum objektif olarak böyledir.

Bir noktayı daha anımsatmak gerekir. Devrimin tasfiye edilmesini isteyen Devrimci İşçi'nin de aynı yönlü çabaları ve beklentileri olmuştur. Ayrıca Fransız Le Monde gazetesinde çıkan bir yazıda, PKK'nin içinde “demokratik bir eğilimin şekillendiğinden” söz edilmesi, “demokratik PKK” sloganına hangi çevrelerin kan vermek istediklerini açıkça göstermektedir.

Cezaevleri pratiğine bakıldığında, PKK'ye yönelik tasfiye çabaları orada da rahatlıkla gözlemlenebilir. Kuşkusuz düşmanın bu amaçla yoğunlaştırdığı akla hayale sığmayan baskıları ve katliamlarına karşı yoldaşlarımızı partiyi koruma savaşı vermektedir. İçerde

tamamen cuntanın beyinlerine bağlı ve kontrgerillanın güdümündeki Şahin-Yıldırım çetesi vasıtasıyla geliştirilen tasfiye çabaları, dışarıdaki parti yıkıcısı unsur tarafından da onun bir uzantısı olarak geliştirilmektedir. Öte yandan PKK'nin sürekli gelişimi karşısında çılgına dönen dışımızdaki bazı güçler ve içimizdeki bazı unsurlar, bütün çabalarına rağmen bu gelişmeyi engelleyememenin verdiği acizlikle son umutlarını parti kadrolarının “partiye karşı ayaklanmasına” bağlamışlardır ve bu yönde çağrılar yapmaktadır. “Devrimcilik mi, terörizm mi / PKK üzerine” adlı tamamen yalan ve demagojiye bezediği kitapçığında, bay Kemal Burkay şunları yazmaktadır:

*“PKK'nin bir dayanağı, hiç kuşkusuz, seslendiği tabanın bilinç düzeyinin düşüklüğü, eğitimsizliğidir. O, cehaletten gıdasını alıyor. Bu taban bilinçlendiği, öğrenebildiği ölçüde PKK'den uzaklaşacaktır. Bunu dikkatle göz önüne almak gerekir. O halde, yurtsever duygularla bu harekete bağlanmış insanların doğruları öğrenmesine yardımcı olmak son derece önemli bir görevdir. Bunun için de PKK hareketinin ideolojik ve pratik yanlışlarını kadrolar iyi bilmelidirler. Hastalığı yenibilmek için iyi tanımak gerekir.”* (Kemal Burkay, Age, Syf: 207-208)

Parti yıkıcısı unsur ise “partinin şöhret olmamış meçhul kahramanları ne zaman kükreyecekler?” sözleriyle hangi umutların peşinde olduğunu ortaya koymaktadır. Saldırının Parti Önderliği'ne ve onun şahsında partinin kendisine yapıldığı açıktır. Her iki çağrının çakışması, bu faaliyetlerin nereden kaynaklandığının ve kime hizmet ettiğinin açık bir göstergesidir. Partimizi ayakta tutan onun önderliğine karşı geliştirilen kampanya yeni değildir. Bütün bu olumsuz engelleme çabalarına rağmen, PKK hareketi, kongre sonrası süreçte kongre kararları doğrultusunda önemli adımlar atmıştır. Parti çizgisinin hayata geçirilmesi için büyük bir savaşım verilmiştir. Partinin önemli bir kesimi çok az bir kayıpla ülke zeminine taşırılmıştır.

PKK'nin bu konudaki başarısının anlamını verebilmek için, Bulgaristan ve Küba deneyimlerini anımsatalım. Dimitrov, 1920-30 yılları arasında, Komünist Enternasyonal'in büyük desteği ve Stalin'den aldığı güçle parti kadrolarını helikopterlerle ülkeye taşı-

mış ve mücadeleyi yeni baştan örgütlemek istemiştir. Ancak ülkeye dönüş yapan kadroların hemen hemen tümü imha olmuştur. Yine Küba deneyiminde de başta Fidel Castro ve Che Guevara olmak üzere yüz dolayında kadro yurt dışında eğitim gördükten sonra bir gemiyle ülkelerine döndüklerinde, daha Küba kıyılarına ayak basar basmaz düşman tuzağına düşmüşler, büyük bölümü imha edilmiş ve ancak bir düzinesi sağ kalabilmiştir. PKK hareketi ise, mevcut bütün olanaksızlıklara rağmen, yeni bir dönemi başlatmak için, kadrolarını en az kayıpla ve başarılı bir biçimde ülkeye taşımıştır. Gözü dönmüş parti yıkıcıları kendi saldırılarına meşru bir temel sağlamak için partinin bu başarılı adımı karşısında çılgına dönmüşler, partinin imha olmasını kendileri için kudurtucu bir faktör olarak değerlendirmişlerdir.

Çarlık Rusyası koşullarında Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi içinde oportünizmi ve reformizmi egemen kılmaya çalışan menşevikler, mücadele gelişip yükseldikçe, objektif olarak düşmanla yaptıkları işbirliğini bu süreçte çarlıkla doğrudan işbirliğine ve ona açık ajanlığa dönüştürmüşlerdir.

Kürdistan'ın somut koşulları (sınıfların, ulusal kurtuluşçuluğun ve devrimciliğin zayıf, işbirlikçiliğin güçlü olması) gereğince çok sonraları ortaya çıkması gereken tasfiyecilik ve parti yıkıcılığı, ister parti içinde isterse parti dışında, düşmanlığımı erkenden sergilemek zorunda kalmaktadır. Bu eğilimleri temsil eden tipler, kendi sınıf eğilimlerini örgütlemekten ve reformizmi bir politika durumuna getirmeden, ya hemen mücadeleyi bırakıyorlar, ya da düşmanla aynı konuma giriyorlar. Tarihsel ve toplumsal koşullarımız gereğince parti mücadelemizin yeni olması ve politik düzeyin düşüklüğü, sonradan ortaya çıkması gereken tasfiyeci ve yıkıcı eğilimlerin, daha başlangıçta ve henüz örgütlenmelerini gerçekleştirmedi, partinin devrimci örgütlenmesi karşısında maskelerinin çabukça düşmesine yol açmaktadır.

Parti içinde ortaya çıkan reformizm, tasfiyecilik ve parti yıkıcılığının temel dayanakları nelerdir? Çeşitli devrim pratiklerinde ortaya çıkan sapmaların ülkemizde aldığı biçimler midir, yoksa parti saflarındaki küçük-burjuva aydınların kariyerist çıkışları mıdır?

Bunlar yaşamlarını kurtarmak isteyen devrimdeki geçici yol arkadaşları mıdır? Bunların objektif ve subjektif planda düşmanla ilişkileri nedir? Yani bunlar düşmanın partimiz içindeki uzantıları mıdır, yoksa soysuz küçük-burjuva eğilimin PKK içerisinde hortlaması mıdır?

PKK saflarında görülen bu eğilimler, dünya komünist hareketi içinde ortaya çıkan eğilimlerin çarpık bir bileşimidir. Bu tek başına ne Rusya koşullarında ortaya çıkan inatçı reformculuktur, ne de Martovvari bir akımdır. Ama bunun Kürdistan'daki teslimiyetçilik, inkarcılık ve düşmanla uzlaşmanın parti içine taşırılmış biçimiyle kişisel çıkar, korkaklık, devrimin sırtından ucuz bir yaşantı sağlama vb. etkenlerin iç içe bir karışımı olduğu açıktır. Bütün bu karışımlar partimizin içinde barınmak istemişler, ama bunun olancağını görmeyince kudurganlaşıp açıkça düşmanca tutumlara yönelmişlerdir. Hiçbir görüş ayrılığı belirtmeksizin, partinin en seçkin üyelerinin birdenbire anti-partici kesilmeleri ancak böyle izah edilebilir. Özellikle düşmandan kaynaklanan parti yıkıcılığının köklerinin derinliği bugün henüz tam anlaşılammış olsa da, objektif olarak düşmana ajanlık yaptığı ve hatta subjektif alanda bağlarının olduğu kesin bir gerçektir.

Bütün bu çok yönlü saldırılar ve parti yıkıcılığı ile yetersizlikler, birçok ülkenin devrimci pratiğinde görülen “bir adım ileri, beş-on adım geri” durumunun bizim pratiğimizde somutlaşmasıdır. Sonuç olarak diyebiliriz ki, sefilce düşünceler geçmişte sahiplerine hiçbir yarar sağlamadığı gibi, önümüzdeki dönemde de sağlamayacaktır. Ayrıca PKK kimseye öyle kolay kolay miras kalmayacak, kalsa bile en son bunlara nasip olacaktır. Bütün bu ince hesaplar ve taktikler başarılı olamayacağı gibi sahiplerini de kurtaramayacaktır. Çünkü bunlar haksız ve zayıftır. Bu nedenle söz konusu eğilim sahiplerinin parti içerisinde başarı şansları yoktur. Tehlikeli bir oyun içinde bulunan bu kişilere derhal bu tutumlarından vazgeçmelerini salık veriyoruz; ihanet temelinde örgüt kurmanın Kürdistan zemininde yer bulması şurada kalsın, kendilerinin en yakın çevrelerinden bile destek bulamayacağını kendilerine hatırlatıyoruz. Bu tip faaliyetlere yönelenler başlangıçta coşkulu ve heyecanlı olabilirler. Ama sonuç-

ta en kahredici cevabı alacaklarını da şimdiden belirtebiliriz.

PKK içinde sınırlı da olsa ortaya çıkan bu eğilim sahipleri bu hesaplarından derhal vazgeçmeli; kendilerini partimizin engin ihtilalci özülüyle birleştirmenin yol ve yöntemlerini araştırmalıdır. Parti bu konuda kendilerine alabildiğine olanaklar açmıştır ve yardımcı olmaktadır. Kendileri de bu şansı iyi değerlendirerek, çok kısa bir süre için de olsa girdikleri bu tehlikeli zemini terketmeli; kendilerini partiye, onunla birlikte Kürdistan halkına ve marksizm-leninizme kabul ettirmenin yollarını araştırmalıdır. Kendilerinin bundan başka bir çıkış yolları da yoktur.

Açıkta ki, çok ciddi bir süreci yaşayan partimiz, bu anlayışları derinleştirmek isteyen kişilere acımasızca davranacaktır. Bunların halkın istemi olan direniş mücadelesiyle oynamalarına kesinlikle izin verilmeyecektir. Önüne görev olarak koyduğu bu sorunun üstesinden gelebilmesi için, partimizin saflarını arındırarak bolşevikleşmede bir adım daha atması kaçınılmazdır.

Böylesi unsurlara karşı nasıl bir tavır takınılması gerektiğini Stalin'den okuyalım:

*“Bütün bu küçük-burjuva gruplar, şu ya da bu biçimde partiye girerler; partiye kararsızlık ve oportünizm ruhunu, moral bozukluğu ve güvensizlik ruhunu getirirler. Hizipçiliğin ve geçimsizliğin başlıca kaynağı, içten baltaladıkları partide kargaşalığın kaynağı olanlardır. Geride böyle ‘müttefikler’ varken emperyalizmle savaşa tutuşmak, kendini hem önden, hem arkadan iki ateş arasında bırakmak demektir. Bu yüzden böyle öğelere karşı amansız mücadele ve bunların partiden kovulması emperyalizme karşı savaşın başarısının önkoşuludur.*

*İdeolojik mücadele ile partinin içindeki oportünist öğelerin ‘yenilebileceğini’, parti çerçevesinde bu öğelerin üstesinden gelineceğini savunan teori, partiyi felce ve kronik hastalığa mahkum etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir. Bu teori, partinin oportünizme peşkeş çekilmesini doğurur; proletaryayı devrimci partisinden, emperyalizme karşı mücadelesinde başlıca silahından yoksun bırakmakla tehdit eder. Eğer saflarında Martinovlar ve Danlar, Potressovlar ve Akselrodlar bulunsaydı, partimiz, doğru yol*

*tutamaz, iktidarı ele alıp proletarya diktatörlüğünü örgütlendiremez, iç savaştan zaferle çıkamazdı. Eğer partimiz, iç birliğini ve saflarının eşsiz birliğini sağlayabilirdi, bu her şeyden önce oportünizm pislüğünden kendini zamanında arıtması, tasfiyecileri ve Menşevikleri saflarından kovmasını bilmesinden ötürüdür. Proleter partilerin gelişme ve güçlenme yolu oportünistlerden ve reformistlerden, sosyal-emperyalistlerden ve sosyal-şovenlerden, sosyal yurtseverlerden, ve sosyal-pasifistlerden saflarını arıtmaktan geçer. Parti, saflarını oportünist öğelerden arıtarak güçlenir.*

*Saflarında reformistler, Menşevikler bulundukça -der Lenin-proleter devrimini muzaffer kılmak, bu devrimi korumak olanaksızdır. Bu aslında apaçıktır. Rusya ve Macaristan'ın deneyimi ile açıkça kanıtlanmıştır. Rusya'da birçok kez, öyle durumlar ortaya çıkmıştır ki, eğer Menşevikler, reformistler, küçük-burjuva demokratlar partimizde kalsaydı, Sovyet devrimi muhakkak devrilirdi. Herkesin kabul ettiği gibi, İtalya'da, devlet iktidarını ele geçirmek için proletarya ile burjuvazi arasında kesin savaşlar yakındır. Böyle bir anda partinin, ihraçları mutlak zorunlu olan yalnız Menşevikleri, reformcuları, Turaticileri kovmak yetmez: Duraksamaya eğilimli olan ve reformcularla 'birliği' bozmak için bunları bütün önemli mevkilerden uzaklaştırmakta duraksama eğilimi gösteren kusursuz komünistleri partiden çıkarmak yararlı olabilir." (Stalin, Leninizmin Sorunları, Syf: 85)*

Bu kişiler soysuz çabalar içinde bulunur ve bu kadar iğrenç ve tiksindirici hesaplar yaparken, başta Parti Önderliği olmak üzere, bir bütün olarak partinin fedakar kadroları ve kadro adayları en basit bir kazanım için hangi tür zorluklarla savaşmaktadır?

PKK kadroları Kürdistan tarihinde şimdiye kadar görülmemiş fedakarlıklarda bulunmakta ve ülkemizin derinliklerinde direnişi örgütlemektedir. En zor koşullarda ve en kıt olanaklarla bir halkın kurtuluş davası için yaşamlarını ortaya koymakta ve düşmanın her türlü azgın terörüne karşı devrimci direnişi geliştirmektedir. PKK kadroları hem de güçlü bir coşkuyla parti bayrağını yükseklerde tutmak için adım adım kanlarıyla yoğurdukları bir pratiğe yönelmişlerdir.

Zindanlardaki yoldaşlarımız da düşmanın azgın işkence ortamında görkemli direnişleriyle partiyi koruma savaşı vermekte ve partinin direnişçi geleneğini kanlarıyla beslemektedir. Tarihte eşine rastlanmadık boyutlardaki bir vahşet ortamında sergiledikleri eşsiz direnişle parti değerlerine ve direnme geleneğine sahip çıkan, bu direnişleriyle geri çekilme döneminde ülkedeki mücadelenin nabzını ellerinde tutan savaş tutsağı yoldaşlarımız mücadelemizin gerçek önderleri olarak ortaya çıktılar. Onlar çelikten iradeleriyle düşmanı en güçlü görüldüğü zindanlarda dize getirerek ve ölümü hor görerek, dışarıda mücadele yürütecek olan bizlere paslanmaz bir silah verdiler, zafere giden yolu aydınlatılar. Üç yılı aşkın bir süreden beri sayısız direnmeler gösteren, daha dün ölüm orucunda şehit düşen **Hayri, Kemal, Akif** ve **Ali** yoldaşların silahına sahip çıkarak bir kez daha ölüm orucuna yatan yoldaşlarımız, ne kadar gur ve kurtulamaz bir direniş kaynağı olduklarını yeniden gözler önüne serdiler. Onlar bu direnişleri ile dışarıda mücadeleyi yeniden yükseltme çabası içinde bulunan yoldaşları için en büyük güç kaynağıdılar.

Aynı şekilde Parti Önderliği de en basit bir kazanım için bile tehdit dolu bir ortamda geceli gündüzlü bu çabalara yol göstericilik yapmış, PKK gemisini fırtınalarla boğuşarak kayalara çarpmadan yürütmüş ve gerçekten başarılı sonuçlar elde etmiştir. Bir kadro eğitmek, bir tek mermi kazanmak için en fedakar tarzda zorluklara göğüs gerilmiştir. Biraz dürüst ve vicdanlı olan herkes, Parti Önderliği'nin belki de hiçbir ülkenin pratiğinde görülmeyen olağanüstü bir çabayla yapılması gerekenin azamisini yerine getirdiğini teslim edecektir.

## PARTİ ÖNDERLİĞİ'NİN KONUMU VE DOĞRU KAVRANMA SORUNU

PKK'nin gerek kendi gelişmesi için, gerekse dışa karşı verdiği mücadele aynı zamanda bir önderlik mücadelesidir. Mücadele tarihimizde rolü tam olarak kavranamayan ve yeterince anlayılamayan bir husus da budur. Birçok yazıda da dile getirildiği gibi, mücadelenin yaratılış safhasında fikirlerin rolü belirleyicidir. Her şeyin yeniden yaratılmak zorunda olduğu Kürdistan'da, bu çok daha geçerli olan bir tespittir.

Ülkenin objektif yapısının asgari ölçüde tanınması kadar, subjektif sürecin de tanınması gerekmektedir. Objektif sürecin subjektif sürece de yansıdığı düşünülürse, kendi somutumuzun katmerli bir yabancılaşma biçiminde kendisini gösterdiği ve bu durumda subjektif gelişmelerin doğru devrimci tarzda yaratılmasının büyük zorluklar pahasına sağlanacağı iyi anlaşılacaktır. Açık ki, süreç normal basit birikimleri değil, dıştan, yani önder düzeyde yoğun bir biçimde bilinç ve örgütlenmenin yaratılmasını zorunlu kılmaktadır.

Bu genel belirlemelerin ışığında, PKK'nin, daha gelişmesinin başlangıcından itibaren düşmanın baskıcı yönelimlerini ve politikasını karşılamak zorunda olduğu kadar, toplumsal gerçekliğimizin

tüm yoksunluk ve yetmezliklerini de karşılamak ve bu temelde önder olarak işe başlamak zorunda olduğu açıkça anlaşılacaktır. Bu kaçınılmaz bir kuraldır. Tarihsel ve toplumsal koşullarımızın ağır olumsuz özellikleri göz önüne getirildiğinde, bu anlamda bir önderliğin oluşumunda Kürdistan'daki bu dehşet verici çelişkinin olumlu yönde çözümünün teorik, politik ve pratik her alanda olağanüstü bir konum gerektirdiği görülecektir. Hangi hareket söz konusu olursa olsun, Kürdistan için gerçekten adına layık bir önderlik olarak mücadeleye geliştirmek istiyorsa, bu önderlik tanımının gereklerini karşılamak zorundadır. PKK gerçekliğine işte bir de bu anlamda yaklaşmak gerekir. Partimizin içinde böyle bir önderlik çabası oluşmuş mudur? Eğer oluşmuşsa bunun ana özellikleri nelerdir? Bu oluşumun içinden geçtiği iç ve dış zorluklar nelerdir? Bu zorlukların aşılmasında gereken temel yaklaşımlar anında gösterilmiş midir? Bu anlamda tarihsel cevabı verilmiş midir? Ortaya çıkan eksiklikler ve yetmezliklerin izahı nasıl olmalıdır? Özellikle önderlik ile halk ve toplum arasındaki temel öğeler olarak, kadroların doğru oluşum ve bağlantıları sağlanmış mıdır? Önderliğin gelişmesine uygun olarak, kadroların gelişimi dengeli olmuş mudur? Bu konudaki hata ve yetersizlikler bizzat kişilerin kendisinden mi kaynaklanıyor, yoksa bunlar önderliğe mi bağlanmalıdır? Kitle ile önderlik uyumunu dengeli midir? Önderliğin kitlelerin üzerinde siyasal prestiji var mıdır? Önderliğin hayata geçirilmesinin temel aracı olarak, kadrolar rolünü tam oynamış mıdır?

Partimiz için önemini koruyan bir sorun, kadroların bugüne kadar geliştirilen önderlik ile siyasal prestij avantajı ve olanağını güçlü bir örgütlenmeye dönüştürmek için zorunlu görevlerini nasıl çözümlenecekleridir. Mevcut bu iki elverişli faktöre gerçekleştirmekle yükümlü oldukları çizgiyi uygulama ve örgütlenme faktörlerini başarıyla ekleyebilecekler midir? Kısacası parti kadrolarımız, başka nedenleri de bulunmakla birlikte, sorunları, zayıflıkları ve hastalıklarının kökenindeki esas neden olan bilinçlendirme ve örgütlenme ile coşku ve istek yaratmadaki yetersizliklerini aşarak, gelişmeleri kucaklayabilecek bir önderlik düzeyini tutturalabilecekler midir?

Özellikle bazı kadrolarda Parti Önderliği'ne ve halk kitlelerine

karşı tam bir ikiyüzlülük ve düşmanlık şeklinde ortaya çıkan, yine bazılarında proletarya dışındaki sınıfların etkilerini dayatma tarzında görülen, daha çok da halk üzerindeki baskı ve gelişmemenin ürünü olarak boy gösteren aşiret reisliği, aşiret üyeliği, serflik ve lümpenliğin derin izlerini taşıyan duyarsız, olgun olmayan ve yüzeysel, kısacası derinden bir yoldaşlık ilişkisine ulaşamayan temel zaafaların aşılması, partimizin ağır yenilgilere uğramadan zafer yolunda ilerletilmesinde belirleyici öneme sahip sorunlardır.

O halde partimizin içindeki sorunların önemli bir bölümünün çözüm kaynağı olan Parti Önderliği'nin doğru tanınması, ilişkilendirilmesi ve uygulanmanın büyük önemi ve aciliyetini bir kez daha vurgulayıp, bu konudaki çeşitli olumsuzlukları daha yakından görmek gerekir. Kuşkusuz önderliğin gelişimini ele aldıktan sonra buna değinmek daha yararlı olacaktır.

Şimdiye kadar üzerinde pek durulmayan, ama artık durulması kaçınılmaz olan bir konudur bu. Parti Önderliği'nin hangi koşullarda nasıl çalıştığı ve neleri başarabildiğinin yeterince anlaşılmasından dolayı birçok eksiklik ortaya çıkmaktadır. Parti Önderliği'nin içinde bulunduğu konumun, gelişimi ve sorunlarının anlaşılabilmesi salt bir önderlik ya da bu önderlikte bulunan bir veya birkaç kişinin konumunun anlaşılması açısından değil, bir bütün olarak partinin anlaşılması için kilit bir sorundur. Bu konunun şimdiye kadar açılmamış olmasının nedeni, sahip oldukları mevcut formasyonlarıyla, parti kadrolarının kendi başlarına bu sorunu bilince çıkarabileceklerinin düşünülmesi olmalıdır. Ama son zamanlarda parti saflarında ortaya çıkan sorunlardan öyle anlaşılıyor ki, bu konu yeterince bilince çıkarılamamıştır. Bu yüzden de Parti Önderliği'nin konumunu tüm açıklığıyla izah etmek ve bu temelde nasıl yaklaşım sağlanması gerektiğini belirtmek büyük önem taşımaktadır. Bir bütün olarak partinin anlaşılması açısından, bu canalıcı bir sorundur. Parti Önderliği'nin anlaşılması, önemli oranda partinin kendisinin anlaşılmasıdır. Parti Önderliği'nin konumunun açıklığa kavuşturulması, tüm berraklığıyla ortaya konulması, parti merkezinden en sıradan sempatanlara kadar birçok kişinin durumunun açıklığa kavuşturulmasıdır. Çünkü birçok konuda belirleyici rol oynayacak veya bir-

çok gelişmeye damgasını vurmak zorunda olan Parti Önderliği'dir. Dolayısıyla partiyi parti yapan birçok değer kazanılmasında ve gelişmelerin oluşumunda Parti Önderliği'nin rolünü belirleyici görmek gerekir. Salt övgücü bir önderlik anlayışıyla değil, bütün yetersizlikleri, güçlü ve zayıf yanlarıyla önderliğin kavranmasında yarar vardır. Kaldı ki, önderlik kendi kendine ortaya çıkan bir olgu da değildir. Önderlik kesinlikle halkın içinde bulunduğu tarihsel ve toplumsal koşulların, partinin varlığı ve kitlesinin içinde bulunduğu koşulların bir gereği olarak ve onlarla koşullandırılmış olarak kendisini ortaya koyar.

Kuşkusuz önderlik çok güçlü ve başarılı olabilir, çok kötü bir önderlik de olabilir. Yani partinin gövdesi, kitlesi iyi, önderlik ise son derece gereksiz olabilir. Bu mümkündür, bu tip şeyler ortaya çıkabilir. Ama önderlik büyük bir çabayla önemli kazanımların bizzat yaratıcısı durumundayken, parti kadroları ve partinin kitlesi bundan habersiz, bunu layıkıyla yerine getiremiyor ve önderliğin düzeyine uygun bir çalışma temposuna giremiyor olabilir. Evet, bu da olabilir. İşte bütün bunların PKK'de nasıl olduğunu, PKK'nin önderlik konumunun nasıl ele alınması gerektiğini ortaya koymak gerekmektedir. O halde PKK'de önderlik durumu nedir, nasıl kavranmalıdır?

Yakın zamanlara kadar gerçekleşmemiş olması ve gerçekleşmelerin de süreci olumsuz yönde etkilemeleri durumu göz önüne getirildiğinde, Kürdistan genelinde devrimci bir partinin doğuşu ne kadar büyük ve tarihsel bir olay ise, bu anlamda kişilerin, önderlerin rolü de tarihseldir; partiler ancak bu sayede ortaya çıkabilir. Partiler kendi kendilerine oluşamazlar. Bazı fikirleri korkusuzca savunmak, bunları Kürdistan gibi bir ülkenin pratiğine uygulamak, çok çeşitli ve zor koşulları ustaca değerlendirerek bunu gerçekleştirmek durumunda olan kişilerin varlığına gereksinim gösterir.

Önderliğin konumu ülke gerçekliğiyle kavranmalıdır. Bu önderlik, her şeyden önce kendisini tümüyle unutan, kendisine kendi adıyla hitap etmeyen, kendisine sahip çıkmak için hiçbir çaba harcamayan, bunun yerine bir yandan ulusal inkarcılığın, diğer yandan da toplumsal çatışma ve kaosun alabildiğine hüküm sürdüğü,

bunun altında çok derin bir maddi yoksulluğun yattığı, en sıradan maddi gereksinmelerinin bile karşılanmadığı, tarihsel planda olduğu kadar günümüzde de en acılı bir süreci yaşayan bir ülke ve bu ülkede yaşayan halkın içinde bir önderlik olarak anlaşılmalıdır. Parti Önderliği herhangi bir ülkede değil, işte böyle bir ülkede ortaya çıkmaktadır. Rusya, Çin ve Vietnam gibi ülkelerde önderliğin ve doğru devrimci düşüncelerin ortaya çıkışı kolay olmuştur. Gelişmiş Rus, Çin ve Vietnam kültürü, gelişmiş ulusal ve toplumsal kurtuluş bilinci ve ortamı, yine gelişmiş aydınların varlığı, bu ülkelerde proleter önderliğin ortaya çıkışını kolaylaştırmıştır. Dünyanın hemen hemen birçok ulusu veya toplumunda bu görevler kolayca gerçekleştirilebilir. Ama dünyada dost veya düşmanın hiç kimsenin adını anmak istemediği, anmak için ortada pek bir nedenin bulunmadığı, halkının bile kendine, kendi tarihine, ulusal ve toplumsal gerçekliğine sahip çıkmadığı, aydınlarının en uşakça ve soysuz bir inkarcılık içinde yüzdükleri, ulusal imhanın her düzeyde önemli oranda gerçekleştirildiği, toplumsal yönden dünyada eşit görülmeyen bir imhanın hüküm sürdüğü, ulusal erimenin adeta bir zift gibi tüm toplumsal gözenekleri tıkadığı ve korkunç bir yabancılaşmanın devam ettiği Kürdistan gibi bir ülkede, proleter önderlik ve proletarya partisi gibi oluşumların ne kadar zor yaratılacağı açıktır. Yine bu ülkede direnme yerine direnmemenin normal bir yaşam biçimi haline geldiği, ulusal inkarcılığın meşru kabul edildiği, ulusal birlik, dayanışma ve direnişin bir rüya olarak bile akla getirilmediği, bunlara ek olarak ortaçağ yöntemlerinden emperyalizmin en yeni metodlarının karışımına kadar düşmanın azgın terörünün ve her türlü baskının uygulandığı bir sömürgecilik altında yaşandığı gerçeği göz önüne getirilirse, böyle bir zeminde proleter önderliğin ortaya çıkışının dünyada eşine rastlanmayacak bir özellikte olacağını kabul etmek gerekir. Bu gerçek abartmasız böyledir. Böyle bir ülkede ilk bilinç kıvılcıklarının ve ilk grupların ortaya çıkarılması, geliştirilmesi ve bunun giderek yükseltilmesinin kesinlikle yalnız tarihsel değil, dünyada eşine ender rastlanan bir olay olduğunu teslim etmek gerekir. Çünkü PKK hareketinin ortaya çıkışı başlangıçta birkaç kişinin çabasıyla mümkün olmuştur. O



halde bu çabaları anlamak gerekmektedir. Fakat bir kez daha bu çalışmaların tarihçesini yapmaya gerek yoktur.

Kürdistan adına bilinç oluşturma beyin ve yürek gücü gerektirdiği açıktır. Nitekim bazı kişiler bu dönemdeki zorluklara birkaç ay bile dayanamayarak safları terketmişlerdir. Bu süreçte bir yandan düşmanın amansız baskısı, diğer yandan devrimci düşüncelerin yol açtığı gelişmelerin yarattığı ağır sorumluluk, korkular, bunları aşmak için cesaret üretme ve ustaca bir eyleme dönüştürme gibi zorluklar mevcuttu. Bunlar gerçekten gecesini gündüzüne katan ve kendine çok az pay bırakmayı gerekli kılan bir yaşamı zorunlu kılmaktaydı. Herkes çok iyi bilir ki, Parti Önderliği binlerce yıllık istila ve işgalin yiyip tükettiği bir Kürdistan'ı değiştirme görevini önüne koymuştu. Ama bunun için dayanılacak çok az bir olumlu miras vardı. Bu işe soyunanların kendi beyinleri ve yüreklerinden başka dayanacakları hiçbir şeyleri bulunmuyordu. Maddi olanaklar son derece sınırlıydı. İlk yılları böyle geçirmek zorunluydu. Çünkü hiç kimse bu dava için beş metelik verecek, hatta birkaç dakikasını ayıracak durumda değildi. Dolayısıyla bu aşamanın korkunç bir mahrumiyet, zorluk, bilgisizlik ve anlayışsızlık içinde geçeceği açıktır. Parti Önderliği bu acımasız koşulları karşısına almış, bunlarla boğuşarak ve gerçekçi bir biçimde bunları tahlil ederek, bunun karşısında bilinç ve fedakarlığı ortaya çıkarmıştır. Bu aşamaların, özellikle teorinin yaratılması, ideolojik mücadeleyle grupların kurulması ve parti programının oluşturulmasının hangi zorluklarla karşılaştığı iyi bilinmelidir. Her ayın ve her yılın nasıl geçirildiğinin hesabı iyi yapılmalıdır. Bu faaliyetlerde kimler nasıl çalıştılar? Kimler nasıl terkettiler, kimler problem yarattılar? Kimler yaşamlarını ortaya koydular? Bütün bunlar partililer tarafından iyi anlaşılmalıdır. Kıymetinin bilinmesi için, bu değerlerin nasıl yaratıldığı çok iyi bilinmelidir. Bu değerlerin hangi zorluklarla savaşarak yaratıldığı bilinmeden, bunların değerleri de bilinemez.

Bizde birçok kazanımın ucuzca elde edildiği sanılmaktadır. Bu çok tehlikelidir. Bugün birçok maddi ve manevi kazanımımız vardır. Ama bu kazanımlar korkunç acılar pahasına elde edilmiştir. Dolayısıyla bu değerleri hovardaca harcamaya hiç kimsenin hakkı

yoktur. Halkımızın ulusal kurtuluşu için zaman denilen olguyu kazanmak büyük bir çabayı gerektirdi. Ama birçok arkadaş şimdi bu zamanı korkunç bir acımasızlıkla harcıyor. Zamanını planlamak şurada kalsın, adeta sürekli uykuda gezer bir halde çarçur ediyor. Cezaevlerindeki yoldaşlarımızın bir saatlik yaşamı bile neler pahasına yarattıkları düşünülürse, zamanı boşa harcamanın hiç de kabul edilecek bir yanının olmadığı daha iyi anlaşılacaktır. Diğer bütün olanaklar da böyle yaratılmıştır. Ulusal kurtuluşçu düşüncenin yaratılmasının dahi her gün idam tehdidi altında yaşamaya yol açtığı unutulmamalıdır. Yürek ve beyin buna dayanarak gerekeni yerine getirecekti. İşte bu nedenle yaşamın ve olanakların değeri iyi bilinmelidir.

Parti Önderliği salt ideolojinin yaratılması ve mücadeleye aktarılıp grupların yaratılmasıyla yetinmemek, giderek politik faaliyete yönelmek, yani kitleleri kucaklamaya hazır olmak, dolayısıyla bir parti yaratmayı gündemine koymak zorundaydı. Teorinin ve yine ideolojik mücadele grubunun yaratılması kadar, bu adımın da iyi özümsemesi gerekir. Bunlar kadrolara çok ucuz kazanımlar gibi gelmektedir. Oysa bütün bunlar son derece ağır zorluklar içinde adım adım kazanılmıştır. Grupsal çalışmanın sürdüğü yıllarda, bir tek insanın kazanılması bile aylarca zamanın harcanmasını gerektirmiştir. Aynı şekilde faaliyetleri sömürgeci metropollerden ülkeye taşıma sürecinde, bu çabalarla alay eden çevrelerin varlığını da belirtmek gerekir.

Aynı zorluklar partileşme süreci için de geçerlidir. Bu zamana kadar Kürdistan'da partileşmeyi akla getirmek bile bir hayli güçlü. Hatta Kürdistan adına devrimcilik yapmak bile insanın aklına gelmiyordu. Sözümona devrimcilik yapanlar da sömürgecilikle anlaşmalıydı veya son derece reformistti. Kürdistan adına kan dökmeye hazırlanmanın büyük bir beyin ve yürek gücü gerektirdiği açıktı. Bu nedenle atılan adımın tarihselliğinin bütün sonuçlarına katlanamayanlar bu adımı atamazlardı. Bu uğurda aylarca uykusuzluk, telaş ve tedirginlik yaşandı. Kuşkusuz bütün bunlar kişisel yaşam kaygısından kaynaklanmıyordu. Gerçekte bu, halkımız için atılan bu tarihsel adımı adına layık ve başarılı bir biçimde sonuca

götürüp götürememenin tedirginliği idi. Bu adımın atıldığı sürecin gün gün, saat saat bilinmesi gerekir. Parti kurulmuştur diye belki bazıları coşkunluk göstermiştir. Ama her şey yalnız coşku ve sevinçle halledilemez. Salt coşkuyla veya yıkımla karşılaşmamak için, son derece duyarlı ve olgun bir çalışmaya ihtiyaç vardı. Partinin yaratılmasında ortaya çıkabilecek tüm sonuçlar oldukça ince bir hesaplamayı gerektirmekteydi. Birçok arkadaş bütün bu çalışmaların kolay yapıldığını sanmaktadır. Halbuki PKK adına karar vermek bile aylarca sürmüştür. Program ve Parti Kuruluş Bildirgesi için de aynı durum söz konusudur. Birçok örgütün tarihine bakıldığında, daha kuruluş bildirgesiyle birlikte kendilerinin yaşamına son verildiği görülmektedir.

Birçok kişinin emeği ile yaratılması gereken düşüncenin ilk kıvılcıklarının ortaya atılmasından partinin ilanına kadar, çalışmaların tek elden hangi olanaklar çerçevesinde geliştirildiği bütün partililer tarafından bilince çıkarılmalı ve iyi anlaşılmalıdır.

Daha sonra **Kürdistan Devriminin Yolu (Manifesto)**'nun yazılması ayrıca başlıbaşına büyük bir olaydı. Bu her şeyden önce Kürdistan halkının hangi devrim rotasına gireceğini ve eyleminin hangi temel özellikleri taşıdığını göstermekteydi. Çok az bir donanımla, büyük eksiklikler ve kusurlarla yola çıkan parti gemisinin girintili çıkıntılı kıyıları boyunca tuzaklarla dolu ve her an patlayabilecek mayınlı bir ortamdan nasıl çıktığının da iyice bilince çıkarılması gerekir. Türk faşist yönetiminin bu süreçte adım adım nasıl geliştirildiği, PKK hareketini abluka altına almak için ne tür provokasyonlara başvurulduğu, yine gericiler, ajanlar, ağalar ve azgın faşist milisleriyle, basın-yayın ve sol içindeki uzantılarıyla partinin üzerine nasıl geldiği ve neleri imha etmek istediği, aynı şekilde bu zorlukların atlatılması için nelerin yapıldığı da çok iyi bilinmelidir.

Konu içerisinde parti içi sorunlarımız işlenirken, bu süreçte önder rolü oynaması gereken kadrolarda cüceleşme ve daralmadan söz edilmişti. Bunun bir nedeni de partileşme adımıyla birlikte artan düşman saldırıları karşısında, bu arkadaşların beyinleri ve yüreklerini açmamalarından ileri gelmekteydi. Oysa böylesi dönemlerde bilinç ve yürekle bir kat gelişme gösterilmeliydi. İşler tarihsel plana

yansıtılmak isteniyorsa, devrimci önderler bu yıllarda sorunlara gözlerini kapatarak, kulaklarını tıkayarak ve cüceleşerek değil, gözlerini dört açarak, yüreklerini körük gibi çalıştırarak ve beyinlerini müthiş bir biçimde harekete geçirerek yaklaşmalıydı. Lenin'in deyişiyle "Bütün sinirleri germedikçe gerçek zafere ulaşamayacak"tı. Devrimciler düşmanın bütün baskıları ve tuzaklarını böyle karşılayacak, ayrıca kendi ilkeliklerini aşacak ve kendilerini halk kitlelerine bu tarzda kabul ettireceklerdi. Kısacası parti gemisini mayınlı alandan yavaş yavaş ulusal kurtuluş deryasının derinliklerine ulaştırmak için çaba harcaacaklardı. İşte böyle bir şeye gereksinme vardı. Önderler böylesi tarihsel anlar için gereklidir. Onlar bu tarihsel anlarda üzerlerine düşeni yerine getirmişlerse, ancak o zaman tarihsel iz bırakan önderler olmuşlardır.

Evet, PKK önderliği de en amansız koşullarda partinin şanlı mücadeleye bayrağının yere düşürülmemesi için her şeyi yaptı. Ancak bilerek, ya da bilmeyerek bayrağın yere düşürülmesi tehlikesi de vardı. Özellikle kendi eksikliklerini gideremeyen, bu açıdan tarihsel bir tutum içerisine giremeyen, dev adımlar atmak için kendilerinde beyin ve yürek gücünü geliştiremeyen arkadaşlar eleştirilmekteydi. Gerçi bu arkadaşlar da çalıştılar, ama bir önder gibi yol göstererek değil, adeta bir hamal veya sıradan bir sempatizan gibi çalıştılar. Ama bu yetmiyordu. Sıradan bir sempatizan gibi çalışmak, kendiliğindenliğe ve uçsuz bucaksız tehlikelere atılmak anlamına gelirdi. Bu da davayı terketmekle özdeşti. Kısacası bu dönemde lider olmak gerekiyordu. Başka bir biçimde kurtuluş olanakları yoktu. Bu kadar acılı bir davada, özellikle daha başlangıçta yerlerini alması gerekenlerin zayıflıkları fazla yadırganamaz veya bunlar suçlanamaz. Zaten herkesten bu rolü beklemek de olanaksızdı. Ancak bir elin parmak sayısı kadar kişi bu fonksiyonu yerine getirebilirdi. Ama buna rağmen, yine de bir avuç insan mutlaka ve mutlaka bu konumda olmalıydı. Bu yetersizliklerin acısı yaşandı. Tüm eksikliklerine rağmen, yine de birçok arkadaş parti bayrağını yere atmadı. Bunlar belki büyük önderlik yapmadılar, ama en az başarıyla olsa da, en zor dönemlerde bile parti bayrağını taşımak zorunda kaldılar. Bütün bu tarihsel gelişmeler güçlü bir biçimde bilince çıkarılmalıdır.

Parti Önderliği'nin çalışmaları bu tarzda gelişirken, mücadelenin yarattığı güçlü kadrolar da tarihe geçen kahramanlıklar sergilediler. Sömürgeciliğe ve feodal-komprador gericiğe karşı eşit olmayan koşullarda fedakarlık ve cesarete dayalı görkemli direnişler ortaya koydular. Ölüm karşısında dahi en küçük bir ikirciliğe düşmeden, parti bayrağını dalgalandırdılar. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yeni ölçüler kattılar. Bu konuda **Cuma TAK** ile **Salih KANDAL** yoldaşların örnek kararlı direnişlerini anımsatmak gerekir.

1979 sonrasında hızlanan gelişmelerle birlikte, örgütsel konular da yetmezlikler ortaya çıkmıştı. Mücadelede sürekliliği kaybetmemek, hareketin soluk borularını genişletmek, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine sürekli, coşkulu ve güçlü bir biçimde enerji ve örgütlülük vermek, çalışmaları daha da kapsamlı hale getirmek, genişletmek ve derinleştirmek için ülke dışına çıkış yapıldı. Ortadoğu'da anti-emperyalist sıcak savaşım ortamında dost ulusal kurtuluş güçlerinden müttefikler arama ve mücadelemizi daha da boyutlandırmanın tarihsel evresi içine girildi. Bu süreç de oldukça zorlu, ama kazanımlarının da bir o kadar zengin olacağı bir evreydi. Yine bunun için de önderlik gerekiyordu. Unutulmaması gereken bir husus olarak, hemen şunu belirtelim ki, yurt dışına ilk adımların atılması tek bir ilişki, tek bir dost ve maddi destek olmadan sağlanabili. Parti Önderliği tek başına, hiçbir ilişkiyi ve dost gücün desteğini kendisine temel almadan, tümüyle kendi öz olanakları ve becerisine dayalı olarak, bütün sorunları çözmek durumunda kalmıştı. Aslında bunlar bir kişinin tek başına altından kalkabileceği görevler değildi. Dışarıya çıkış için bile dev bir örgüt gerekiyordu. Bunların ancak bir örgütün aşabileceği zorluklar ve başarabileceği görevler olduğu göz önündeyken, Parti Önderliği adeta tehlikeler ve bilinmezliklerle dolu bir alaca karanlığa çok güçlü bir yürek ve irade ile adım atmıştı. Bu adımı atanların bilinçsiz ve çılgın olmadıkları açıktı. Onlar tümüyle bir halkın kurtuluş umutlarını, düşüncesini, onurunu ve fedakarlığını temsil etmekteydi. Yakılan özgürlük meşalesini söndürmemek için, bütün bu görevlerin tek başına yerine getirilmesi zorunluuydu.

Ortada hiçbir olanağın bulunmadığı ve tanınmayan bir zeminde,

adı bile bilinmeyen bir ülke ve halk için, yine adı fazla tanınmayan, tanınsa bile çok kötü olarak tanıtılan PKK hareketi için yola çıkıldığında, karanlıklar ve zorluklar düşünüldüğünden daha yoğun olarak ortaya çıkacaktı. Bütün bu engeller ve zorluklarla boğuşularak olanaklar yaratılacaktı. Parti Önderliği bu ortamda partimizin etrafında oluşturulan tecrit çemberini kırabilmek ve tek bir kanal oluşturabilmek için, hiç kimsenin katlanamayacağı maddi ve manevi zorluklara ve baskılara katlanabilmiştir. Adeta kendisini her türlü tehlikeye siper ederek, yüzlerce kadro ve kadro adayının dışarıya taşırılmasını sağlamıştır. Bütün bu çabalar birçok arkadaş tarafından yeterince bilince çıkarılamadığı için unutuldu. Her arkadaş kendisi için hangi olanakların yaratıldığının bir muhasebesini yapsa, bunun yaşamı boyunca unutamayacağı bir hizmet olduğunu rahatlıkla kavrayacaktır. Oysa bu gerçek ya tam kavranamadı, ya da erken unutuldu. Acı, ama gerçek olan durum budur.

Parti Önderliği, her şeye rağmen, Ortadoğu zemininde parti bayrağını mutlaka yükseklerde tutmak zorundaydı. Korunması, yaşatılması (salt maddi olarak değil, manevi olarak da yaşatılması), geliştirilip güçlendirilmesi gereken partililer için, amansız bir çaba harcanması zorunluuydu. Parti Önderliği, tek bir günlük ve hatta bir saatlik bir yer açabilmek ve barınabilmek için, en gereksiz insanların ve ailelerin çekilmez tutumlarına aylarca katlanmak zorunda kaldı. Parti faaliyetleri için salt küçük bir mevzi kazandırmak için çok büyük çabalar harcamak gerekiyordu. Birçok arkadaş, hemen uluslararası dayanışma diyerek, bu çabaları görmek istemiyor. Halbuki dost olması gereken çeşitli güçler tek bir mermi sunmak, maddi bir olanak ve hatta yatacak bir yer sağlamaktan bile kaçındılar. Aylarca sürdürülen faaliyetler sonucunda bazı olanaklar yaratıldı. Her arkadaş için barınılacak yer ve bir alandan başka bir alana geçiş araçları sağlamak ve güvenliğini temin etmek, düşünüldüğünden çok daha zor gerçekleştirilmiştir.

Evet, kadrolar Parti Önderliği'nin ideolojik, siyasal ve örgütsel alandaki tüm çalışmalarını gözden geçirmelidirler. Ne tür koşullar ve talihsizlikler ortamında, görevlerin ne kadarının gerçekleştirilip ne kadarının gerçekleştirilmediğini olumlu ve olumsuz bütün yönle-

riyle birlikte kavranmalıdırlar. Yine tüm bu faaliyetlerin hangi acılı süreçte ve tehlikeli ortamda geliştiği de kavranmalıdır. Parti Önderliği üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanan düşmanın tehditleri ve komplolarının var olduğu bir ortamda, bu değerlerin savunulmasının başlı başına ciddi bir sorun olduğu bilinmelidir. Üstelik devrimci değerlerden, direnişten, partinin bağımsız ideolojik ve politik çizgisinin gelişmiş bir düzeye ulaşması yine bu zeminde sağlandı. Hiçbir ilişkinin bulunmadığı Ortadoğu sahasında önemli mesafeler katedildi ve önemli ilişkilerin kurulması başarıldı. Açık ki, bütün bunlar büyük güçlükler, yoğun çabalar, günlük yürek çarpıntıları ve düşüncelerle elde edilmiştir. Kuşkusuz bunlar kendiliğinden elde edilen şeyler de değildir. Birçok ülkede ve örgütün pratiğinde bu böyle olsa bile, PKK bunları kendi öz iradesi ve gücüne dayanarak geliştirmiştir. Türkiyeli ve Kürdistanlı birçok örgütün şu veya bu güce dayanarak yaşamaya çalıştığı bilinmektedir. Ne var ki, bunlar bu nedenle kendi ideolojik, siyasal ve örgütsel bağımsızlıklarını yitirmekten kurtulamadılar. Şu veya bu gücün uzantısı haline gelen bu örgütler direnişle elde edilmemiş kazanımlarını yitirdiler; kendilerini parçalanmak ve dağılmaktan kurtaramadılar. Ancak PKK'de bütün bu kazanımlar kanla ve direniş temelinde elde edilmiştir. Bunların kolay elde edilmediği, dökülen kanların ve yıllarca harcanan emeklerin bir ürünü olduğu herkes tarafından iyi kavranmalıdır.

Partimizin Ortadoğu zeminindeki ilerici güçlerle omuz omuza anti-emperyalist mücadelede direnişçiliğini kanla yazdırması, elde edilen mevzilerin daha da pekişmesine yol açmıştır. İsrail siyonizminin saldırılarına karşı Filistin devrimci güçleriyle omuz omuza savaşan parti kadrolarımız, proletarya enternasyonalizminin en güzel örneklerini sergilediler. Başta **Abdülkadir ÇUBUKÇU** yoldaş olmak üzere, onlarca parti militanımız bu savaşta şehit oldu ve tutsak düştü. Buna rağmen, bazı arkadaşlar bütün bu kazanımları küçümsediler. Yaşam koşullarını dahi beğenmeyenler çıktı. Salt maddi anlamda değil, ideolojik ve politik kazanımlar dahi yeterince değerlendirilemedi. Bunlar çok sıradan kitaplar ve gazete yazıları gibi okunduğundan özümsemedi. Halbuki bu kadar ağır zorluklar pahasına kazanılan maddi ve manevi değerlerin çok güçlü bir biçimde özümsemesi ve

karşılıklarının yüz kat verilmesi gerekiyordu. Bu kazanımlar bu kadar zorlukla kazanıldığına göre, bununla orantılı olarak bu kazanımların karşılığını vermek zorunluuydu.

Ama bazıları bunu nasıl yorumladılar? Bazıları bunu yenilmesi ve çarçur edilmesi gereken bir miras olarak anladılar. Teorik ve siyasal kazanımlarla adeta oynadılar. Hem de önderlik sıfatı adına bunu yapanlar bile oldu. Toplumda iki laf etmesini bilmeyenler, bu çabaları küçümsemek istediler. Yoldaşlarımız cezaevlerinde ve hücrelerde bile her gün, her saat işkence altında direnişlerini sürdürerek partimize bir mevzi kazandırmaya çalışırken, bu unsurlar kendilerini çok rahat hissettiklerinden, kendilerine sunulan olanakları dahi beğenmemektedirler. Konumları böyle olup da gerekeni yerine getirmeyenlerin hoşgörüsüyle karşılanamayacakları açıktır.

Parti Önderliği'nin tüm hataları ve sevaplarıyla kendi sorumluluğu altında geliştirdiği bu olumlu kazanımların yanında, eksiklikleri yok mudur? Kuşkusuz vardır. Eğer Parti Önderliği başından itibaren kendisini çok daha kapsamlı bir güce ulaştırabilseydi, Kürdistan'da devrimci mücadele bugün çok daha ileri boyutlara varmış olacaktı. Daha güçlü bir önderlik işleri on kat daha ileri götüreceği gibi kayıpların önünü de kesebilir ve daha güçlü kazançlar elde edebilirdi. Fakat şu noktayı hatırlatmak gerekir: Bir durum değerlendirilirken, gerçekten ülkenin tarihsel konumu ile halkın durumunun bilinmesi zorunludur. Parti Önderliği'nin olanakları ve olanaksızlıkları iyi bilinmeli, olumlu ve olumsuz yönleri bu temelde ortaya çıkarılmalıdır. Kısacası İsa'nın hakkı İsa'ya verilmeli, Sezar'ınki Sezar'a teslim edilmelidir.

Marksist-leninist anlamda bir önderliğe ne bir peygamber, ne de bir şeytan gibi yaklaşmak gerekir. Önderlik, ideolojisi ile halka bağlılığın bir gereğini yerine getirmiştir. Yaratıcı düşüncesiyle, çizdiği politikalarla ve bunun için harcadığı güçle orantılı olarak, diğer parti çalışanlarından daha ileride bir politika yaşamaktadır. Ama bir önderlik arkasındaki kadro ve kitle ilerlediği oranda kendisine önderlik sıfatını yakıştırabilir. Önderlik bu yönüyle de ele alınmalıdır. Önderlik kadrosal varlığı ne kadar sürükleyebildi ve ne kadar bilinç verdi? Ne kadar kitleyi ayağa kaldırabildi? Yine kitleler kendisine

ne kadar inandılar ve güvendiler? Önderlik bu çalışmalara ne kadar güç getirdi, ne kadar güç getiremedi, ne kadar cesaret etti, ne kadar cesaret edemedi? Bütün bunlar ortaya konulmalı ve gerçekçi değerlendirmelere ulaşılmalıdır. Eğer Parti Önderliği anlaşılacak ve arkasından gidilecekse, gerçekten önder görülen bir varlık olarak büyük bir tarihsel beraberlik ve güçlü bir yoldaşlık yapılacaksa, sayılan bütün bu faaliyetler ve ölçüler iyi kavranmalıdır. Açık ki, önderliğe sıradan bir hayranlıkla yaklaşamaz. Aynı şekilde önderliğin olumsuz olarak gösterilmesi de doğru bir tutum olamaz.

Bir önderlik mutlaka doğru tanınmak ve kavranmak ister. Kendisine güvenen bir önderlik bunu yapmak durumundadır. PKK önderliği doğru tanınmalıdır. Bu bir kişinin tanınması değildir. Fiziksel anlamda bir kişinin veya yalnızca yaşayanların önderliği de değildir. Mücadelenin yaratılmasından günümüze kadar yaşayanları ve şehitleriyle bir önderlik oluşturulmuştur. Kuşkusuz bu çabalarda bir yoldaşın kendi yürek ve beyin gücü de büyük önem taşımaktadır. Ama bu beyin ve yürek gücünün oluşması kesinlikle halkın gelişimiyle yakından bağlantılıdır. Bu açıdan önderlik kişisel bir olay değildir.

Önderlik, tarihin dayatıcı anını iyi seçebilen ve buna karşılık verebilen, bu düşüncesini çevresine yayabilen ve o oranda da halkın desteğini alan bir kişilik demektir. Bütün bunların bir kişinin emeğiyle olmayacağı çok açıktır. Madem ki tarihsel anlarda gereken tutum, fedakarlık ve cesaret gösterilmiştir, madem ki en zor koşullarda gereken bilinçle döneme karşılık verilmiştir, o halde bu bir önderliktir denilmeli ve hakkı verilmelidir. Ayrıca önderlik salt maddi değil, manevi bir olgu olarak da düşünülmelidir. Birçok yazıda işaret edildiği gibi, başta **Haki KARER** yoldaş olmak üzere yaşamlarını mücadeleye katık eden tüm parti şehitleri, PKK'nin ve onun önderliğinin oluşumuna en büyük emeği geçen değerler olarak selamlanmıştır. Özellikle daha sonra tarihte ender karşılaşılan işkence ortamına karşı yine ender tanık olunan direnişlerle karşılık veren başta **Mazlum, Hayri** ve **Kemal** yoldaşlar olmak üzere tüm direniş şehitlerimiz, bir bütün olarak PKK önderliğinin gelişiminde, kendisini önder bir örgüt olarak kabul ettirmesinde ve özelde de yaşayanların

güçlü bir önderliğe ulaşmalarında en temel hizmeti yaptılar. Dolayısıyla onlar fiziksel olarak aramızdan ayrılan gerçek önderlerimiz ünvanına sahiptirler. Ayrıca yüzlerce şehit yoldaşımıza bu ünvan verilmiştir. Onlar kanıtlanmış ve tarihe mal olmuş değerlerimiz ve gerçek önderlerimizdir.

Kürdistan gibi bir ülkede bir aileyi bile maddi olarak yaşatmanın ve idare etmenin akılalmaz zorluklar pahasına gerçekleştirildiği göz önüne getirilirse, önderliğin bugün onbinlere varan kadro ve sempatican gücüyle milyonlara varan kitlenin denetimi ve eğitimini gücü oranında yürütmesinin büyük önemi daha iyi anlaşılır. Bununla kişilerden değil, önderliğin kurumlaşmasından söz edilmektedir. Bugün bu kurumlaşmayı birçok arkadaş temsil eder, en üst düzeyde yardımcıları ve önde gelen gövde kadroları temsil eder, ama yarın bir başkası temsil edebilir. Bütün bunlar halkımızın yeniden bağımsızlaşma ve özgürleşme tarihini yarattıklarından dolayı, manevi bir değere sahiptirler. Bugün PKK önderliği imha olsa da, PKK'nin yarattığı etkinin yüzyıllara sığmayacağı iyi bilinmektedir. Manevi olarak, aramızda olmayan ama bizlere her gün her saat komutanlık eden önderlerimiz vardır. Yarın da en büyük etkiyi yine bu manevi önderler yapacaktır. Bundan hiç kuşkumuz yoktur.

Önderlik olgusu, bütün bunlar göz önüne getirilerek doğru bir tarzda anlaşılmalı, tanınmalı ve bu temelde yürüttüğü doğru yönetime kesinlikle bağlı kalınmalıdır. Önderliğin yanlışlıkları ortaya çıktığında, parti yaşamının kuralları gereğince nasıl uygun bir tarzda eleştirileceği bilinmektedir. Önderlik bir aşiret reisi, bir din adamı gibi bağlı kalınan bir olgu değil, emrinde savaşılan, maddi ve manevi yaşamın her alanında nüfuz eden bir kurum olarak anlaşılmalıdır. Örgütlü faaliyetin geliştirilmesi açısından, önderlik büyük önem taşımaktadır. Önderlik, emrinde savaşılan ve emirleri anında yerine getirilen bir emir-komuta merkezidir. Eğer çevresine hükmedemiyorsa, çevresi salt bir şakşakçı takımıyla çevriliyse, bu durumda açıktır ki ne önderlikten, ne de ona bağlı yakın çevrelerden bahsedilebilir. Önderlik ne salt belli bir çevre üzerinde manevi etkisi olsun diye önderlik yapar, ne de kitleler bu anlamda bir önderliği kabul eder. Kitleler önderlikten her zaman direniş, kur-

tuluş için güç, enerji ve komuta ister. Önderlik de kadrolar ve kitlelere fersah fersah adım attırarak, kendilerini direnişe çekip kurtuluşa yakınlaştırmalıdır. Karşılıklı olarak bunlar yapıldığı oranda, önderlik ile kadrolar, kadrolarla kitleler arasındaki bağ sağlam kurulmuş ve anlaşılmiş demektir.

Şimdi de önderlik olgusuna ilişkin yanlış anlayışlara değinelim. Bunlardan birincisi şudur: Bazen önderlik tanınmak istenmez ve ya can pahasına da olsa emirleri ve direktifleri kararlılıkla uygulanacak bir olgu olarak değil, sohbet edilecek ve akıl danışılacak bir kişi olarak kavranır. Bu anlayış Parti Önderliği'nin otoritesini tanımayanın birinci biçimidir. Önderlik özel sohbet bağlarıyla bağlı olunacak bir kişi değil, bir savaş arkadaşlığıdır ve böyle kavranmak zorundadır.

Önderlik olgusuna ilişkin bir başka yanlış anlama biçimi de, önderliğin bir bakıma dinsel ve son derece manevi bir otorite olarak kavranmasıdır. Önderlik, her zaman doğru sözler söyleyen bir peygamber veya papa gibi dinlenecek, ardından söyledikleri iyi şeylerdir deyip uygulanacak bir dinsel kurum gibi anlaşılmaktadır. Proletarya partisinin önderliği böyle olmadığı gibi, partimiz de bir dinsel tarikat ocağı değildir. Proletarya partisinin önderliği, kitlelere ve bütün kadrolarına emir ve kararlarını uygulatabilen yol gösterici bir kurum demektir. Önderliğin böyle anlaşılması gerekir.

*“Önderler mucize gösterebilen ‘kahramanlar’ değildir. Kitleler ‘kahramanın istediği yere yöneltebileceği bir ayaktakımı kalabalığı’ değildir. Önderler ‘ölü maddeye’ (kitlelere) hayat veren ‘ruh’ değildir. Önderlerle parti arasındaki ilişkinin bu şekilde olduğunu hayalleyen herhangi bir kişi, komünist partisine bağlı olmak yerine kiliseye gitmesi gereken ve koroda şarkı söylemesi gereken mistik ve batıl inançlı biridir. Bizim önderlerin rolü konusundaki kavrayışımızda tek bir damla mistiklik bile içerilmemektedir.”* (Soren, Lenin'in Parti Öğretisi, Syf: 15)

Üçüncüsü, önderliğin salt bazı yanlarıyla kavranılmasına ilişkin olan yanlış bir anlayıştır. Genellikle önderliğin bütün tarihsel ve toplumsal gelişim süreci içerisindeki yeri ve rolünün ne olduğu fazla tanınmadan, salt bir yöne ilişkin tanımlamalar yapılır. “Bizim li-

der çok iyi konuşur” veya “çok iyi silah kullanır”, ya da “çok iyi kararlar çıkarır” türünden özelliklerle kısır bir tarzda ele alınır. Bunun eksik bir tanımlama olduğu açıktır. Önderlik tüm özellikleriyle kavranılmalı ve bu temelde bir bağlılık geliştirilmelidir. Önderliğin eksik, ya da abartmalı olarak tanınması hatalı bir yaklaşımdır. Önderliğin konumu olumlu veya olumsuz olarak hiç abartılmamalıdır. Önderliği doğru kavramayan bir devrimci eksik bir devrimcidir. Önderliği tüm özellikleriyle mükemmelce kavramayı başaramamış devrimci bir kadro ve kitle yanlıgılara açıktır; ya bir sürü gibi davranır ya da dik kafalı hareket eder. Önderlik tüm özellikleriyle anlaşıldığı, kavranıldığı ve doğru olduğuna karar verildiği an, gerçekten son derece uyumlu ve güçlü bir yoldaşlık ortaya çıkar. Bu yoldaşlığın ise aşamayacağı hiçbir engel yoktur.

Birçok arkadaşta görülen dördüncü bir yanlış anlayış ve hastalık türü de kendisini önder üstü görme anlayışıdır. Parti Önderliği bazıları övebilir ve gerektiğinde başkalarından daha fazla değer verebilir. Ama bu onlara önderliğin küçümsenmesi hakkını veremez. PKK önderliği çok yönlü çalışmalarıyla ve çok çeşitli kişilerle olan ilişkilerinde önderliğin prestijini düşürmek için davranmamakta, tersine Kürdistan'ın özelliklerine uygun daha güçlü bir önderliği oturtmak için bunları yapmaktadır. Dolayısıyla PKK önderliğinin bu çabaları yanlış önderlik anlayışından kaynaklanmamaktadır. PKK önderliğinin bazı eksiklikleri olabilir, ama bu durum başkalarına kendilerini ustaca kamufle ederek önder üstü bir konuma getirme hakkını vermez. Bu tür bir tavır, ancak çok zavallı ve yapmacık insanların tavrı olabilir. Eğer önderlik bazılarına değer vererek kendilerini güçlü kadrolar haline getirmek istiyorsa, bu kendisinin de önderliğe en büyük değeri vermesini gerektirir.

*“Pek tabii ki, eski önderleri yenileriyle değiştirme arzusunda ilke olarak kötü bir şey yoktur. Önderler kutsal değildir, dokunulmazlıkları yoktur ve başka önderlerle değiştirilmeleri mukaddes bir şeye dokunmak anlamına gelmez. Önderlerini parti kendisi seçer ve istediği taktirde başka önderler seçme yetkisi vardır. Bu nokta açıktır. Fakat Bolşevizmin bakış açısından iki şeye izin verilemez: İlkin, ‘ilke’ olarak parti için bir grup denenmiş öndere duyulan gereksin-*

*menin reddedilmesi, hiçbir öndere ihtiyacımız olmadığının, 'vasiler' olmaksızın da işlerin yürüyebileceğinin, vb. ileri sürülmesi. Bu anarşizmdir. İkinci olarak, iyi önderleri, sağlam ve pekişmiş Bolşevikleri kötü oynak, sürekli tavır değiştiren ve küçük-burjuvazinin etkisi altına kolayca düşen önderlerle değiştirmeye çabalamak hatalıdır. Bu oportünizmdir.”* (Soren, Age, Syf: 36)

Beşincisi, bazı arkadaşlar babasının aile içindeki rolünü veya aşiretindeki feodal otoriteyi önderlik düzeyine de yansıtmak istiyorlar. Eğer kendileri önderse, bu ölçülere göre bir önderlik yapma tehlikesine düşüyorlar. Zaman zaman partinin önderini bir aşiret reisi veya bir ağabey gibi görme hastalığına kapılanlar da oluyor. Bu çok tehlikeli bir anlayıştır. Çünkü proletaryanın önderliği tepeden tırnağa kadar bilinçle hazırlanmış, emekle beslenen ve her gün cesaretle ayakta tutulan bir olgudur ve bu olgu basit kişiliklerin düzeyine indirgenemez.

Altıncısı, önderliğe ilişkin diğer bir hatalı tutum da önderliğin talimatları ve kararlarını yerine getirmeme, bu doğrultuda gerekeni yapmama biçiminde somutlaşmaktadır. Sakıncalı tutumların başında bu anlayış gelmektedir. Ciltler dolusu kitaplar yazması veya kararlar çıkarması bir yana, önderliğin bir tek cümlesinden bile en geniş yorum ve sonuçlar çıkarılabilir. Kaldı ki, bizim partimizde çeşitli konulara ilişkin kapsamlı tahliller vardır. Oysa kadrolar bunları okuma gereksinimi bile duymamaktadır. Bu büyük bir sorumsuzluktur. Genel kural olarak, önderlik, bütün insanlık tarihinde, tutum ve davranışlarıyla az ve öz konuşur; ama her sözü bir talimat gibi mutlaka yerine getirilir. Kürdistan'ın olumsuz özellikleri nedeniyle, bundan kaynaklanan kadrolardaki yetersizlik ve duyarsızlık belli bir dereceye kadar mazur görülebilir. Ama eğer çok çeşitli kereler bir konuya ilişkin düşünceler yazılıp işlenmişse ve buna rağmen kadrolar hala lakayt ve duyarsız davranıyorlarsa, bu durum kadroların önderlikten uzaklaştıklarını ifade eder.

Yedincisi, Parti Önderliği'nin saf olduğunu düşünen, onun bazı eksik yönlerini yakaladığını sanarak ve bunu fırsat bilerek yanlış düşünceleri enjekte edebileceğine inanan anlayıştır. Hatta “Parti Önderliği'yle ilişkilerim iyidir, yakınlığım vardır. Çeşitli yollarla

yanlış tutumumu veya yanlış düşünceyi kabul ettiremez miyim?” düşüncesine kapılanlar da vardır. Kısacası parti içindeki konumunu önderliğe kabul ettirmek için, (Bunun için doğru yollar seçilmiyor. Eğer doğru bir tarzda hareket edilir ve resmi parti yaşamının kurallarına uyulursa, Parti Önderliği'nin tüm doğru şeyleri kabul edeceği ve yansıtmaya hazır olduğu açıktır) bu kişiler doğru yöntemleri değil, toplumumuzda geçerli olan ailesel, aşiretsel ve feodal yöntemleri denemektedir. Bu tipler birçok kurnazca davranışa başvurur; Parti Önderliği ile bağlarına dayanarak, ya çok kızar, ya küfreder, ya çok sevimli görünmeye çalışarak önderliğe sonuna kadar bağlı olduğunu söyler ve gözüne girmek için her şeyi yapar, ya da önderlikten taviz koparmak için aksilikler ortaya çıkarır, küser ve bin tane engel yaratır. Önderlik kurumuna karşı feodal toplumdaki kalma bu tür engeller çıkarmak kuşkusuz vahim ve kabul edilemez davranışlardır ve kesinlikle sona erdirilmelidir.

Önderliğe ilişkin oldukça tehlikeli ve bir o kadar da düşmanca olan diğer bir yaklaşım ve tutuma değinmek son derece önemlidir. Parti Önderliği'nin sorumlu olduğu pratiği, hem de şehitlerin kanı ile yoğrulmuş ve önderliğin bizzat kendisini katk ederek kendi çabasıyla oluşturduğu en görkemli pratiği inkar ederek, gözden düşürmeye çalışarak, ciddiye almayarak ve hafife alarak, tehlikeler içinde yaşanan bir ortamda sanki tarihsel bir şey yapılmamış gibi bir imaj yaratmak isteyen anlayış en tehlikeli anlayıştır. Bu anlayış sahibi kişiler, Parti Önderliği'ne yönelik herhangi bir tehlike söz konusu olduğunda (ki bunlar bunun sabırsızlığını yaşamakta, hatta sinsi plan ve tertipler içinde bulunmaktadır), kendilerini işlerin başına geçirilmesi gereken bir kral naibi gibi görecektir ve bunu fısıltı halinde de olsa sağda solda ilan edecek kadar tehlikeli bir eğilim içine girmektedir. Bütün bunlar bu anlayışlarını hayata geçirmek için, başlangıçta Parti Önderliği de dahil olmak üzere bütün parti gövdesiyle iyi geçinerek ve kendilerini sevdirecek, önderliğin akıbetini beklemeye koyuldular. Eğer önderliğin akıbeti beklenmeyecekse, bazı sahte ve yapay yollara sarılmaları gerekirdi. Bu yollar kraldan daha kralcı bir biçimde önderlik yanlısı kesilmek, önderliğin yakını ve onunla yakından ilişkiler içinde olmak, önderliğe en güçlü bağ-

lılıkla sonuna kadar bağlı olduğunu göstermeye çalışmak, kısaca önderliği ilahlaştırmak ve sembolize etmek biçiminde özetlenebilir. Açıktır ki, bu dürüst bir tutum değildir. Parti Önderliğini direnişten alıkoyma veya o mevkiye yerleşme planları başarısızlığa uğrayınca, bu kişiler bu defa Parti Önderliği'ni onun reddedeceği profesyonel devrimcilik dışındaki ilişkilerle etkilemek ve gözden düşürmek istediler. Daha önce de örnek verdiğimiz “nasıl vuracağımı bilmez olur muyum, ancak böyle engelleyebilirdim” diyen anlayış, Parti Önderliği'ni dolaylı olarak darbelemek isteyen iğrenç düşüncenin en açık ifade ediliş şeklidir.

Parti yıkıcıları için, liderliği güçten düşürmek eski bir sanat ve yöntemdir. Bizde de ortaya çıkan dolaylı etkenlere sarılma taktiği, bu sanatın en ilginç yöntemidir.

PKK önderliği gerçekten tüm yaşantısı ve kazanımlarıyla, teorik ve pratik faaliyetleriyle ortada dururken, bu tür duygusal yöntemlerle onu etkilemeye çalışmak veya bunu Parti Önderliği'ne yakıştırmak gerçekten kabul edilemez bir utanmazlıktır.

Demek ki, bu kişilerin önderlik karşısındaki tutumları dürüstçe olmadığı gibi, sonuç almaktan da uzaktır. Ama bu kişiler işe en kestirme yollardan gidilmesi gerektiğini de biliyorlar. Bunlar PKK önderliğinin son derece demokratik, halkçı ve proleter özelliklerini kullanmak istediler. Ayrıca Parti Önderliği'nin içinde yaşadığı zorluklar üzerinde hesaplar yaparak oyun oynamayı denediler. Bunların bu kadar şeytani düşünceleri akıllarına getirmeleri bile düşündürücü ve tiksinti vericidir.

Sonuç olarak, denilebilir ki, Parti Önderliği'nin konumunun yeterince özümsememiş olması, birçok eksiklik ve yetersizliğin ortaya çıkmasına yol açtığı gibi, parti yıkıcısı fırsatçı öğelerin de bu ortamdaki yararlanmalarına neden olmaktadır.

## ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMİN TEMEL ÖZELLİKLERİ VE GÖREVLERİMİZ

Önümüzdeki dönem Kürdistan tarihinde partinin ve onun önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin yükseltildiği en belirleyici dönemlerden birisi olacaktır. Denilebilir ki, tarihimizde bağımsızlık ve özgürlük adımlarının bu dönemde kesin zafere doğru gitme doğrultusunda atılabileceğini belirtmek mübalağa olmayacaktır.

Günümüzde yaşadığımız dönem, bölgede ve her şeyden önce de ülkemizdeki toplumsal yapıda meydana gelen değişikliklerle düşmanın konumunda ortaya çıkan muazzam değişikliklerin tüm iç ve dış dayanaklarıyla birlikte düşmanın ilerici insanlıktan ve ilerici bölge halklarının mücadelesinden hızla tecrit olmasına yol açtığı, buna karşılık halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin görülmemiş bir sosyal temele dayalı olarak geliştiği, kendisini bölgesel ve uluslararası zemine dayandırdığı, bu temelde tüm ilerici güçlerle dayanışmanın yollarını aradığı ve bunu yakalamaya başladığı bir dönemdir. Yine son derece karmaşık ve bunalımlı bir dönemde geçen emperyalist sistemin, en zayıf halkalarından biri olan bölgemizde yıllarla değil aylarla bile gözlemlenebilen hızlı altüst oluşlara girdiği ve gerginliğin her an yeni kopmalarla sonuçlanabileceği gö-



zardı edilemez.

Tarih boyunca çeşitli yabancı güçler tarafından bir tecrit çemberi altında tutulan, iç ve dış gelişmesi zorla durdurulan halkımızın, bugün hem objektif ve hem de subjektif planda bu tecrit çemberini her zamankinden daha fazla kırdığı, kırılan bu çatlaklardan bağımsızlık ve özgürlüğün gür sesini yükselttiği, bunun her gün, her ay önemli gelişmeler halinde devam ettiği gözardı edilemeyecek bir gerçektir. Bu gelişmelerin bir ürünü olduğu kadar onu etkileyen en temel güç olarak da, partimiz, her zamankinden daha fazla hazırlıklı olmak ve nihai zafer için yürüyebilecek bir örgütlenme yaratmak zorundadır. Bu, sadece önümüzdeki dönemin ortaya çıkaracağı elverişli veya elverişsiz koşulları lehine çevirmesinin değil, aynı zamanda daha doğuşundan itibaren ulusal direnişi adım adım hazırlayan, bunun için görülmemiş cesaret ve fedakarlık örnekleri sunan bir partinin, tarihsel rolüne yakışır bir tarzda bundan sonra da ulusal kurtuluşu adım adım yükseltme ve nihai zaferle taçlandırma görevine bağlılığının zorunlu bir gereğidir. O halde PKK hareketi her zamankinden daha fazla önümüzdeki dönemde ortaya çıkacak olan ve şimdiden ortaya çıkmış bulunan karmaşık durum karşısında şaşırılmamak, aleyhteki gelişmeleri boşa çıkarmak ve lehteki gelişmelerden ise azami sonuçlar almak için ideolojik, politik, askeri alanlarda ve hepsinden de önemlisi örgütlenme alanındaki gelişmesini bütün bu gelişmeleri karşılayacak düzeyde başarmak zorundadır.

Her zaman söylendiği gibi, bugün de geçerliliğini koruyan gerçek şudur: Eğer devrimci örgütlenme doğrultusundaki ilk adım gerçekleşmemiş olsaydı, ülkemizin ve halkımızın kaderi hiçbir zaman bugünkü gibi olmayacaktı. Bu gerçek bugün her zamankinden daha fazla anlamlı, anlamlı olduğu kadar da elverişli koşullar tarafından çözümü son derece kolaylaştırılmış bir evrededir. Canalcı sorun olarak, parti örgütlenmesinin yeniden inşası salt teknik düzeyde bir örgütlenme değil, ulusal varlığımız için bir ölüm kalım sorunu, halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin en belli başlı aracıdır. Bu aynı zamanda partinin kendisini her türlü reformist, tasfiyeci ve yıkıcı çabalardan ve tüm bunların başında düşmanın imha çabalarından korumasının zorunlu bir gereğidir. Partimizin

bugüne kadar gelişim süreci boyunca karşılaştığı sorunlar, bu sorunların kaynakları, söz konusu sorunların çözümlenememesi halinde ne tür olumsuzlukların gelişeceği, giderek tasfiyecilik ve parti yıkıcılığına bürüneceği konuları çeşitli yazılarda işlenmiştir. Ancak yine de önümüzdeki dönemi henüz teşhis edilip çözümlenmemiş sorunlarla karşılaşmak, açıkçası şimdiden intihar etmek demektir. Böyle bir durumda mücadeleye girişmek, şimdiden intiharvari yöntemlerle maceracı bir mücadeleye yönelindiğini kabul etmek veya intiharcı ve maceracı yaklaşımın zıt kutbu olarak tüm kapıları reformizme ve tasfiyeciliğe açık bırakmak ve bunların önünde boyun eğmek demektir.

O halde her zamankinden daha fazla ve güçlü bir biçimde parti sorunlarını bilince çıkarıp, bu sorunların yol açtığı olumsuzlukları ne pahasına olursa olsun gidermek zorundayız. Bunu vazgeçilmez ve mutlaka başarılması gereken görevimiz ve aşılması gereken bir sorun olarak görmeli, bu sorunları ne haklı göstermeli, ne de çözümsüzlüğünü kabul etmeliyiz.

Ortaya çıkan sorunlar, çözümlerini de her zaman beraberinde getirirler. Bir yerde toplumsal devrimler ve gelişme süreçlerinde ortaya çıkan sorunlar ya gelişmenin, ya da çöküşün yarattığı sorunlar olmak üzere iki biçimde ortaya çıkarlar. Genellikle dayanılan ekonomik ve sınıfsal temel yeniyi üretme gücünde olmayıp bu konuda yetmezliğe düşmüşse ve giderek yenileşmeye karşı reaksiyoner bir rol oynuyorsa, bu sınıfsal güçleri temsil eden ideolojik ve politik güçler ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, yeniyi temsil edenler karşısında aşılmaya ve çözümlene sürecine girmeye mahkumdurlar. Dolayısıyla bu çözümlene sürecinin doğuracağı sorunlar, doğal olarak çöküş sorunları olur. Bunların değişik görünümlere bürünmeleri ve çöküşü durdurmak için her türlü tedbirin alınması, süreci tersine çevirmeye yetmez. Ya tam bir çöküş gerçekleşir, ya da bu güçlerin bir kesimi belli bir ayrışmayla ilerici çözüm yöntemine katılır. Diğeri ise doğal olarak çöküşünü tamamlar. Bunun yanısıra ileriye ve yeniyi temsil eden güçler ise başlangıçta ne kadar zayıf olurlarsa olsunlar giderek gelişmenin egemen yönü haline gelirler. Bunlar önceleri çok zayıf ve sorunları çok ağır olsa da, ileriye doğru olan süreçlerin

içinde karşılaştıkları sorunlar gelişmenin sorunlarıdır. Bu sorunların çözümü ise gelişmeyi daha da hızlandırır.

Bölgemizde, Kürdistan ve Türkiye'de de benzer süreçler yaşanmaktadır. Bugünkü Ortadoğu'da emperyalizmin dayatmış olduğu ekonomik ve toplumsal sistem ağır bir çöküş içindedir. En gerici sınıf ve tabakalar, içinde buldukları çöküşü durdurmak için bir yandan her türlü şiddet yöntemini uygularken diğer yandan bu çöküşün ömrünü uzatmak için reformcu-liberal politikayı bir yöntem olarak dayatmak istemektedir. Ama küçük-burjuvazinin rol oynadığı ve uygulayıcısı olduğu bu yöntem de, küçük-burjuva reformizinin ortaya çıkan ağır sorunları çözmesinin olanaksız olması ve yaşanan çöküşün ileriye dönüşümünün bu yöntemle sağlanamaması gerçeği yüzünden, sık sık gerici bir konuma düşmekten kurtulamamaktadır.

Bu durumda eğer küçük-burjuvazi gelişmenin halk güçleri tarafından devrimci bir tarzda çözümüne katılırsa, ilerici bir konuma hizmet edebilir. Tersine durumda bu sınıfın gerici bir konuma düşmekten ve böylelikle sorunlarının da çöküş sorunları olmasından kurtulamayacağı açıktır. Nitekim Arap alemindeki küçük-burjuva milliyetçiliğinin sağ kanadı, yani emperyalizm ve onun işbirlikçileriyle birleşen kesimi, Filistin ulusal direnişi içindeki (1960'lardan günümüze kadarki gelişim süreci içinde ortaya çıkan) sağ kanat ve İran'da aynı sınıfın sağ kanadı, daha ileri çözümleyici halk güçlerine katılmadıkları için çöküş sürecine girmişlerdir. Başvurdukları hiçbir yöntem bu çöküşü durdurmaya yetmemektedir.

Aynı şey Türkiye küçük-burjuva muhalefeti için de söz konusudur. Bu muhalefet 1960'lardan günümüze kadar Türk kapitalizminin ortaya çıkardığı sorunları liberal-reformist yöntemlerle çözmeyi esas aldı. Ama Türk kapitalizminin çöküş sürecine girmesiyle birlikte, tek başına ele alındığında reformist yöntem de gerici bir konuma düştü ve dolayısıyla çöküş sürecine girdi. Ancak devrimci yöntemle çözülebilecek olan çöküş halindeki kapitalizmin sorunlarına burjuva liberalizmiyle ittifak halinde çözüm getirilmeye çalışıldığı için, yalnız başına liberal yöntem gerici konuma düşmekten kurtulamadı. Bugün Türkiye solunda yaşanan bunalım bunu doğru-

lamaktadır. Yenilgi alan, bunalımdan olumsuz etkilenen ve bugün daha çok Avrupa'da tanınmaz hale gelen sosyal demokrasi ve revizyonizmin silik bir kopyası haline gelen bu akımların yaşadığı sorunlar genellikle çöküş sorunlarıdır. Bu akımlar hangi tedbirler ve yöntemlere başvururlarsa vursunlar, kendi çöküşleri ve sonlarının önünü alamayacaklardır. Aynı durum reformist Kürt küçük-burjuva muhalefeti için de geçerlidir. Bölgedeki küçük-burjuva hareketlerinden daha silik ve daha işbirlikçi bir kopya olarak çıkan reformist Kürt küçük-burjuva milliyetçiliği, Kürdistan'ın ağır ulusal ve toplumsal sorunlarını kendi başına kendi reformist yöntemleriyle çözemezdi; ondan böyle bir şey beklenemezdi. Bundan dolayı doğuştan günümüze kadar bu akımların sık sık gerici konumlara düşmesi kaçınılmazdı. Hele hele devrimci yönetime karşı çıktıklarında, gerici yönlerinin daha da net olarak açığa çıkması kaçınılmaz olacaktı.

Bugün bütün bu akımların yaşamında siyasal körlerin bile görebileceği bunalım ve çöküş ile bunun yol açtığı yetmezlik ve tıkanıklık, bunların reformist yöntemlerinin bir ürünüdür. Bu, sonuçta küçük-burjuva reformist akımların tümüyle çökerek varlıklarını yitirecekleri bir konuma gelmelerine yol açmıştır. Bu akımlar ayrışarak, halk güçlerinin belirleyici ve çözümleyici devrimci yöntemlerine katılırlarsa, ancak ilerici bir rol oynayabilirler. Bunu başaramazlarsa, daha da sağa yönelerek çöküş akıbetinden kurtulamayacaklardır. Buna karşılık, başlangıçta ne kadar zayıf olursa olsun halk güçlerinin devrimci yönteminin gelişme yönünü temsil ettiği anlaşılmış bulunmaktadır. Bunalım ve çöküşü durdurmanın başka bir yolu ve yöntemi de yoktur. Bölgemizde yaşanan sürecin yakın gelecekte gelişmelerin bu yönünü ortaya çıkaracağı da kuşku götürmez bir gerçekliktir. Gelişmelerin bu yönlü sorunları ne denli ağır olursa olsun, kendi çözümlerini de birlikte getirecek ve giderek daha hızlı gelişmelere yol açabileceklerdir. Ağır sorunlar çöküşün değil, tamamen gelişmenin sorunları olarak ortaya çıkacak ve çözümleri de birlikte olacaktır.

Kürdistan'da PKK'nin ortaya çıkışı ve bugün dayandığı devrimci yöntem daha başlangıçtan beri bu temeldedir. Bölgemizdeki güçlere ilişkin eleştirileriyle, PKK, daha 1975'lerde bile sürecin bu biçimde

gelişeceğini ortaya koymuştur. Egemen ulus sosyal-şovenizmine ve yerli işbirlikçi, reformist küçük-burjuva milliyetçiliğine yönelttiği eleştiriler, günümüz gelişmelerinin de kanıtladığı gibi, tamamen yerinde ve tarihsel eleştirilerdir. Bu akımların hızlı bir çöküşü yaşamalarına karşılık, üzerinde uygulanan benzeri görülmemiş baskı ve imha uygulamalarına rağmen PKK'nin gelişmesinin durdurulmaması bunu açıkça kanıtlamaktadır. Ancak sadece yapılan eleştirilerin haklılığı kanıtlanmakla kalınmamış, PKK'nin halkımızın kurtuluşu için önerdiği yöntemin doğruluğu da kendisini açıkça kabul ettirmiştir. PKK'nin hem geçmişte ve hem de günümüzdeki sorunları, bu anlamda devrimci yöntem yönünden ortaya çıkan gelişme sorunlarıdır. Bu sorunlar ne kadar ağır olursa olsun, çözümlendiklerinde sürekli daha ileriye bir sıçramayı mümkün kılacaklardır.

Binlerce yıllık kölelik tarihimizin getirmiş olduğu olumsuzluklar temelinde ortaya çıkan sorunların henüz çok genç ve yeni olan hareketimizin gündeminde nasıl dev boyutlara varabileceğini bilince çıkararak, Kürdistan somutunun tümüyle sorunlu bir ülke olarak nasıl kendisini dayatacağını, bilinçlenme ve direnme hamlesi geliştikçe sorunların da nasıl ağır bir biçimde kendisini dayatacağını ve bunların geçmiş tarihimizin olumsuz gelişmesinin bir ürünü olduğunu kavramak zorundayız. Sorunlarımız salt bağımsızlığımızı ve özgür gelişmemizi engelleyen geçici bir işgal olayı veya bir yerli gerici iktidarın baskısı değil, binlerce yıllık bir birikimi bulunan ve giderek yoğunlaşan, pekişen, katmerleşen sorunlardır; yok edici bir baskının yarattığı sorunlardır. Bu sorunlar nedeniyle en olumsuz biçimde şekillenen, bunun da ötesinde tanınmaz hale getirilen ulusal ve toplumsal gerçekliğimiz, günümüze gelindiğinde partinin gündemine tümüyle sorunlu ve yaralı bir biçimde girecektir. Bu sorunlar, ulusal ve toplumsal yönden çözüme ulaşmamış, üstelik sürekli imha tehditi dayatılan, bu anlamda da ezik ve lime lime edilmiş olan, hasta olmanın da ötesinde hastalığın en kritik bir evresini yaşayan bir toplumdaki kaynaklanan sorunlardır.

Her örgütün pratiğinde görüldüğü gibi, partimizin pratiğinde de ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesiyle birlikte, mücadelenin çeşitli alanlarına ve ayrıntılarına ilişkin bazı politik sorunlar çıkabi-

li. Fakat bu sorunlar bizi fazlaca uğraştıracak ve çalışmalarımızın önünde ciddi engel teşkil edecek sorunlar değildir. Günümüzün koşulları göz önüne getirildiğinde, hareketimizin ideolojik olarak mükemmelle yakın bir konumda bulunduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Gerek kadro ve sempatanlarımız, gerekse başka güçler, ideolojik ve politik olarak bugüne kadar güçlü gelişmeler yaratmış olduğumuzu, ideolojik çizgimizin doğruluğundan kaynaklanan ve ona dayanan politik çizgimizin devrimi gerçekleştirecek içerik ve kapsama sahip olduğunu belirtmektedir. Yine güçlü bir politik prestije sahip olan hareketimizin gerek PKK tabanı ve gerekse başka güçler (özellikle bu güçlerin tabanları) üzerinde büyük bir etkinlik ve saygınlık yarattığı sık sık dile getirilmektedir.

Bu kadar büyük gelişmelerin yaratıcısı bir hareket olmamıza karşılık, örgütsel alandaki objektif duruma baktığımızda, yarattığımız politik etkinlik ve prestijimizin yüzde beşini bile örgütleyemediğimiz görülmektedir. Politik olarak bu kadar büyük olanaklara sahip olmamıza rağmen, örgüt çalışmalarını politik gelişmelerin düzeyine çıkaramamış durumdayız. Bu konuyu biraz daha somutlaştırırsak, şu sonuç ortaya çıkar: Örgütsel çalışmaların düzeyi ve örgüt yönetimi politik çizgimizin gereklerini yerine getirmekten bir hayli uzaktır. Asıl sorun işte burada yatmaktadır. Yaratılan büyük politik prestije, gelişmeye ve etkilemeye karşılık, örgütsel ve eylemsel alanda bir cücelik olayı yaşanmaktadır. Bu ciddi çelişki arz etmektedir ve bizim açımızdan kabul edilemez bir durumdur. Bu nedenle bu sorunu çeşitli yönleriyle irdelemeyi, açıklığa kavuşturmayı ve en doğru tarzda çözmeyi vazgeçilmez bir görev olarak görmekteyiz.

Sorunun yakıcılığı içinden geçtiğimiz bugünkü süreçte kendisini daha da yoğun biçimde duyurmaktadır. Faşist Türk sömürgeciliğinin örgütlü baskılarının her geçen gün daha da yoğunlaştığı günümüzde, gerek düşmanın açık saldırılarına, gerekse PKK'nin içine kadar yansıtılan her türlü yıkıcı, dağıtıcı ve örgütü tasfiye edici olumsuz ögelere karşı mücadelede başarılı olabilmek sağlam bir örgüt çalışmasıyla olanaklıdır. Diyebiliriz ki, politik yönden ayağa kalkmak için kin ve öfkeyle bilenen halkımız, devrimin onbinlerce işini yüklenmek için bekleyen dost güçler, sempatanlar ve değerli

kadro adaylarımız örgütlenememenin büyük acısını çekmektedir. Bunların hepsi çok arzuladığı halde, istedikleri bir mücadeleye atılmamaktadır. Bu bir abartma değil, gerçeğin kendisidir.

Gerçekten Kürdistan'da partimizin saflarında ulusal kurtuluş için savaşmak isteyenlerin sayısı oldukça büyüktür. Yalnızca PKK'nin kendi etki alanlarında milyonlara varan bir güç vardır. Ama bu gücün içinde kendini proletarya tavrında eğiterek örgüt çalışması yapan kaç kişidir diye sorduğumuzda, çok acınacak bir durumda olduğumuzu görürüz. Sömürgeciliğin ağır baskısına karşı savaşmak isteyen büyük bir halk gücü vardır. Ama bu güç örgütsüz olduğu için hiçbir şey yapamamaktadır. Tarihi boyunca yaşadığı onca katliamlar, düzenlenen işgal ve istila seferleri, halk olarak tüm değerlerinin elinden alınması ve zorla insanlık dışı bir yaşam içinde tutulması karşısında, bir şey yapamamanın derin öfkesi ve acısı içinde bulunan halkın bu arzusunu örgütlenme ve eyleme dönüştürememenin acısını çekmekteyiz. Bu acımızı ancak güçlü bir örgüt çalışmasını başlatmakla giderebiliriz.

O halde bu kadar yakıcı hale gelen örgüt çalışmaları karşısında sorumlu olan kadrolar ve önderler olarak görevlerimiz nelerdir? Bu alandaki görevlerimize yaklaşım tarzımız ne olacaktır? Görevlerimizi gerçekleştirmek için bizleri neler beklemektedir? Neden bugüne kadar bu alanda büyük bir gelişme yaratamadık? Bunun önündeki engeller nelerdir ve bu engelleri aşmanın yolu nedir? Sadece parti içinde değil, parti dışında da durmadan örgüt adına örgütsüzlüğü ve eylem adına eylemsizliği geliştiren, açık veya dolaylı biçimde düşmanla ilişkiler kuran birçok tasfiyeciler örgütlenmenin belirmeye başladığı günümüzde, devrimci direnişi kendi içinde boğmaya çalışan, her türlü reformist örgütlenmenin gelişmesi için yoğun çaba harcayan bu örgütlenmeler tarafından devrimci örgütlenme ve eylemin önüne engeller çıkarılarak gelişmesinin önlenmek istendiği bir ortamda yaratılacak devrimci örgütlenmeler nasıl olmalıdır? Devrimci örgütlenme neyi hedeflemelidir? Hangi yöntemleri benimsemelidir?

Yukarıdaki sorular örgütlenme açısından büyük önem taşımaktadır. Sorumlu her parti kadrosu ve önderinin onsuz bir adım dahi ata-

mayacağı örgütlenmenin bu sorunları iyi kavranmak zorundadır. Sorun ancak kavrandığı oranda çözümlenebilecektir. Sorunu çok yönlü ele almak ve derinliğine işlemek gerekir. Çünkü sorun yalnız günümüz açısından değil, geçmişin sağlıklı bir eleştirisini yapmak ve geleceğin kapsamlı görevlerini kavramak açısından büyük önem taşımaktadır. Böyle bir görevi yerine getirmekle mevcut eksikliklerimiz ve hatalarımızı daha iyi görerek, örgüt düşmanlığı ve tasfiyeciliğin hangi yöntemlere sarıldığını ve bunların ne kadar tehlikeli eğilimler olduğunu ortaya serecek ve bütün bu olumsuzlukların giderilmesi için sağlıklı çözüm yolları önerebileceğiz. Bu sadece bizim değil, aynı zamanda Türkiye devriminin de ertelenemez ve zorunlu görevlerinden biridir.

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Parti olarak gelişmenin en sağlıklı bir evresinde bulunmaktayız. Bu konuda başta Lenin olmak üzere, proletaryanın büyük öğretmenleri ve önderlerinin bazı ortak belirlemeleri vardır. Ustalar, bir kez doğru yol belirlendi mi, bu yolda yürümek için gereken arzu ve irade oldu mu, eksiklikler ve engellerin aşılamaz şeyler olamayacağını söylerler. Yine, ne kadar doğru olursa olsun, eğer politik çizgi örgütlenilemezse bir hiçtir, derler.

Bu kadar büyük gelişmeler yaratmış, prestij kazanmış, milyonları etkilemiş ve doğruluğu kanıtlanmış politik çizgimizin bir hiç olmasını istemiyorsak, bu çizginin örgütlenmesi sorununu zaman geçirmeksizin çözmek zorundayız. Gelişmelerle dolu bir dönemden geçerken, örgüt çalışmalarında bilerek, ya da bilmeyerek kişilerden kaynaklanan çeşitli düzeylerde sorunlar ortaya çıkmakta, bunlardan bazıları açıkça düşmanlığa kadar varmakta, bazıları açıktan düşmanla işbirliğine girmekte ve işi tasfiyeciliğe kadar vardırılmakta, bazıları son derece geri ve ilkel olan anlayışlarında ısrar etmekte, bazıları da basit bireysel çıkarlarını ön plana çıkarmaktadır. Bütün bunlar Kürdistan halkının canalıcı sorunu olan örgütlenmesinin önünde teker teker belki tehlike olarak görülemez. Ama hepsi biraraya geldiğinde, en tehlikeli eğilim olarak engel oluştururlar.

PKK bu sorunların çözümünü gündemine almıştır. Eğer bugün gelişmiş bir PKK gerçekliğinden söz ediliyorsa, bu her şeyden önce onun teoride ve pratikte sorunlara verdiği karşılıklar ve eşsiz direniş

kahramanlarının yükselttikleri direnişlerle sağlanmıştır. Sorunların ancak sürekli bir bilinçle çözümlenebileceği ve kazanımların da her şeyin tırnakla sökülüp alınması temelinde elde edilebileceği gerçeği, belki de her ülkeden çok daha fazla Kürdistan için geçerlidir.

Geçmişte ve bugün sorunlar doğru ortaya konulduğu ve doğru çözümler dayatıldığı oranda gelişme sağlanmıştır. PKK hareketinden çok daha eski olan ve daha tecrübeli olduğunu iddia eden birçok örgüt ile ideolojik ve politik akımın bugün tanınmaz hale gelmiş olmasının nedeni, sorunları doğru tarzda ortaya koyamaması ve doğru çözüm getirmemesidir. Onlar ulusal ve toplumsal yapımızın köklü sorunlarını çok yüzeysel bir biçimde ele almışlar, adeta teğet geçmiş ve özüne inememişler, inmeye çalışsalar bile değiştirmek için gereken gücü ortaya koyamamışlardır. Eğer PKK hareketi her şeye rağmen bu kadar gelişmişse, bu, ulusal ve toplumsal sorunların kökenine indiği ve sorunların çözümü için gereken güçleri ortaya çıkardığı içindir. Parti hareketimizin tarihinde çeşitli aşamalara uygun biçimde ortaya çıkan sorunlar doğru bir tarzda çözülmüştür.

Henüz bir çekirdek halinde toprağa serpilmeye başladığımız dönemdeki, yani 1973-77 yılları arasında kalan süreçteki temel sorun, en gerçekçi toplumsal bilim olan marksizm-leninizm ülkemizin mevcut gerçekliğine doğru bir biçimde uygulanmasının başarılmasıydı. Bunun için de düşüncede devrim yapmak, Kürdistan devriminin teorisini yaratmak ve bundan kalkarak ideolojik ve politik mücadelenin temelleri haline getirmek gerekmekteydi. Bu nedenle yaratıcı marksizm-leninizm bulmak, onu bir yığın sahte biçiminden ayırarak gerçek ihtilalci özünü yakalamak önem taşıyordu. Yine Türkiye koşullarında marksizm-leninizmi özünden saptırarak özümseyen çok çeşitli akımların teşhisi söz konusuydu. Marksist maskeyle ortaya çıkan bir yığın ideoloji hakkında yanılmamak, bunları doğru kavramak için bu gerekliydi. Çünkü o dönemde sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva milliyetçi akımların marksist maskelerine aldanmamak yaşamsal bir önem taşıyordu.

Aynı şekilde uluslararası alanda tanınmaz hale getirilen marksizm-leninizmin ihtilalci özünün yakalanması, yanlış düşünceler ve ideolojilerle kararlı bir mücadele içinde ülke topraklarına serpilmesi

sorunu vardı. Bunlar bütün bir tarihsel dönemin temel sorunlarıydı. Bu sorunlar kendi çözümlerini de beraberinde getirmiştir. Partimizin programının ilan edilmesi, bu sorunların başarıyla çözümlendiğini ve gelişmelerin yeni bir dönemece girdiğini gösterdi. Daha sonraki dönemde de ikinci bir adım daha atma ve dönemin ortaya çıkardığı yeni sorunlara doğru çözümler getirme zorunluluğu doğdu. Bu adım; programın ilanı ile birlikte politikleşme sürecine girilmesi, bu sürecin ortaya çıkardığı sorunlara çözüm getirecek devrimci politikanın yaratılması, ulusal kurtuluş çizgisinde somutlaşan bu politikanın özümsemesi ve kitleler arasında yaygın bir ajitasyonun yapılması, böylelikle elverişli bir politik ortamın yaratılması biçiminde gerçekleşti; ortaya çıkan sorunlara bu temelde çözümler getirildi. Egemen ulusa uşaklığı öneren her türlü bağımlı politik biçimler kıyasıya eleştirilip etkileri kırılarak, bunların bir uzantısı olarak gelişen yerli reformist milliyetçiliğin de her türlü işbirlikçi özü ortaya konularak, bunun yerine bağımsızlık ve özgürlük temelindeki ulusal direniş çizgisi tüm içeriğiyle gözler önüne serildi.

Bu temelde ülkemizin somutunda giderek bir politikleşme süreci yaşandı. Bu gelişmeler partinin kuruluşunun ilanı ile birlikte daha ileri bir noktaya ulaştı ve siyasal gelişmelerin bir dayatması olarak parti örgütlenmesi sorunu ortaya çıktı. Bu noktada geçmiş dönemde sağlanan gelişmelerin korunması ve pekiştirilmesi için son derece sağlam bir devrimciler örgütünün inşa edilmesi, artık temel bir sorun haline gelerek kendisini tüm yönlerden dayatıyordu. Dönemin en temel sorunu buydu. O zamanki koşullarda hareketin çok genç olması, hareketin içinde yer alan kişilerin çok genç olmaları, siyasal bilinç yönünden yetersizlikleri ve tecrübesizlikleri, bu sorunun kısa zamanda çözümlenemeyeceğini gösteriyordu. Ama eksiklikler var diye bu sorunu gündemimize koymamazlık edemezdik. En soylu mücadeleler böyle başlamıştır. Özellikle Kürdistan gibi bir zeminde sorunların daha ağır olarak kendilerini gündeme koyacağı ve örgütlenme sorununun kapsamlı bir sorun olarak ortaya çıkacağı anlaşılması güç bir durum değildir. Durumun böyle olması ise, hiçbir biçimde, devrimci örgütlenmenin üzerine gidilemeyeceği anlamına gelemezdi. Tam tersine sorunla-

rın büyüklüğü oranında örgütlenmeyi gerçekleştirmek tarihsel ve bir o kadar da zorunlu bir adımdı. İşte her türlü tecrübe ve eğitim eksikliğine rağmen, partimizin önderliğinde böyle bir adım atılarak, tarihimizin en şanlı sayfalarından biri açıldı.

1978'den sonra yaygınlaşan devrimci gelişme ve bunun karşısın-da tırmanan baskılarla birlikte daha da acilleşen örgütlenme sorununun gündeme geldiği dönemde, düşmanın imhacı saldırılarına ek olarak, bu sorunlara teğet geçen ve bunları çözmek yerine adeta örtbas etmeyi ilke haline getiren sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva akımlar da koro halinde saldırıya geçtiler. Bunlar düzenin var olan bütün olumsuzluklarının nedeni olarak PKK hareketini gösterdiler. Ortaya çıkan her soylu davada, örneğin Hıristiyanlığın ve İslamiyetin doğuşu ile Bolşevizmin ortaya çıkışında görüldüğü gibi, PKK hareketine de faşist Türk sömürgecileri, işbirlikçi ve her türlü sahte akımlar hep birlikte koro halinde saldırdılar. Tüm sorunların kaynağında PKK'yi görmek istediler. En karşı-devrimci düzen bile PKK'yi kitlelere böyle göstermeye çalıştı.

Yenilen her sol hareket, yenilgisinin nedeni olarak birinci sıraya PKK'yi koymaya çalıştı. Bin yıllık tarihin tüm suçları, daha yeni kuruluşunu ilan eden PKK'ye yüklenmek istendi. Her türlü propaganda mekanizması ve güçlü olanaklarla herkes yüzde yüz yalan olan bu görülmemiş tahrifata inandırılmak istendi. Ama şu bir gerçektir ki, tarihsel sorunların doğru olarak ortaya konulması ve kendi çözümünü de beraberinde getirmesi tarihin değişmez bir kuralıdır. O kadar donanımsızlığa, eksikliklere ve tecrübeden yoksunluğa rağmen, PKK, tarihin soylu bir davasını hiçbir korkuya kapılmadan ve gösterilebilecek en büyük fedakarlıkla ortaya koyduğu için, bütün bu çevrelerin saldırıları sadece PKK'nin daha da büyümesine ve görkemlileşmesine yol açmıştır.

PKK hareketinin ilk doğuş yıllarında çok yetersiz, tecrübesiz, deneyimden yoksun ve eğitimsiz temsilcilerle henüz kendisini tam kavrayamayan bir halkın ortada dolaşan bağımsızlık ve özgürlük ruhu söz konusuydu. Hayalet biçiminde ülkenin bütün dağlarını taşlarını dolaşan ve adeta her köşesine nüfuz eden bu ruh cisimleşmek istiyordu. Hiçbir baskı, hiçbir küfür bunu önleyemedi. PKK gerçek-

liği biraz da böyle tanınmalıdır. Gelişmelerin son derece örgütlü bir çalışmayla sağlandığı zannedilmesin. Hayır, gelişmeler davanın büyük haklılığından, bu temelde yarattığı büyük inançtan, hiçbir çağdışı baskı biçiminin ve hiçbir sahtekarlığın böylesine haklı bir davayı önleyememe özelliğinden kaynaklandı; bütün bu olumsuzluklara rağmen adım adım yükseldi. Bu gelişmelerle birlikte, birçok halkın mücadele tarihinde görülen önemli sorunların benzer çözümleri, daha düne kadar adı söylenmeyen ve varlığı kabul edilmeyen Kürdistan halkı için de çağdaş bir gerçeklik haline geldi. Birçok halkın ve partinin yaşadığı süreç, halkımız ve partimiz için de gerçekleşmeye başladı. Aynı süreçte başka partilerin tarihinde görülen sağ ve sol sapmalar, baskıcı ve yıkıcı çabalar bizim partimizde de görüldü. Ama bilimsel sosyalizme sıkı sıkıya bağlı kalındığı, halkın inancı sürekli korunduğu ve bütün bunlar eşsiz ve fedakarca bir pratik faaliyetle kaynaştırıldığı için, bütün bu çabalar hem de daha doğar doğmaz boşa çıkarıldı. Tüm olanaksızlıklara ve içinde bulunulan zorluklara rağmen, inanılmaz bir biçimde boşa çıkarıldı.

Dışarıdan her türlü jurnalleme ve engellemeyi yapanların, bu konuda tüm uluslararası dayanakları kullananların çabaları boşa çıkarıldıkça, bu kez de hareketin içinde yer alan bazı unsurlar sorun yaratarak, çalıştırmayarak, hem kendilerine, hem de başkalarına huzur vermeyerek, rahatsızlıkları, zaafı ve zayıflıkları sürekli arttırarak bu koroya katıldılar. Kürdistan'da küçük-burjuvazi proletarya devrimciliğinden bu biçimde intikam almak istedi. İşkence ve acılara boyun eğmemenin ürünü olan gelişmemizin üzerine Neronvari bir tarzda oturuldu. Kazanımlarımız har vurup harman savruldu. Bununla da yetinilmeyerek, içinde oturulan köşk, Neron misali kendilerince yakılmak istendi. Bunlar neye güveniyorlardı? Bunlar dönemin zorluklarına, tarihin çözümü için önümüze koyduğu bin yıllık zorlukların partimizin devrimci gelişmesini engelleyebileceğine güveniyorlardı. Partimizin bu zorlukları aşamayacağına güvenen bu unsurlar, onun saltanatına konmaya hazırlandılar. Ama buna rağmen, inanılmaz olan gerçekleşti; partimizin devrimci gelişmesi, en azından kendi varlığını tehdit eden etkenleri ortadan kaldırarak, kendini yaşatabileceğini ve gelişme-

leri hızlandırabileceğini ortaya koydu. İşte o zaman da başta düşman olmak üzere, bunların hepsi son derece zavallılaştı. “En eski devlete ve en güçlü orduya sahibim” diyen düşman, tarihinde en çok deşifre olduğu ve yalnız kaldığı bir dönemin içine girdi. Daha birkaç yıl öncesine kadar ağız birliği etmişçesine PKK'ye saldıranlar ve onu her türlü olumsuzluğun kaynağı olarak göstermek isteyenler acınacak durumlara düştüler. PKK'yi meşru bir güç olarak göstermemek için kutsal ittifaklar gerçekleştirenler, günümüzde artık tüm meşruluklarını yitirmiş ve yaşantılarının bir anlamının kalıp kalmadığı adeta bir soru haline gelmiştir.

Partimizin içinde de çektiğimiz acılar ve döktüğümüz kanlar pahasına yaşayanlar, gelişmelere katkıda bulunmak bir yana, tüm güçlerini partinin devrimci gelişmesinin önlenmesine adadılar ve tanınmaz durumlara düştüler. Ama bütün bunlara rağmen bir güneş gibi halkımızın kalbine doğan, en soylu ve en kutsal bir meşru güç olarak yaşayan, önderlerimizin dökülen taze kanları ve direnişleri üzerinde yükselen PKK, saygın bir güç olarak düşmanı bile daha dengeli olmaya ve haddini bilmeye zorlarken, başta halkımız olmak üzere dostlarının da yeniden derin saygı ve güvenini kazandı.

Ama bu böyledir diye her şey halledilmiş midir? Kuşkusuz hayır. Her şeyden önce, önümüzdeki dönem tarihimizin en tehlikeli anı, kendisi için bir tarih haline gelecek önemli bir aşaması olacaktır. Şimdiye kadarki tüm gelişmeler, ancak böyle bir evrenin alt basamakları, temel taşları olabilir, ama kendisi değildir. O halde her bakımdan kaçınılmaz olan bir döneme, sorunları çözmeden girmek mümkün müdür? Özellikle eskiden çokça karşılaşılan bir biçimde dönemi karşılamak mümkün müdür? Eğer gerçekten zafere yürünmek isteniyorsa, kuşkusuz bu mümkün değildir.

Böylesine tarihsel dönemlere adım atanlar, kendilerini mükemmel donatmak zorundadırlar. Eğer hareketimizin başlangıç döneminde olsaydık, donanimsızlığı meşru sayabilirdik. Ama kocaman bir on yılı yaşadık; tarihin o meşru kabul edilen dönemi artık sona ermiştir. Tüm gelişmeler önümüzdeki döneme artık devrimci bir parti örgütlenmesiyle girilmesi gerektiği gerçeğini dayatmaktadır. Eğer böyle bir örgütlenme yoksa, adım atmada son derece ihtiyatlı

olmak ve devrimci örgütlenmenin gerçekleştirilmesinden sonra adım atmak zorunludur. Ne bireysel iddiacılık ve maceracılığa sürüklenerek, ne de her türlü reformizme, tasfiyeciliğe ve en soysuz bir kaçış ve teslimiyete yönelerek, tarihimizin bu önemli evresini feda etmemeliyiz. Kendisi için hazırlanmak zorunda olduğumuz bu evreyi, tarih yapan kişiler ve örgütlere yakışır bir biçimde karşılamalıyız. Tarihimizi bundan başka bir yöntemle geliştiremeyeceğimiz gibi, halkımıza bundan başka bir kurtuluş yolu da dayatamayız; daha düne kadar birçok nedenle mazur görebildiğimiz eksikliklerimizi ve yetersizliklerimizi artık kesinlikle ileri süremeyiz. Gelecek bunu hiçbir biçimde affetmeyecektir. Bunu ne hareketin bilinçli temsilciliği kabul eder, ne de düşman affeder. O halde yanılmak ve yanıltılmak istemiyorsak, (Parti Önderliği'nden partinin tüm kitlesine kadar) kendimizi yepyeni bir hazırlıkla, yenilenmiş ve güçlendirilmiş bir örgütlenmeyle donatmak, her türlü ilerleme ve gelişmenin sağlanmasının ve varlığımıza yönelen her türlü tehlikenin boşa çıkarılmasının zorunlu koşuludur. Böyle bir döneme asla girmemezlik edemeyeceğimize ve ne pahasına olursa olsun (koşullar lehte veya aleyhte gelişse de) böyle bir dönemi mutlaka bilinçli ve planlı adımlarımızla yaratacağımıza ve hiçbir güç bizi bundan alıkoyamayacağına göre, sorunlarımızın aşılması ve çözümleyici rolümüzün tamamen ortaya çıkarılması için gereken yapılmak zorundadır.

Açık ki, şimdiye kadar izahı yapılan konular sorunlarımızı açıkça ortaya koyduğuna göre, kendi çözümünü de beraberinde getirmiştir. Eksiklikler ve hataların yaratacağı sonuçlar konusunda görüşlerimiz kısaca böyle ifade edilebilir. Ancak bu konuda öz olarak şunu yeniden belirtmekte yarar vardır: 1979'larda özellikle örgütsel konulardaki eksikliklerimizin ve tecrübe yetersizliğimizin karşılığını çok ağır kayıplarla ödedik. Partiyi daha doğmadan ölümcül bir darbeye ezilmekten kurtarmak, günümüze gelinceye kadar gerilemeyi durdurmak ve ileri bir çıkışın olanaklarını yaratmak için görülmemiş zorluklara katlanmak zorunda kaldık. Eğer yetersizliklerimiz fazla olmasaydı, kuşkusuz kayıplarımız daha az olur, ezilme tehlikesi daha hafif atlatılır ve geleceğe daha güçlü bir tarzda hazırlık yapılabilirdi.

## **Parti çizgisi ve Parti Önderliği doğru kavranmalı ve uygulanmalıdır**

Parti Önderliği'nin doğru değerlendirilmesi ve kavranması, kavrandığı oranda da hayata geçirilmesi, parti faaliyetlerimizin başarıyla sürdürülmesinde bir zorunluluktur.

Fakat Parti Önderliği'nin sadece geçmişinin tüm olaylarla bağlantılı halinde öğrenilmesi yeterli değildir. Bu kaba bir tanımlamadır. Parti Önderliği'nin tüm tarihsel misyonunu özümsemek, gerçek bir önderlik olarak kabul etmek ve onu ne pahasına olursa olsun uygulamak vazgeçilmez bir zorunluluktur. Yetersiz, hatalı ve gelişme yaratmayan bir uygulama, önümüzdeki dönemde asla kabul edilemez. Parti Önderliği, marksizm-leninizmin Kürdistan somutuyla kaynaşmış, dünya proletaryasının öncü müfrezesinin Kürdistan kolu gibi görülmeli; marksizm-leninizmin dünya çapında önderliği neyse, PKK önderliğinin de Kürdistan somutunda o olduğu kavranmalı ve uygulanmalıdır. Başka hiçbir bağlılık ve yakıştırma kabul edilemez, edilmemelidir. Eğer Parti Önderliği marksist-leninist ölçülerin gerisinde ise bu da ortaya konulmalıdır ve bunun yöntemi de bilinmektedir. Ama bu hiçbir zaman Parti Önderliği'ne sahte bağlılık biçiminde olamayacağı gibi, onu doğrudan veya dolaylı olarak boşa çıkarmak için entrika anlamına da gelmez. Parti Önderliği, hiçbir çıkar gözetmeden, Kürdistan koşullarının olanaklı kıldığı oranda cesaret ve fedakarlık göstererek ve bilinç üreterek, bunu tüm partiye ve halka egemen kılmak için üzerine düşeni yaptığı inancındadır.

PKK'nin her düzeyde geliştirilmesi, birliğinin sağlanması ve kadrolarla kitlelere mal edilmesi, kuşkusuz daha başından beri PKK önderliğinin yaptığı katkılarla olabilmektedir. Bu önderlik sürekli şehitlerin kanıyla beslenmekte, onların anılarına bağlı olarak gelişmekte ve kitlelerce özümsemektedir. PKK önderliği, düşmanın üzerinde kopardığı onca yaygaraya ve düzenlediği onca provokasyona rağmen, kendisini sürekli geliştirip pekiştirerek milyonların düşüncesi ve ruhuna yansıtıp benimsetmiştir. Bu konumunu koru-

yup geliştirdikçe, bu önderliğe karşı birtakım eğilimlerin boy vermesi kuşkusuz mümkün değildir.

Bilindiği gibi, düşman kendi basın-yayın araçlarından yararlanarak, önderliği gözden düşürebilmek için sürekli çaba harcamaktadır. Ne var ki, önderliğin görkemliliği ve yüceliği karşısında başarılı olamamaktadır. Aynı şekilde küçük-burjuvazi de akıl almaz bir biçimde önderliğe saldırmakta ve bu önderliğin yaratılmasında yandaşlarını katik edenlere “ajan-provokatör” diyerek suçlamalarda bulunmaktadır. Ancak bu tür çevrelerin soysuzca bir tarzda ajan diye nitelendirmeye çalıştıkları kişiler en soylu direnişleri ortaya koyarak, Parti Önderliği'ni şehitler mertebesinde yüceleştirdiler. Böylece küçük-burjuvazinin çabaları da boşa çıkarılarak teşhir edildi.

PKK önderliği her geçen gün daha da yüceleşmekte, ideolojik ve politik olarak kendisini kanıtlayarak, çıkabilecek her eğilimin önderliği karşısına almasını olanaksız kılmaktadır. Bu nedenle Parti Önderliği karşıtı bir eğilimin kadrolar ve kitlelerin bünyesine nüfuz etmesi mümkün değildir. Zira kadroların yetişmesinde, gelişmesinde ve öz benliğine kavuşmasında Parti Önderliği'nin büyük özveriyle yaptığı çalışma ve harcadığı çabalar bilinmektedir. O halde, bu kadar değer verilen Parti Önderliği'ne bağlılığın gerçek ölçüsü olarak, önderliğin her düzeyde yürüttüğü pratik faaliyetlere büyük bir güç ve coşkuyla katılmak gerekmektedir. Bağlılığın tek kanıtı da bu pratik olacaktır. Büyük bir kısmı imha olmuş, diğerleri üzerinde ise günlük imha seferleri yürütülen ve provokasyonlar zincirinin var olduğu bir önderliğe bu kadar güven duyuluyor ve değer veriliyorsa, yaşadığı zor koşullar da göz önüne getirilerek, güçlü bir uyum ve sıkı bir dayanışma içerisinde olunması gerektiği açıktır. Önderliğin çalışma tarzına ve hazırladığı teorik ve pratik faaliyetlere katılmakla, ancak bu biçimde önderliğe bağlı olunup olunmadığı kanıtlanabilir.

PKK önderliği bugün PKK'nin otoritesini dosta ve düşmana kabul ettirerek, sınırlı da olsa Kürdistan halkının itibarını uluslararası platformlarda yükseltmiş ve şehitlerin manevi önderliğiyle yüzyıllara sığabilecek bir etki yaratmıştır. Parti Önderliği, diğer ülke pratiklerinde az görülür bir tarzda uğraşı vererek, yapılması gerekenin



azamisini yerine getirerek, direnişten ve mücadeleden vazgeçmeye-  
rek, yüceliğini kanıtlamıştır. Üstelik bunu bitip tükenmek üzere  
olan bir Kürdistan'da ve Kürdistan halkının bağrında güçlü bir örgüt  
çıkarmayı başararak gerçekleştirmiştir. Açıktır ki, böylesine değer-  
ler yaratmış bir önderliğe yaklaşım, büyük bir saygı ve bağlılık te-  
melinde ve önderliği güçlü bir pratik faaliyetle destekleyerek,  
PKK'nin çizgisini hayata geçirmek olmalıdır.

Parti Önderliği tüm gücünü toplayarak, çeşitli sınıf ve tabakalar-  
dan gelen herkese eşit davranmış, hepsini eşit bir biçimde bilinçlen-  
dirmeye ve örgütlendirmeye çalışmıştır. Açıktır ki, kadroların ön-  
derliğe yaklaşımları saygı ve sevgi temelinde olmalıdır. Kadrolar,  
toplumda edindikleri alışkanlıkları önderliğe dayatarak, bu temelde  
kendisini işlemez duruma getirmek yerine, önderlik için uygun ko-  
şulları yaratarak, mükemmel bir kadro çevresi ve kitle ilişkisini or-  
taya çıkararak, kendisini tarihsel rolünü oynaması için ellerinden  
gelen her şeyi yapmalıdır. Kadrolar bunu gerçekleştirdikleri oranda  
önderlikle güçlü bir uyum yaratmış olduklarından söz edebilirler.  
İşte buna büyük özen göstermek gerekecektir. Önderlik doğru kav-  
randığı, tanındığı ve yine kendisiyle doğru ilişki içinde bulunduğu  
ölçüde, gerçek bir önderliğe ulaşılmış olacaktır.

Tüm partilileri marksizm-leninizmin evrensel ölçüleri içinde ve  
onun ülkemizin koşullarına uygulanış biçimiyle partinin resmiye-  
tini kavramaya ve tüm güçleriyle hayata geçirmeye çağırıyoruz.  
Geçmiş dönemde yeterince yerine getirilemeyen bu görevin önü-  
müzdeki dönemde ne pahasına olursa olsun yerine getirilmesi ge-  
reker. İster kişinin kendisinden isterse çevresinden kaynaklansın,  
hiçbir engelin bu görevin doğru uygulanmasını engellememesi ge-  
rektiği bilinmelidir.

Aynı şekilde önümüzdeki dönemde Parti Önderliği de geçmişle  
kıyaslanmayacak bir biçimde halka, parti kadrolarına ve uluslararası  
devrimci harekete karşı görevlerini engin bir olgunluk, sabır ve  
özveriyle yerine getirmelidir. Önümüzdeki dönemde önderlik rolü-  
nü daha da pekiştirip güçlendirerek, geçmişte birçok nedenden ötü-  
rü oynayamadığı rolünü önümüzdeki dönemde tüm gücüyle oyna-  
malıdır. Hiçbir engelleme ve bahane bu görevin yerine getirilmesini

engellememelidir. Parti Önderliği partinin varlığını korumayı,  
marksizm-leninizme bağlılığı ve her türlü yüce çıkarlar uğruna sa-  
vaşmayı vazgeçilmez bir kutsal görev olarak benimsemeli, hiçbir  
nedenle bu kutsal amacından vazgeçmemeli, en küçük bir tereddüt  
ve endişe duymamalı, hiçbir zorluk ve olumsuzluk kendisini bu ka-  
rarlı adımı atmak ve uygulamaktan alıkoymamalıdır. Önderlik te-  
reddütsüzce ve son derece kararlı ve coşkulu bir biçimde dönemin  
yaratılması için faaliyetlerin üzerine yürümelidir.

### **Parti merkezi yeterli ve güçlü bir konuma ulaşmalıdır**

Parti Önderliği kitleler ve kadrolara yönelmek için her şeyden  
önce merkez mekanizmasını temel araç olarak işletecektir. Zaten  
önderliği işletecek mekanizmalardan en belli başlıcası parti mer-  
kezidir. Eğer parti merkezi iyi işlemezse, önderlik başarısız bir  
konuma getirilebilir. Bu açıdan merkezin bileşimi ve yeterlilik dü-  
zeyi büyük önem taşımaktadır. Önderlik bütün güçlü düşünceleri-  
ni, eğilimleri ve kararlarını ancak merkez vasıtasıyla uygulamaya  
koyabilir. Parti Önderliği ve genel çalışmalarla böylesine bağlara  
sahip olan merkez, üzerinde çok ciddi biçimde durulması ve gelişt-  
tirilmesi gereken bir kurumdur. Merkez, içinde bulunduğu duruma  
göre önderliği işler hale getirebildiği gibi, işlemez de kılabilir. Yi-  
ne kadroları işletecek kurum merkez olduğu gibi, işlemez duruma  
getirebilecek olan da odur. Aynı şeyler kitleler için de geçerlidir.  
Bütün bunlar başarılı bir merkeze ne kadar gereksinme olduğunu  
göstermektedir.

PKK'nin merkezileşmesi için geçmişten bu yana çok çaba har-  
candı. Birçok kadro da bu konuda büyük çaba harcadı. Bu inkar  
edilemez. Burada bunun tarihçesini uzun boylu anlatmaya gerek  
yoktur. Ama önderliğin gelişmesine bağlı olarak, bir merkezin de  
yaratılmak istendiği bilinmektedir. İlk grup aşamasından partileş-  
meye ve partinin kuruluşundan günümüze kadar merkezileşmenin  
oluşturulması için çabalar harcandı. Fakat bu konuda yetersiz ka-

İndiği, parti merkezinin bir türlü rayına oturmadığı bilinmektedir. Bunun bazı nedenlerine değinmek gerekir. Her şeyden önce, PKK önderliği, hem teorik, hem de pratik ilişkilerin yakalanması ve oluşturulmasında adeta tek başına bir merkez gibi çalıştı. Diğer yandan parti düşüncelerini hayata geçiren bir kadro birikimi de vardı ve Parti Önderliği ile kadroların çalışmaları merkezi rahatlatmaktaydı. Kısacası parti merkezi üst ve alt düzeyden yapılan çalışmalarla işlerin rahatça geliştiğini görünce, parti içindeki tarihsel konumuna istenilen biçimde oturamamıştır. Ayrıca merkez içerisinde eksiklikler ve yetersizlikler vardı; merkez üyeleri arasında birbirini çekememe, birbirinin eksikliğini tamamlamak yerine bunu derinleştirerek karşısındakini başarısız kılma çabaları vardı. Oysa yapılması gereken şey, eksiklikler ve yetersizlikleri yoldaşça eleştiri ve ikna ile gidermekti.

Açıktır ki, bu yetersizliklerin tamamen giderilmesi gerekir. Merkezin Parti Önderliği ile birlikte kolektif düşünme, tartışma, karar verme ve uygulama gücüne erişmesi zorunluluğu vardır. Parti merkezi, merkez rolünü mutlaka yerine getirmelidir. Merkez kendisini parti çizgisini hayata geçirecek düzeye çıkarmalı; parti çizgisinin askeri sorunlara, iç ve dış ilişkilere, örgütsel ve pratik sorunlara uygulanmasında mutlaka yeterli bir düzeyde olmalıdır. Öyle ki, merkez, tüm iç ve dış sorunlara anında doğru yaklaşım gösterebilen, bu yaklaşımlarla partinin gelişmesine yol açan, bununla birlikte ulusal direniş mücadelesinin boy atması için her türlü önlemi alabilen, uygulamaya geçirebilen ve denetleyebilen bir özelliğe kavuşmalıdır. Merkez, geçmişte görüldüğü gibi, artık pratik gelişmenin sıradan bir izleyicisi ve hayali bir tartışmacısı olarak kalmamalı, tersine gündeme alınması gereken olguları iyi seçmeli, bunları gündemleştirdiği oranda sağlam bir tahlil ile sağlam politik çalışmaların başarılmasını sağlayabilmeli, bunları yetkince örgütlendirmeli ve eylem biçimleriyle hayata geçirebilmelidir.

Merkez, günlük çalışmayı gözden geçirebilen, bu çalışmalara denk kararlar ve talimatlar ortaya çıkarabilen bir konumda olmalı ve halkın kaderini yakından ilgilendiren tüm olayları güçlü bir bilinçle karşılamalıdır. Bu konuda parti çizgisinin açıklanmasını sağ-

lamalı, günlük taktikler üreterek günlük gelişmelere uygun cevaplar verebilmelidir. Merkez nerede ve nasıl örgüt kurulacağını planlayabilmeli, mücadeleye gereken örgütleri dayatmalı, uygulamaya geçirmeli ve denetlemelidir.

Merkez her şeyden önce partinin beyni ve partinin tüm faaliyetlerinin gözü, kulağı ve dili olmayı başarmalıdır. Parti örgütleri vasıtasıyla duyargalarını halkın en ince çeperlerine kadar uzatabilmeli, tüm gelişmeleri bu duyargalardan öğrenebilmeli, yine bu duyargalarla emirleri en ücra köşelere kadar iletebilmelidir. Parti merkezinin üyeleri kendilerini ne salt bir kadro derecesinde, ne de kolektivistizmden uzak, bireyci ve adeta tek başına birer parti biçiminde gösterebilir. Parti merkezi belli bir bileşimi olan, sıkı bir kolektivistizmin uygulandığı ve parti sekreterliği etrafında kenetlenmiş bir organizasyondur. Merkez içinde adeta tek bir vücut, duygu ve düşünce halinde gözlerin, kulakların ve yürek atışlarının birleştirilmesi gerekir. Parti merkezi milyonların soluğunu ve kalp atışlarını duyabilen ve düşüncelerini birleştirebilen bir yapı olmalıdır.

Merkez, önderlik etrafında sıkı sıkıya kenetlendiği gibi, alta doğru kadro birikimiyle de çok güçlü bir uyum içinde olmalıdır. Adeta kadroların ruhu ve özsuylu olmalıdır. Kadroların rahatsızlığı merkezin rahatsızlığı, merkezin rahatsızlığı da kadroların rahatsızlığı olmalıdır. Uyumsuz ve birbirine zıt eğilimler merkez içinde bulunamayacağı gibi, merkezle kadrolar ve merkezle önderlik arasında da bulunamaz. Önderlik etrafında tümüyle bir kenetlenme sağlanmalı ve bütün bunlar güçlü bir uyum, saygı ve sevgi atmosferi içinde yerine getirilmelidir.

Merkez adeta bir vücudun uzuvlara sahip olması gibi kendi kadrolarını oluşturmalı, geliştirmeli, sağlamlaştırmalı ve görevlendirmelidir. Kadrosuz bir parti merkezinin ordusuz bir genelkurmay gibi olduğu bilinmelidir. O halde merkez kendi kadrolarının yaratılmasından sorumlu olduğu kadar, bunların yetkinleşmesini ve örgütlenmesini de başarmak zorundadır. Kadrolara doğru ve yeterli bir yönetim sunabilmelidir. Kuşkusuz bunu bilgi, beceri ve deneyim ile teoride ve pratikte geliştirici ve yol gösterici öncülüğüyle sağlamalıdır. Kadroları en gelişmiş bağlar, düşünce ve davranışlar ve

tüm psikolojik yönleriyle kuşatmalı, sevk ve idare etmesini bilmelidir. Merkezin tanımadığı kadro yapısı ve aynı şekilde kadroların tanımadığı bir merkez hiçbir anlam ifade etmez. Böyle bir merkezde yer alan kadrolar hiçbir iş başaramayacak kadrolardır.

Kısacası partimiz ve halkımızın sayılan olumlu özelliklere sahip güçlü bir merkeze gereksinimi vardır. Böyle bir merkezin oluşması için çok çaba harcandı, çok kan verildi. Denilebilir ki, bugüne kadar merkez üyelerinin ancak yarısı sağ kalabilmiştir. Bunlar merkezleşmenin güçlü dayanaklarıdır. Aynı şekilde merkez aday üyeleri de yıllardır ölüm tehlikesi altında yaşamaktadır. Fakat bu fedakarlık yetmemektedir. Bunların özellikle parti çizgisinin gereksinimlerini karşılayacak bir örgüt merkezi konumuna gelmeleri zorunludur. Bunun için tüm geçmiş çalışmalarını gözden geçirmeleri gerekmektedir. Toplumsal özelliklerle birlikte yaşamalarının tamamını, partiye ilk girdikleri dönemde ve daha sonraki yaşantılarında neler yapıp yapmadıklarını gözden geçirerek, hem Parti Önderliği'ne ve hem de kadrolara her zaman gerektiği yerde hesap vermeliyler. Tüm çalışmalarını rapor etmeli ve bu raporları yerinde ve zamanında önderliğe ve parti toplantılarına sunmalıdırlar. Bunu yapamadıkları takdirde, merkez üyesi olamayacaklarını ve parti merkezi gibi hareket edemeyeceklerini bilmek zorundadırlar. Merkezsiz parti başsız gövde gibidir. Başsız bir gövdenin de işe yaramayacağı bilinmektedir. O halde partimiz başsız bırakılmak istenmiyorsa, merkezleşmek durumunda olan bütün kadrolar görülmemiş bir coşku, uyanıklık ve bilinçlilik içinde olmalıdırlar.

Bilinmelidir ki, 1979'ların görülmemiş zorlukları ortamında bu ölçülere ulaşmak gerekiyor. Bu sağlanamadığı içindir ki, büyük tehlikeler ve imhalarla yüz yüze gelindi. Aynı şeyler gelecek için daha da doğrudur. Bugün büyük zorluklarla karşı karşıyayız. Bu zorlukların aşılması güçlü bir merkez olmadan başarılabilir. O halde merkez aday üyeleri tümüyle öyle bir merkez oluşturmalıdırlar ki, bir daha geleceğimizi karartacak ve ağır darbelerle ödettirecek bir duruma gelmeyelim. Bu nedenle işe güçlü bir merkez olmakla başlama zorunluluğu, güçlü bir merkez haline

gelme zorunluluğu vardır. Birçok arkadaş bu konuda üzerine düşen görevi yerine getirebilir. Tecrübesi olan tecrübesiyle, bilinci olan bilinciyle, coşkusu olan coşkusuyla katılarak ve bütün bunları birleştirerek güçlü bir merkez haline gelinebilir. Coşku ve istek neden azdır? Bu anlaşılabilir ve kabul edilemez bir tutumdur. Kürdistan halkı bugün tarihinin en coşkulu bayramına hazırlanıyor. Bunun başında yer almak kadar onur verici bir şey yoktur. O halde mutlaka devrimi karşılayacak denli güçlü bir merkezimiz olmalıdır. Geçmişteki başarılarımız tam amlamıyla sonuç veremeyebilir. Ama birçok kazanımımız vardır. Merkez üyelerimizin yarısı şehit düştü. Bu bize direnme azmi verecek en temel ve en gurur verici, itici kaynağımızdır. Kısacası binayı yükseltmek için birçok malzeme vardır. Geriye sadece bir ustalar topluluğu haline gelmek kalıyor.

Bu açıdan parti merkezimiz önümüzdeki dönemde mutlaka gelişmeli; partimizin çizgisini hayata geçirecek düzeyde kendisini örgütleyerek ve bu temelde diğer bütün örgütleri kendisine bağlayarak gelişme sağlamalıdır. Geline aşamada artık parti merkezinin çeşitli uzmanlık dallarına göre derinliğine ve genişliğine örgütlenmesi yapılacak, yatay ve dikey örgütlenmesi gerçekleştirilecektir. Resmi toplantılarda bu konu üzerinde durularak sonuca bağlanacaktır.

Halka, marksizm-leninizme ve kadrolara bağlılığın, Parti Önderliği'yle birlikte çalışmanın zorunlu bir gereği olarak, bu görevler mutlaka başarılmalı; bu konuda geçmişte çeşitli biçimlerde kendisini dayatan yetmezliklere, kolektif bir güç haline gelememe, politika üretmemeye, örgüt ve örgütsel tedbirler geliştirememeye zaafalarına son verilmelidir.

Güçlü bir merkez oluşturulmasının partileşme yolunda dev bir adım olduğu unutulmamalıdır. Yapılması gereken şey eski merkez aday üyelerini hızla yeterliliğe ulaştırmaya çalışmak, yetersiz olanların ve şehit düşenlerin yerlerini yenileriyle doldurarak merkezleşme sorununu çözmektir. Bununla bağlantılı olarak kadrolarımız gelişecektir. Kadrosuz hiçbir çizgi hayata geçirilemez. Kadrosuz bir parti merkezi ve bir önderlik, göstermelik olmaktan başka bir anlam taşımaz.

## **Parti kadroları ve militanları dönemin belirleyici kıldığı rollerini tam oynamalıdır**

Başarılı parti faaliyetleri için parti merkezi ne kadar vazgeçilmez bir koşul ise, bunun zorunlu kıldığı diğer bir husus da uygulamanın temel araçları olarak yeterli kadrolar haline gelmektir. Merkezileşme güçlü bir ademi merkezileşme ile tamamlanmadan, yani baş gövdeyle birleştirilmeden, organizmanın sağlığından söz edilemez. Geçmişte birçok hata ve eksikliğin ortaya çıkması ve bunlardan kaynaklanan kayıpların meydana gelmesi, salt merkezin yetersizliğinden değil, en az onun kadar ve belki de ondan daha fazla parti çizgisini uygulama gücünde olan kadrolar haline gelemekten kaynaklanmıştır. Temel uygulama araçları olarak kadrolar yeterli, uyumlu, verimli ve örgütlü bir çalışmayı kendi aralarında başaramadıkları oranda, ne başarılı bir merkez, ne de başarılı bir kitle çalışmasından söz edilebilir.

Geçmişte parti çizgisine uygun kadroların da tam anlamıyla yaratılmadığı bir gerçektir. Bu yüzden birçok olumsuzluğun faaliyetleri durdurma noktasına kadar getirdiği, parti değerleri ve kazanımlarına fazla sahip çıkılmadığı bilinmektedir. O halde her kadro adayı önümüzdeki dönemde görevlerin üzerine yürürken, başta kendi geçmişi ve mevcut yetersizlikleriyle savaşmalı; böylece kendisinde güven ve başarıya azmi yaratarak yürümesini bilmelidir. Önümüzde dikilen ülkemizin örgütsüzlük okyanusunda fırtınalarla alabora olmak istemiyorsak, kaya gibi kadrolar haline gelmesini bilmeliyiz.

Kadrolar sıradan bir yığın değil, partinin hayatıdır. Kadroların Parti Önderliği'ni ve merkezini topluma bağlayan ana gövde olduğu göz önüne getirilirse, bunların gerçekten tarihi ve parti içindeki rollerine uygun olmalarının büyük önemi daha iyi anlaşılacaktır. Merkez üyeleri için aranan ölçüler, aynı şekilde kadrolar için de aranmalıdır. Çünkü merkez kadrolarıyla diğer kadrolar arasında özde fazla bir fark yoktur. Merkez için söylenen şeyler kadrolar için de

söylenbilir. Denilebilir ki, günümüzde en temel eksikliğimiz, kadrolarımızın birçok kazanımlarına rağmen tamamen uygun bir biçimde parti çizgisini hayata geçirecek düzeyde örgütlenememesidir. Bunun gerçekleştirilebilmesi için, her şeyden önce kadroların partinin politik çizgisinin gereklerine uygun bir bilinç düzeyine gelmeleri gerekir. Kadro, nasıl bir kadro olması gerektiğini iyi bilmelidir. Kadrolarımızın gerçekten güçlü kadrolar durumuna gelmelerini önleyen nedenler vardır. Tıpkı parti merkezimizin güçlü bir merkez konumuna gelmesini engelleyen nedenler gibi, kadrolar partiyi kavrama ve bu temelde kitleleri kucaklama konusunda yetersiz kalmaktadır. Merkezi kadrolar da dahil, tüm kadrolar her şeyden önce bütün partiyi ve kitlelerin durumunu bilince çıkarmak durumundadırlar. Bu konuda tüm düşünceleri ve yürekleri tetikte, yay gibi gerili olmalı ve her gün başarı için çalışmalıdır. Son derece dikkatli ve uyanık olmalı; ne düşmanın kurnazlıklarını, ne de dostların yanlışlıklarını görmemezlik etmemelidir. Kadrolar, birlikte çalıştıkları komiteden en uzak çalışma alanına kadar, bütün kişiler ve olguları olumlu ve olumsuz tüm yönleriyle iyi tanımak zorundadırlar.

Kadrolar hem kendi aralarındaki ve hem de merkez üyeleriyle aralarındaki hatalı ve eksik yaklaşımlara son vermelidirler. Bugüne kadar karşılıklı olarak birbirine yardımcı olmak yerine, en tehlikeli tutumlara girildi ve bu durum büyük zararlara yol açtı. Kadrolar bu tutumlarına son vererek, sıkı bir dayanışma içine girmelidirler. Kadrolarımız geçmişte birçok nedenden dolayı yerine getiremediklerini bugün gerçekleştirmek, partimizin çizgisinin hayata geçirilmesinin vazgeçilmez gücü olarak tarihsel rollerini tüm açıklığıyla bilince çıkarmak ve gerekli uygulamaya ulaşmak sorumluluğuyla karşı karşıyadırlar. Parti kadrolarının da birer Bolşevik kadro tipi olarak gelişmeleri ve örgütlenmeleri büyük önem taşımaktadır. Bugün netleşen parti çizgisinin hayata geçirilmesinde belirleyici rolü kadrolar oynayacaktır. Bugün kadroların varlığının temelinde yılların emeği, direniş şehitlerimizin kanı, yaşanan işkenceler ve halkımızın geleceğe yönelik tüm umutları yatmaktadır. Bu nedenle kadrolar salt kendileri için, yani birey olarak yaşayamazlar. Onlar tüm bu kazanımların ve beklentilerin bir bileşkesi olmak zorundadırlar.

Kadrolar her şeyiyle partinin ve halkın malıdır. Parti çarkının çelikten bir dişlisi olarak, halkın geleceğe yönelik tüm haklı özlem ve isteklerini temel amaç haline getiren, bundan başka hiçbir şey düşünmeyen ve bunun gerçekleştirilmesi için yeteneklerini olağanüstü sınırlarda zorlayan, hele hele Kürdistan gibi bir ülkede birçok ülkenin kadrolarını çok çok geride bırakan bir cesaret ve fedakarlık ögesi haline gelmek zorundadırlar. Kadrolar, umutlarından başka çok az şeye sahip olan halkın en değerli evlatları olarak, bu beklentileri boşa çıkarmamak için, gerekeni ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmelidirler.

Geçmişte ve günümüzde kadrolarımızın birçok sorunları ve bundan kaynaklanan olumsuzlukları ortaya çıktı. Bunlar en zor ve en kahırlı çalışmalarla giderilmeye çalışıldı. Artık kadrolara düşen görev, önlerine konan parti çizgisini güçlü bir kavrayışla iliklerine kadar özümsemek, bunu sağlam ve güçlü bir kadro örgütüne, bir profesyonel devrimciler örgütüne dönüştürmek olacaktır. Geçmişte güçlü bir profesyonel örgüt haline gelememenin birçok nedeni vardı. Ama bundan sonra bu artık kesinlikle kabul edilemez. Geçmişte amatörlüğe tahammül gücü vardı, ama bundan sonra olamaz. O halde parti kadroları yeni bir dönemi ancak profesyonel devrimciler örgütüyle yaratabileceklerini asla gözardı edemezler. Bu onların zorunlu görevidir. Bu görevi yaptıkları oranda partiye ve halka karşı tarihsel görevlerini yerine getirmiş olacaklardır.

Geçmişte sınırlı kalan, ama bugün ve özellikle önümüzdeki dönemde hızla gelişecek olan partinin profesyonelleşmesine, kadrolar, gelişmiş bir anlayış ve uygulamayla katkıda bulunabilirler. Önümüzdeki dönem kadroların örgütlü bir güç haline gelecekleri ve bu anlamda çalışmaların ilerleyeceği bir dönem olacaktır. Bundan başka bir biçimde dönemi başarıyla karşılamak ve yaratmak mümkün olmayacaktır. Bunun için geçmişteki tüm olumsuzlukların giderilmesi ve çalışmaların önünde ciddi bir engel haline getirilmemesi için gereken her şey yapılmalıdır. Kadrolar, Parti Önderliği'nin ve merkezin konumunu doğru ve resmi bir biçimde kavramalıdır. Yine aralarındaki ilişkilerde profesyonel ölçülerden başka ölçü tanınamalıdır. Geçmişte egemen bir yanımız olan amatörlük, grup aşama-

sı artık geride kalmıştır. Bunun için, kadrolar, parti tüzüğü doğrultusunda, ne Parti Önderliği ile ne de kendi aralarında resmi bağların dışında bir bağ yaşatmamalıdır. Parti içindeki tüm ilişkilerin ve yaşantının partinin resmi ölçüleri içinde olması zorunlu bir gereksinimdir. Önümüzdeki dönemde parti resmiyetiyle bağdaşmayan ahbap-çavuşluk, hemşehrilik, grupçuluk, kendisini başkalarından üstün tutma, bireyci, kariyerist vb. olumsuzluklar tamamen aşılmalı; bunların yerine sağlam leninist ölçülerde karar kılınmalıdır. Temel bir çözümleme aracı olarak, **Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri Ve Parti Yaşamı** adlı yapıt tümüyle özümsemeli ve hayata geçirilmelidir.

Bunun parti içi yaşamda ve kadroların geliştirilmesinde önemli bir etkisi olacaktır. Kadrolar bu yapıtta belirlenen görüş ve anlayışları iyi özümserlerse, örgüt yaşamı konusunda çok ileri bir konuma gelebileceklerdir. Bugün en çok sıkıntısını duyduğumuz parti içi yaşamın sağlıklı olarak gerçekleştirilmesi başarılırsa, gerçekten milyonları kapsayan büyük siyasal etkinliğimiz, sağlam bir örgüt çalışmasıyla milyonların siyasal, askeri ve öteki alanlarda her düzeyde örgütlenmesine dönüşecektir. O halde böyle muazzam bir gücü ortaya çıkarmak (ki bu güç örgütsüzlükten ötürü oluşmuyor) her şeyi kurtaracaktır. Bu kadar elverişli koşullar sağlanmışken bunların üzerine yürümek, tersine işleri laçkalaştırmak, Kürdistan halkına yapılabilecek en büyük kötülük olacaktır. Bu konuda bilincini ve vicdanını yoklaması halinde, her kadronun bu gerçeği görmesi zor olmayacaktır. Yine geçmişte çok sık görülen parti içindeki kırıcı, sert, dağıtıcı ve örgütleyici olmayan özelliklere son verilmelidir. Bunun yerine alabildiğine saygı ve sevgiyle dolu, parti birliğini her şeyin üstünde tutan, hata ve eksiklikleri engin bir hoşgörülle ortaya koyup çözebilen özelliklere mutlaka ulaşmak gerekmektedir.

Engellerin sağlıklı bir biçimde aşılması ve kadroların önlerine konulan örgütsel görevleri yerine getirmek için beceri, tecrübe ve bilinçlerini adım adım geliştirmeleri gerekir. Kadrolar en güçlü olanaklardan en sıradan olanaklara kadar her şeyden yararlanarak, hepsini örgüt çalışmalarına hizmet eder hale getirmelidir. Bu açıdan sınırlı olan sözünü ettiğimiz hatalar, hastalıklar ve tehlikeli bazı sap-

malarla birlikte, ağırlıklı olarak partinin olumlu ana örgütsel görevlerinin üzerine yürümeliyiz. Bu tamamen partinin ve kadroların kendi kendisini örgütlenmesine bağlıdır. Kendisini örgütlenemeyen bir parti ve onun kadroları halkı da örgütlenemez. O halde kadrolarımız birbirleriyle örgütlü çalışmasını bilmek zorundadırlar.

Kürdistan devrimi Rus devriminden çok daha fazla zorlukları gerektiren bir devrimdir. Bu açıdan daha fazla merkezîyetçi, daha fazla disiplinli bir çalışmayı zorunlu kılmaktadır. Bunun için kadrolarımız parti içindeki çalışmanın seçkin bir örneğini geliştirmelidir. Kadrolar bu nedenle çok ileri düzeyde bir Bolşevikleşmeyi gerçekleştirmek durumundadır.

Bir militan hiçbir zaman Kürdistan devriminin militanı olduğunu unutmamalıdır. İçeride ve dışarıda bir devrimci militanın özelliklerini her gün her saat yaşamalıdır. Bunları günlük olarak yaşamayanlarda bu özellikleri yaşatmak gerekir. Militan özelliklerle bağdaşmayan ölçülere karşı tahammülsüz olunmalıdır. Bu özelliklere sürekli dikkat etmek, bunlara uymayanları uyarmak, olumsuzlukta ısrar edenleri ise eğitmek gerekir. Bir militan PKK saflarında dedikoduculuk yapamaz. Bu çok sakıncalıdır. Bir militan belli bir örgütlü yapı içinde yaşamasını bilmelidir. Örgütlenmeden sıkılan ve örgütsüzlüğü körükleyen bir militan tipi sakıncalıdır. Bunlara fazla olanak tanımamak gerekir. Yine örgüt kurallarını hep başkası için geçerli sayan ve kendisini hep üstte tutan anlayış da devrimci değil, bireycidir. Bir militan herkesle çalışabilmelidir. En uyumlu kişilerle çalışmak çok kolaydır. Önemli olan problemleri unsurlarla çalışmasını başarmaktır. Her koşul altında her an partiyi sürekli savunma esprisi ve ruhu içinde olmak, militan kişiliğin birinci özelliği olmasıdır. Militan, bütün parti değerlerini büyük bir kıskançlıkla korumalı, bu özellik bir militanda adeta duyu gibi olmalıdır.

Ayrıca bir militan parti yaşamını altüst eden davranışların hangi noktadan partiye kastetmek istediklerini görmeli; örgüt gerçeğini ve bağını küçümseyen anlayışlar karşısında uyanık olmalıdır. Diğer yandan kadrolar, parti içinde kim olursa olsun, yaş ve cinsiyet ayrımı gözetmeksizin, kural olarak birbirlerine karşı saygılı olmak zorundadırlar.

Kadrolar önümüzdeki dönemde bütün bu hususları hayata geçirebilmek için içinde buldukları zorluklar ne olursa olsun, engellemeler nereden ve kimlerden kaynaklanırsa kaynaklansın, alt ve ya üst düzeyde kimlerden gelirse gelsin, parti çizgisi içinde kalmayı, bu çizgi içinde erimeyi, onu parti içinde ve kitlesine doğru uygulamayı kendi yaşamının ana gücü haline getirmelidir. Dolayısıyla her zamankinden daha fazla yalıtkan bir çizgi adamı olmanın, halkımızın tarihinde en soylu hareket olarak partimizin çizgisinin gerçek bir uygulayıcısı olmanın, kişilere ya da çevrelere değil partiye bağlılığın engin bir örneğini sunmalıdır. Olumsuz tarihimizi olumluya çevirmenin, toplumsal yapımızdan kaynaklanan halkımızın birliğini törpüleyen köstekleyici faktörleri ortadan kaldırmanın ve bu temelde parti birliğinin yaratılıp yüceltilmesinin her şeyden önce kadroların çelikten örgütlenmesi ve birliğine bağlı olduğu unutulmamalıdır.

Önümüzdeki dönem halkımızın devrim için, bağımsızlık ve özgürlük için ayağa kalkacağı bir dönem olacaktır. Ama bu biçimde ayağa kalkan bir halk haline gelebilmek için, her şeyden önce partinin kitleleştirilmesi, partinin kitle içinde **örgütlenmesinin** başarılması gerekir. Bunun için **Örgütlenme Üzerine** adlı kitapta belirlenen partinin örgütsel çizgisinin özümsemesi, bunun gereklerinin parti yaşamının her alanına egemen kılınması, bunun için geçmişin yetersizlikleri ve hastalıklarının aşılması ve bunların yerine devrimi olanaklı kılabilecek militan özelliklerin kadrolarda egemen kılınması zorunludur.

Halkımızın içinde yaşadığı örgütsüzlük ortamında küçük bir adacık olarak boğulmak istemiyorsak, örgüt çekirdeğimizin kendi içindeki çelikten örgüt bağlarını mutlaka yaratalım.

Geçmişte partimizin devrimci örgütlenmesi önünde oldukça engel olan özelliklerin üstesinden gelmek ve kendimizi her alanda partinin düzeyine çıkarmak yerine dar, gevşek, çoğunlukla ortaçağdan kalma ve sömürgeciliğin izlerini taşıyan bireyci, mahalli, tasfiyeci ve coşkudan uzak, partiyi kendi düzeyine düşürme ve kendisiyle sınırlama anlayışlarına son verelim.

Parti içinde doğru temellerde ve yeterli boyutlarda resmîyeti, do-

yurucu rapor-talimat ve toplantı sistemini kurarak, eylemde birlik içinde ve gizliliğe sıkı sıkıya bağlılık temelinde en geniş aleniyeti mutlaka yaratalım.

Tüm faaliyetlerde çalışma tarzımızı kendi bireysel, dar ve yetersiz ölçülerimizle değil, parti çizgisine, Parti Önderliği'ne ve devrimci dönemin gereklerine uygun bir biçimde geliştirelim ve güçlendirelim.

Geçmişten kaynaklanan hata ve eksikliklerimizi giderip, gelecekte kurtuluş mücadelemizin yükseldiği dönemi yaratmak için, marksist militanlar haline gelelim.

Devrimci örgütlenmemizde atacağımız ileri adımları engellemek ve geri adım attırarak bizi bundan alıkoymak isteyen, son tahlilde parti yıkıcılığı ve tasfiyeciliğe kadar varan sağ ve sol sapmacı anlayışları parti saflarında yaşatmamak, bu konuda başarı kazanmak için, örgütsel çizgi ve onun önderliği altında görevlerimizin üzerine cesaretle yürüyelim.

### **Parti kitlelere doğru taşırılmalıdır**

Partimiz, dönemin somut koşullarına uygun, kendi siyasal ve askeri çizgisine bağlı olarak, kitlelerin gerekli ve yeterli örgütlenmesini ne pahasına olursa olsun başarabilmek gibi tarihsel bir görevle karşı karşıyadır. En küçük parçalarına kadar bölünmüş ve dağıtılmış olan toplumsal yapımızın örgütlenmesi, kurtuluşumuzun biricik yöntemidir. Örgütlenmeyen halk bir hiçtir. Gücü ne olursa olsun, hiçbir faşist-sömürgeci diktatörlüğün halkların kurtuluş savaşları karşısında yıkılmaktan kurtulamayacağı dünya halklarının engin mücadele deneylerinden de bilinmektedir. Kendisini özgürleştirmek için ayağa kalkan bir halkı hiçbir güç durduramaz. Engin bir inançla buna bağlı olmak gerekir. Örgütlenen ve temel yaşamsal çıkarları için ayağa kalkan bir halkın zapturapt altına alınmasının mümkün olmadığı iyi bilinmelidir.

İşbirlikçilik ve teslimiyetin sürekli bir kader olarak sunulduğu halkımıza, bunun bir kader olmadığını, bilinçsizlik ve örgütsüzlük ortamının ürünü olduğunu, örgütsüzlüğün aşılması oranında bu kölece yaşamın da son bulacağını kavratmak gerekir. Yeter ki halk kendi özgücüsüyle bunu kaldırmaya muktedir olduğunu gösterebilir. Bu

nedenle en temel araç olarak, parti örgütümüz halkın içine taşırılmalıdır. Örgütsüzlük ortamının tek panzehiri parti örgütümüzdür. Yüzyıllardan beri birbirine karşı kışkırtılan, kendisi için halk olmaktan çıkarılan ve adeta kendi kendisini örgütsüzlüğe sevkeden halkımızın içinde bulunduğu bu ortama karşılık olarak, çelikten parti örgütünün dikilmesi gerektiği açıktır. Her türlü örgütsüzlüğün panzehiri olarak, parti örgütümüzü kitlelere götürmek ve bununla birlikte en temel araçlarını yaratmak büyük önem arz etmektedir. Çok çeşitli çelişkilerle paramparça edilmiş olan halk kitlelerinin çeşitli sınıf ve tabakalarına, örgüt çalışmasının kapsamı tüm derinlikleriyle kavratılmalıdır. Düşmanın sürekli kendi kendisiyle çeliştirdiği ve kendisine ihanet ettirdiği halkımızın yeniden kendisine getirilmesi ve kazanılması için, bilincini alabildiğine parlatarak, örgütsel duyularımızı her yana ve her köşeye uzatarak, partimizin etkisini yaygınlaştırmalıyız.

Örgütsel çalışmada soyut, bürokratik ve koşullara uymayan biçimleri bir yana itmek zorundayız. Kitlelerin en haklı güncel amaçlarından yola çıkarak, bunu en yüce amaçlarla, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle birleştirmeli ve örgütleyip yönetmeliyiz. Örgütsel çalışmanın kapsamı en devrimci özüsüyle, en derin ve geniş biçimiyle hazırlanmalıdır. Birçoklarının yaptığı gibi, sorunların ve örgütlenmenin kenarından reformist ve inkarcı biçimde geçilmemeli; tersine çok çeşitli düzeylerde ekonomik, demokratik, askeri ve siyasal yer ve koşullara göre ne tür örgütlenmeler gerekliyse o tür örgütlenmelerin gerçekleştirilmesi için gerekli eylem biçimleri bulunup uygulanmalıdır. Bu anlamda kadrolarımız önümüzdeki dönemde kendilerini örgütlemekle yetinmeyerek, kendilerini kitlelere doğru taşıyan coşkun bir kaynak haline gelmelidir. Hiçbir güç onların kitlelere doğru akışını durduramamalıdır. Sözle, silahla, yazıyla, hangi araç varsa ve hangisi etkiliyse önem sırasına göre onunla uygulanmalıdır.

Kadrolarımız geçmişte görüldüğü gibi ne kitlelere tepeden bakmalı, ne de sıradan bir kuyrukçu olmalıdır. Kadrolar, adım adım güncel çelişkilerden yola çıkarak kitleleri ayağa kaldırmalı; bu ayağa kalkış parti programı ve çizgisi doğrultusunda ka-

nalize edilebilmelidir. Partimizin profesyonel devrimcileri kitlelere bürokratik bir tarzda hükmeden ve onları yalnız genel emirlerle yönetebileceğini sanan anlayışın çok çok ötesinde hareket etmelidir. Onlar kitlelerin atan kalbi olmalıdır. Kitlelerin ne düşündüğünü ve ne kadar ayağa kalkabileceğini iyi hesaplamalı, bu temelde bir kitle politikası ve örgütlenmesine yönelmelidir. Halktan kopuk veya halkın içinde bulunduğu koşulları hesaba katmayan bir kitle çalışması asla kabul edilemez. Kitlelerin bürokratik emirlerle ve üretken olmayan bir yöntemle kazanılamayacağı çok iyi bilinmelidir. Bu konuda da partinin geçmişi, Parti Önderliği'nin çabaları ve özellikleri mutlaka iyi özümseyerek kitlelere gidilmelidir. Bizde hiçbir şeyin kolay kazanılmadığı, her şeyin büyük zorluklar pahasına kazanılan değerler olduğu iyi bilinmeli ve bu değerler bilinerek kitlelere gidilmelidir. Unutulmalıdır ki, kitlesellenen bir parti hiçbir zaman yenilemeyeceği gibi, zaferin de en temel güvencesidir.

Eğer önümüzdeki dönemde nihai zaferi yaratmak istiyorsak, bunun her şeyden önce kitlelerin kendi öz deneyimleri ve savaşlarıyla yani halk krutuluş savaşıyla gerçekleşeceğini bilmek zorundayız. Artık sadece kadroları kazanmak ve kitlelerin sempatisini yaratmakla yetinilemeyeceği açıktır. Bu zaten yaratılmıştır. Önümüzdeki dönemde yaratılması gereken örgütlenmiş kitle bağları, örgütlenmiş kitlelerin kendi öz deneyimleri ve savaşlarıyla savaşmalarıdır. Milyonlar bu biçimde ayağa kalkmakla dostlarını ve düşmanlarını daha iyi görebilecek ve kendilerinin gerçek efendileri haline gelebileceklerdir. Partimizin profesyonel devrimciler örgütü işte bunu başarabildiği, bunun yol ve yöntemlerini doğru uygulaya bildiği oranda partinin önderlik konumunu güvencede tutabilir. Dolayısıyla bu koşullarda kendi tarihsel rolünü oynamasından söz edilebilir.

O halde önümüzdeki dönemde kitlesel bir parti haline gelebilmek için geçmişin tüm olumsuzluklarından sıyrılarak, kitlelerin dışında yaşamadan ve onların kuyrukçusu haline gelmeden, kitlelerle en sıkı bağlar içinde ve onların özlemlerine en iyi şekilde cevap vererek, onları parti örgütleri içinde örgütlemeliyiz. Bu çalışmalar sı-

rasında önümüze çok çeşitli engeller ve güçlükler çıkabilecektir. Ama zafer tutkusuyla dolu olan ve zafer için esirgeyecek hiçbir şeyi bulunmayan PKK kadroları olarak, tarihin gerçek dönüştürücüleri olmamız gerektiğini bilince çıkararak, bütün zorlukları dirence, güçlü örgütlenmeler ve eylemlere, güçlü bir biçimde ayağa kalkmış ve artık kendi kaderini çizebilen bir halk gerçekliğine dönüştürmesini bilmek zorundayız. Kadrolar kendilerini bundan alıkoyan ne varsa ondan uzaklaşmasını bileceklerdir. Kendi davasında kararlı olan bir kimse için, kuşkusuz bunlar yerine getirilemeyecek görevler değildir. Tam tersine kadronun büyüklüğü bu doğrultuda ortaya çıkan güçlükleri aşabilme, onları güce, kitlelerin örgütlenmesine ve eyleme dönüştürme özelliğinden geçer.

Böylesi halk önderleri haline gelebilmek ve görevlerimizi gerçekleştirmek için, partinin yılmaz militanları olmak zorundayız. Yine önümüzdeki dönemde daha büyük zorluklar ortamında yaşayacağız ve bu zorluklar ortamında partinin varlığı ve emniyeti daha zor durumlara düşürülmek istenecektir. Bu sadece düşmandan beklenen imha çabaları da değildir. Devrimci mücadele geliştikçe, parti içinden ve dışından diğer sınıfların etkilenmesi de gelişecektir. Özellikle küçük-burjuva akımların partiyi içten veya dıştan reforme etme çabalarına girişeceği gözardı edilmemelidir.

Geçmişte pek ciddi olarak gündemleştirmedığımız parti güvenliği sorunu, önümüzdeki dönemde karşılanması gereken bir sorundur. Bilindiği gibi geçmişte çeşitli nedenlerden ötürü parti güvenliği ve denetiminin tam sağlanamaması büyük kayıplara yol açmıştı. Oysa daha da karmaşıklaşıp yoğunlaşacak olan görevlerin karşısında, parti denetimi son derece güçlü tutulmak zorundadır. Ancak salt parti üyelerinin bireysel çabalarıyla parti güvenliği ve denetiminin gerçekleştirilemeyeceği de açıktır. Başarı yolunda yürüyen bir parti olarak, partimiz, bundan böyle düşmanın komplo, sızma ve giderek ele geçirme çabaları ve girişimleriyle her zamankinden daha fazla karşı karşıya gelecektir. Hele hele Kürdistan gibi bir ülke ve bu konuda son derece sınırlı olan deneyim ve tecrübemiz göz önüne getirilirse, düşmanın geçmişte olduğu gibi partiyi içten ele geçirme, dağıtma ve çürütme çabalarından vazgeçmeyeceği



bilinciyle hareket edilmesi gerektiği iyi anlaşılacaktır. Düşmanın daha sinsî ve daha ince yöntemlerle bunu gündemine koyacağı unutulmamalıdır. Yalnız açık düşman güçler değil, küçük-burjuvazi de partimizi kendi gelişimi önünde daima engel olarak gördüğünden, bundan kurtulmak için, içten ve dıştan tasfiyeci ve yıkıcı çabalarını yoğunlaştıracaktır.

Bütün bu görevlerin yerine getirilmesi halinde, örgütsel çalışmalarımızın, partimiz ve onun önderliğinde ayağa kalkan halkımızın nihai zafer yolundaki mücadelesini başarıya götürmemesi, her türden reformist ve tasfiyeci saldırıları boşa çıkarmaması için hiçbir neden yoktur. Örgüt çalışmalarımız şimdiye kadar istenen düzeye ulaşamamıştır. Ama bugün çok zengin bir içeriğin geliştirildiğinden kuşku yoktur. Biçimlenme yönünde ise direnişten kopuk bir biçimlenme değil, tamamen direniş pratiğine uygun bir biçimleniş önemli oranda geliştirilmiştir.

Partinin kadrosal gövdesinin ülke içinde ve dışında ideolojik, siyasal ve askeri birçok alanda komiteleşmesi için yeterli düzeye ulaştığını söyleyebiliriz. O halde kısa bir süre içerisinde kadroların görevlerini hakkıyla yerine getiren komiteleşmelerini sağlamak zor olmayacaktır. Bunun çözümlenmesi de önümüzdeki birkaç ayın sorunudur. Belki biraz geç olabilir, ama sağlam bir biçimde rayına oturabilecektir. Partimizin geniş bir üye ve sempatan kitlesi vardır. Bunlar hem kitle bağlarının, hem de yeni çevrelerin oluşturulmasında ve partiye taze kan taşırılmasında epeyce hizmet göreceklere. Örgütlenme çeşitli hücreler biçiminde halka yansıtılırken, giderek bunların hepsine büyük görevler verilecek ve bunların çoğu partilileşecektir. Çeşitli çevre ve gruplar biçiminde oluşacak bu kesimler önümüzdeki dönemde hücreleşecek ve giderek kadrolaşacaklardır. Bu, her gün en seçkin devrimci adaylarını fıskırtan engin bir kaynaktır. Bugün bile ülkede ve dışarıda yüzlerce ve binlerce kişi parti üyesi olma isteminde bulunmakta, bu istem şimdilik karşılanamamaktadır. Çünkü esas olarak kadro çekirdeğimizin örgütlendirilmesini öne almış durumdayız. Ama açık ki, önümüzdeki dönemde partimizin tabana yönelik örgüt çalışmaları geliştirildiğinde, bu binlerce kişiyi çeşitli hücrelerde, çevre ve gruplarda örgütlendireceğiz.

Bu konuda partimize bağlı çok geniş bir kitle temelimiz vardır ve bu bize her şeyi sunacaktır.

Tüm bunlar böyle olduğuna göre, örgütsel çalışmalarımızın başarılı olmaması için hiçbir neden yoktur. Bunlar ciddi hatalar yapılmadan uygun bir tarzda iç içe örüldüğünde ve geliştirildiğinde, parti çizgisinin yol göstericiliğinde ve direnişin sağlam pratik adımları ortamında bütün bu örgüt faaliyetleri geliştirildiğinde, Kürdistan'da hem dostun, hem de düşmanın gıpta edeceği ve asla yenilgiye uğratılmayacak olan, dostların her gün güven duyacağı ve Kürdistan halkının etrafında ordulaşacağı güçlü bir parti çalışması ve örgütün ortaya çıkabileceği açıktır. Bugüne kadar yürütülen faaliyetler, bu görevin önemli oranda başarılması noktasına getirdi. Kalanının tamamlanması, kadrolar ve kadro adaylarının bu konuda yüksek bir sorumluluk bilinci içinde olmaları, kendilerini bir öncü örgütün öncü güçleri olarak görüp her türlü hantallığı, tembelliği ve laçkalığı aşmaları, parti içindeki her türlü olumsuzluğa karşı derin bir hoşgörüsüzlük yaratarak ve olumsuzlukların barınmaması için kendilerine düşen görevleri yaparak, bu konudaki sorumluluklarını her an duyarak işlerin üzerine yürümeleri gerekir. İşte o zaman dev gibi bir parti faaliyetinin, ardından da eşi görülmemiş bir ulusal direniş mücadelesinin boy attığını görmekte güçlük çekmeyeceğiz. PKK hareketinin gerçekten hak ettiği bu konuma ulaşarak, üzerine düşen tarihsel görevini mutlaka yerine getirmesi gerekecektir. Bundan hiç kuşku yoktur. Sadece geçmişteki kazanımlara ve gösterilen direnişlere bakılırsa, önümüzdeki dönemin daha büyük başarılarla dolu olacağı rahatlıkla belirtilebilir.

Şurası bir gerçektir ki, başarılar kendiliğinden gelmeyecek, ancak sıkı bir örgüt çalışması ve bu örgüt çalışmasının da sıkı denetlenmesiyle kazanılacaktır. Bunlara ulaşmak için sağlam bir düşünce ve irade birliği biçiminde kendisini somutlaştırmış olan PKK hareketinin, bu pratik görevlerin üzerine yürüdüğünde, başarı elde edememesi için hiçbir neden olmayacaktır. Tüm kadro ve sempatanların böyle bir görevin üzerine yürümemeleri için de hiçbir neden bulunmadığı gibi, bundan daha arzu edilir bir yaşantı ve uğraş olamaz.

## Parti güvenliği ve denetimini güçlendirelim

Partimizin güvenliğini tehdit eden iç ve dış tehlike kaynakları mevcuttur. Yalnızca düşmanın açık imha, sızma ve dağıtma faaliyetleri değil, ondan daha fazla çaba harcayan işbirlikçi, şoven, milliyetçi ve reformist anlayışlar, sömürgeciliğin meşrulaştırılmasının araçları olarak sürekli partiyi kemirmekle uğraşmaktadırlar. Partimizin dayanmış olduğu geri ve ağır olumsuzluklarla yüklü ulusal ve toplumsal zemin parti içinde adeta kendi kendine her gün, her an hastalıklar, bölücü ve dağıtıcı etkiler yaratarak, düşman faaliyetlere ideal bir ortam sunmaktadır. Bunlara bir de ağır koşullarda dev gibi görevlerin üzerine giden partimizin genç oluşu ve tecrübe noksanlığı gibi etkenler eklendiğinde, partinin güvenlik ve denetim sorununun büyük önemi kendiliğinden anlaşılır.

Geçmişteki kayıplarımızın önemli bir nedeni bu konudaki noksanlıklardan kaynaklanmaktaydı. Giderilmemeleri halinde, bu konudaki eksiklikler ve yetersizliklerin felaketsiz sonuçları olacaktır. O halde parti güvenliği ve denetimi mutlaka başarmamız gereken görevlerimizden biri durumundadır.

Devrimci mücadele geliştikçe, partinin içinden ve dışından diğer sınıfların etkilenmesinin de oldukça gelişeceği, özellikle küçük-burjuva akımların partiyi içeriden ve dışarıdan reforme etme çabalarına girişeceği gözardı edilemez. Geçmişte pek ciddi olarak gündemleştiremediğimiz parti güvenliği, bu açıdan önümüzdeki dönemde karşılanması gereken bir sorumuzdur. Çeşitli nedenlerden ötürü geçmişte parti güvenliğinin tam sağlanamaması ve denetimin geliştirilememesi büyük kayıplara yol açmıştır. Önümüzdeki dönemde daha fazla karmaşıklaşarak yoğunlaşacak olan görevler karşısında, parti denetimi son derece güçlü tutulmak zorundadır. Proleterleşmenin zayıf, ama küçük-burjuva etkilenmelerin yoğun biçimde hala yaşandığı Kürdistan gibi bir ülkede, bir parti için bu tehlike küçümsenemez. Partinin iç ortamı da dahil, tüm maddi ortam küçük-burjuvalığı üretmektedir. Bu, her zaman partimizin proleterleşmesinin önünde bir engeldir. İşte küçük-burjuvazinin bu parçalayıcı ve yozlaştırıcı etkisine karşı koymak için de parti denetiminin güçlendirilmesi gerekecektir. Unutulmamalıdır ki, gerek düşman, gerekse küçük-burjuvazi dıştan sürekli saldırılarla

yıkamadığı partiyi, içten birçok zeminde sardığı olumsuzluklar ve engellerle işlemez duruma getirmeye çalışacaktır ve çalışmaktadır.

Kürdistan tarihinde tüm başkaldırı hareketlerinin içten bazı öğelerin satın alınmasıyla çökertildiği unutulmamalıdır. Yine bunun sayısız örneklerini yakın tarihimizde de görmek mümkündür. Keza yakın tarihimizde cezaevlerinde birkaç hainin hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan bireysel kurtuluşları karşılığında kendilerini satarak, partimizi nasıl açıkça yok etmek istediği, yaşamak için buna mecbur olduklarını açıkça söylediği bu çalışmalarını sadece cezaevi içinde değil cezaevleri dışında da alçakça bir biçimde örgütlediği ve partiye teslim ol çağrısı yapacak kadar ileri götürdüğü bilinmektedir. Bunlar bunu bir yandan gizli ve sinsice, diğer yandan da açık olarak yapmaya çalışmışlardır. Bunların bütün bu etkenlerle nasıl bir oyun oynamak istediklerini unutmazsak, önümüzdeki dönemde içerden de gelebilecek teslimiyet, uzlaşma ve reformist çabalar gibi tehlikelere karşı partimizin güvenlik ve denetiminin son derece güçlü kılınması gerektiği kendiliğinden anlaşılacaktır.

Denetimi zorunlu kılan ve yaşamsal önem taşıyan diğer bir neden de, partimizin siyasal, askeri ve örgütsel çizgisinin her düzeyde uygulanıp uygulanmadığını, bu konuda yeterli sorumluluğun gösterilip gösterilmediğini kavrama zorunluluğudur. Parti çizgisinin uygulanıp uygulanmadığı sorunu, denetimin en temel konularından biridir. Kimin nerede ve nasıl çizgiden saptığı, bu sapmanın nasıl ortadan kaldırılabileceği tamamıyla bir denetim konusudur. Bu geçmişte bir türlü yerine getirilemeyen bir görevdir. Bu, rapor-talimat işlerliğiyle önemli oranda sağlanabilmekle birlikte, yalnız bununla yetinmemek gerekir. Parti denetimi özel bir çabayla ve hatta gerekirse bir özel örgütlenmeyle güçlendirilmelidir. Özel aygıtlar geliştirilerek, parti güvenliği ve denetimi güvence altına alınmalıdır. Her kadro adeta bir parti denetleyicisi durumuna getirilmelidir. Parti güvenliği ve denetiminin güçlü tutulmaması halinde çok şey kaybedeceğimiz bilinmelidir. Bu durumda haksızın yanında haklı da yanabilecek, yine haksız olan kendini haklı konumuna getirebilecektir.

Bütün bunların önlenmesi için, parti çizgisinin uygulanıp uygulanmadığı konusunda da sağlam bir ihtisas oluşumunun örgütlenmelidir.

mesi esastır. Bu konuda her partiliye düşen görevler olduğu gibi, aynı zamanda en gelişkin parti kadrolarının parti güvenliği ve denetiminden sorumlu oldukları unutulmamalıdır. Parti önümüzdeki dönemde özel bir ihtisas alanı olarak, kendi güvenliği ve denetimini sağlamaya ve bunu belli örgütlülüğe kavuşturmaya özen göstermelidir.

Ne var ki, bütün bunların yapılabilmesi için, öncelikle bireyin kendi kendisiyle mücadele etmesi gerekir. Düşmanın daima oyunlar oynadığını bilerek, en yakınımızdan en uzağımıza kadar birçok şeyi hissedebilmeliyiz.

Bu görevleri başarmak için, her şeyden önce parti içi aleniyetin ve parti dışı gizliliğin sağlanması gerekir.

Aleniyet, partiyi yürüttüğümüz tüm günlük çalışmalarımızdan yerli, doyurucu ve sağlıklı raporlarla aydınlatmaktır. Eğer her görevli tüm faaliyetlerini yazılı veya sözlü olarak tüm ayrıntılarıyla partiye açmışsa, denetimin sağlanması güç olmayacaktır. Bu husus parti görevlilerine karşı bir güvensizlik sorunu olarak anlaşılmalıdır. Parti üyesinin başarı ölçüsünü tayin etmek ve kendisine layık olduğu görevi verebilmek için, bundan başka sağlam bir araç yoktur. Ancak başarısız, dürüst olmayan ve partiye bağlılığı tartışma götürken kişiler faaliyetlerini detaylı bir biçimde partiye açmaktan kaçınırlar.

Dışa karşı ise azami gizlilik gerekir. Herkesin bizden partinin sırlarını almaya çalıştığı ve bunun her an imha operasyonlarıyla sonuçlanabileceği Kürdistan koşullarında, gizli çalışmak ve bunun tüm gereklilerini yerine getirmek vazgeçilmez bir özelliğimiz olmalıdır. Geçmişte bu kurala uyulmadığından ortaya çıkan kayıplarımızın sayısız örnekleri belleğimizdedir. Biraz daha gizli hareket edilseydi, bugün daha çok değerimiz olacaktı. İnsanlarımız gizli devrimci yaşama alıştırmadan, barbar sömürgecilikle yıllarca sürececek mücadeleyi başarıyla sonuçlandırmak olanaksız olacaktır. Düşman her şeyimizi açığa çıkarıp tahrip etmektedir. Bizler ise ancak düşmana karşı gizlenmesi gereken her şeyi gizleyerek kendisini imha edebiliriz. Sıkıntılı da olsa, böyle yaşamasını bilmeden, gerçek bir partili yaşam sürdürülemez.

Parti güvenliği, içeriden ve dışarıdan ideolojik, politik ve eylemsel her türlü saldırının nerede, ne zaman, nasıl, hangi biçimde ve kimler aracılığıyla partiye yöneltildiği, buna karşı alınması zorunlu önlemleri

uygun bir biçimde nerede, hangi dönemde ve hangi yöntemlerle doğru bir tarzda karşılamamız gerektiği konularını kapsamaktadır. Bu konuda da tüm partililerde eksiklikler görülmektedir; hatta farkına varmadan, bilinçsizce yıkıcı, tasfiyeci ve parti çizgisinden sapan eğilimlere bulaşmaları nadir olaylardan değildir. Bu konuda da muazzam bir yetersizlik söz konusudur. Herkesi kendimiz gibi saf, partiye ve devrime bağlı sanıyoruz. Hele hele düşmanı sürekli surat asan, dostları da hep gülümseyen olarak tanıyan ve bu nedenle çok çok aldatılan halkımız, düşmanın ikiyüzlü, sahtekar ve gülümseyen yüzüne kandığından çok şeyini kaybetmektedir. Kandıran ve entrikacı olan bu çehreleri gerçek özleriyle tanımak önem taşımaktadır. Oysa sosyalist iyimserlikle ikiyüzlülüğü ayırmak gerekir. O halde hangi maskeye bürünürlerse bürünsün, ister parti içinden isterse dışından kaynaklansın, çok yönlü saldırılara karşı partiyi savunmak, ulaşmamız gereken vazgeçilmez bir özelliğimiz olmalıdır. İhmal edilmemesi gereken bir husus da partiye yönelik saldırıları salt açık ve eylemli biçimiyle değil, maskeli, ideolojik ve politik içerikli olanlarını da seçebilmektir. Parti çizgisini bunlara karşı savunmak daha da büyük önem taşımaktadır.

Önümüzdeki dönemde görevlerimizin üzerine yürürken, parti güvenliği ve denetimini güçlendirerek, başarı şansımızı kat be kat arttırabileceğimizi unutmayalım.

Halkımız üzerindeki binlerce yıllık köleliğin kefarecini her alandaki kahramanca direnişiyi ve görülmemiş vahşi işkenceler ve katliamlara göğüs gerip yüzlerce militanını feda ederek ödeyen, bu temelde doğan ve hazırlanan partimiz PKK, önümüzdeki dönemi, halkımızın ve kendi yaşamının ayrılmaz bir parçası olan acılı ve işkenceli yaşamını eşi görülmemiş devrimci-direnışçi bir yaşama dönüştürerek, ülkemiz Kürdistan'ın utanılası lanetli geçmişiyle hesaplaşacak ve zaferi mutlaka yaratacaktır.

- **Kitleselleşen parti zaferin güvencesidir!**
- **Zafer bolşevikleşen PKK'nin olacaktır!**